

Hệ Tình Luyện

Contents

Hệ Tình Luyện	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	53
8. Chương 8	61
9. Chương 9	72
10. Chương 10	84
11. Chương 11	94
12. Chương 12	101
13. Chương 13	110
14. Chương 14	122
15. Chương 15	132
16. Chương 16	139
17. Chương 17	146
18. Chương 18	161
19. Chương 19	166

Hệ Tình Luyện

Giới thiệu

Thể loại: Phú thương x tiểu quan, si tâm bất hồi, ngược công, thụ bị hủy dung, cảm động, HEDịch: .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-tinh-luyen>

1. Chương 1

Cắm Tiêm bổ trang.

“Gia... Từ từ, gia!” Gã sai vặt cứ cất giọng gọi ko ngớt, tay cũng làm việc ko nghỉ ngơi. Lúc thì cắm cúi giúp khách nhân lựa vải, gói lại thỏa đáng, khi thì vội vàng đếm tiền, thối lại tiền, rồi ngẩng đầu lên nhìn người ta mỉm cười “Cô nương đi thông thả.”

Mắt thấy cô nương cùng với chủ tử là Phàn gia lướt qua sát bên nhau, liền ý tứ cúi đầu, chui ra ngoài quầy gọi: “Gia.”

“Có việc?” Thuận miệng đáp lời, Phàn Chân Tường vác 2 kiện vải trên vai, để lên mặt bàn, mặt thật chăm chú kiểm tra vết bẩn trên đó, tiện tay lấy ra cái kéo. Xoạt! 1 cái cắt ra 1 mảnh vải nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn Thẩm Tứ 1 cái, y hỏi: “Hôm nay mừng 2, chúng ta phải tế ngũ lộ cầu thần tài. Người có chuẩn bị tam sinh tổ quả chưa đó?”

“Gia, tiểu nhân nhớ rõ mà. Sáng sớm đã chuẩn bị lễ này thật tốt rồi. Nhưng thật ra ngài....”

“Vây là tốt rồi.” Phàn Chân Tường tiện tay vứt bỏ tấm vải dơ đang cầm trên tay, để cái kéo xuống bàn, đi vào bên trong.

Thẩm Tứ liền kêu lên: “Gia, ngài từ từ chút đi. Để ta nói suy nghĩ của mình đã chút.”

“A, nói cái gì?” Phàn chân tường ở trước cửa dừng lại, xoay người lại tiều trầm tứ vờ cái trán, thở ra ‘aiz’ 1 tiếng

“Hôm qua ngài có dặn ta phải nhắc 1 chuyện, là hôm nay lấy mấy bức tranh cho tiểu thư ah.” Tiểu thư của gã ko hề bước ra khỏi cửa nữa bước. Ngay đến chủ tử sắp xếp cho tiểu thư gặp mặt, nàng ta cũng ko chịu bước ra phòng ngoài nhìn khách lấy 1 cái.

“Ta nhớ rõ mà, đợi ta đem vải về rồi, sẽ đến tiệm lấy tranh nga.”

“Ách, ngài nhớ rõ thì tốt rồi. Ta còn có chuyện gấp.” Quay đầu, Trầm Tứ lại tiếp tục chui vào quầy.

Phàn Chân Tường vội vàng tính toán chuyện làm ăn của bố trang, nhưng lòng lại buồn bã vì chuyện khác.”Aiz....” Không khỏi thở dài. Em gái của mình là Vân nhi lúc sinh ra đã yếu ớt, chân bị thọt mà lòng lại đầy tự ti. Năm nay đã gần qua 19 rồi, cũng ko dám vọng tưởng là có người sẽ đến với nó.

Trước đây, cũng có mời qua ko ít bà mai. Nhưng ko tìm được người môn đăng hộ đối lại ko chê bai nàng. Còn mấy người ko tỵ hiềm, tám chín phần đều ham tiền, háms lợi gia sản nhà này mà đến cầu hôn.

Vì thận trọng tuyển chọn đối tượng, hôn sự của Vân nhi liền như vậy mà bị lãng phí thời gian. Cô nương gia bình thường đến tuổi này đều đã có tiểu oa nhi rồi kia. Nhìn lại nàng.....

“Trên đời này đúng là ko nên xem mặt mà bắt hình dong mà.....” Phàn Chân Tường lắc lắc đầu, khuôn mặt thành thật ôn hòa lộ ra mấy phần bất đắc dĩ. Hắn suy nghĩ: muội muội là thân nhân duy nhất còn sót lại của mình. Nếu như nó cả đời ko lấy chồng được, thì hắn cũng sẽ chăm sóc cho nó cả đời luôn.

Rời khỏi tiệm vải. Phàn Chân Tường liền đến nơi của họa sĩ

Lúc ngang qua chợ, hắn có mua mấy loại bánh ngọt. Lòng nhất thời nảy ra ý định liền rẽ hướng ghé vào 1 ngôi miếu nguyệt lão.

Hắn nghe người ta nói, nguyệt lão chuyên dùng tơ buộc duyên phận của nhân gian. Bất luận là vợ chồng ko hợp nhau, trai chưa vợ, gái chưa chồng, đều có thể đến đây xin tơ hồng của nguyệt lão cầu duyên. Ngài ấy sẽ dùng sợi tơ cột vào chân của đối tượng có tình, dù nhân duyên ngàn dặm quanh co đều sẽ thành đôi.

Bước vào cửa miếu. Nhìn trái nhìn phải 1 chút, rồi đến câu khắc ở trên tường

“Vọng thế gian quyền chúc giai thị hữu tình, nguyện thiên hạ hữu tình chung thành quyền chúc.”

(~ mong thế gian mọi người đều có tình, nguyện cho người có tình trong thiên hạ sẽ thành đôi)

Phàn Chân Tường lòng đầy thành tâm đi vào. Trong miếu khói hương nghi ngút, có rất nhiều thiện nam tín nữ vì nhân duyên mà đến cầu xin nguyệt lão ban thưởng

Hắn không biết nên cúng bái làm sau. Cẩn thận quan sát thấy mọi người đang cúng tiền giấy có nguyệt lão, từ từ thấp nhang, sau đó lại cúng bái rất nhiều bánh kẹo, dân hương cầu nguyện. Nghĩ thầm thành tâm tất linh, nên cũng từ từ niệm

Nói rõ tình huống hiện tại, ngày sinh tháng đẻ, thành tâm cầu xin nguyệt lão ban thưởng nhân duyên cho muội muội duy nhất Phàn Chúc Vân.

Một lúc sau, hắn lạy lạy, lòng vui mừng vì nguyệt lão đã ban ba lượt keo tốt.

Phàn Chân Tường an tâm, đem sợi tơ mà mình mới xin được, thật cẩn thận cắt vào tay áo. Thật vô tình ko biết mình vừa mới xin được 2 sợi tơ.

Tiệm tranh.

Họa sư tuổi chừng 40 thấy Phàn gia bước vào, liền lập tức thật thân thiện bước ra tiếp đón: “Phàn gia, thỉnh vào bên trong ngồi.”

Phàn Chân Tường tươi cười, tính tình hiền lành thành thật nên lúc nào cũng được người khác hoan nghênh.

Họa sư kéo ra 1 cái ghế, mời khách nhân ngồi xuống. “Ngài chờ 1 lát, ta bảo người pha trà đến ngay.”

Phàn Chân Tường liền cản lại. “Họa sư ko cần khách sáo như vậy. Ta hôm nay đặc biệt đến đây lấy họa. Lát nữa còn chuyện quan trọng, ko thể ở lâu.”

“Như vậy ah....” Y lộ vẻ khó xử “Phàn gia, ta sợ làm chậm trễ thời gian của ngài.”

“Hử?” Phàn Chân Tường ngạc nhiên.”Hay là bức họa vẫn chưa hoàn thành?”

“Xem như là vậy.” Họa sư giải thích: “Phàn gia, ngài cũng biết ta vẽ lần này là ngoại lệ. Lúc ta đến quý phủ, lệnh muội không muốn gặp khách, sao có thể vẽ tranh được. Sau 1 lúc lâu khuyên can mãi, mới bằng lòng cho ta nhìn qua có vài lần. Tuy nói là có thể vẽ được chân dung thật giống với dung mạo, nhưng vẫn thiếu chút thần vận. Nhìn sao cũng ko vừa mắt, ko hài lòng chút nào cả.”

“Ah, ta cùng Lục tam gia có hẹn. Hôm nay phải đem bức tranh cho người ta xem qua. Việc này ko thể để lỡ được.”

“Nhưng cũng không thể qua loa đại khái được ah.” Này có thể quyết định hôn sự của người ta ah. Họa sư chầm chậm bước đến giá vẽ, kêu lên. “Ngài nhìn cái này thử xem.”

Phàn Chân Tường nhìn lên giá vẽ, mắt thấy người trong tranh ngũ quan xinh đẹp cũng có tám chín phần là giống với người thật. Hắn giật mình. “Vẽ được như vậy mà họa sư còn ko hài lòng sao?”

Họa sư trợn mắt há mồm kêu lên: “Ta đương nhiên ko hài lòng!” Tien tay cầm bút quẹt chút thuốc màu. Y tiếp tục khắc họa thần sắc của người trong hình. Dần dần sống động như thật.

“Đáng tiếc, đáng tiếc.....Hình của lệnh muội còn có thể được hơn nữa. Ta có thể vẽ được khí chất ôn nhu, uyển chuyển của nàng hơn nữa.”

Y dựa vào trí nhớ để vẽ tranh. Hình dáng tuy có tương tự, nhưng thật ra có cũng như ko. Tranh chỉ có lớp ngoài mà ko có hồn ở bên trong. Rõ ràng là thất bại mà. Phàn gia là người ngoài nghề, nhìn ko ra rồi.

Họa sư tiếp tục vẽ vẽ “Ngài xem, vẽ mặt của người bên trái kia. Người trong bức họa đó cũng đến đây, chính mình ngồi trước mặt để ta hạ bút vẽ. Thần vận này thật tự nhiên ah.”

Phàn Chân Tường bỗng nhiên ko thể rời mắt. Hắn cảm môi như ko thể thở được. Quá xinh đẹp rồi

Ánh vào trong mắt là 1 người. Đường như đang mỉm cười với hắn.....

Đôi mắt kia như câu hồn đoạt phách. Hắn nhất thời cứ ngây ngốc mà nhìn. “Nàng là ai...”

“Trích Tinh lâu tiểu quan nhi, họ Đoàn, tên Ngọc.”

“Đoàn Ngọc.....” hần lẩm bẩm: “Họa sư, bức họa này có thể bán cho ta được ko?”

“Hử.” Họa sư tạm dừng bút, thấy hần như mất hồn, “Phàn gia, ngài quên rồi sao. Bức tranh này là của khách mà. Đó là vật riêng tư, không thể bán ah.” Hai ngày nữa, khách nhân sẽ tới lấy họa, hần đâu có nói là được sao chép ra đâu.

Phàn Chân Tường dần dần lấy lại tinh thần, thoáng chốc ngạc nhiên. “Trong bức họa kia là nam nhân sao?!”

“Lúc này ko phải đã nói rồi sao. Nhân là tiểu quan ah.”

“Trích Tinh lâu...” Nghe nhiều nên biết. Lập tức thu lại hồn phách. Phàn Chân Tường từ từ bước đến phía sau họa sư. Chờ vẽ xong bức tranh.

Nhưng, trong lúc chờ đợi, mắt hần ko tự chủ được mà cứ dính lấy bức tranh kia. Người trong đó tươi cười thật xinh đẹp.....

Đèn mới lên sáng rực rỡ, cờ xí tung bay, xóm cô đầu oanh oanh yến yến thật náo nhiệt. Là để thu hút những khách đến nơi này mua hoa.

Phàn Chân Tường sống trên cõi đời này đã 24 năm rồi, là lần đầu tiên bước chân đến đây, cứ thần thờ đứng bên ngoài Trích Tinh lâu. Ngẩng đầu nhìn lầu các cao ngất, lòng rất do dự ko biết có nên bước vào tìm người trong bức tranh ko –

Đắn đo hồi lâu, mắt cứ nhìn đại môn của Trích Tinh lâu. Hần không khỏi tự giễu: thật nhảm nhí, vì một bức họa, mà tâm tư mê muội vô cùng, trong đầu chỉ toàn dáng vẻ câu hồn hấp dẫn của người trong đó....

Thoáng chốc, hần lại rơi vào hoảng loạn.

Tú bà chậm chậm bước ra ngoài cửa neho neho mắt. Thấy có 1 đại gia, người mặc toàn tơ lụa, tướng mạo thành thật ôn hòa....Nhìn ko chớp mắt, vàng trán cao khô ngô ẩn chứa khí thế áp bách người khác. Nhân không giống mấy tay thư sinh trói gà ko chặt, cũng ko giống mấy thiếu gia bộ dáng cà lơ phất phơ. Giống như người làm ăn rất bình ổn.

Hai tròng mắt sáng ngời, tú bà đã duyệt qua vô số người. Lòng đã đoán được tám chín phần rồi.

Mụ bất kể người đang sừng sờ đứng trước cửa là phú gia ở đâu.

Có thể chắc ăn 1 điều là sẽ vùng tiền ko tiếc tay cho coi!

Mụ bước đến, mặt đon đả tươi cười, tay ôm lấy cánh tay cường tráng của khách nhân, hô lớn: “Đại gia, mời vào ah.”

Phàn Chân Tường giật mình, lập tức nghe thấy 1 giọng nói bén ngót

“Các cô nương, mau tới tiếp đón đại gia nè!”

Đảo mắt, thấy xung quanh mình bị 1 đám oanh oanh yến yến vây lấy, nói cười khanh khách. Mùi vị son phấn nồng đậm thật phàm tục, Phàn Chân Tường khẽ nhăn mày nói: “Ta ko phải đến tìm cô nương.”

“A, đại gia đừng ngại ngừng nga.” Tú bà phe phẩy quạt tròn trong tay, che đi cái miệng đang cười cười kia. Mụ đoán chừng! Phản ứng của đại gia ngỡ ngàng như vậy, nhìn là biết ko rành mấy chuyện ăn chơi này rồi. “Ai lần đầu đến đây đều như vậy mà. Đại gia ngài sau này đến thêm vài lần nữa là quen ngay thôi hà.”

Mày, càng nhăn chặt hơn. Phàn Chân Tường hơi lộ ra vẻ nghiêm túc, nhấn mạnh: “Ta ko phải đến tìm cô nương.”

“Àh....thì ra là hiểu nhầm rồi.” Tú bà lập tức hiểu ngay, phát phát quạt, hô. “Đi đi đi, đại gia muốn tìm là tiểu quan nhi hầu hạ, các cô lui ra đi.”

Các cô nương nghe vậy liền nũng nịu sảng giọng: “Ma ma bất công!”

“Phải vậy thôi!”

Các cô nương kia thật ko bằng lòng gì cả.

Ma ma lúc nào cũng thiên vị. Khi có khách nhân đến cửa tìm tiểu quan nhi hầu hạ, thái độ của thị đối với các nàng liền bạc bẽo ngay.

Mặt quay huyết, bọn họ hứ 1 tiếng. “Aiz, đi thì đi.”

Dậm chân, các nàng thật ko cam lòng. Bỏ công sức ra rèn luyện công phu hầu hạ, nhưng cơ hội lại luôn rơi xuống cho các tiểu quan nhi.

Thật ra thì.....đầu năm nay thú đó luôn thịnh hành. Các đại gia vui đùa cũng ko thiếu nữ nhân hầu hạ, nhưng khách đến cửa mua vui, mười người thì có đến 7 tám là chuộng nam sắc.

Trong Trích Tinh lâu, tiểu quan nhi có tư sắc nổi tiếng nhất là hồng bài – Đoàn Ngọc. Toàn khách quý vào cửa đến độ tiếp ko xuể luôn.

Nhưng, dù cho có ngân lượng trắng bóng của các đại gia đưa tận cửa, thì đại mỹ nhân Đoàn Ngọc này cũng chỉ khinh thường lắc đầu, nếu cậu nhìn ko vừa mắt thì đến thiên hoàng lão tử cũng đừng mong mà gần được.

Hừ!

Đây là đạo lý gì.....Người so với người, thật tức chết mà!

Tú bà thấy các cô nương hờn giận tránh ra xa, lòng mẹ cũng biết rõ bọn họ đang có chút – ý vị, liền tức giận mắng: “Đại gia thấy chướng mắt bọn người, là bọn người ko có phúc khí thôi.” Mẹ đương nhiên phải tranh thủ cầm thêm vài bó ngân lượng lớn của cô nãi nãi chứ. Còn về mấy thứ hành hóa bình thường, khách nhân đến Trích Tinh lâu đều trông ko vừa mắt, huống chi là các ả khác. Haiz! Đạo lý vậy mà cũng ko hiểu còn ghen tỵ nữa kia chứ!

Hừ!

Quay người lại, tú bà nhanh chóng nở nụ cười nịnh nọt. Mặt tươi roi rói hỏi han: “Đại gia, ngài họ gì thế?”

“Họ Phàn.”

“Àh, thì ra là Phàn gia ah.” Mẹ nhanh tay hướng về phía khuôn ngực rộng lớn của khách nhân, tranh thủ chiếm chút tiện nghi. “Ta nghe đồn ông chủ của Cẩm Tiêm bố trang (~ tiệm vải Cẩm Tiêm) cũng họ Phàn. Thật khéo là trùng họ với ngài. Có khi nào là....cùng người không ah?”

Phàn Chân Tường chỉ cười nhạt không nói gì.

Tú bà bỗng nhiên bị hớ, nhưng nghĩ thâm đầu này cũng chẳng quan trọng gì. Chức trách của mẹ là phải làm cho khách nhân ngoạn thật tận hứng. Về phần vị đại gia này có quen biết với chủ tử mẹ hay ko cũng chẳng sao cả.

“Phàn gia, nếu ngài muốn tiểu quan nhi hầu hạ thì theo ta.”

Phàn Chân Tường bước lên lầu. Nhìn khắp nơi, trong Trích Tinh lâu màu sắc thật rực rỡ. nh vàng rực rỡ. Dọc theo hành lang đi ngang qua ko phải là phòng khách thì cũng là những gian phòng được đóng kín. Lúc thì truyền ra tiếng nam nữ cợt nhả hoặc tiếng tửu lệnh huyền ảo....Trong đầu lập tức dừng lại ngay ý định ban đầu. Hắn ko phải đến mua hoa, chỉ là ko hiểu sao cứ 1 lòng muốn tìm người trong bức họa kia mà thôi.

Tiếp tục đi lên, càng lúc càng cao, cảnh sắc cũng chuyển dần sang lịch sự tao nhã, so với những cảnh vừa thấy lúc này thật 1 trời 1 vực.

Tú bà nhẹ nhàng đẩy cửa ra nói: “Đây là phòng của tiểu quan Liễu Thanh. Phàn gia, nó có thể cùng ngài làm bất cứ chuyện gì cũng được. Trên tay nó đã mang nhẫn. Ấn ý trong đó ko nói cũng hiểu, chẳng cần nhiều lời làm gì.” Mẹ cười tít, mắt tạo thành 1 khe hở hẹp, thật giống như chủ tiệm bán thịt đang giới thiệu về miếng thịt thượng đẳng.

Phàn Chân Tường bực mình, “Nhẫn...” Ngoài chuyện đính ước ra còn có ý nghĩa gì?

“Phàn gia, chúng ta đã có quy tắc. Trước khi vào phòng phải giao ra ngân lượng ah.” Tú bà vương tay chờ đợi.

“Theo giá của Liễu Thanh hiện giờ. Một lần tiếp khách là 32. Về phần giá cả của các yêu cầu khác cũng đã không đồng nhất. Phần gia chỉ có thể cùng tiểu quan nói chuyện, uống rượu, diễn trò làm gì cũng được.” Mụ cần phải nói cho rõ ràng, tránh tranh cãi phiền hà ko cần thiết.

“Đây là đương nhiên.” Phan Chân Tường nhập gia tùy tục. Ko chút do dự lấy ra 32 lượng trả cho tú bà.

Tú bà mặt mày hớn hở cất kỹ ngân lượng, dùng tay đẩy lưng hắn vào, rồi lập tức đóng cửa lại.

Ha hả... Mụ bỏ túi riêng đến tận 12 lượng. Trong hoàn cảnh như ở đây, ko thừa dịp kiếm tiền thì còn làm gì chứ. Tình yêu là gì....Thứ chó chết ko đáng 1 xu đó, chỉ cần giờ giờ ngân lượng là lập tức mua được ngay. Ko phải hay sao.

Phan Chân Tường nghĩ rằng Đoàn Ngọc ở Trích Tinh lâu chắc là có nghệ danh là “Liễu Thanh” . Hắn âm thầm đánh giá căn phòng này. Bài trí đơn giản nhưng tao nhã. Trên bàn còn có trà và lư hương. Vài làn khói nhẹ lơ lửng, tỏa hương thơm nhẹ hòa vào ko khí trong phòng.

Sau bình phong, Liễu Thanh đã đợi được 1 lúc lâu. Ko khỏi bực mình, ma ma dất khách đến mua hoan sao còn chưa có động tĩnh gì?!

Nếu là trước kia, thì sau khi vào phòng đã đóng cửa, cởi sạch xiêm y, lập tức phát tiếu trên người cậu.

Bước vào nơi này đã gần nửa năm, đón tiếp ko biết bao nhiêu khách nhân. Bất luận là già hay trẻ là tỉnh hay say, ai nấy đều ko phải đến đến ngắm hoa thưởng trăng, ngâm thơ đối liễn.

Cậu đều phải bồi khách cho đến nửa đêm. Ma ma dất người đến, ắt hẳn là đã nắm chắc được thời gian.

Chậm chậm từ sau bình phong bước ra. Liễu Thanh cẩn thận đánh giá nam nhân đứng gần đó. Hắn cao ráo cường tráng, diện mạo đoan chính, đang lộ ra thái độ ngạc nhiên.

“Gia say sao?” Lời tự nhiên bật ra khỏi miệng. Cậu liền rót ngay 1 ly trà, đưa cho khách nhân giải rượu.

Phan Chân Tường giật mình, “Người không phải là người trong bức họa.”

“Bức họa nào?”

“Ta tới tìm người trong bức họa.” Hắn nhíu mày, lúc này đã quên nói rõ cùng tú bà. Cứ đơn giản suy nghĩ đến Trích Tinh lâu là có thể nhìn thấy Đoàn Ngọc. Ngày thật nhầm lẫn tai hại mà.

Liễu Thanh vẫn cảm thấy khó hiểu, “Gia, ngài đến tìm bức họa nào?” Trích Tinh lâu ko phải là tiệm bán tranh. Hay là vị đại gia này say đến độ nhầm lẫn rồi.

Phan Chân Tường đón lấy ly trà mà cậu đưa đến, tùy tiện để lại trên bàn.

Cúi đầu thấy cậu đang lộ vẻ tươi cười, hứng thú dào dạt. Cẩn thận đánh giá, nhân có thể nói là mang gương mặt nhã nhặn, nhưng lại giống như nữ tử mà đánh 1 lần phấn mông. Mất đời xuống dưới cổ cậu, vẫn ko giấu được đặc thù nam tính. Tâm tình nhất thời trở nên phức tạp. Thân là nam nhi, có ăn vận thế nào cũng ko giống nữ nhi. Thật sự ko hợp mắt.

Vuốt nhẹ tấm áo choàng bằng sa mỏng. Hoa văn màu sắc, chất liệu đều rất mềm mại đích thị là từ Chương thị dệt phường. Hắn hỏi: “Loại vải này là do Cẩm Tiêm bố trang nhập hàng. Người cũng dùng nữa àh?” Trong nhà ngoài phố, vải vóc hầu hết đều có dấu hiệu của Cẩm Tiêm bố trang. Hắn cũng ko ngại vải của mình được mặc trên thân của tiểu quan nhi chút nào cả.

“Không phải đâu.” Liễu Thanh xoắn nhẹ vạt áo, giải thích: “Xiêm y này là của tỷ muội trong lâu đưa đến.”

“Ừh.” Thấy cậu cởi dây lưng. Phan Chân Tường lập tức ngăn cản nói: “Đừng thoát y, ta chỉ đến tìm người, ko có ý gì khác đâu.”

Liễu Thanh chớp mắt ngạc nhiên.

Ánh mắt hồ nghi nhìn thẳng vào gương mặt thật thà. Mũi dí sát vào đó ngửi ngửi. Trên người khách nhân ko có hơi rượu. Vậy là đâu có say.

Cậu có tìm trong đôi mắt sâu thẳm của khách nhân một chút dự niệm. “Gia....ko phải đến vui sao?”

“Không phải.” Phàn Chân Tường buộc dây lưng giúp cậu, sẵn tiện đo luôn thắt lưng thật nhỏ kia. “Thân hình của cậu trung bình, ko nên nên mặc bộ xiêm y rộng thùng thình này. Váy cũng quá dài, cần thận coi chừng vấp té.” (Hảo công ^.^)

“Đa tạ gia đã nhắc nhở.” Cậu thành thật nói. “Bộ xiêm y này mặc thế nào cũng ko vừa người. Nhưng nếu không mặc thì đối với tỷ muội khác cũng ngượng ngùng. Dù sao cũng là đích thân người ta mang đến.”

Phàn Chân Tường cũng cười. “Ko sao, có đi có lại mà. Có dịp thì cứ ghé Cẩm Tiêm bổ trang 1 chuyến, bảo quản sự ở đó tìm giúp người mấy cuộn vải dệt. Thậm chí có thể nghe thêm kiến thức về y phục, rồi may mấy bộ xiêm y thích hợp. Bất kể là tặng hay mặc đều được cả.”

“Ah, gia là người kinh doanh?”

“Đúng vậy.” Hấn cười nói: “Ta và người của Cẩm Tiêm bổ trang rất thân quen.”

“Àh.” Liễu Thanh đợi hấn rảnh tay, lại hỏi: “Gia có thật là ko cần ta hầu hạ?”

“Ừh, ko cần đâu.”

Nghe vậy, Liễu Thanh cả người đều bước vào bên trong, vẫn ko ngại quay lại, cố nhìn thêm lần nữa –

Àh, khách nhân ko hề theo sau cậu, vẫn là ngồi yên tại chỗ.

Cậu biến mất sau bình phong. Lát sau lấy từ cái hộp khắc hoa trên bàn trang điểm ra 22 lượng. Để tất cả trước mặt khách, là trả lại tiền.

“Ngài đi đi. Gia nếu ko vừa mắt ta. Ngân lượng này ko thể nhận được.” Dù cậu làm nghề hạ tiện. Nhưng vẫn ko muốn sinh lòng ám muội mà thu nhận ngân lượng của khách nhân.

“Ta tuyệt không có ý coi khinh.” Bàn tay dài và rộng của Phàn Chân Tường đẩy đẩy số bạc về phía cậu, ý bảo cậu cứ nhận lấy. “Ta đến tìm người trong bức họa. 22 lượng này coi như mua tin tức từ cậu. Phiền cậu nói cho ta biết, phải nói như thế nào mới có thể nhìn thấy Đoàn Ngọc?”

Liễu Thanh liền giật mình hiểu ngay. “Là gia mộ danh mà đến, lúc nãy sao ko nói với ma ma?”

“Ta là lần đầu tiên tiếp xúc với nơi này. Thật ko hiểu quy cũ, khiến cậu cười chê rồi.”

“Ha ha....Vì thế, mới có thể thấy được gia rất thành thật.” Cậu liền cho hấn biết. “Gia, ngài muốn gặp Đoàn Ngọc thật cũng ko dễ dàng gì đâu.”

Phàn Chân Tường ngạc nhiên. “Tại sao?”

“Vì, y cũng chọn khách nhân. Nếu như ko thuận mắt thì nhất định ko gặp. Đây cũng là quy củ của y.”

“Àh, ra là thế.” Phàn Chân Tường không khỏi suy nghĩ: Đoàn Ngọc có chịu gặp hấn hay ko....

“Bất quá, gia nếu nguyện ý đến đây thêm lần nữa. Thì lần sau có thể nhờ ma ma sắp xếp. Về phần Đoàn Ngọc có chịu gặp ngài hay ko, thì tùy vào vận khí mà thôi.”

“Àn, ta sẽ thử xem.” Hấn lại hỏi: “Hôm nay không được sao?”

Liễu Thanh mở cửa đưa hấn ra ngoài, giải thích. “Là ko được. Gia bỏ lỡ mất rồi. Vì Đoàn Ngọc đã đến làm khách tại quý phủ của Tiên lão gia. Ba ngày sau mới về lại đây.”

Nghe vậy, Phàn Chân Tường ngạc nhiên không thôi.”Tiên lão giacũng có quen với Đoàn Ngọc?”

Liễu Thanh cười nói: “Ta không biết Tiên lão gia có quen với Đoàn Ngọc hay ko. Nhưng 3 vị công tử của lão gần đây thường đến Trích Tinh lâu, phải bỏ ra ko ít ngân lượng mới có thể tiếp cận được y đó.”

Phút chốc, mày của Phàn Chân Tường nhăn chặt lại. Nhưng trong chớp mắt liền trở lại biểu tình ôn hòa như cũ, cười nói. “Đa tạ đã cho biết, ta cáo từ trước.”

“Gia đi thông thả.”

Nhẹ nhàng đóng cửa lại. Liễu Thanh thu lại 22 lượng. Nghĩ thầm khách nhân vừa rồi bên dưới vẻ hiền lành ôn hậu, thì toàn thân vẫn chứa 1 khí thể nghiêm túc bức người.

Aiz, đáng tiếc... Khó khăn lắm mới gặp được 1 vị khách nhân thành thật như thế. Nhưng lòng của người này ko ở trên người hần.

Sau khi rời khỏi Trích Tinh lâu, Phàn Chân Tường rẽ hướng tiệm của mình. Lão chương quây vừa nhìn thấy Phàn gia tự mình đến đã ko giấu nổi sự kinh ngạc. Giờ này rồi sao hần còn chưa về nhà?

Lão đã cố gắng sức lực cho tiệm vải này được hiền năm. Giờ thấy lạ liền hỏi ngay: “Gia, đã gần đến giờ tuất (~ 8 giờ tối), ngài đến đây làm gì thế?”

“Ta đến lấy chút tơ lụa thượng đẳng, định làm lễ vật chúc thọ cho Tiền lão gia.”

“Như vậy a...” Lão chương quây rất tò mò. “Gia sao lại thay đổi chủ ý như vậy? Ko phải ngài đã phái Thẩm Tứ đến đó tặng lễ vật rồi sao?”

“Tự mình đi cũng tốt mà. Dù sao thì Tiền lão gia lúc trước cũng có giao tình với chúng ta.”

Lão chương quây dường như phát hiện ra có chỗ ko hợp cho lắm. Theo lão biết, Tiền lão gia mấy năm trước có nhĩ ý muốn gả thiên kim của mình cho Phàn gia, nhưng bị ngài ấy từ chối rồi.

Gia đã từng nói, muốn hoàn thành nguyện của lão gia và phu nhân lúc sinh tiền. Chừng nào tiểu thư tìm được 1 người chồng tốt thì mới bằng lòng thành gia lập thất.

Mọi người trong nhà đều vì chuyện này mà lo lắng. Tiểu thư hiện tại hai chân ko được lành lặn, thật khó khăn để tìm được 1 lang quân như ý. Còn gia, tuổi trẻ hứa hẹn, có rất nhiều thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối đánh tiếng rồi.

Trong nhà tiền lão gia có 7 vị thiên kim, 3 vị công tử. Chưa giá cho người khác có tới 5 người, mặc sức cho gia chọn lựa. Mấy tháng trước gia có đến quý phủ làm khách 1 chuyến, kết quả là dẫn bà mối đến cửa cầu thân. Phải mất công đưa đẩy 1 phen mới qua được chuyện.

Lão chương quây nhắc nhở: “Gia, trong phủ của Tiền lão gia còn có đến 5 vị thiên kim lận đó. Lần này ngài đi chúc thọ, lão sẽ nhắc lại chuyện xưa cho coi.

“Đừng lo. Hôn nhân là việc do mình làm chủ. Người khác có ép cách mấy cũng ko được đâu.” Lòng hần chưa từng lưu luyến 1 ai. Tâm tư ko đặt ở việc kinh doanh của tiệm vải thì cũng là việc hôn nhân đại sự của Vân nhi. Mấy năm nay, đầu hần chưa bao giờ có ý định thành gia lập thất gì hết.

“Ngài không vội, mới làm người khác lo lắng nha.” Lão chương quây lắc lắc đầu, nghĩ thầm, gia đối xử với người ngoài thật ôn hòa, cá tính lại trung hậu thành thật, nhân duyên vô cùng tốt. Có ko biết bao nhiêu khuê nữ muốn giá cho ngài ấy, ao ước lấy được 1 lang quân có sự nghiệp thành công như vậy.

“Không nói đến chuyện này nữa.” Hần ứng phó được mà.

Thấy quần sự của bố trang vẫn chưa về nhà, Phàn Chân Tường liền ngoắc ngoắc kêu: “Hiền Sinh, người đến đây.”

Quần sự tạm gác lại công việc tiến lên hỏi: “Gia, có gì dặn dò?”

“Người lập tức chọn mấy xấp gấm thích hợp cho Tiền lão gia. Gói lại cẩn thận, rồi để ở trước quây nga. “ Nói xong, Phàn Chân Tường liền đi thẳng lên lầu để viết lời chúc mừng.

“Áh?” quần sự giật mình, quay đầu lại hỏi lão chương quây, “Gia muốn đi chúc thọ sao?”

“Gia nói rồi đó. Người ko nghe lắm đâu.”

Quần sự lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. “Gia ko phải luôn tận lực tránh qua lại cùng Tiền phủ hay sao?” Trong đó ngoài chuyện từ hôn ra, còn có liên quan đến bọn công tử của Tiền lão gia.

Tiền lão gia luôn cưng chiều con cái. Mấy tên công tử này luôn ỷ vào tiền bạc của cha, xem vàng như đất, ko chịu học hành làm ăn gì hết. Tiền lão gia luôn cố ý thân thiết với gia, đã nhiều lần đề cập đến chuyện muốn mấy cậu ả kia theo gia học hỏi.

“Haiz!” Bối bối, là ko có ý kiến với những suy tính ranh ma của Tiền lão gia kia.

Lão chương quỳ gầy gầy bàn tính, đầu cũng ko ngẩng lên mà hỏi: “Hiền Sinh, người ko phát hiện gia có chút quái lạ sao?”

“Ko thấy gì cả.” Y vừa mới ghi chép lại các loại vải cũng như màu sắc và hoa văn. Một khi đã bận rộn, thì lòng chẳng để ý đến gì khác cả.

Mấy năm trước y theo gia học tập, giờ đã là trợ thủ đắc lực. Phạm vi phụ trách trong Cẩm Tiêm bố trang cũng ngày càng mở rộng ra. Điều khiển nhân sự, còn có giám sát việc vận chuyển vải từ các phường dệt nữa.

Y rõ như lòng bàn tay phạm vi phân bố khách nhân. Đại bộ phận đều là ca nhi của xóm cô đầu. Nhóm này luôn vô cùng chú trọng đến xiêm y ăn mặc. Thân thể lúc nào cũng trang điểm xinh đẹp để quyến rũ người khác.

“Chương quỳ, lão nói gia lạ ở chỗ nào?”

“Người tự thay đổi chú ý. Quái lạ.”

“Ừm, có chút lạ.” Quấn sự dùng cán bút, gãi gãi đầu, gấp lại quyển sổ, vứt đại cho lão chương quỳ 1 cây bút nhỏ rồi lập tức đi chọn vải.

Ko khỏi cảm thấy đồng cảm –

Gia nổi danh là thương nhân thành thật. Lão gia quá cố cùng phu nhân đều đã sớm qua đời. Để lại cho gia 1 sự nghiệp cùng trách nhiệm thật to lớn. Việc kinh doanh của Cẩm Tiêm bố trang dưới tay gia càng lúc càng hảo, cũng đã liên tục mở ra mấy chi nhánh. Chắc chắn này cũng hơi lạ nha.

Nhưng, mọi người chỉ thấy thành quả kinh doanh của gia thật rực rỡ. Chứ nào có thấy qua gia đã hao phí biết bao nhiêu tinh thần sức lực cho sự nghiệp.

Y tính sơ qua, sáu năm rồi cuộc sống của gia lúc nào cũng bận rộn đến thở ko ra hơi. Tận nửa đêm mới về nhà hoặc là ngủ luôn ở cửa hàng là chuyện thường tình.

Ba năm trước đây, vì chuyện có hai phường dệt kinh doanh ko được mà đóng cửa, khiến cho việc kinh doanh của tiệm vải trong khoảng thời gian ngắn cũng bị ảnh hưởng lấy.

Gia vì bổ sung cho số lượng vải bị thiếu bất ngờ mà bốn ba khắp nơi. Rốt cuộc cũng có được số lượng đầy đủ. Bất quá việc buôn bán cũng bị tổn thất ko nhỏ. Gia vì để giữ gìn danh dự, cũng là để duy trì việc kinh doanh, mà chấp nhận tiêu thụ vải vóc của các đồng nghiệp với giá cao. Thật là nhân lúc người khác cháy nhà mà hôi của mà.

Nhưng, tái ông thất mã nhiều khi lại là phúc. Việc này truyền ra, rất nhiều lão bản của các phường dệt khác tán thưởng gia hết lời, còn tuân thủ hứa hẹn. Vì thế còn chủ động đến cửa giao dịch. Từ đó về sau, có rất nhiều phường dệt đến tìm gia xin làm nguồn cung cấp.

Cẩm Tiêm bố trang phạm là liên quan đến vải vóc từ sỉ đến lẻ thứ gì cũng có cả. Từ các thứ quý giá như tơ tằm, lụa, sa, gấm, hàng thêu, ... đến những thứ của cả dân tộc thiểu số như len dạ, da cừu, thổ cẩm,...
Đều cung cấp đầy đủ.

Việc kinh doanh của bố trang ngài càng thịnh vượng. Là gia đã tốn ko biết bao nhiêu tâm huyết mới có quy mô ổn định như hôm nay.

Y cho rằng ba đứa con của Tiền lão gia đều là hạng cậu ả ko vác nổi đấu gạo ngày ngày chỉ biết vui đùa hưởng thụ. Nếu so sánh với gia thật là người trên trời kẻ dưới đất, kém xa vạn dặm.

Quấn sự chọn mấy xấp lụa mềm mại, màu sắc và hoa văn giản dị. Miệng ko ngừng lẩm bẩm: “Thật là... Gia uống lộn thuốc sao. Mấy ngày trước đây, lúc ghé qua bố trang Thẩm Tứ còn nói với con, gia đã nhiều ngày mất hồn mất vía. Có phải là vì thiên kim của Tiền lão gia ko ta?”

“Không lý nào đâu!” Lão chưởng quầy tạm dừng lại tính toán, phản bác: “Gia nếu vừa lòng thiên kim của Tiền lão gia, thì sao còn kéo dài đến hôm nay mà ko chịu thú thê chứ?”

“Cũng là.” Quản sự cầm mấy xấp lụa, từ từ bước đến trước quầy mà đóng gói. Đầu nhất thời nhớ đến chuyện mà Thẩm Tứ đã từng nói qua, liền kêu lên. “Ko đúng ah!”

“Có gì ko đúng?”

“Trung thúc, gia vì hôn sự của tiểu thư, mà tự mình đến miếu nguyệt lão cầu nhân duyên. Việc này nói ra cũng thật huyền bí. Đến chiều ngày hôm đó, gia liền mang bức họa của tiểu thư cho Lục gia xem. Ngài ấy lại ko chê tiểu thư tàn tật ngược lại còn vội vàng thúc giục lo liệu hôn lễ.”

“Chuyện này có gì mà kỳ lạ. Hôn sự của Lục tam thiếu gia là do bà nội tác chủ mà. Lão nhân gia đang trông chờ muốn ôm cháu cố. Còn ko thúc giục cấp bách sao. Huống chi lục tam thiếu gia cũng đã đứng tuổi, cũng nên thành gia lập thất cho rồi.”

Lão chưởng quầy còn nói: “Gia cũng chúng ta có nhờ người thăm hỏi tường tận. Lục gia còn sót lại duy nhất đứa cháu này để nối dõi tông đường. Trên Lục tam thiếu gia cũng có 2 vị huynh trưởng, nhưng đều đã chết yểu. Thật giống như bị nguyên rủa. Nam nhân Lục gia luôn phải chịu cảnh đơn chiếc. Nay cũng khó trách Lục bà thúc giục gấp gấp như vậy.”

Y còn nghe người ta đồn đãi: Cha của Lục tam thiếu gia lúc trẻ phong lưu, bên ngoài sinh con riêng. Lục bà vì coi trọng môn đăng hộ đối, mà cực lực phản đối. Ko muốn thanh lâu nữ tử làm thiếp cho đứa cháu duy nhất của mình.

Bất quá, cũng có tin đồn là cha của Lục tam thiếu gia cãi lời mẫu thân nạp một thanh lâu nữ tử làm thiếp. Hôn nhân gần bó cũng được nửa năm, nhân lúc trạng phu của mình rời nhà ra ngoài kinh doanh nghe đồn đãi là ko tuân nữ tắc, nên đã bị Lục lão phu nhân đuổi khỏi nhà rồi.

Nhận được tin xấu. Cha của Lục tam thiếu gia liền sa sút, trải qua 1 thời gian ngắn đau buồn. Sau 1 thời gian ngắn đã ngoài ý muốn liền tạ thế.

“Aiz...” Lão chưởng quầy thở dài, “Hiện tại Lục gia chỉ còn lại huyết mạch duy nhất là Lục tam thiếu gia. Mọi nam nhân trong Lục gia đều sống ko thọ. Ko có cô nương nhà giàu nào nguyện ý bước vào nhà đó làm quả phụ cả. Gia thì ko tin tin đồn vô căn cứ đó. Một mực tin tưởng người sống có mệnh, còn có đạo lý nhân định thắng thiên nữa.”

“Ừm, ta cũng đồng ý với suy nghĩ của gia.”

“Hôn sự của tiểu thư và Lục tam thiếu gia cũng đã bàn bạc xong xuôi. Niên canh bát tự của hai người cũng đã được xem là trời sinh 1 đôi. Thầy tướng số còn nói tiểu thư còn có phúc khí sẽ đông con nhiều cháu, sau này gia đình trong ấm ngoài êm nga. Lục bà vừa nghe xong thì cực kỳ vừa lòng, nên quyết định hai tháng sau sẽ cử hành hôn lễ.” Lão chưởng quầy mặt mày hớn hờ nói.

“Nhân duyên mà nguyệt lão đã định nhất định sẽ rất tốt. Gia cũng đã tìm được nhà chồng thật tốt cho tiểu thư. Tương lai gia nhất định sẽ có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn cho coi.”

Quản sự gật gật đầu, “Vị hôn phu mà gia chọn cho tiểu thư phẩm chất nhất định hảo.” Dừng lại 1 chút, y nói tiếp: “Trung thúc, người còn chưa nghe ra ý của ta sao.”

“Là có ý gì?”

“Bộ người ko biết là gia hướng nguyệt lão cầu nhân duyên. Ngài đã mang về đến 2 sợi tơ hồng lận đó. Nguyệt lão này có cầu tất linh. Có thêm 1 sợi dây nhân duyên. Nên chắc sẽ ko liên quan đến thiên kim của Tiền lão gia chứ? Nếu ko sao gia lại thay đổi chủ ý như vậy?”

“Sao lại như thế! Lão chưởng quầy trợn mắt kêu lên. “Người đừng lo hã. Gia đối với thiên kim được nuông chiều từ bé của Tiền lão gia luôn chưởng mắt mà.”

“Lão chưởng quầy biết thật nhiều nha.” Phàn Chân Tường bước xuống lầu đi vào trong quầy cười nói: “Các người lại nghe Thẩm Tứ nhiều chuyện rồi chứ gì. Tiểu tử kia đáng bị phạt lắm.”

“Thẩm Tứ chỉ lo lằng thoi. Gia sao lại phạt nó.” Quản sự lui lại vài bước, tránh đường cho gia tiện làm việc.

Phàn Chân Tường dán hai câu chúc thọ vừa viết trên giấy đỏ tươi dán lên quà tặng được gói ghém cẩn thận. Sau đó còn thắt lại thành 1 cái kết đỏ đỏ nữa. Trong tay là 1 phần tâm ý, chính là vì người trong bức họa – Hấn dặn dò. “Hai người dọn dẹp xong thì nghỉ ngơi sớm 1 chút.”

“Vâng ạh, gia đi thông thả.”

Bước ra ngoài, Phàn Chân Tường thật khó có thể khống chế lòng mình. Mang tiếng là đi chúc thọ. Thật ra là đến quý phủ của Tiền lão gia tìm người trong bức họa.

2. Chương 2

Tiền phủ.

Tiền lão gia tổ chức sáu mươi đại thọ. Tiệc mừng của nhà giàu đương nhiên rất phô trương và xa hoa, dựng lều thiết yến hết cả khoảng sân rộng. Khắp mọi nơi trong phủ đều treo cao cao ko biết bao nhiêu là đèn ***g đỏ. Đảo mắt trông ra xa, quan khách đã tề tựu, tiếng cười nói thật huyền ảo.

Phàn Chân Tường cũng thường xuyên được mời đến quý phủ của các thân sĩ đi dự tiệc hôm nay làm khách. Nên cũng được các trưởng bối chào hỏi đàng hoàng.

Tiền lão gia rất xum xoe phú hào. Cũng là người quen cũ của song thân. Suy đi nghĩ lại, hai nhà cũng có giao thiệp sâu xa. Vì thế Tiền lão phu nhân quá cố đã xem Phàn gia như thân bằng quyến thuộc.

Nhưng, Phàn Chân Tường sớm có thể hiểu được nhân tình còn mỏng hơn tờ giấy. Từ khi song thân qua đời, các thân thích trước kia thường hay lui tới nhà liền bắt đầu phân rõ giới tuyến. Cho rằng hấn sẽ chống đỡ ko nổi gia nghiệp, đồng loạt lộ ra bộ mặt thật của con buôn, khi đó luôn xem thường, khinh khi. Mãi đến khi hấn làm cho người ta nhìn mình bằng cặp mắt khác thì mấy người đó lại đổi thái độ nhóm nhóm lúc nào cũng kính trọng bợ đỡ.

Để mặc người ta dắt vào đại sảnh. Tiền lão gia vừa thấy người đến, đã mừng rỡ đến nỗi cười tít mắt luôn.

Phàn Chân Tường hai tay cung kính dâng quà tặng. Cúi đầu nói chúc mừng: “Vãn bối chúc lão gia phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn.”

“Ha ha...” Tiền lão gia vuốt vuốt hàm râu dài mấy cái. Mắt cong lên thành 1 khe hở hẹp, cười nói: “Đến là tốt rồi, còn khách khí làm chi.” Giơ giơ tay ý bảo người hầu nhận lấy lễ vật xong liền tự mình xoắn xít mời người ngồi xuống. Thật chẳng ra làm sao cả. Tất cả cũng vì muốn giữ người lại, để thành con rể nhà mình.

Phàn Chân Tường nhìn mấy người con gái và con dâu của Tiền lão gia gật đầu kính ý. Đang lúc tiệc rượu, ko khí có phần vui vẻ thân thiện.

Một lúc sau, hấn liền hỏi: “Sao ko thấy 3 vị công tử?”

“Ba tên tiểu khuyển này còn đang bận rộn chiêu đãi khách nhân ah.”

“Àn.” Phàn Chân Tường lặng lẽ đảo mắt tìm kiếm, từng chút 1 –

Hấn tính sơ lược, tham dự yến tiệc này, khách khứa có hơn trăm người. Bỗng nhất thời dâng lên cảm giác như đang mò kim đáy biển.

Không thể nói rõ mình đến đây tìm người. Hấn đành phải chờ công tử của Tiền lão gia quay về, có lẽ lúc đó mới thấy được người trong bức họa.

Lòng dạ thấp thỏm cùng trò chuyện với Tiền lão gia. Nghe lão nói mấy chuyện buôn bán vụn vặt, chuyện con gái của mình sắp cho lão được làm ông ngoại. Còn đề cập đến chuyện 3 đứa con trai hay mang tiền ra ngoài từ từ tập kinh doanh,....

Hồn phách lơ lửng, trong đầu cứ quẩn quanh nụ cười mỉa hoặc lòng người. Hắn quên đi tiếng âm ỷ quanh mình, giờ cả người chỉ còn sót lại bóng dáng trong bức họa, như đang chờ đợi, như đang ngóng trông chính bản thân hắn,....

“Chân Tường ca!”

Bỗng nhiên, có một giọng nữ trong trẻo kéo lại thần trí của hắn.

Phàn Chân Tường chớp mắt 1 cái liền hoàn hồn, thu lại lòng dạ ám muội. Hắn quay ra sau hỏi: “Có việc gì?”

“Người ta nói gì, huynh cũng ko thèm phản ứng, là đang nghĩ gì vậy?”

Phàn Chân Tường không khỏi cảm thấy hoang đường. Vì người trong bức họa mà suy nghĩ loạn cả lên, ruốt cuộc đến bản thân mình đang muốn gì cũng ko biết....

Tiền Hoàn Nhi cố ý gần sát thêm chút nữa, ko thèm quan tâm cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân.

Thiếu nữ đang xuân hay mơ mộng. Nàng đã thầm thích tên đầu gỗ này. Ko ngại hắn tướng mạo xấu xí, lòng nhất mực coi trọng chính là Chân Tường ca vừa có tiền vừa có tiếng. Mà nàng cũng mong muốn mình sẽ làm bà chủ của Cẩm Tiêm bố trang. Nếu có thể đạt được, thì thân phận kia sẽ tôn quý biết bao.

“Chân Tường ca, huynh vẫn chưa trả lời câu hỏi của muội nha.” Tiền Hoàn Nhi làm ra vẻ thiếu nữ yêu kiều quyết định lấy, ôm chặt cánh tay hắn ko chịu buông.

Phàn Chân Tường lặng yên rút lại tay, cầm lấy chén, gấp 1 đũa rau, như cố ý duy trì chút khoảng cách. “Thất lễ. Vừa rồi ta nghĩ gì đến bản thân mình cũng ko rõ nữa.”

“Như vậy ah.” Tiền Hoàn Nhi cứ mãi đeo bám ko rời, mắt như dán chặt vào người hắn, miệng cười thật ngọt ngào. Nhanh mồm nhanh miệng nói. “Chỉ cần Chân Tường ca ko nghĩ đến người trong lòng[1] là muội an tâm rồi.”

Phàn Chân Tường thoáng chốc không nói gì cả. Như bị người ta lay tỉnh dậy!

Lòng cứ nghĩ mãi về người đó....

Tiền Hoàn Nhi cố ý nhấn mạnh: “Chân Tường ca nên cưới vợ đi.”

“Ta còn chưa có dự định.”

“Nên quyết định!” Nàng chờ Chân Tường ca đã lâu rồi.

Cha đã ngầm đồng ý cho nàng tiếp cận, thu hút hắn. Ai nào dám quản bản đại tiểu thư có muốn vượt rào hay ko. Tự cho tên đầu gỗ kia cơ hội, nàng nài nỉ: “Chân Tường ca, cùng muội đến Liên Hoa các ngắm hoa được ko?”

“Hôm nay thọ thần của lão gia tử, ta muốn hầu chuyện cùng người một chút.” Hắn tìm cớ khoát thác.

“Cha sẽ đồng ý mà. Đúng ko?” Tiền Hoàn Nhi nhất quyết ko tha, lập tức cầu viện cha mình. “Cha, người để cho Chân Tường ca đi cùng con đi.”

“Thật là con gái lớn rồi ko giữ được nữa.” Tiền lão gia thái độ vui vẻ lộ ra sự cưng chiều con gái của mình. Miệng cười đầy dụng ý “Đi đi.” Trắng sáng hoa đẹp, người trẻ tuổi cũng nên tìm nơi để bồi dưỡng tình cảm.

Tiền Hoàn Nhi lập tức đứng dậy, nắm lấy ống tay áo của Chân Tường mà lôi, thúc giục. “Huynh xem, cha đã đồng ý rồi kìa.”

Phàn Chân Tường ngồi yên như núi, mặc nàng lôi cách mấy cũng ko chịu di dời.

Hắn kiên quyết. “Cô gia nam quả nữ lén lút lút lút như thế, sẽ ko tránh được người khác cười chê. Lời đề nghị của Tiểu tiểu thư ko ổn chút nào.”

Tiền Hoàn Nhi nhịn không được mà dậm chân, sắc giọng: “Chân Tường ca lo lắng cái gì. Hai người chúng ta tản bộ trong viện. Đứa nào dám ăn nói bậy bạ chút.”

“Chỉ là ngắm hoa thôi, câu nệ quá mức làm gì?” Tiền lão gia cười nói, cảm thấy người trẻ tuổi này lòng dạ thật chu đáo cẩn thận.

“Viện có thôi! Chân Tường ca còn lo nghĩ nhiều chuyện lắm kìa!”

Phàn Chân Tường thấy nàng mất hết vẻ e lệ mà lớn tiếng ồn ào thì sinh ra phản cảm. Bộ dáng mà cô nương này nên có là tiểu thư khuê các, chứ ko phải là kiêu căng tùy hứng. Nàng có thể biết là Tiền lão gia đã thường hay chiều hư con gái mình rồi.

Mất ko biểu hiện mà xem nhẹ Tiền tiểu thư. Hần lần thứ hai tìm kiếm thân ảnh người trong bức họa giữa đám đông. Lòng gấp gáp, nhưng ba vị công tử của Tiền lão gia vẫn chưa về phủ. Lần này, hẳn lại lỡ mất cơ hội rồi.

“Chân tường ca, huynh đứng lên, chúng ta đi thôi.” Tiền Hoàn Nhi vẫn cố gắng kéo người ko nhúc nhích kìa. Tiếp tục làm nũng.

Phàn Chân Tường vẫn kiên quyết như cũ. “Ta đang lo lắng Tiền tiểu thư đây vẫn còn là 1 cô nương chưa xuất giá. Hôm nay là thọ thần của lão gia tử, khách khứa ở đây ko ít. Nếu xảy ra hiểu lầm ko cần thiết thì ta thật ko đảm đương nổi đâu.” Cuối cùng cũng đã hoàn toàn cự tuyệt. Rõ ràng hẳn đối với Tiền tiểu thư vẫn trước sau giữ 1 khoảng cách nhất định.

Nghe vậy, Tiền Hoàn Nhi giận dữ bốc lên tận đầu, cực kỳ bức xúc kêu lên: “Chân Tường ca không nề tình. Là chê ta ko xứng với người hử?” Trước kia, cha nàng có phái bà mối đến đánh tiếng, nhưng lần nào cũng như lần nấy đều bị hắn tìm có khối thác. Giờ đây, Vân nhi đã truyền ra tin vui là sắp lập gia đình, hẳn còn muốn kéo dài hôn sự để làm gì?

Không khí xấu hổ tràn ngập khắp phòng. Tiền lão gia ko còn mặt mũi nào nữa, nhịn ko được mà mắng: “Hoàn Nhi, ko được vô lễ.”

Đối mặt với lửa giận của nàng, Phàn Chân Tường để chén xuống, đứng dậy ko buồn ko vui giải thích: “Là ta ko dám trèo cao, việc này thật gánh vác ko nổi.”

Tiền Hoàn Nhi oán hận trừng mắt, “Chân Tường ca rõ ràng là đồ đàn. Ta đã nói trắng trợn ra vậy. Người lại còn ko hiểu lòng dạ của ta. Cố tình kéo dài ko chịu thành gia lập thất mới làm chậm trễ ta.”

“Hoàn Nhi, đừng làm loạn lên như thế.” Tiền lão gia bực mình nổi giận. Nữ nhi ăn nói ko ngó trước nhìn sau, thật mất mặt.

“Cha... Con mới ko có làm làm loạn! Là người lúc nào cũng lo cho người ngoài.” Lòng nàng thật ko cam tâm, ủy khuất nói: “Cha bất công, còn nói con làm loạn. Con chỉ muốn gả cho Chân Tường ca thôi hà. Vậy mà người mắng con....Các ca ca mới là đang làm loạn, sao ko thấy người trông chừng bọn họ.” Vàng xoắn vấy dặm chân cho thỏa cơn giận.

“Cha hồ đồ, cái gì cũng mặc kệ, mới bị các ca ca lừa kìa.”

“Hoàn Nhi, con đang nói gì đó?” Tiền lão gia nghe chẳng hiểu gì cả.”Huyền Đức, Huyền Lương và Huyền Mậu rốt cuộc đã lừa gạt gì ta?”

Tiền Hoàn Nhi giờ đang mất hứng, ko nghĩ là sẽ chịu 1 mình, liền kéo theo các ca ca cùng chịu tai tiếng. “Các ca ca nói lấy tiền học kinh doanh là gạt người thôi. Bọn họ đều đem tiền đi ăn chơi đàng ***, uống rượu mua vui. Còn trộm cả tranh, đồ cổ quý giá của cha đi bán nữa kìa.”

Tiền lão gia nghe xong giận sôi gan, xem chút nữa là học máu chết, ra sức nện xuống cây gậy trong tay. Tạo nên tiếng vang ‘bịch bịch’ thật lớn trên mặt đất.”

Tiền Hoàn Nhi nhất thời giật mình hoảng sợ.

“Hồng rồi...” Giờ mới ý thức được mình đang bán đứng ca ca . Nàng hoảng hồn nhìn tỷ tỷ, tỷ phu và bọn muội muội. Mọi người đều chẳng hay biết gì, việc này chỉ có mình nàng là rõ nhất thôi.

Đại tỷ trách cứ: “Hoàn nhi, muội đừng nói bậy.”

“Hôm nay là ngày nào, muội còn hờn dỗi ở đây. Ko sợ làm cha tức chết sao?”

Đến nhị tỷ cũng mắng nàng, Tiền Hoàn Nhi như bị uất ức liền lớn tiếng: “Muội ko có nói bậy đâu! Muội thường đến Cẩm Tiêm bổ trang tìm Chân Tường ca. Nhiều lần vô tình gặp được các ca ca đi tầm hoa vãn liễu, thậm chí mang mấy cô nương ko đứng đắn đến tửu lâu. Đều là muội chính mắt nhìn thấy, ko nói oan cho họ chút nào ah.”

“Hỗn trưởng!” Tiền lão gia giận dữ rống lên: “Ba thằng phá gia chi tử kia ở đâu?”

Tiền Hoàn Nhi chớp mắt 1 cái mặt mày trắng bệch. Chưa từng thấy qua cha hung dữ như vậy. Mồ run rẩy, do dự ko nói nên lời....

“Còn không mau nói!” Tiền lão gia trong chớp mắt đã bảo toàn bộ phó dong trong nhà lập tức ra ngoài tìm người.

Đám lao thì phải theo lao, Tiền Hoàn Nhi nghĩ thầm, trước mắt một đao, lui đầu cũng một đao, chi bằng đem toàn bộ chuyện nói rõ ràng. Cha nếu có tức chết thì tất cả đều do các vị ca ca làm hại.

“Nói thì nói. Cha hung dữ như vậy làm gì....” Nàng thật ủy khuất, sảng giọng: “Cha toàn nghĩ là các ca ca ngoan hiền lắm, ko có đâu. Bọn họ dựa vào thọ yển của cha đem về 1 vị thiên tiên mỹ nhân. Cha còn ko biết là bọn họ đã chuốc say vị cô nương kia ở trong phòng rồi mới ra mừng thọ nha.” Toàn là nàng lên nhìn thấy ah.

Nàng cúi thấp đầu, mặt đỏ ửng, càng nói càng nhỏ. “Ko cần nghĩ cũng biết, các ca ca sau khi chuốc sai người ta xong rồi còn muốn gì nữa....”

Hở!

Phản Chân Tường nghe vậy, lòng chấn động, mắt nhìn theo bọn người hầu, như mơ hồ thấy được phương hướng. Hắn cũng lặng yên rời khỏi tiệc rượu.

Tiền lão gia vỗ vỗ ngực, ko thở được. “Giỏi ah Ba thằng bại hoại kia....gạt ta....” Bỗng nhiên trước mắt tối sầm – Muốn ngắt đi.

Bọn con gái, và con dâu trong phòng thấy thế cũng đều đứng dậy –

“Áh, cha ngắt rồi.”

“Mau đỡ lão nhân gia vào phòng đi.”

Mọi người ba chân bốn cẳng vây quanh, mang người đang hôn mê về phòng.

Tiền Hoàn Nhi chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt thấy trong nhà đang ầm ầm, thật quá hỗn loạn....

“Chân Tường ca đâu?” Nàng nhìn khắp nơi, ko tìm thấy người trong đám đông lơ nhố kia.

Tiền Hoàn Nhi hai mắt đăm lệ, không ngừng dậm chân mà mắng: “Đều do các ca ca hại. Bọn họ mới loạn lên như vậy.....Như loại đầu gỗ như Chân Tường ca đây, mới ko đi phiêu kỹ đến độ tức chết người....”

Đoàn Ngọc uống xong giọt rượu cuối cùng thì cả người cũng ngã xuống. ‘Leng keng’ tiếng ly rượu rơi xuống đất, cậu say đến độ gục xuống bàn mà hôn mê.

Sầu muộn trong cơ thể theo hơi rượu mà bốc lên. Đôi má của người say hây hây đỏ làm người ta thêm nhỏ 3 thước dãi. Thật vô tư ko biết có 3 gương mặt ko chút hảo ý đang nhe răng cười –

“Đại ca, cuối cùng chúng ta cũng đã tóm được tiểu quan nhi của Trích Tinh lâu trong tay rồi, chắc chắc...” Tiền Huyền Lương về mặt mê đắm nhìn chằm chằm miếng thịt đã dâng đến miệng, càng nhìn tiểu quan này lòng càng khó nhịn. “Chúng ta đã tiêu tốn ko biết bao nhiêu ngân lượng trên người tiểu quan này rồi. Tối nay....phải hảo hảo hưởng thụ mới được.”

Tiền Huyền Đức và Tiền Huyền Mậu cũng rất hưng phấn nhìn mỹ nhân đang say kia. Một tên thì cởi áo của cậu ra, còn tên kia thì mang cậu đến cái giường khắc hoa lớn.

“Hắc hắc...” Tiền Huyền Đức cười gượng hai tiếng, làm ra vẻ ra lệnh: “Ta thưởng thức tư vị của tiểu quan nhi này trước, hai đệ đứng qua 1 bên chờ đi.” Nói xong y lập tức cởi ra xiêm y. Dục vọng ko đợi kịp đã phát tiết....

Huynh đệ ba người căn bản đâu thể chia đều mỗi người ngủ 1 ngày. Tiểu quan nhi này chỉ đồng ý đến phủ làm khách ba ngày. Tính ra chỉ có 2 đêm, bắt luận 3 người có chia như thế nào cũng ko công bằng.

Tiểu mỹ nhân này lại cự tuyệt cùng 1 lúc hầu hạ 3 người. Tiền Huyền Đức 1 cước đá văng ra tiết khố, bùng bùng phấn chấn. Dục vọng ko còn gì che lấp đang trướng to lên.

Y ko tán đồng, nói mát mẻ vài câu, “Haiz! Đều đã làm nghề này rồi, còn quy tắc ngu xuẩn gì nữa!”

Đúng vậy ah, ba người chúng ta thay phiên nhau ăn sạch hần. Hừ....Đại mỹ nhân dù cho từu lượng có cao cách mấy, thì vào tay lão tử cũng phải say thôi.”

Tiền Huyền Mậu đầu óc hưng phấn, đã ko đứng vững nổi nữa. Y nhanh chân nhào đến cái giường khắc hoa đợi đến lượt mình. Mắt hơi khép lại cũng nên nhìn cho kỹ đại ca cởi lên tiểu quan nhi tư thế oai hùng ra sao.

“Đại ca, huyng làm mau lên, bọn đệ còn chờ đến phiên mình nữa nè.” Tiền Huyền Lương vội vã thúc giục. Lòng chẳng kiềm được nữa, liền nhanh chóng cởi ra xiêm y.

Tiền Huyền Đức ko thềm quan tâm đến hai người bọn họ. Mắt cứ nhìn chăm chăm nhìn tiểu mỹ nhân đang nằm trên giường. Chặc chặc: “Đại mỹ nhân này so với mấy mỹ nữ mà lão tử đã từng chơi đùa còn xinh đẹp hơn. Chả trách có nhiều người như vậy si mê hần. Ngân lượng phải chất thật cao thì đại mỹ nhân mới bằng lòng cùng giao hoan.”

Hai huynh đệ cứ nghe y nói mấy lời vô nghĩa thì thúc giục. “Còn ko mau thượng!” hai người bọn họ đều đã sắp muốn đi ngủ rồi.

Tiền Huyền Đức đang dần dần dí sát cái miệng thối của mình vào đôi môi đỏ mọng của đại mỹ nhân. Bỗng nhiên –

‘Rầm –’ một tiếng vang lên thật lớn. Mặt cả ba đều biến sắc, cùng lúc đều giật mình.

“Là ai to gan như vậy!”

Tiền Huyền Đức lập tức nhảy xuống giường mặc lại quần. Mở miệng mắng: “Mẹ nó! Là tên khốn nào dám phá hư chuyện của bản thiếu gia.” Y phải đem người róc từng miếng thịt mới hả giận ah!

Tiền Huyền Lương đang thoát y được 1 nửa cũng vội vội vàng vàng mặc vào. Nghe thấy Tiền Huyền Mậu hoảng hồn kêu lên 1 tiếng: “Phản gia....”

Y ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cũng kêu theo: “Phản gia?”

“Nhân sao lại đến đây?!” Tiền Huyền Đức kinh ngạc ko thôi, đầu nhất thời tỉnh táo hơn phân nửa. Mắt mở to hết cỡ thấy Phản gia mặt ko chút thay đổi lướt qua cạnh mình. Sau lưng hần còn có 1 đám người làm. Là nhào vào giúp vui sao....”

Phản Chân Tường không nói nhiều lời, vẻ mặt bình tĩnh cúi đầu nhìn chăm chăm vào tiểu mỹ nhân đang say đến hôn mê mà nằm trên giường....

Đôi chân mày rậm rạp dần dần nhăn chặt lại, cơn giận bỗng nhiên bộc phát. Phản Chân Tường ngẩng mặt, cất giọng trầm trầm: “Lão gia đang ngất đi. Huynh đệ 3 người còn nhàn hạ ở đây uống rượu mua vui sao?”

“Ah!”

Cả 3 huynh đệ đều há to miệng, đồng loạt hỏi: “Cha ngất xỉu?”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Lão vì sao lại ngất đi?”

“Các người trộm tranh bán, còn đến từu lâu Phiêu kỹ. Chuyện lộ hết rồi!”

“Hở!” Ba huynh đệ bọn họ hít sâu vài hơi.

Người nhìn ta, ta nhìn người. Nghĩ mãi cũng ko ra ai đã bán đứng bọn họ?

Người hầu hoảng sợ kêu lên. “Đại thiếu gia, lão gia hiện giờ ko biết ra sao nữa, mau đến xem 1 chút đi.”

“Đúng vậy ạh. Các tiểu thư đều rối cả lên. Ngay ngày thọ yến, nếu lão gia có xảy ra chuyện gì....”

Bọn người hầu lập tức ngậm miệng lại. Ko dám nói gì nữa!

“Nếu cha của chúng ta bị tức mà chết, thì nguy rồi!” Tiền Huyền Đức chớp mắt liên tỉnh táo hẳn ra, vội vã chạy ra bên ngoài.

Tiền Huyền Lương và Tiền Huyền Mậu cũng vội vàng theo sau. Vội vội vàng vàng đi xem thử coi cha của bọn họ có bị tức chết chưa.

“Bọn thiếu gia này đang nghĩ là phải tìm cách gì vỗ về lão gia. Nếu ko....sau này đến nửa đồng cũng ko cho, chả trách được ai.”

Phàn Chân Tường không thèm nhìn đến bọn người hầu còn đang quây quanh đó. Lập tức ôm lấy người trên giường “Thật tội nghiệp” xoay người nhìn bọn họ mà nói: “Ta mang người đi để bình định bão táp trước đã. Lão gia nếu có tỉnh lại, phiền các người chuyển lời. Máy bức tranh chữ bị mất của người ta sẽ bảo người chuộc về rồi dâng tặng sau.”

“Ah, Phàn gia, làm phiền ngài rồi.”

“Ngài đi thông thả.”

Bọn người hầu lập tức cung kính tiễn người ra khỏi phủ, tránh cho gặp phải sóng gió lớn hơn nữa.

Mang người về nhà, chân trầm ổn mà bước qua cửa. Phàn Chân Tường mặc kệ gã người hầu Thẩm Tứ đang giật mình mà há to mồm.

“Kính ngạc cái gì?”

“Gia... con ko thể kính ngạc sao được.” Thẩm Tứ 1 tay cầm đèn, 1 tay chỉ chỉ vào gia gia kêu lên: “Ngài đến chỗ nào mà ôm được cô nương về vậy?” Nó từ từ tiến lại, bỗng bị mùi rượu nồng nặc xông vào mũi mà nhũn mảy. “Cô nương này bộ bị nhận chìm trong thùng rượu sao, mùi nồng nặc quá hà” Gương mặt của người đang say đỏ bừng gác lên vai người đối diện thật mị hoặc mà.

“Người là từ trong tranh theo ta về nhà.” Gương mặt ôn hòa tươi cười, Phàn Chân Tường bước qua chiếc cổng tròn có hoa rổ xuống, đi dọc theo đình viện mà trở về phòng mình.

“Gia vừa mới nói đùa gì vậy ta?!” Thẩm Tứ giật đang ngẩn người liền giật mình.

Trong phòng, ánh nến lay động hắt ra bóng đêm đang mênh mông bên ngoài cửa.

Phàn Chân Tường ngồi ở mép giường. Nhẹ nhàng đỡ người đang say rượu kia lên. Thân hình của cậu thật mềm mại như ko có xương vậy.

“Ừm....” Cúi đầu, thân hình của Đoàn Ngọc thật tự nhiên mà trượt xuống, ghé sát vào đùi hắn.

Bỗng nhiên, “Nôn –” cậu nói xong liền phun ngay những thứ trong bụng ra. Khẽ động thân mình ho nhẹ hồi lâu, rồi đưa tay lau miệng, xong lại xoay người vào giường mà nằm. Nhân đang nhỏ giọng lẩm bẩm gì đó.

Quần áo đã bị dính dơ, Phàn Chân Tường không khỏi cười khổ 1 cái.

Lập tức cởi áo ngoài ra, gói lấy mấy thứ dơ bẩn kia, tiện tay để sang 1 bên.

Cả phòng, ngập tràn hương rượu nồng đậm.

Người trong bức họa đang say bất tỉnh nhân sự. Hắn ngồi đỡ sau lưng cậu, gỡ ra những trang sức bằng châu ngọc, tóc cũng vì thế mà buông dài ra. Nhẹ nhàng vén vài sợi lên sau tai, lộ ra 1 dung nhan thật tinh tế.

Chớp mắt, mày của Phàn Chân Tường hơi nhăn lại, thấy người kia tô son điểm phấn thật xinh đẹp. Hắn liền đứng dậy rời khỏi giường.

Bước đến chậu rửa mặt nhúng ướt cái khăn, trở lại giường, thật cẩn thận lau mặt cho người ta, dịu dàng lau sạch đi những thứ dư thừa đối với nhan sắc của cậu. Chiếc khăn quét qua chân tóc, đôi mắt đang nhắm chặt, sóng mũi cùng đôi môi đỏ tươi ngọt ngào. Dung nhan như ngọc xinh đẹp vô cùng liền lộ ra trước mặt.

Hắn nhìn làn da trắng trẻo đang ửng hồng lên của cậu, thật giống như 1 đóa anh đào đang ở trong lòng bàn tay. Môi bất giác mấp máy, càng lúc càng dí sát vào đôi má đang đỏ bừng kia.

Bỗng nhiên, hắn giật mình. Vừa mới làm gì vậy?

Thật ko biết xấu hổ. Người trong bức họa như mê hoặc thần trí. Hắn thật cẩn thận buông tay, sợ làm phiền đến người đang ngủ say.

Rời khỏi giường, hắn vắt vắt khăn, như để ổn định lại lòng mình –

Điên rồi, là điên rồi....

Không thể nào ngờ mình lại mang về nhà 1 người say, lại còn hôn người ta nữa....

Thật lâu sau –

“Àn...”

Một âm thanh nho nhỏ lọt vào tai. Lòng run rẩy dữ dội, Phàn Chân Tường quay đầu lại, bỗng nhiên như ngừng thở, nhìn chằm chằm người đang nằm gần đó.

Đôi mắt như hai đầm mực sâu thẳm thẳm nhìn một bóng dáng mơ hồ đang ở xa xa, sao ko gần thêm chút nữa.... Đoàn Ngọc gọi: “Đừng đi, ở lại với ta được ko....” Hắn cả người run rẩy, hai chân yếu ớt chực đứng dậy, vội nắm lấy màn che để khỏi ngã.

Tay hướng về người ở khoảng ko trước mặt mà tác cầu. Ngón tay đồng thời cởi ra y khẩu. Tự động hiến dâng cho nam nhân, mặc kệ thân xác mình chỉ mong đổi lại một cái liếc mắt từ hắn mà thôi.

“Đừng đi....”

Đôi mắt của người say giăng kín 1 lớp hơi nước, mênh mông vô tận, ko dám chớp mắt mà nhìn. Rất sợ chỉ trong nháy mắt, nam nhân kia sẽ lộ ra bộ mặt chán ghét, thậm chí là 1 cước đá văng cậu đi.

“Ta không được sao...” Gương mặt cậu ửng đỏ tươi cười, nhưng lòng lại nồng đậm chua xót.

Cả người tựa vào thành giường, xiêm y cũng dần dần trượt xuống thân thể, dùng bức màn trên giường che đi lòng tự trọng. Chẳng lẽ thích 1 người, dẫn dụ hắn đụng chạm là vô xi sao...

Lòng đau nhói, đôi môi xinh đẹp cắn chặt lại. Do dự hồi lâu, cuối cùng cũng lấy được dũng khí mà mở miệng: “Đừng vứt bỏ ta nữa mà...”

Phàn Chân Tường run sợ hồi lâu, toàn bộ hành động của cậu đều thu hết vào mắt. Cậu đang có dáng vẻ khiếp nhược. cứ lặng lẽ rất lâu bên cạnh giường như là đang cố chờ đợi hắn quay đầu lại.

Không thể nào ngờ.... Phàn Chân Tường không tự chủ được mà bước đến trước người cậu.

Đoàn Ngọc, lén lút dò xét, lập tức buông tay, cả người sợ hãi. Cậu sợ, giây tiếp theo sẽ bị cự tuyệt.

Phàn Chân Tường cúi người nhặt lên xiêm y, định phủ lên người cậu. Lòng bàn tay thoáng chốc nắm chặt, nghĩ thầm bộ y phục nữ này thật ko hợp với cậu.

Nam nhân không rời đi.... Đoàn Ngọc chậm rãi ngẩng mặt lên, đôi mắt trong veo như khí trời cứ nhìn vào bóng dáng mơ hồ trước mặt. Ko thấy rõ lòng của nam nhân cuối cùng là hữu tâm hay vẫn vô tình. “Tại sao ko cần ta....Ngốc tử bán dâm có gì tốt kia chứ...”

Bỗng nhiên, cả người ngậy ngấn ra.

Tiếng nói êm ái đầy oán hận như tơ cứ từng chút từng chút một thấm vào lòng ngực. Vẫn chưa kịp mở miệng nói câu nào cả, đã thấy cậu dựa đầu sát vào lòng mình.

Cảm nhận được vật áo trước ngực có hơi ướt ươn ướt. Hơi cúi đầu, kinh ngạc khi đón nhận đôi mắt ẩm ướt. Đôi lông mi xinh đẹp cứ hạ dần xuống, làn môi kiều diễm cứ chậm chậm đến gần. Dán vào miệng khiến người ta phải kinh ngạc, rất nhẹ nhàng và mềm mại mà cọ sát.

Không thể chịu nổi, hần cũng thật tự nhiên mà nâng mặt cậu lên, hơi khép hờ mắt, lưỡi tham lam cùng cậu dây dưa, như đang đắm mình trong nước hồ mùa xuân vậy....

Cậu hơi thở dốc.

Mà hần, miệng lưỡi cũng dần lui ra.

Đoàn Ngọc cố mở lên mi mắt, Phàn Chân Tường cũng từ từ buông tay.

Bỗng nhiên –

Gương mặt ửng đỏ lần thứ hai phát ra âm thanh, giọng nói thật nhẹ nhàng mềm mại: “Ta còn có giá trị gì sao....”

Phàn Chân Tường để mặt người ôm lấy mình. Lòng nhất thời rơi vào mê hoặc –

Nhẹ nhàng vén lên tóc cậu, cảm thấy thật mềm mại như gấm, hơi rượu nồng đậm cũng ko thể lấn át đi hương thơm của nó.

Từng nghe đồn đãi. Hoa gia có gian tình với tiểu ca bán dầu (^.^)

Nhưng, người trong bức họa là vì tình mà khổ như vậy.

“Ta còn giá trị gì sao..... Còn có sao.....”

Tiếng nước nổ cứ lượn lờ quanh tai. Tim đập mạnh và loạn nhịp, cảm nhận có một đôi tay đang dao động trước ngực. Phàn Chân Tường hít mạnh 1 hơi thở.

“Người....”

Tay Đoàn Ngọc quàng qua cổ của nam nhân, dùng môi chặn lại lời cự tuyệt của hần.

Phàn Chân Tường giật nảy mình

Muốn cản đã không kịp, tình cảm trong lòng rạo rực ko kháng cự lại đôi tay đang cởi ra quần áo của mình nữa. Đôi môi ẩm áp trượt dài xuống cổ, xương quai xanh, cẩn thận hôn xuống tận ngực. Tay cũng theo đó mà dao động, khơi dậy bản năng nguyên thủy nhất.

Cứ mặc cho cậu muốn làm gì thì làm. Gương mặt nóng hổi vô cùng thân thiết cọ sát lòng ngực, chậm rãi di chuyển xuống bụng dưới. Ngón tay thon dài cũng từ từ khơi gợi lửa nóng của dục vọng. Nhẹ nhàng tiếp xúc, bỗng –

Cậu nắm chặt gia tăng tốc độ. Đầu ngón tay qua qua lại lại khiêu khích nơi mẫn cảm, cũng như khảo nghiệm lý trí cao độ.

Phàn Chân Tường không khỏi nhú mày. Mắt mang nhiều cảm xúc phức tạp, ý thức luôn nhắc nhở là ko nên. Nhưng mãi đến khi dục vọng trướng to đến phát đau được nhét vào trong chiếc miệng thơm mùi đàn hương vừa nóng vừa ẩm mà lấy lòng. Thì hần đã bắt đầu run cầm đở, trong nháy mắt bao nhiêu lý trí trong đầu đều bay hết. Vô lực cứu chữa hiểu nhầm này rồi –

Trên giường, toàn bộ xiêm y của hai người đã nhanh chóng bị vứt xuống đất.

“Ah ân...” Đoàn Ngọc thở dốc, cam tâm tình nguyện kính dâng chính mình, tiếp nhận sự sở hữu mãnh liệt của nam nhân kia. Một khối rắn chắc nóng như lửa bên trong cơ thể mà trùu triệt, mỗi lần va chạm là lại thêm 1 lần dấy lên dục vọng mạnh mẽ nơi cậu.

“Ồh... Mau...” Tiếng rên rỉ nhỏ vụn thể hiện sự dâng lên sung sướng của tất cả các giác quan. Khi thì nỉ non lúc lại cao vút.

Mười ngón tay nhanh chóng nắm chặt lấy cánh tay của nam nhân. Hai chân gắt gao quấn chặt lấy thắt lưng của hắn mà ngẩng người lên. Toàn thân mồ hôi đầm đìa. Cậu say mê dâng hiến, dường như giờ này khắc này có thể chết đi được.

Nam nhân đang truy hoan với cậu, càng sâu đậm thì càng cuồng cuồng tác cầu.

Bụng dưới của Phàn Chân Tường cũng hung hãn va chạm. Hắn tiến nhập thật sâu dục vọng của mình vào trong cơ thể này.....Ôm chặt thân hình như một bó lửa nóng rực. Nóng đến nỗi có thể thiêu đốt đến tận xương tủy. Tăng thêm khí lực mà va chạm, tai liền nghe được thanh âm cậu đang nức nở. Trong lòng ngực, thiên hạ đang run rẩy ko thôi, bỗng cảm nhận được bụng dưới của mình đang dính đầy tình triền mị hoặc mê người.

Ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào vẻ mặt đang say mê kia. Hắn chuyển động toàn thân, nắm chặt lấy thắt lưng của cậu, ko hề gián đoạn mà đong đưa, đẩy nhanh tiết tấu. Một lần rồi 1 lần động chạm, cả người càng lúc càng dính chặt, cho đến khi người phía trước vùi đầu vào cổ mình, phóng ra một thứ chất lỏng ẩm áp.

Khí lực mạnh mẽ đè nặng lên lòng ngực trắng nõn đang phập phồng. Đôi môi kiều diễm hé mở, thở gấp gấp làm say lòng người....

Như đang ở trong 1 giấc mộng đẹp, ai cũng ko muốn tỉnh lại. Thân thể cứ dây dưa tham luyến cảm giác chân thật này.

“Đừng đi....” Cậu cứ trong lòng ngực hắn mà van xin.

Mà hắn cũng đang nâng lên gương mặt ửng hồng, hạ xuống 1 chiếc hôn nhẹ như lông chim phớt qua. Miệng khẽ than thở: “Người khác ko cần người, ta cần.”

3. Chương 3

Đầu đau tưởng nứt ra được. Đoàn Ngọc miễn cưỡng mở mắt, vỗ vỗ trán, xốc lên chăn. Khởi động thân mình ngồi ở mép giường. Nhìn quanh, thấy 1 căn phòng hoàn toàn xa lạ. Cậu đang nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thở dài 1 hơi, nhân gần như thừa nhận, tự nhiên lại uống say quá mức, dần dần nhớ lại hôm qua mình bị vây quanh bởi 3 huynh đệ.

“Àh....” Cười nhạt 1 cái, hắn cứ hay cứng đầu bướng bỉnh, vậy mà lại chọn nhầm mấy tên công tử chẳng ra gì cả, nhầm chứng minh giá trị cao với vợ. Bất kể là già hay trẻ đều ko khỏi thấy cậu là si mê.

Giao thân thể cho người ta ba ngày, đổi về 320 lượng bạc. Hoa gia có vì thế mà liếc cậu 1 cái hay ko. “Àh,....” Nụ cười trên mặt dần dần trở nên chua xót.

Mang đôi giày thêu vào, cậu bỗng phát hiện quần áo trên người mình đã thay đổi. Cảm nhận rất rõ ràng là thân thể mình ko tốt cho lắm. Mày nhăn lại, lộ ra thái độ đáng ghét.

Chầm chậm bước đến trước chậu rửa mặt nhưng chưa vội nhún khăn vào nước. Vừa đảo mắt liền thấy ngay được 1 dung nhan vô cùng sạch sẽ trong chiếc gương đồng dựng trên một cái giá khắc hoa. “Ah—”

Phàn Chân Tường cũng đúng lúc bước vào phòng hỏi. “Có chuyện gì thế?”

Đoàn Ngọc trong chớp mắt đã ý thức lại ngay.

Mắt thấy người đột nhiên xuất hiện ở phòng ko phải là 1 trong ba vị công tử họ Tiền kia thì ko khỏi bực mình. Hắn là ai vậy?

Phàn Chân Tường đóng cửa phòng, để cái mâm trên tay xuống bàn.

Đoàn Ngọc nhướn mày nhìn hần. Cẩn thận đánh giá, diện mạo kia thật quá đối bình thường, giống như mấy cái tên Át Giáp Binh Đình gì đó hay qua lại ngoài đường – Chẳng có gì đặc sắc để nhớ đến cả. Thân hình thì thô kệch giống như gấu vậy.

Ánh mắt dần chuyển sang chán ghét. Cậu lạnh lùng, “Hừ, đi gọi chủ tử của ngươi đến đây.”

Đồ khốn kiếp! Là tên nào dám thay nam trang cho cậu. Đến son phấn trên mặt cũng lau hết đi. Triệt để sạch sẽ, thật giống mấy người lương thiện mà.

“Cần ngăn ra là gì đó?”

Phản Chân Tường cười cười, không thể ngờ là cậu lại ngỗ ngược như thế. Đôi mắt ôn như cẩn thận quan sát. Thấy cậu như đang nghiêng răng ở cắn răng, vẻ mặt sau khi tỉnh rượu có hơi tái nhợt.

“Muốn uống nước ko?” Hần vừa hỏi, vừa rót 1 ly nước.

“Tránh ra!”

Đoàn Ngọc bỗng đẩy chén nước. Thái độ như muốn tránh xa ra vậy.

Lảo đảo mấy bước, cả người đau âm ỷ. Cậu cao ngạo cố chống đỡ thân hình mình để đứng thật thẳng. Ko muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của mình.

Phản Chân Tường phát hiện thấy hai vai cậu đang run run, “Khó chịu trong người sao? Có muốn lên giường nghỉ tạm 1 chút ko?”

“Bớt nhiều chuyện đi, còn ko mau gọi chủ tử của ngươi đến đây?” Người hầu của Tiền phủ sao ko biết khuôn phép gì hết. Cậu hừ 1 cái. “Xiêm y của ta đâu.”

“Mắc bên bàn trang điểm kia. Nhưng xiêm y kia thật ko hợp với ngươi đâu.”

Đoàn Ngọc thăm rửa 3 huynh đệ chết tiệt kia. Đến trang phục của nữ nhân cũng ko sắp xếp cho hần. Vậy còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

Ánh mắt lóe lên tia hung dữ liếc người kia 1 cái, “haiz!” tên người hầu này xấu quá, nhìn thêm 1 hồi thật bần mắt mà.

Ba huynh đệ họ Tiền kia trong mắt cậu cũng thật xấu. Nếu ko phải trong lòng có nhiều khuất tất. Cậu cũng ko thêm chịu thiệt mà ngủ cùng nam nhân xấu xí. (bé này, cũng “cá tính” ghê hén *cười cười*)

Chớp mắt 1 cái thấy cực kỳ ghê tởm. Đoàn Ngọc từ từ bước đến bên cửa sổ, vương tay, đẩy ra hai cánh cửa, hít sâu 1 hơi để giảm bớt đau đầu do say rượu.

Bỗng nhiên, thấy ngạc nhiên khi thấy trên chiếc bàn cạnh đó có 1 cây cỏ cầm. Thật ko nghĩ đến ba anh em kia cũng biết đánh đàn mua vui.

Ngón tay nhẹ gảy mấy dây, âm thanh thật thánh thót phá vỡ sự yên lặng trong phòng, như làm dịu lại tính tình đang khốc liệt. ‘Khách!’ 1 tiếng, tay bỗng rút về, tiếng đàn cũng theo đó mà dừng lại.

Đoàn Ngọc nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, đình viện hoa cỏ tươi tốt, một mảng xanh ngát trải dài theo tầm mắt. Phía trước còn có hòn non bộ, nước chảy. Bên hồ nước lại có cầu nhỏ bắc qua. Cảnh vật yên tĩnh nhưng cũng rất khác lạ. Xem ra đây là bày trí của nhà giàu rồi đây.

Hừ, cậu cũng ko lạ lòng gì với lầu son gác tía. Thậm chí còn khinh thường người trong đó thật giống chim chóc được nuôi trong lồng. Bốn bức tường đá xung quanh tựa như nhà lao vậy.

Qua nhiều năm rồi, cậu tự nguyện bước vào Trích Tinh lâu, cũng chưa bao giờ nghĩ đến tự do cả. Khi ký hạ khế ước bán mình cho Hoa gia, thì cũng là lúc sinh ra 1 loại tình cảm mê đắm. Lòng luôn mang khát vọng muốn được thừa nhận, dẫn đến cố gắng như ngày hôm nay.

Đùa bỡn cũng được, vui đùa cũng hay. Chừng nào đến khi chán ngán, mệt mỏi, cậu sẽ an phận thủ thường mà tránh qua 1 bên nhìn y tiếp tục bốn cột nhân gian. Vô tâm cùng vô tình....

Nhưng, vọng tưởng là thế, thực tế lại khác nhiều.

Một cơn gió thổi tung mái tóc. Phàn Chân Tường như bị mê muội nhìn người đang đứng trước bàn, tay thoáng chốc giơ ra định chạm vào, nhưng ngay lập tức giấu đi. Nhân cũng đã ổn định tinh thần.

Đoàn Ngọc quay đầu nhìn lại, trừng mắt lên quát: “Cút ngay! Mau gọi chủ nhân của người đến gặp ta. Nghe ko hiểu tiếng người hả?”

“Ta ko đâu.”

“Còn không mau đi?”

“Không đi.” Hắn không trách cậu tính khí thật ngang ngạnh. Thậm chí còn sinh ra hứng thú quan sát. Đây mới là chân dung thật sự của cậu sao?

Làm như là bạn bè mà thăm hỏi: “Người đói bụng chưa, đến đây dùng bữa đi.” Giọng nói của hắn thật trầm thấp ôn hòa.

Liếc về mâm cơm đang nóng hôi hổi kia. Dừng lại 1 chút, cái mặt hèn mọn kia thật khiến người ta nuốt ko trôi mà. “Đem đồ đi, ta ko ăn đâu. Người đi gọi chủ tử của người đây ngay.” Tên này định khiêu khích tính nhẩn nhai của cậu đến khi nào đây. Lát nữa đừng trách hắn đòi tiền ba huynh đệ kia thật cao nha, đầu gấu.

Phàn Chân Tường trừng mắt, thường thức bộ dáng căn cứ môi thật đáng yêu của cậu. “Àh, cứ luôn miệng muốn tìm chủ nhân của chỗ này chứ gì?”

“Còn nói nhảm gì đó hả!”

Tự nhiên như đang bàn tán về thời tiết, Phàn Chân Tường cười nói: “Ta không có nói bậy đâu nga. Vì ta chính là chủ nhân của sương phòng này. Toàn bộ nơi đây đều do ta làm chủ ah.”

Chậm chậm thong thả nhìn cậu thay đổi sang thái độ ngạc nhiên. Hơi thắc mắc, cái miệng nhỏ nhắn kia có thể ăn được mấy cái bánh bao thì no rồi đây.

Đoàn Ngọc bỗng chốc cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Thân hình lão đảo, mắt mở to hết cỡ khi nhìn thấy hắn toàn thân đang mặc tơ lụa quý giá, áo mũ chỉnh tề..... ko phải là gấu.....

Rõ ràng, cậu giận dữ hỏi: “Người là ai?”

“Thương nhân tìm tranh.”

“Tại sao ta lại ở chỗ này?”

“Ta mang người về đây đó.”

“Làm sao có thể.....Tự thì thăm, cậu ko hề có ấn tượng gì cả.

Đoàn Ngọc đưa tay xoa xoa huyệt, cố gắng nhớ lại –

Hôm qua, rõ ràng là đến Tiền phủ. Nhưng sau đó Trong đầu chỉ còn những ký ức ngắt quãng về bài trí của giang phòng này.

Cậu nhìn xung quanh, trên tường có treo vài bức tranh chữ có vẽ cảnh nước đổ từ trên cao xuống, mấy cái bình cổ để lên giá gỗ khắc hoa có chân cao thật nhẹ nhàng thanh thoát. Bước vào sau bức bình phong khắc hoa bằng gỗ lim. Thì đập ngay vào mắt là cái giường khắc hoa chữ vạn lớn[1]. Mắt dời tới cái tủ bằng gỗ có chạm ngà voi đặt sừng sừng bên cạnh. Bài trí trong phòng này vừa cổ kính vừa mang vẻ khí khái hào sảng.

Ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, ngẩng mặt lên, nghênh lại vóc dáng cao lớn của. Toàn thân có vẻ như rất đứng đắn. Ngũ quan là tổ hợp của đôi mày rậm, mũi anh tuấn, môi dày vừa phải hơi nhếch lên nụ cười thật ôn hòa. Đôi mắt sâu thẳm như biển. Toàn bộ có dáng vẻ ngay thẳng lại rất bình thường ko có gì lạ lùng lắm.....Ko hợp với cảm thức thẩm mỹ của cậu.

Mây liễu nhúng cao, cậu ghét nam nhân xấu xí này. “Đứng gần như vậy làm gì?” Đoàn Ngọc cả người ngập tràn cảnh giác lui ra cửa, chỉ chỉ vào mũi nam nhân hỏi: “Sao ta lại đến được đây vậy?”

“Ta mang người từ phủ của Tiền lão gia về.” Phàn Chân Tường ko đến gần cậu nữa. Ánh mắt lặng yên nhìn cậu đang bức mình lui ra xa, có hai ba lọn tóc đang rơi xuống trán. Bất kể là giờ tay hay nhắc chân đều lộ ra sắc thái mê người.

“Người nên mặc gấm nha.” Có thể hỗ trợ thêm thân thể gầy yếu kia.

“Hừ!” Đoàn Ngọc lạnh lùng, “Người khác toàn muốn cởi xiêm y của ta thôi.” Cười lạnh 1 cái, cậu ko quan tâm là người khác có khó chịu cỡ nào. “Sắc ko mê người, là tự nhân mê. Mấy lời này ko phải sao?”

“Nghe cũng đúng đó.” Hần biết rõ. “Người là tiểu quan bán thân. Giá của người bao nhiêu vậy? Ta muốn bao hạ.”

Đoàn Ngọc liếc mắt nhìn hần, khinh ghét: “Dựa vào người sao?”

“Ta có ngân lượng, bao hạ người cũng ko phải việc gì khó.”

“Ta ko thuận mắt người!” Chuyện gì vậy trời! Cậu lười tìm hiểu xem đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Bất quá cũng là từ phòng phía tây đổi sang phòng phía đông ngủ mà thôi.

Ko muốn nhìn nam nhân đầu gấu thêm chút nào nữa, Đoàn Ngọc thẳng thừng mở cửa ra, ko thèm quay đầu nhìn lại, tự nhiên như ko mà bỏ đi –

Phàn Chân Tường nhìn vào cánh cửa trống ko. Hương hoa thoang thoang tỏa vào phòng, lưu lại hương vị của hai người đêm qua.

Đuổi theo người phía trước. Cậu đang đứng ở hành lang, chỉ kịp nắm giữ một thân ảnh màu lam. Thiên hạ như bước ra từ trong tranh, hoàn toàn biến mất ở cánh cổng có hoa rở xuống.

Đứng lặng thật lâu, như nhìn thấy một bức tranh, ánh mắt của người trong đó như chứa chang tình cảm, như câu dẫn....

Thẩm Tứ đi vào khoảng sân trước sương phòng của chủ tử. Thấy gia đang đứng ngẩn ngơ ngoài hành lang. Đưa tay giờ giờ trước mắt người, mở miệng gọi lớn: “Gia!”

Phàn Chân Tường trong chớp mắt liền lấy lại tinh thần hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Đương nhiên có chuyện.” Thẩm Tứ là đặc biệt đến hỏi: “Cô nương ngài mang về hôm qua đã đi rồi. Có muốn phái người đuổi theo, đưa nàng về ko?” Nó chưa từng thấy qua người ko coi ai ra gì như thế. Giương gương mặt thối nhưng rất xinh đẹp ra, đến trả lời cũng ko thèm nói. Như ai đó đang thiếu nàng ta mấy trăm lượng cũng ko bằng.

“Không cần. Hần không phải cô nương.”

“Hả?!”

Thẩm Tứ mở lớn mắt, lấy làm kỳ quái kêu lên. “Mới sáng sớm gia đã nói giỡn rồi ah!”

“Ta cũng không có nói giỡn nga.” Nói xong, Phàn Chân Tường xoay người bỏ vào phòng.

Hần dẫn dò gã người làm ở ngoài. “Chút nữa, người đến hiệu cầm đồ, hỏi thăm xem gần đây có ai mua được mấy bức tranh mà người bán là công tử của Tiền phủ ko?”

“Ha.” Gã người làm đứng ngoài cửa trả lời. “Gia muốn tự mình đến cửa hiệu sao?”

“Đương nhiên.”

Phàn Chân Tường đứng trước bàn trang điểm, ánh vào trong mắt là 3 cây trâm hình hoa bằng ngọc và 1 bộ y phục của phụ nữ. Ngón tay khẽ chạm vào, cảm giác mây mưa đêm qua lại trở về thật quá đổi chi tiết....

Hơn 1 tháng tìm kiếm, Thẩm Tứ rốt cục cũng nghe ngóng được tung tích mấy bức tranh của Tiền lão gia. Cửa hiệu cầm đồ đã bán đi mua lại mấy lần. Nó cũng phải bốn ba can thiệp mới có thể thu được vật trở về.

Bước vào Tiền phủ, sau khi trả lại vật bị mất, nó lập tức cáo từ. Vừa bước ra khỏi cửa lớn, bỗng nghe âm thanh lạnh lạnh của nữ nhân đang kêu to phía sau.

“Thẩm Tứ — đi chậm chút.”

Dừng lại, nó ngạc nhiên hỏi: “Tiền tiểu thư gọi tiểu nhân có việc gì ko?”

“Ta có chuyện muốn hỏi người”

Tiền Hoàn Nhi trừng mắt liếc nó 1 cái, hờn dỗi: “Làm gì thấy ta như gặp quỷ ko bằng. Bộ ta xấu lắm sao?” Nàng đối với dung mạo của mình cũng có vài phần tự tin nha. Đủ để sánh đôi cùng Chân Tường ca. Cũng ko biết là Chân Tường ca là mất cao đến đâu, thật ko biết cùng nàng vui vẻ gì hết ah.

Thẩm Tứ liền cười gượng mấy tiếng.

“Tiền tiểu thư trời sinh đẹp dễ. Sau lại xấu được chứ.”

“Nhảm nhí.” Tiền Hoàn Nhi dậm chân, lập tức lộ ra vẻ mặt buồn rầu, hai tay xoắn xoắn khăn, hỏi: “Chân Tường ca sao ko tự mình mang tranh đến?”

“Hả?” Bởi vì chủ tử của nó ko phải là chân sai vật nha. Mấy lời này chỉ biết cất trong lòng chứ nào dám nói ra.

“Gia đang bận lắm Ạ” Thẩm Tứ thuận miệng trả lời.

“Huynh ẬY bận gì thế?”

“Bận nhiều chuyện lắm luôn.”

“Hừ, Người đường đường là ông chủ của Cẩm Tiêm bố trang. Nồi bọn bây chỉ tổ tổn cơm. Ko làm nên tích sự gì hết, chẳng trách huynh ẬY bận nha.” Nàng oán giận, nghĩ thầm nếu mình lên làm bà chủ của Cẩm Tiêm bố trang nhất định sẽ đuổi hết đám vô dụng này đi.

Nghe nàng đại tiểu thư này đang nói gì ah?

Thẩm Tứ hơi nhăn mày, lòng thầm lải nhải cả buổi –

Thực oan uổng nha..... Chủ tử đối với việc nó làm rất hài lòng, còn khen là siêng năng, kỹ càng giao cho tính toán sổ sách có cả trông nom bố trang nữa kìa. Khách nào đến mà ko biết nó là hảo hớn kể nha. Tiểu thư lại đem lòng ghét bỏ, thật ko biết nhìn người gì hết hà.

Bụng đầy oán khí, Thẩm Tứ lại cố cười gượng thêm tiếng nữa, xuất ra bản lĩnh theo hầu gia. “Gia ngày ngày đều bận. Tiệm vải kinh doanh phát đạt, gia phải đích thân xử lý việc lưu thôn hàng dệt đến khắp nơi. Còn thêm bận rộn chuẩn bị giá trang cho tiểu thư. Thật là ko tìm ra được lúc nào rảnh để đến quý phủ Ậ.” Trong lòng chủ tử của nó căn bản là ko có bóng dáng của nàng đại tiểu thư này. Tránh được lúc nào hay lúc đó nha.

“Đáng ghét.....” Cha bị các ca ca chọc cho bệnh luôn rồi. Mà ba người đó cũng đang bị cấm túc, đến nàng cũng ko có cách gì lên trốn ra phố chơi được.

Thật buồn chán mà! Tiền Hoàn Nhi mặt nhăn mày nhíu, mắng: “Đều là tại các ca ca hại ta ko thể đi tìm Chân Tường ca.”

A di đà phật... Cẩm tạ trời xanh, Thẩm Tứ thiếu đều muốn quỳ xuống đất để thể hiện sự cảm kích của mình. Chủ tử của nó phải thú 1 thực nữ hiền đức mới được. Còn cái cô thiên kim tiểu thư này cần nên hiểu rõ 1 điều – Nên biến đi.

Bất quá.....Àh! Thẩm Tứ có nhớ là tối nay gia cùng với quản sự sẽ đến tửu lâu. Nhà cửa chỉ còn lại lão chưởng quầy và vài tên giúp việc. Nó cần phải về nhà canh chừng, ngừa trộm đạo ghé thăm.

Vô cùng gấp gáp, Thẩm Tứ vội vội vàng vàng nói: “Tiền tiểu thư, ta còn có việc vội. Xin cáo từ trước Ậ!”

“Ha – người...”

Tiền Hoàn Nhi thấy hần ba chân bốn cẳng đi mất. Nhìn trừng trừng vào bóng dáng kia. Nàng liền đứng đó mà dậm chân mắng. “Gấp đi đâu thai chắc. Ta còn muốn người truyền lời mà.”

Chưa gì hết đã trốn mất. Thật tức chết người mà!

Phàn Chân Tường giao du chốn yên hoa, cũng dần khiến cho người bên cạnh cảm thấy kỳ quái. Lão chường quây cùng Quý Hiền Sinh rất buồn bực. Chủ tử sau khi đi về đều ghé bố trang mà đo cắt vải. Chuyện này trước nay chưa từng có. Nhiều lần hỏi mãi mới biết người đến Trích Tinh lâu.

Mỗi lần quay về, cõi lòng của Phàn Chân Tường đều mong muốn lại đến nữa. Nhưng rồi lại thất vọng rời đi. Trải qua vài lần như vậy, hắn cũng chưa bỏ ý định....

Lòng đều đặt ở tiểu quan của Trích Tinh lâu. Thậm chí còn tỏ ý định với ma ma ở đó là muốn chuộc thân cho Đoàn Ngọc. Nội tâm ko ngừng khát vọng ko chỉ có được người mà còn muốn tâm của hắn cũng phải được tự do.

Mong muốn hắn gỡ hết trâm hoa, toàn thân khôi phục lại bộ dáng nam nhi sạch sẽ, tránh xa nơi bán rẽ tiếng cười với cuộc sống thác loạn kia.

Không thể đoán trước được sẽ có bao nhiêu khách nhân giống như 3 huynh đệ họ Tiền kia cùng với thần thái khi say thật là câu dẫn mị nhân. ‘Rầm’ Chớp mắt đã đâm mạnh vào tường, lòng đầy lo lắng, càng lúc càng gấp.

Mang theo Quý quản sự, có ý đồ để cho mọi người biết hắn đã thuộc về ai.

Tú bà ở bên ngoài Trích Tinh lâu, nhìn thấy khách quý đến cửa thì thật hớn hở, “Phàn gia – ” Mụ gọi thật thân thiết. Đã hỏi thăm ra người đó là ông chủ của Cẩm Tiêm bố trang, cũng là người có tiền có thể chứ chẳng vừa ah.

Mụ mặt mày tươi rói hỏi: “Sao lâu quá ko thấy ngài đại giá quang lâm vậy? Ngày ko biết là Liễu Thanh nhưng nhớ ngài đến độ nào đâu nha.” Mụ tròn mắt lên mà nói dối, ý đồ làm lòng Phàn gia vui vẻ mà dời đi mục tiêu.

“Đoàn Ngọc vẫn không chịu gặp ta?” Phàn Chân Tường hỏi ngay vào vấn đề chính.

“Ách... Nó ko chịu ah.”

Hắn lập tức lấy ra ngân lượng nịnh bợ ma ma. “Hy vọng ma ma nói tốt vài câu, cho Đoàn Ngọc có thể gặp ta.”

“Ah, ta sẽ cố hết sức.” Tú bà thần nhiên nhận lấy ngân lượng. “Nhưng ta cũng ko dám hứa trước là cô nãi nãi sẽ ra àh nha.”

Quý quản sự bỗng giật mình, “Gia mê luyến ai ah? Muốn gặp 1 người lại khó khăn như vậy?!” Ý chỉ nghĩ đơn giản là gia đến nơi yên hoa này để phát tiết nhu cầu sinh lý thôi. Kết quả là ko phải..... Cảm thấy sợ hãi, người thành thật trung hậu như gia 8 phần là phạm vào số đào hoa rồi. Với tính tình cố chấp kiên định kia, muốn cắt đứt duyên này cũng ko phải là dễ nha.

“Ha ha...” Tú bà hơi híp mắt, phe phẩy quạt tròn vỗ vỗ vào vai khách nhân mới đến, muốn y nghe cho thật kỹ.

“Phàn gia đang si mê hồng bài của Trích Tinh lâu. Chậc chậc, mắt của Phàn gia thật ko tầm thường chút nào nga. Thích ngay Đoàn Ngọc, ko tiếc bỏ ra biết bao ngân lượng để bao hạ hắn.” Nhắc đến việc này, tú bà cũng rất nôn nóng –

Gần đây, cô nãi nãi Đoàn Ngọc kia ko chịu tiếp khách, cũng ko thềm giao tiếp với khách quen trước đây nữa. Ai cậu cũng ko nhìn.

Càng kỳ quái hơn là cô nãi nãi ko chịu qua đêm với ai cả, chỉ mặt mày rạng rỡ cùng đàn ông uống rượu, mà cũng nghiêm túc lắm nga, ko để mình say túy lúy bao giờ cả.

Có vài vị công tử ko được qua đêm đã vô cùng bức xúc. Việc này 1 lần nữa rơi vào tai chủ tử, Đoàn Ngọc không chỉ bị dạy dỗ, còn làm chủ tử thêm chán ghét. May mắn có Cẩm Văn có lòng che chở. Nếu ko cô nãi nãi kia ko biết còn bị đối xử thành cái gì nữa?

Muốn tự mình chọn khách nhân có đợi dài cổ đi.

Tú bà không khỏi thở dài, tự thấy chủ tử tuy vô tình nhưng đối với Đoàn Ngọc cũng xem như là cưng chiều đi.

Mụ thấy là mấy năm qua, chủ tử đã để cho Đoàn Ngọc tiếp xúc với toàn là khách nhân quyền quý, còn mấy tên bại hoại thì đừng mơ tưởng mà chạm vào 1 cái lông tơ của cậu ah. Chủ tử cũng đặt người ở chỗ thật cao, muốn gì được đó, áo cơm ko thiếu bao giờ.

Nhưng, Đoàn Ngọc lại yêu chủ tử. Dù ko chiếm được tâm, thì tốt xấu gì cũng dính lấy bên thân, lòng luôn biết ơn.

Đã dần thân vào nghề hạ tiện này rồi, ai mà ko phải đưa người cửa trước rước người cửa sau. Mặc kệ là A Miêu hay A Cầu gì đến cửa cũng phải đưa mặt ra cười. Đồng khách là ko dễ dàng gì ah.

Đoàn Ngọc cứ làm bộ làm tịch, lòng cậu mãi quẩn quanh thắt nút ko giải được! Chỉ làm chủ tử ghét thêm mà thôi. Mà ngay cả bọn người hầu, cô nương trong Trích Tinh lâu này cũng đang đợi cơ hội cười ngạo cậu kìa.

Suy đi nghĩ lại thì Đoàn Ngọc cũng là hồng bài của Trích Tinh lâu. Cậu vì si mê 1 nam nhân mà làm mấy chuyện cá lợi ngược dòng vô ích. Tiểu quan nhi trong bọn có vận đỏ được mấy người. Hừ! cô nãi nãi đã hết hy vọng rồi, bỏ lỡ cơ hội hoàn lương. Bất luận mụ khuyên thế nào thì cô nãi nãi kia vẫn ko để vào tai.

Như thế cũng tốt, Đoàn Ngọc lại gây chuyện với Hoa gia. Tiểu quan trong lâu đều lén giễu cợt. Cô nãi nãi tính tình thật kém. Ngày ngày đều uống rượu đến say mềm.

Phàn gia nếu muốn bao hạ nhân, còn ko dễ dàng được đền bù sau.

Đoàn Ngọc chỉ cần nghe đến Phàn gia của Cẩm Tiêm bố trang là đã trưng ra bộ dáng ko thèm đến rồi. Ngay cả 1 câu tiền khách cũng ko buồn nói. Chuyện này thì mụ cũng vô lực.

“Giờ đây, theo ta thấy, chắc phải dùng chút thủ đoạn quá.”

Phàn Chân Tường cảm thấy rung mình, “Thủ đoạn gì? Ma có ý muốn ép buộc sao?”

“Đương nhiên, cậu ta vẫn còn đang uống rượu cùng khách kìa. Tối nay thế nào cũng say đến chết cho coi. Ta dắt ngay đến phòng của hấn chờ nha, khi người về phòng, dù có muốn đẩy cũng ko còn sức nữa. Chuyện này, ai cũng vui mà.”

Phàn Chân Tường nghe xong, cuối cùng cũng bỏ được tảng đá lớn trong lòng. Hấn cứ lo lắng ma ma đùa bỡn dùng mấy chiêu thức bức ép. Thiên hạ đang ở Trích Tinh lâu, nếu có gặp phải những chuyện gì thì hấn cũng ko có quyền can thiệp vào.

Mất khó lòng dấu đi sự lo âu, hấn theo tú bà lên lầu.

“Cái cậu này.” Tú bà đi trước giải thích: “Ta thấy ngài đối với Đoàn Ngọc cũng coi như có lòng đi, nên mới ra hạ sách này. Thật ra với tài lực và thân phận của ngài, chuộc thân cho Đoàn Ngọc có thể nói là phúc khí của hấn. Cứ vì cô nãi nãi kia mà tính toán 1 chút, ko phải là ko nắm được đâu ah!” Tú bà cũng không tiện nói cụ thể chi tiết tình hình trước mặt phàn gia, chỉ có thể lấp liếm nói cho qua chuyện thôi.

“Ngài thấy hấn, thì cứ dùng cách nào đó làm cho hấn theo ngài. Ở với ngài so với chỗ này ko phải tốt hơn sao!” Trách cho chuyện càng lúc càng lớn, mụ cũng khó bảo hộ cho Đoàn Ngọc có thể có được ngày bình yên. Chủ tử đã cảnh cáo, muốn hấn biết rõ thân phận của mình!

“Ta hiểu được mà. Nếu không thật lòng, ta cũng ko đến đây làm gì.” Hấn lấy ra tấm chi phiếu đưa cho ma ma.

“Ta bao hạ hấn ba ngày.”

“A, này cũng ko thành vấn đề gì. Bất quá, chúng ta phải nói trước cho rõ ràng. Xin ngài hãy thương lượng tiếc ngọc đừng làm người bị thương nha.” Tú bà xếp xếp ngân phiếu bỏ vào túi tiền.

“Ma ma cứ yên tâm.”

“Ngài mau vào phòng đi.” Mụ đẩy hấn từ phía sau. ‘Phạch’ 1 tiếng đóng cửa phòng lại. Rốt cuộc cũng đã giao dịch thành công.

“Ách, gia...” Quý quản sự nhìn tú bà trừng trừng, tay chỉ chỉ vào mình hỏi: “Còn tiểu nhân.... Phải làm gì bây giờ?”

“Này còn ko có gì đơn giản hơn. Ta giới thiệu 1 vị tiểu quan nhi trong lâu khác cho ngài nha.” Tú bà che mặt cười nói: “Đã đến đây rồi, ko có ngoại lệ đâu nga.”

Sau đó, Quý quản sự bị tú bà lôi vào phòng của Liễu Thanh. Nếu trừ vào sổ ngân phiếu mà Phan gia đưa cho, thì mục vẫn còn lời ko ít đâu nha.

“Ah...” Tú bà mặt mày hớn hờ rời đi, không biết sau lưng mình đang truyền ra tiếng kêu kinh khiếp của Quý quản sự đang ở trong phòng –

“Tại sao ta lại đến phiếu tiểu quan nhi vậy trời?”

[1] Là mấy cái giường này nè ^.^

4. Chương 4

Bước vào căn phòng xa lạ, nhìn khắp xung quanh, bài trí thật khác biệt. Thông thả bước ra ban công bên ngoài phòng, hương thơm ngát theo gió thật tự nhiên rót vào tâm can. Cúi đầu nhìn hòn núi giả có nước chảy xuống, bên dưới nuôi thật nhiều cá chép có đủ màu sắc rực rỡ. Ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng chiếu lên toàn thân 1 màu vàng óng ả. Phan Chân Tường lúc này thật trầm tĩnh chờ đợi chủ nhân của căn phòng này về.

Không thể đoán trước được chuyện gì sẽ đến, nhưng vẫn biết chắc 1 điều là người ta sẽ ko bao giờ thưởng cho hắn 1 gương mặt hiền hòa đâu.

Một hai canh giờ lặng lẽ trôi qua, Phan Chân Tường bước vào phòng trong. Mắt cuối cùng dừng lại ở bức tường trước mặt. Trong đôi mắt ôn nhu kia đang ẩn chứa mê đắm ko cách gì cứu nổi. Người trong bức họa trong nháy mắt đã lấy đi hơi thở của hắn, khiến cho linh hồn như bay lạc ko còn 1 mảnh.

‘Phạch!’ Nhẹ đóng cửa phòng lại. Nhân đứng sững sững bất động, như thu lại toàn bộ hồn phách.

Phan Chân Tường chậm rãi quay đầu nhìn lại. Mắt thấy người trong bức họa và hiện thực cũng ko khác biệt cho lắm. Vẫn là đang dùng ánh mắt hồng hồng đứng tựa cửa lặng yên nhìn hắn. Phan Chân Tường tiếp tục hít thở, mãi cho đến khi cậu ngã nghiêng chậm chậm bước lại trước mặt hắn –

Ánh mắt ôn nhu của hắn nhìn thẳng vào dung nhan tuyệt sắc kia. Thấy được mắt cậu đang ở trạng thái say mềm. Hai hàng lông mi cứ chút chút lại nhẹ chớp. Vẻ mặt thật buồn bã đang nghiêng đầu mà nhìn.

Phan Chân Tường không tự chủ được mà giơ tay chải lại vài dùm tóc, gỡ ra mấy cây trâm cài cho cậu. Một mái tóc đen thẫm thẫm như thác nước mà đổ xuống. vén lên mớ tóc mai, mắt nhìn chăm chăm vào vành tai đang đeo 1 chiếc bông tai màu đỏ tươi. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào viên chân châu được chạm trổ khéo léo. Bỗng thấy cậu cả người chấn động, đôi mắt của người say trong phút chốc lại mở lớn hết cỡ.

Xoẹt!

Tiếng cầu lên tay phá tan sự yên tĩnh. Phan Chân Tường nhìn mu bàn tay của mình xuất hiện vết đỏ đỏ. Ko ngờ khi có người chạm vào, cậu lại hung dữ như vậy.

Nhìn cậu đang lùi về sau mà lên tiếng “Đừng sợ ta.”

“Thì ra ngài là Phan gia!” Đoàn Ngọc thật nhanh miệng, thái độ vô cùng nghiêm túc.

Phan Chân Tường cười thật hiền lành. “Đúng vậy, ko ngờ đến phải ko?”

“Đúng là bất ngờ mà.” Đã gặp qua ko biết bao nhiêu nam nhân si mê mình. “Àh.....” Một trận say gần chết lại để mặc thân thể cho người này.

Thân xác tiếp nhận nhiều nam nhân như thế đã sớm mất đi cảm giác rồi. Người đến, người đi,..... có gì khác biệt đâu?

Giá trị duy nhất của cậu ko phải là dựa vào sắc đẹp để kiếm tiền sao?

Cả người đổ sụp xuống cái ghế quý phi[1] chậm rãi dựa vào thân ghế, dung nhan tuyệt sắc gổ đầu lên tấm đệm mềm mại. Buồn bã khép hờ đôi mắt, cổ bức nước mắt của côi lòng đang tan nát trở ngược vào trong.

Mỹ nhân đang say nằm trên ghế quý phi như 1 bức họa.

Phàn Chân Tường lặng yên thưởng thức, ko tìm được lòng mà thổ lộ: “Ta thích người.” Tối nay, hắn đến đây để tìm lại phần hồn đã mất trong bức tranh kia.

“Rất nhiều khách nhân đều nói thích ta...” Chậm rãi mở mắt ra, đôi môi đỏ mọng kiều diễm mỉm cười như mị hoặc lòng người, tự động cởi ra xiêm y của mình. Đêm nay rơi vào tay nam nhân xấu xí, cậu biết chắc mình cũng sẽ chẳng được tốt đẹp gì đâu.

Quần áo nửa kín nửa hở, câu dẫn nam nhân bước đến hoan ái đổi lấy 1 số ngân lượng. Chủ tử có lẽ sẽ nhớ đến sự hiện hữu của cậu. Khế ước bán mình chẳng qua là tờ giấy vụn. Cậu ko muốn ở Trích Tinh lâu chịu sự giễu cợt của các tiểu quan khác.

Chủ tử cảnh cáo cậu nên thức thời, ma ma khuyên cậu nên thừa dịp trẻ tuổi quơ lấy 1 số tiền. Bất kể là xấu hay đẹp, đến lúc cởi ra xiêm y phát tiết thì đều có cùng 1 hình dáng thôi.

Cậu khẽ gọi: “Đến đây, ko phải ngài đã bao hạ ta 3 ngày sau, còn đứng ngây đó làm gì?”

Phàn Chân Tường theo lời tiến lên, cúi đầu nhìn chăm chú vào ánh mắt mãnh liệt của cậu. Rồi như ngoài ý muốn, hắn ko hề phát hiện ra có chút gì đó là miễn cưỡng cả. Là tập mãi mới thành thói quen hay chuyện này chẳng đáng để trong lòng. “Ta ko phải đến để chà đạp người. Bao hạ ba ngày chẳng qua là muốn cho cậu chút tự do thôi.”

Đoàn Ngọc bỗng hừ lạnh 1 tiếng: “Ngài cho ta là quái lạ sao?” Cậu là cam tâm tình nguyện cả đời giam thân ở tòa nhà xinh đẹp này, để mặc bản thân cho người mua bán, chưa bao giờ có khác vọng đến nơi sạch sẽ hơn cả.

“Người ko quái lạ. Nếu ko người cũng sẽ ko ở chỗ này.” Hắn nói thẳng ra tâm sự trong lòng mình. “Trích Tinh lâu đông người như vậy, ta lại giao tâm cho 1 người vô tình.”

Hở! Đoàn Ngọc giật mình.

Phàn Chân Tường vui vẻ thừa nhận bí mật của hắn, ngắm nhìn thần sắc ngạc nhiên của cậu. Dù cậu có nghĩ nát óc cũng ko thể nào ngờ được tâm sự trong lòng hắn trong 1 tháng qua.

Mặt trầm xuống, Đoàn Ngọc nghĩ thầm nam nhân này tám phần là nghe các tiểu qua khác ăn nói nhảm nhí rồi. Ko ít tỷ muội khác giễu cợt cậu tự chuốc lấy nhục. Lòng ko nên hy vọng xa vời.... Tất cả cũng vì Hoa gia thích thẳng ngốc bán dầu, thậm chí còn vì nó mà mở cả tiệm dầu nữa. Đến liếc cậu 1 cái cũng ko thèm. Dù cho ngày thường cậu thiên tư tuyệt sắc so thế nào cũng kém xa thẳng ngốc xấu xí kia!

“Giễu cợt ta, bộ thú vị lắm sao?” Hừ một tiếng, cậu từ từ nhắm hai mắt lại, ko muốn nhìn nam nhân xấu xí cười nhạo mình chút nào.

“Ta không có ý chê cười người mà!” Y vì cậu mà tự đến chỗ này, mua dây buộc mình.

Ngồi xổm xuống, sửa lại quần áo cho cậu, che đi thân thể khiến người khác phải mơ tưởng. Nhẹ nhàng vén lên vài sợi tóc đang buông xuống mặt, thuận tay dời ra sau đầu, gỡ xuống những trang sức dư thừa.

“Trâm ngọc cài tóc này ko hợp với người đâu!”

Đoàn Ngọc chột xoay người, đưa lưng về phía hắn, lười biếng ko thèm trả lời lại.

Ngưng mắt nhìn bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt kia, Phàn Chân Tường bỗng dâng lên xúc động khó nói. Mãi thật lâu sau mới đứng dậy, lòng đầy nặng nề bước đến giường, nhấc lên chiếc chăn mềm mại quàng lên người cậu.

“Đừng để bị lạnh.” Hấn ôn nhu dặn dò.

Chấn được đắp xuống thân hình run rẩy, Đoàn Ngọc lặng yên nắm chặt lấy, đầu cứ muốn rũ bỏ những suy nghĩ có liên quan đến con người họ Phàn này. Sao lại ko giống như những khách nhân lúc trước của cậu.

Nhanh chóng nhắm chặt mắt. Cuối cùng cũng ko tìm được sự đau lòng, nước mắt lặng lẽ chảy dài trên gối. Cậu mang theo hơi say, ôm ấp sự kiêu ngạo mà chìm vào giấc ngủ.

Phàn Chân Tường sẵn tiện nhắc 1 chiếc ghế bằng gỗ liêm, lặng yên ngồi xuống bên cạnh cậu. Đợi cho tiếng hít thở đều đặn được truyền ra, mới ko 1 tiếng động mà để lại trên má cậu 1 cái hôn.

Nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc mềm mại như tơ, cẩn thận quấn quanh ngón út. Trên gương mặt hiền lành và thành thật liền lộ ra nụ cười thỏa mãn –

Đêm nay, cuối cùng cũng đã ko uống công. Người ta cũng đã ở trong tay hấn. Hấn sẽ làm cho cậu ko thể quay đầu lại.

Bỗng nhiên giật mình, đập vào trong mắt là gương mặt thật thà. Đoàn Ngọc trong chớp mắt giật mình ngạc nhiên, gơ tay đẩy lòng ngực đang ép sát vào mình ra.

Thoáng chốc, da đầu cảm thấy đau, nhúu mảy ngồi dậy. Trong đầu dần nhớ lại đêm qua đã xảy ra chuyện gì –

Gỡ đoạn tóc đang quấn quanh cổ tay ra, Phàn Chân Tường lặng lẽ thu về, nhét vào túi đang đeo ở thắt lưng.

Hấn luôn mang theo sợi tơ hồng nơi miếu nguyệt lão như vật tùy thân. Mất hướng về cổ chân trắng nõn lộ ra ngoài chấn. Tay nhanh chóng nắm chặt lại, nghĩ thầm có thể khiến cậu cam tâm tình nguyện bằng lòng buộc chung với mình cả đời hay ko?

“Người có đôi chân thật xinh nha,” Cười cười, hấn thấy vậy mà lại sinh ra ý niệm muốn hôn cậu trong đầu.

Đoàn Ngọc ngẩng đầu nhìn hành động quái dị của nam nhân xấu xí. Lòng nhất thời bùng nổ giận dữ. Môi cắn chặt, cảm thấy khó chịu khi nam nhân này chạm vào mình. Ngón tay nắm chặt chấn đã trở nên trắng bệch. Mặt trong nháy mắt lộ ra thái độ khinh ghét.

Cậu chờ khách nhân giở trò với mình. Lòng ko ngừng lập đi lập lại phải giao thân thể cho đại gia lắm tiền nhiều của.

Mắt của Phàn Chân Tường tối sầm lại. Ko thể nào quên được hình ảnh mình vừa chứng kiến. Nó như vạch trần bộ mặt mà cậu ko muốn người khác biết được.

Lòng thầm dò xét. Thân hình to lớn dần tiến lên, nhẹ nhàng gỡ tóc cậu. Trong mắt hấn, rõ ràng là cậu hai vai cậu đang ko ngừng run rẩy.

Vừa không nguyện hầu hạ, rồi lại luyến tiếc tình cảnh lúc này.

Chỉ vì thái độ ko thích hấn của cậu.

Thật quá đáng ghê....

Lòng đầy thương tiếc, hấn vươn tay vuốt nhẹ má cậu, ánh mắt dịu sau khi dằn nhìn thật lâu thì kìm ko được mà thở dài: “Người khác ko cần nhưng ta cần.” Đứng dậy, nhắc chân đẩy chiếc ghế về chỗ cũ. Chằm chú nhìn những trâm cài tóc được trạm khắc tinh xảo để trên bàn. “Mấy trang sức của nữ nhân này ko hợp với người đâu. Ta thích nhìn dáng vẻ thuần khiết của người.”

Đoàn Ngọc chớp mắt ngạc nhiên, nghe hấn đang nói mấy lời ngu xuẩn gì ko biết?!

Thứ tự hào duy nhất của cậu là dung mạo. Trước kia, Hoa gia chính là ứng ý diện mạo xinh đẹp của cậu mới mua người vào câu lan viện. “Người biết cái gì!” Cậu gắt, nam nhân xấu xí chẳng biết thương thức gì cả.

Phàn Chân Tường tiến lên gơ tay ra, ngữ khí thật ôn nhu gọi: “Đoàn nhi, đến đây.”

Hít sâu 1 hơi, Đoàn Ngọc hoảng sợ, nam nhân này sao lại gọi thân thiết như thế.

“Sao vậy, trước giờ ko ai gọi cậu như vậy sao?”

Đoàn Ngọc giật mình, bỗng nhiên –

Trong đầu bỗng hiện về 1 gương mặt rất giống mình. Cậu nhớ lúc nàng nói câu này cũng vô cùng ôn nhu.

“Đoàn nhi... đến với nương nào....”

Chỉ mới khẽ gọi thôi, cậu sẽ ngay lập tức nhào vào vòng tay ấm áp, ôm thật chặt lấy thân hình gầy yếu kia.

Rồi sau đó, trong căn phòng vừa nhỏ vừa ẩm truyền ra tiếng ho dữ dội. Tâm linh nhỏ bé cũng sẽ theo đó mà mãnh liệt run rẩy, mà đau đớn dữ dội.

Cậu ngẩng lên gương mặt nhỏ nhắn, ánh mắt lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của người có bệnh đang miễn cưỡng cười thật dịu dàng....

Nhăn mày, cậu liếc xéo nam nhân xấu xí 1 cái. Thật ko ngờ mình lại lộ ra xúc động trước mặt hắn như vậy.

Bỗng nhiên giận dữ, cậu hờn dỗi: “Ko liên quan đến ngươi.”

Phàn Chân Tường không ngờ cậu lại ngang bướng như vậy liền hỏi: “Có gương ko?”

“Nhắm nhí, người có mắt mà ko nhìn thấy sao.” Ko kiên nhẫn trả lời, cậu cũng ko có cách nào hòa nhã với nam nhân này cả. Chút xíu nịnh nọt bợ đỡ đều dư thừa, thật giống như kẻ thù lâu ngày gặp nhau vậy.

“Ngươi đi soi gương thử xem. Sẽ thấy bộ dáng ko tô son đánh phấn mới thật hợp với ngươi.”

“Thối lắm!” Cậu ngạo nghễ đứng dậy, “Hừ” 1 tiếng: “ta thật muốn xem đến tận cùng ngươi đã thấy chỗ nào ko vừa mắt?” Cậu đối với dung mạo của mình là thập phần tự tin, trang điểm son phấn cốt để làm người ta mê đắm thêm mà thôi.

“Ta đợi, rồi ngươi sẽ hiểu được lời ta nói.”

“Nếu không thì sao?”

Phàn Chân Tường vẫn kiên quyết. “Ngươi sẽ hiểu thôi!”

Đoàn Ngọc không khỏi nghiêng răng, nam nhân xấu xí thật nhiều lời, lại cố chấp nữa! (xứng với em mà ^.^)

Bỗng đầu chợt nổi lên ý tưởng. “Nếu sau khi ta soi gương, vẫn ko cho ngươi nói là đúng, thì từ đây về sau đừng xuất hiện trước mắt ta nữa được ko?”

Lập tức nhìn thấu suy nghĩ của cậu, Phàn Chân Tường nói: “Cũng được, bất quá ta cũng có ra điều kiện.”

“Cũng được.”

“Nếu ngươi đồng ý với nhìn nhận của ta thì từ nay về sau ngươi phải nghe theo ta nga.”

“Hảo!” Đoàn Ngọc đồng ý 1 cách rõ ràng.”Phàn gia, ta nhất định thắng rồi. Gương mặt này là của ta. Bất luận thế nào, ta nhìn đương nhiên phải vừa mắt rồi.” Cậu dào dạt đắc ý mà cong môi cười.

Phàn Chân Tường nhìn thấy nụ cười rạng rỡ đó liền khen: “Ngươi rất đẹp.” Nhưng, người càng xinh đẹp thì càng ko chấp nhận được trên mặt mình có chút tỳ vết nào.

Hắn đánh cược với tính cao ngạo của cậu. Tùy tiện bỏ ra chút lợi nhỏ để thu lại chiến thắng về sau. Giờ chỉ còn xem phản ứng của cậu ra sao thôi.

Đoàn Ngọc bước qua cạnh hắn. Mắt liếc xéo 1 cái, ko khách khí ra lệnh đuổi khách: “Phàn gia ngài chuẩn bị mở cửa rồi đi được rồi đó!”

Phàn Chân Tường cười cười, thành thực nói: “Ta đương nhiên sẽ đi, nhưng là cùng dắt theo ngươi rời khỏi chỗ này.”

“Hừ, cứ chờ xem....”

Ngẩng đầu, nhìn vào gương đồng, khoảnh khắc. “Áh!” kêu lên 1 tiếng sợ hãi, làm như là nhìn thấy quỷ ko bằng. Liền ngay lập tức lao đến trước chậu rửa mặt, nhúng ướt khăn, hướng mặt mình mà mạnh mẽ lau đi

“Sao hả, bộ dáng sạch sẽ thật hợp với người đứng ko?”

Giọng nói trầm thấp ôn nhu lại chui vào tai. Đoàn Ngọc ngẩng mặt lên, ngạc nhiên trừng mắt với nam nhân xấu xí kia 1 cái. “Người....”

Phàn Chân Tường lấy ra 1 cái khăn, nhún vào trong nước. Động tác thật nhẹ nhàng mà lau đủ mọi màu sắc rực rỡ trên mặt cho cậu. Liền thấy cậu đang rầm rức khóc. Ai nói tiểu quan vô tình, thật ra thì sau lưng mọi người mới thật tình biểu lộ tình cảm mà thôi.

“Ta thắng.” Cười nhạt 1 cái, nhắc cậu đã thua cái gì.

Đoàn Ngọc chớp mắt 1 cái ghen lời, ko nói năng gì được, chỉ có thể để mặt nam nhân xấu xí lau sạch mặt cho mình. Lòng ko cam tâm nuốt ngược lời vừa mới nói về. (Anh là phú thương đó em, nếu ko nắm chắc thì ko đánh cá đâu, he he)

Cậu thật xui xẻo, vận khí quá tệ.

Đoàn Ngọc quay đầu lại nhìn đã thấy Trích Tinh lâu cách mình càng lúc càng xa. Lòng cũng càng lúc càng trầm xuống –

Miễn cưỡng đi theo nam nhân xấu xí. Đến tiệm bán dầu mới mở nơi ngã tư đường. Bỗng nhiên dừng lại.

Ánh mắt tràn đầy oán giận nhìn theo bóng dáng quen thuộc. Ko cam lòng khi thấy người vô tình kia lại thuộc về thằng gốc bán dầu.

“Ta không tốt sao...” Thì thầm tự hỏi. Chỉ thấy bóng dáng cao lớn kia bước vào trong với Điền lão bản. Sau này, Hoa gia sẽ cùng thằng gốc kia sống chung ở đó.

Mà cậu lại cứ phải chìm trong mộng tưởng triền miên, một chút đặc quyền cũng ko có. Lòng bàn tay được nắm chặt đau âm ỉ, dẫn đo xem ko biết có nên giặt tay ra khỏi nam nhân xấu xí này ko.

Lời ghen ở cổ. Cậu hơi khép hờ mắt nhìn xuống. Ánh vào trong đó là đôi giày thêu rực rỡ. Như đang nhắc nhở thân phận của mình.

Bất quá, bán thân là hạ tiện!

Tim nẩy mạnh 1 cái. Lòng dâng lên đầy tự ti tiếc nuối. Cậu cho dù là hạ tiện cũng ko nguyện hoàn lương!

Ngang nhiên ngẩng đầu, thấy gương mặt xấu xí của nam nhân đang dí sát vào mình. Đoàn Ngọc ngạc nhiên giật mình, “Làm gì....” Mơ tưởng cùng cậu giữa đường lớn mà khảnh khảnh ta ta....

“Còn muốn tiếp tục đợi sao?” Phàn Chân Tường không làm phiền đến tâm tư của cậu. Hắn khéo léo dời lực chú ý lên người mình.

Nắm nhẹ tay cậu, tự nguyện đánh cược cùng cậu. Phàn Chân Tường nhìn xung quanh ngã tư đường, mặc kệ ánh mắt tò mò của mọi người nhìn mình – Thấy hắn đang nắm tay 1 mỹ nhân.

Không còn lựa chọn nào khác, Đoàn Ngọc cúi đầu, phần hận mà nghiêng răng ken kết, thuận miệng đáp đại 1 câu: “Người muốn ta đi đâu hả. Đừng có mơ là ta sẽ mặc nam trang nga.”

“Àh, người sẽ mặc.” Mắt sáng lên khi nhìn cậu trương cái mặt thối đang hờn dỗi ra. Nụ cười trên mặt của Phàn Chân Tường vẫn như trước. Tâm tình thật sự vui sướng.

Cả đêm gia ko về nhà, cũng ko có ngủ ở Cẩm Tiêm bố trang, Thẩm Tứ không khỏi lắc lắc đầu, cảm thán: “Mọi người trong nhà đều nói gia càng lúc càng khác thường. Ko biết là bị hồ ly phương nào dụ dỗ rồi.”

“Sáng nay, có vài phu nhân đến đây. Nói cái gì mà lão gia của bọn họ đến Trích Tinh lâu bàn chuyện làm ăn, có nhìn thấy gia ở đó. Chắc chắn, mọi người trong nhà đều đoán chừng như vậy. Đến cả tiểu thư cũng biết rồi, lo lắng gia ko biết kiềm chế mà tiêu tốn tiền tài đi ôm người đẹp.”

Thẩm Tứ cầm chổi lông gà vừa nhảy cẫng lên phẩy loạn xạ vừa kêu réo như quỉ: “Đi đi đi, cái gì hoa đào tinh, hồ ly tinh hết thấy mau cút đi, tránh xa gia 1 chút!”

“Người đang làm gì đó?”

Phàn Chân Tường giơ tay bắt lấy cây chổi xem chút là đánh vào mình. Ko khỏi bực mình. Thẩm Tứ đang làm gì ko biết, hay là uống lộn thuốc rồi.

“Ách, ” Thẩm Tứ nghẹn họng nhìn trân trối, giây tiếp theo lại kêu lên sợ hãi: “Gia! Ngài mang hồ ly tinh về nhà?!” Nó nghiêng nghiêng đầu thấy cô nương sau lưng gia nhìn thật quen mặt.

Đoàn Ngọc nhướn mày “hừ” 1 tiếng. Hoài nghi, đảo mắt nhìn quanh 1 vòng rồi hỏi. “Có đại phu nhân, nhị phu nhân cùng mấy vị tiểu thiếp ở nhà ko?” Hừ! Bối bối, thật nhìn ko ra nam nhân xấu xí kia lại có phúc lớn như vậy.

Nếu trong nhà này trồng vài cây củ cải, cậu cũng cảm thấy ko có gì ngạc nhiên cả.

“Nói nhầm gì đó.” Phàn Chân Tường dùng cây chổi gõ nhẹ vào đầu Thẩm Tứ, nghiêm túc nói: “Nhìn kỹ xem, đây là ai?”

“A!” Thẩm Tứ bỗng nhiên nhớ đến. “Àh, là cô nương mà gia mang về lúc trước mà.”

“Không phải cô nương. Là Đoàn công tử.”

“Gia, chính xác?!” Cô nương kia rõ ràng là đang mặc váy mà. Còn áo cũng là kiểu đang lưu hành hiện giờ. Trên đầu có cài trâm hoa. Nhìn sao cũng ko ra nam ah “Gia, ngài..... có nhìn lầm ko đó?”

“Có mắt không trông.” Đoàn Ngọc trừng mắt liếc gã giúp việc 1 cái. Ko hề kiêng dè nói: “Ta là tiểu quan nhi mà Phàn gia bỏ tiền ra bao, nghe hiểu rõ chưa?” Cố ý làm Phàn gia khó xử. Tốt nhất là có mấy ả ghen tuông nhảy ra hô toáng lên, cậu đương nhiên sẽ có cơ hội mà thoát khỏi nam nhân xấu xí này.

“A! Tiểu quan nhi của gia?” Thẩm Tứ trong chớp mắt nghẹn lời, chỉ biết nhìn chằm chằm. Gia ko bị hồ ly tinh dụ dỗ mà là bị mỹ nam tử câu dẫn ah....

“Ta ko định giấu giếm việc này. Được rồi, đi làm việc đi, đừng ngơ ngác nữa.”

Đoàn Ngọc chờ xem kịch vui, gã giúp việc nhất định đi mất báo. Hừ, cậu mới ko tin nam nhân xấu xí còn có thể bình tĩnh được nữa nga.

Phàn Chân Tường xoay người lại nhìn cậu giải thích: “Đừng trách nó. Thẩm Tứ chỉ là có tính thật thà. Nó cũng thật.....”

Đoàn Ngọc mỉm cười thật tươi trả lời. “Đừng lo, ta ko ngại gì đâu.” Thậm chí cậu còn rắp tâm tính kế. Gia quyền của nam nhân xấu xí này nhất định sẽ gà bay chó sủa cho coi.

Hai tay quàng qua vai nam nhân xấu xí. Cậu ngẩng mặt lên hỏi: “Phàn gia, ta đẹp lắm phải ko?” Mặt ko hề có chút son phấn nào, vẫn làm người khác nhận sai giới tính.

“Người rất đẹp.” Nếu nói ko là đang lừa mình dối người. Chỉ có điều là ko hiểu sao cậu lại nhiệt tình như thế.

Quả nhiên, thứ nam nhân xấu xí yêu là gương mặt này. “Sao người ko mang ta về nhà, dẫn ta đến đây làm gì?” Đoàn Ngọc sáng giọng, hờn dỗi, tên đầu gỗ này hành động làm người ta thật khó hiểu.

“Ta dẫn người đến tiệm vải học tập. Trước khi rời khỏi Trích Tinh lâu, ta muốn người thay nam trang, là người nhất định ko chịu.” Hắn cũng ko ép buộc làm gì.

“Hở, học tập?” Đoàn Ngọc thoáng chốc ngơ ngẩn, “Người không phải dẫn ta đến mua hoan sao?”

“Không phải.”

“Muốn ta học cái gì?” Cậu hiểu rõ vô số chiêu thức câu dẫn người khác, nhưng việc buồn bán lại dốt đặc cán mai.

Phàn Chân Tường tự nhiên như không, giải thích: “Ta muốn dạy người việc kinh doanh của tiệm vải. Từ những thứ cơ bản nhất như nhận biết vải dệt, giá cả, đến nơi lấy hàng, nguồn tiêu thụ, dệt phường nào cùng nhau giao dịch, còn có....”

Đoàn Ngọc giật mình, nghe hần nói một hơi 1 hồi. Trong điểm duy nhất chính là bắt cậu làm khổ sai. Ko thể nào.....

Nhắm mắt bám theo nam nhân xấu xí. Cả hai bị bao vây giữa ko biết bao nhiêu là vải dệt. Nhân đang giới thiệu hoàn cảnh của tiệm vải, đã mất hết 2 ba canh giờ rồi. Đoàn Ngọc ngốc nghếch bấu môi 1 cách vô vị. Đã ko còn nhớ rõ nam nhân xấu xí nói nhảm những gì nữa.

Phàn Chân Tường cúi đầu hỏi cậu. “Người có biết đang mặc trên người những loại nào ko?”

Đoàn Ngọc miễn cưỡng trưng ra gương mặt hòa nhã. Giả ngu: “Ko biết!”

Phàn Chân Tường chọn vài khối tơ lụa thượng đẳng, đo đạc sơ qua, cầm lấy kéo Xoẹt! 1 cái cắt ra vài miếng. Hần lại chọn vài loại chất liệu khác lạ khác, sau đó đem lại trước mặt cậu, cúi đầu nói. “Ko biết cũng chẳng sao, người có thể từ từ học mà.”

“Ta chỉ sẽ cùng uống rượu, cùng ngủ thôi.” Miệng khiêu khích cố ý làm ngược lại. Nam nhân xấu xí này đến tốt cùng là đang đùa cợt chuyện gì? Nếu muốn cậu, sao ko như cách khách nhân trong quá khứ mà dụ dỗ. Hoặc là, Hừ, Đoàn Ngọc thăm tưởng tượng, chắc là chưa đến ban đêm, nên dục vọng của nam nhân xấu xí này chưa lộ ra thôi.

Mặt không chút thay đổi quay đầu đi.....Cảm giác khinh ghét trỗi lên trong lòng. Nam nhân xấu xí này thật háo sắc. Thê thiếp đầy nhóc, còn ko an phận cứ dính lấy cậu như thế!

Cứ cố tình làm cậu ko thoát khỏi tay hần!

Mây nhẩn lại, nhìn ra bên ngoài tiệm vải, lòng dấy lên chua xót. Bỗng có 1 bàn tay đặt lên thân cậu. Ko có rượu, thân thể thật ko thể xóa bỏ được cảm giác chán ghét.

“Đừng khinh rẻ bản thân mình, chỉ cần người chăm chỉ học. Sau này ko chỉ có cùng uống rượu, cùng ngủ nữa.” Phàn Chân Tường ko cho cậu xem thân thể mình hèn mọn. Nghe cậu thở rút 1 cái, hai tay vẫn tiếp tục đo đạc dáng người cậu.

Sau đó, hần đến quầy lấy giấy ra viết số đo của vai, thắt lưng, chiều cao, xong chậm chậm để bút xuống, đưa cho Thẩm Tứ đang ở sau quầy dọn dờ: “Đem tờ giấy này giao cho ông chủ của tiệm may, bảo lão may gấp mấy bộ nam trang.”

“Ah, con lập tức đi liền.”

Thẩm Tứ bước ra quầy, thấy Đoàn công tử liếc mình 1 cái, lòng ko ngừng nói thầm: Thái độ của gia thật là.... Ông trời cũng thật khéo đùa!

Đoàn Ngọc nhìn theo gã giúp việc đang rời đi. Lòng ko ngừng dè bĩu, nam nhân xấu xí còn muốn may y phục nam cho cậu nữa.

Đôi mắt ôn nhu dừng lại ở búi tóc xinh đẹp. Tay dần nắm chặt thành quyền, ắn nhẩn xúc động, rất muốn gỡ ra những trang sức ko thích hợp kia.

Bỗng nhiên, Phàn Chân Tường cong môi cười lạnh, chậm chậm bước vào trong quầy, mở miệng khê gọi: “Đoàn nhi, xem xong rồi đi đếm xem có bao nhiêu cuộn vải đi.”

Đoàn Ngọc trợn mắt hoàn hồn, ko thể tin được nam nhân xấu xí lại sai cậu như nô tài.

Đưa ngay cho cậu quyển sổ ghi chép còn dính mực viết lông, ko chừa đường lui, hần mệnh lệnh: “nhanh lên.”

“Đi thì đi!” thật muốn xé nát tập giấy bút trên người hần.

Đoàn Ngọc sús đầu, nghiêng rắng nghiêng lợi – Nam nhân xấu xí quả nhiên ko có gì tốt hết mà. Nổi danh xinh đẹp như cậu, thật chất vẫn bị sai như vậy đây, ko hảo chút nào cả!

Đôi mắt nhanh chóng lóe lên tia hung dữ. Bước nhanh đến kho vải, tùy tiện cầm lên 1 xấp vải hoa, sau dùng viết quẹt quẹt vào đó. Cậu cố kéo lê tay áo rộng phồng phình, bỗng thấy 1 khối lụa trắng đang đứng ở cửa. Nhìn rõ 1 chút lại giật mình, nam nhân đứng đó làm gì ah?

Phàn Chân Tường nhìn chằm chằm vào cuộn vải đang dính 1 chút mực, sau đó liếc qua gương mặt làm ra vẻ vô tội của cậu. “Sao thế?”

“Ta vừa vấp té, ko cẩn thận làm xấp này dính mực rồi.....” Đoàn Ngọc trợn mắt lên mà nói dối, cũng ko sợ nam nhân xấu xí mất hứng.

Phàn Chân Tường cũng ko vạch trần cảnh mình vừa chứng kiến. Dù cho lòng cậu có hẹp hòi thì hẳn cũng ko so đo làm gì. Cười nhạt 1 cái: “Ko sao đâu, trên kệ có kéo kia. Người cắt mấy chỗ dính đen bỏ đi. Đợi sau khi người kiểm kê xong, ta sẽ dẫn người đến kho hàng để bổ sung những loại còn thiếu.” Nói xong, hẳn trở ra ngoài tiếp đón khách hàng như thường.

Bặt!

Dây thần kinh trong não nhất thời đứt đi vài sợi. Đoàn Ngọc cứng người đứng ngay cửa. Nghi ngờ, rốt cuộc là mình có nghe nhầm những gì nam nhân xấu xí kia vừa nói hay ko?!

Buổi trưa, Phàn Chân Tường xem qua quyển sổ ghi chép mà Đoàn Ngọc đưa cho hẳn. Vốn đã biết rõ bên trong tiệm vải này cần phải bổ sung thêm thứ gì, nhưng cứ chằm chằm đã.

Hắn ko ngẩng đầu lên mà bảo Thẩm Tứ. “Đánh xe ngựa đến trước cửa.”

“Ah, con đi liền.” Ko biết gia muốn lấy xe ngựa làm gì, liền hỏi. “Gia muốn dẫn Đoàn công tử về nhà hả?”

“Còn lâu áh!” Nam nhân xấu xí này muốn hại cậu chết mà. Thật quá ác độc nha! Đoàn Ngọc hừ nhẹ 1 cái, ko muốn để người khác xem thường sắc đẹp của cậu. Cái gì cũng được, nhưng việc này thì ko. Mất vài canh giờ quan sát kỹ mấy thứ quý quái trong bố trang này. Thứ duy nhất làm cậu cảm thấy hứng thú là hàng thêu.

Đứng trước quầy trưng bày. Đoàn Ngọc ko quay đầu lại hỏi. “Người ở thị trường của Tướng Quốc tự là mua bán loại hàng thêu này hả?”

“Ừh” Phàn Chân Tường bước đến sau cậu giải thích: “Giờ đây loại hàng thêu này rất thịnh hành. Tướng Quốc Tự là thị trường giao dịch lớn nhất đó.”

Vì hai bên hành lang của Phật điện đều có các bà cô bán chỉ thêu, bên ngoài thực tứ tửu lâu cũng là treo rèm thêu, để ánh đèn chiếu vào thật rực rỡ, che đi 1 khoảng đông đúc náo nhiệt sau nó.

“Ta cũng có mua chỉ thêu từ các gia đình dân dã. Chỉ cần tinh xảo, bất luận là tranh thêu, hoành phi, rèm che, ô hay đệm đều là hành tinh tế được các nơi chuyển đến cho ta. Bên trong bố trang còn có khăn thêu mà các phu nhân rất thích nữa. Ko gạt người, tất cả đều xuất phát từ đôi tay khéo léo của Vân nhi đó.”

Vân nhi là ai?

Đoàn Ngọc nghi ngờ thầm đoán 8 phần là thê hay thiếp gì của hẳn rồi.

Quay đầu lại thấy nam nhân lộ ra vẻ mặt yêu thương. Hừ — thật là hi hữu nga.

Quay đầu nhìn về các mặt hàng thêu, cậu cũng phải thán phục thưởng nữ tử tên Vân nhi kia thật khéo léo quá đi. Trên khăn tay có khống tước (con công) thân đứng dưới từng bách, chân đạp lên cỏ, trong rất sống động. Quả thật là tinh phẩm khiến người khác vui thích.

Cậu cũng rất thích may vá. Lúc nhỏ cũng được học may chút chút. Bất quá cậu cũng ko muốn nam nhân xấu xí này biết được.

Phàn Chân Tường lại tiếp tục nói: “Vân nhi còn biết tự may xiêm y nữa. Đến kỳ, ta sẽ đem mọi giá cho Lục phủ.” Nạp thái, nạp danh, nạp cát, nạp chinh [1] đều đã hoàn thành vào tháng trước rồi. Vân nhi cũng

ko giống như trong quá khứ cứ mãi nhốt mình trong phòng. Trước mặt người khác, tiểu nữ nhân thật khó giấu được loại tình cảm ngại ngùng.

“Đợi chúng ta về nhà, người sẽ thấy muối ấy ngay.”

Đoàn Ngọc ngạc nhiên, “Vân nhi phải là thê hay thiếp gì đó của người sao?”

Phàn Chân Tường nghe xong, nhìn cậu 1 lúc lâu, rồi mới cười nói: “Không phải đâu. Vân nhi là muối muối duy nhất của ta, chứ ko phải là thê thiếp đâu.” Cậu sao lại hiểu nhầm như thế ah.

“Không có thê thiếp... Không có...” Oh.....tính toán tiêu tan! Đoàn Ngọc nhanh chóng nắm chặt tay. Cắn môi buồn rầu, đến cơ hội nhỏ bé thoát khỏi nam nhân xấu xí này cũng ko có. Trừ khi làm cho hắn ghét mình thôi.

“Tránh ra!” Cậu lớn tiếng.

Không kiêng nể gì mà trương cái mặt thối ra. Ko cam lòng làm nô tài cho tên này mà, hàm răng trắng tươi xém chút nữa là cắn đứt lưỡi rồi – Chết tiệt, họa từ miệng ra mà.”

“Không muốn đến kho hàng sao? Người hầu của người đã đánh xe đến rồi kìa.” Bước thẳng ra ngoài, cậu hạ quyết tâm phải làm cho nam nhân xấu xí này ghét mình.

Dừng như thấy được dung nhan thật sự của cậu, Phàn Chân Tường quan sát từng chi tiết nhất cử nhất động. Thoáng chốc, quay lại dặn dò gã người hầu. “Ta dẫn Đoàn nhi đến kho hàng, sau này chuyện bổ hàng đều giao cho Đoàn nhi, người ko được giúp đỡ gì đâu đó.”

“Hả?!”

Thẩm Tứ giật mình, “Gia..... Ngài nhất quyết để Đoàn công tử làm vậy sao?” Gia bị chọc cho hồ đồ rồi. Đoàn công tử yếu điệu như thế, sao có thể làm việc nặng được?

“Ta không nuôi người vô dụng.”

Thật tự nhiên mà trả lời, mắt vẫn cứ nhìn tiểu mỹ nhân đang đứng ngoài cửa. Phàn Chân Tường lập tức đón nhận ánh mắt đàng đàng sát khí.

“Người bớt xem thường người khác chút đi. Đừng cho rằng phục sức như vậy là trời gà ko chặt nga!” Hừ, cậu đã rút ra hết trăm hoa trên đầu rồi. Nhân đang nổi giận dùng dùng đứng trước xe ngựa chờ nam nhân xấu xí đến đây.

Phàn Chân Tường nhảy lên chỗ đánh ngựa, nắm chặt dây cương, đánh xe rời khỏi Cẩm Tiêm bố trang.

Dọc đường, mắt hắn lóe lên khi nhìn thấy đại mỹ nhân tóc tai rối bù, giận đến đỏ mặt tía tai. Hắn ko khỏi cảm thấy buồn cười – Tính tình kia, thân hình kia quả thật ko chịu nổi trên ghẹo mà.

[1] Là các lễ hỏi trước khi kết hôn ngày xưa. Có tất cả là 6 lễ lặn đó nha ^.^

5. Chương 5

Kho hàng cách Cẩm Tiêm bố trang cũng ko xa lắm, tính ra đi khoảng nửa canh giờ là đến.

Phàn Chân Tường mời bốn gã hán tử ngày đêm thay phiên canh gác. Hơn nữa kho hàng còn đặt ở nơi náo nhiệt, bọn trộm đạo cũng kiêng dè đôi chút. Đã vài năm rồi, cũng rất ít xảy ra mất mát gì.

“Ngày thường, nếu ko được ta cho phép, có thể tự do ra vào kho hàng chỉ có Quý quản sự, chuyện phân bổ hàng hóa đều do hắn xử lý.” Phàn Chân Tường vừa dẫn Đoàn Ngọc vào trong, vừa giải thích: “Trong kho hàng, vải dệt đều được sắp xếp rất ngăn nắp theo chất lượng cũng như xuất xứ từ phường dệt nào. Mỗi khi xuất nhập hàng đều được ghi lại kỹ càng. Thủ kho sẽ phụ trách phân chia đối chiếu, nếu xảy ra vấn đề gì cũng dễ dàng truy cứu.”

Hắn thật cẩn thận gìn giữ việc kinh doanh của tiệm vải. Đối với thủ hạ cũng ko bạc. Một số người làm chủ chốt đều là từ thời gia phụ truyền đến tận bây giờ. Tín nhiệm đã nhiều năm, cũng ko lo lắng sẽ có kẻ nào sau lưng mình giở trò.

“Ah.”

Thấy quy mô kho hàng thật quá rộng lớn. Đoàn Ngọc nghe nam nhân xấu xí giới thiệu, thì khu thứ nhất trưng bày các sản phẩm dệt quý giá hoặc hàng thêu.

Thu vào hoặc xuất ra đều phải ghi chép chi tiết, phân loại thật công phu. Tất cả đều được xử lý vô cùng cẩn thận. Nam nhân xấu xí nhất định là đầu tư ko ít tâm huyết làm cho bố trang thịnh vượng.

“Nói cho ta biết nhiều như vậy để khoe khoang hả?” Cậu hừ 1 cái: “Đừng cho là ta sẽ vì mấy đồng bạc mà sống chết theo người nga.”

“Người đương nhiên sẽ không.” Hắn cười nói: “Ta thực may mắn vì người ko phải người như thế”

“...” Đoàn Ngọc bỗng chốc nghẹn lời, ko nói gì được nữa.

“Đến đây, ta dẫn người đi xem chỗ khác.”

Bị nắm mũi dẫn đi, đến 1 nơi hai bên đều là những xấp vải bố màu sắc thật rực rỡ làm người khác phải hoa mắt. Đoàn Ngọc đã mất hết kiên nhẫn, kiểm ăn sao lại nhiều lời thế kia. Cậu mất bình tĩnh kêu lên. “Tóm lại là người muốn ta mang hàng gì đến đâu hả?”

Trở lại nơi trưng bày phía trước, Phàn Chân Tường cầm lấy 1 quyển sổ đang treo trên giá gần đó, cúi đầu nói: “Thấy tầng cao nhất ở đằng kia ko, lấy hai cuộn lên xe ngựa đi.”

Đoàn Ngọc ngẩng mặt lên, thoáng chốc, mắt bùng lên hai đám lửa, mở miệng kháng nghị: “Kệ cao như vậy, ta làm sao lấy được?” Cậu ko giống tên tráng kiện như gấu này áh. Nói ko chừng chưa leo được tới đó đã bị té xuống chết mất luôn rồi.

“Phía trước có bàn kê kia[1], dùng nó đi.” Với tay để lấy đồ vật ở nơi cao chót vót như vậy, đối với cậu thật ko thoải mái chút nào. Có bàn kê cũng thật tiện lợi mà.

“Lấy thì lấy!” Đoàn Ngọc ko thể ngờ được là chính mình cũng có ngày hôm nay. Cuộn cuộn ổng tay áo, bước lên bàn kê, bắt đầu khiêng ra vải dệt –

Chỉ chốc lát sau, cậu mệt đến đổ ko thở ra hơi. Mấy năm nay, ngày ngày đều sống quá an nhàn sung sướng ko hề động tay vào chuyện gì cả nói chi đến làm việc nặng như vậy. Vì thế mồ hôi ứa ra như tắm ko tự chủ được mà làm ướt cả xiêm y.

Phàn Chân Tường lén dò xét, thấy gương mặt xinh đẹp đang đỏ ửng lên vì tức giận. Động tác cùng dáng vẻ thật thô lỗ, nếu so với ấn tượng trong quá khứ thì thật giống như hai người khác nhau. Bất động thanh sắc mà lui lại vài bước, đứng 1 bên vừa quan sát vừa ra lệnh.

Khuân qua vác lại được vài cuộn, Đoàn Ngọc cả người mồ hôi đầm đìa, “Hô...” cậu thở dốc. Thật bực mình mà đá vào xe ngựa 1 cái. Đầu thật choáng váng, đầu óc ko rõ ràng, đến tột cùng là còn thiếu thứ gì nữa vậy trời.

Lần đầu tiên trong đời làm việc nặng như vậy. Thật mệt chết đi được mà.....

Hận đến độ nghiêng răng nghiêng lợi. Quay đầu trừng mắt với nam nhân xấu xí đang đứng trong kho hàng. Lòng thầm đem tổ tiên 18 đời của hắn ra mà chửi.....Mãng từ đời tổ phụ cho đến cả thế hệ con cháu chưa sinh ra. Đều thật bất lương như nhau mà.....

Mẹ nó, xấu xa!

Ngẩng đầu nhìn sắc trời bắt đầu tối dần bên ngoài, Phàn Chân Tường cuối cùng cũng đã ghi xong hàng cuối cùng, dặn dò: “Thẩm Tứ, ta dẫn Đoàn nhi về nhà, mọi chuyện của bố trang giao lại cho người nga.”

“Ah, gia mau về đi, tiểu thư chắc đang đợi ngài dùng bữa đó.” Nó nghiêng đầu nhìn nhìn phía sau 1 cái. “Sao ko thấy Đoàn công tử bước ra?”

“Hắn mệt rồi.”

“Ah.” Thẩm Tứ nhắc nhở: “Gia, Đoàn công tử sau này, tốt nhất là nên thay nam trang đi. Nếu ko, người ngoài sẽ hiểu nhầm gia bảo nữ nhân làm việc nặng đó.”

Phàn Chân Tường cười nhạt nói, “Hắn sẽ thay.”

Thong thả bước vào bên trong, ánh mắt ôn nhu tìm kiếm 1 bóng dáng đang dựa vào tường. Nhân dường như đang ngủ. Phàn Chân Tường tiến đến nhẹ nhàng vỗ vào mặt cậu gọi: “Đoàn nhi?”

Chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, Đoàn Ngọc ko còn chút sức lực nào mà nói. “Tránh ra....”

“Người mệt lắm sao?”

Nghe vậy, cậu hừ 1 cái, miễn cưỡng dựng thẳng thân hình, mạnh miệng nói: “Nói bậy! Người cho ta yếu như sên sao?”

“Còn tinh thần như vậy là tốt rồi.” Phàn Chân Tường bỗng nắm lấy cậu. “Đến, ta dẫn người về nhà.”

“Đừng chạm vào ta!” Chớp mắt 1 cái gạt ra cánh tay to lớn của nam nhân ra. Đoàn Ngọc đi thẳng ra trước cửa –

Chợt quay đầu lại, cậu phải nói cho thật rõ: “Ta chẳng qua chỉ là đánh cược thua người mà thôi. Người đừng nghĩ là ta sẽ cam tâm tình nguyện theo người. Cũng đừng quên khế ước bán thân của ta đang ở trong tay ai” Hừ!

Phàn Chân Tường lặng lẽ theo sau người, trong khoảng khắc liền tiến lên, vẫn kiên trì như cũ mà nắm lấy tay cậu, cũng ko ngại giải thích. “đừng quên lúc này, người là của ta. Phải để ta nuôi dưỡng đó.”

Đoàn Ngọc lạnh giọng: “Người tiêu tiền giỏi lắm sao? Ngoài kia còn ko biết bao nhiêu đại gia đặt tiền dưới chân ta kìa. Ko kém cạnh gì người đâu nga.”

“Ta biết.” Giọng Phàn Chân Tường cũng lạnh ko kém.

Hai người cùng nhau bước ra ngoài. Phàn Chân Tường lần đầu tiên trong đời đã nắm tay người khác về nhà. Cùng nhau tản bộ cũng ko có gì xấu cả.

Đoàn Ngọc ko tránh được cái nắm tay của nam nhân. Trong đầu như có lửa đốt, cắn răng nuốt vào những gì vừa nguyện rửa, theo nam nhân về nhà. Đôi chân mỏi nhừ tưởng chừng gãy đi được cũng ko hề hé răng.

Trải qua 1 lúc khác biệt với sinh hoạt thường ngày. Đoàn Ngọc sau khi trở về nhà liền ngủ bất biết liền một mạch đến bữa tối.

Hôm sau, trời vừa hừng sáng, cậu lại bị nam nhân lay tỉnh, sau khi tắm rửa, ăn sáng liền cùng nhau xuất môn.

Cậu cuối cùng cũng biết được công việc của nam nhân xấu xí là giống nhau như đúc. Hai người vẫn đi sớm về trễ. Khi về đến nhà là cậu liền nằm dài trên cái giường La Hán. Vẫn ko thể nào nuốt trôi cơm như cũ.

Liên tục mấy ngày..... Hắn vẫn cứ kiên quyết kéo dài thể lực cạn kiệt của cậu.

Ban ngày, cậu đi theo hắn, gương mặt trắng tươi trưng ra thật thối, khuôn vác vải dệt thật nặng nhọc. Ban đêm, cậu ngủ mê man. Tỉnh lại, hơi có chút sức lực là trùng mắt với nam nhân xấu xí. Nói mấy lời ko hay ho. Tính tình thật sự rất buồn bực.

Quan hệ của hai người rõ ràng là đang phân rõ chiến tuyến. Dần dần khiến bọn người hầu trong nhà dóm ngó, lén lút râm ran bàn tán –

“Gia vừa trung hậu vừa thật thà, sao lại bao dưỡng tiểu quan nhi Việc này....”

Mọi người không thể thừa nhận.

“Gia là con trai độc nhất. Sống chết cũng ko thú thê, lại cùng 1 chỗ với nam nhân. Thế thì sao có thể nói dối tông đường được đây?”

“Gia của chúng ta bị khùng rồi!”

“Đúng vậy ah, mọi người nhìn xem. Đoàn công tử này thật quá xinh đẹp. Mặt trái xoan nè, môi ko tô son mà vẫn đỏ tươi. Ánh mắt lại như câu hồn. Gia nếu như ko nói, ai cũng nhìn ko ra được hẳn là nam nhân.”

Nha hoàn Thanh Y bĩu mặt tỏ vẻ khinh thường, “Chúng ta muốn chính là phu nhân, không phải thanh lâu nam kỹ ah!” Ánh mắt lén lút nhìn về phía đại sảnh. Nàng chẳng có chút ấn tượng tốt đẹp nào với Đoàn công tử này cả.

Hồng Tụ cũng xen mồm vào nói: “Không biết Đoàn công tử kia đã sử dụng mị thuật gì khiến gia mê mết như vậy? Chả trách gia khác thường như thế, ra ngoài tầm hoa văn liễu, rồi đến nơi yên hoa dơ bẩn kia tìm về thứ tốt gì ko biết.”

Mỗi người 1 câu, ta nói trời tròn, người nói đất vuông. Trọng yếu vẫn là, ai cũng biết gia rất thành thật, sợ rằng ngài tốn tiền ôm mỹ nhân rồi bị lừa ko ít ngân lượng đi.

“Hừ, cái người kia đó. Thái độ thật xác xược, tự cao tự đại, chẳng coi ai ra gì cả.”

“Không biết tiểu thư có phản đối ko ta?”

“Gia luôn luôn rất chịu đựng tiểu thư. Nếu tiểu thư phản đối Đoàn công tử tiếp tục ở lại, nói ko chừng gia sẽ tỉnh ngộ đúng lúc. Ko mờ mờ ám ám ở cùng 1 chỗ với người kia nữa.”

“Rốt cuộc, tối nay Đoàn công tử cũng bước ra khỏi phòng cùng với gia. Bọn họ hiện đang dùng bữa cùng với nhau. Chúng ta đứng một bên lên xem thái độ của tiểu thư được ko?”

Vài nha hoàn đang nghe lén ở ngoài, đều cùng hy vọng xa vời là tiểu thư sẽ sớm tống cổ Đoàn Ngọc ra khỏi cửa.

Một đôi mắt trong suốt thỉnh thoảng lại lén nhìn trộm mình. Kia cũng ko xinh đẹp là bao, nhưng lại có khí chất dịu dàng ôn nhu uyển chuyển, hình như đang thẹn thùng mà cúi đầu. Vì nam nhân xấu xí mang thêm người về dùng cơm sao. Tiếp theo, Đoàn Ngọc thấy nàng thong thả bước đến bên bàn rồi ngồi xuống.

“Ca, Đoàn công tử dùng cơm.”

Giọng nói của nàng thật êm ái mềm mại, thật dễ nghe như chim hoàng oanh đang hót vậy.

Đoàn Ngọc sau 1 lúc lâu ngạc nhiên thì giờ phút này mới biết nam nhân xấu xí còn có muối muối. Lại còn bị tàn tật nữa!

“Nàng phải xuất giá sao?” Tự nhiên bật miệng nói ra. Nhất thời ko để ý là lời nói của mình có làm người khác bị thương ko?!

Đôi mắt trong suốt của Phan Chức Vân tối sầm lại. Mặt mày biến sắc nhưng ko dám liếc Đoàn công tử lấy 1 cái. “Đúng vậy ah, ca ca đã tìm cho muối được 1 phu quân.”

“Lục Tam Thiếu sẽ ko chê bai gì Vân nhi đâu!”

Phan Chân Tường gấp cho cậu ít rau, xem cậu như người trong nhà mà giải thích: “Đều tại ta sơ xuất, quên nói cho người biết chuyện này. Thấy người gì thật ngờ nghệch, là cảm thấy tiếc cho Vân nhi sao?”

“...” Đoàn Ngọc nhất thời kinh ngạc nhiên. Nam nhân xấu xí lại đỡ giúp lời, tránh cho cậu khỏi phải thất thố, đồng thời cũng là đang trấn an nữ tử tàn tật.

Thoáng chốc, cậu ko đành lòng đem người tàn tật ra mà trêu ghẹo. Nghĩ thâm, làm người khác chán ghét vẫn còn rất nhiều cách thức đi. Lập tức thu hồi ý xấu. Cậu thật hối lỗi nói: “Là ta lỡ lời.”

“Không sao đâu.” Phan Chức Vân yếu ớt mỉm cười, ko bởi vì thế mà ghét bỏ người mà ca ca đã dẫn về này.

Nàng tin tưởng thân nhân duy nhất của mình. Cũng tin vào con mắt nhìn người của ca ca. “Mời dùng cơm.” Vui vẻ tỏ ra thiện ý. Nàng ko hy vọng tật nguyên trên người sẽ làm người khác khinh ghét.

“Cám ơn.” Đoàn Ngọc cúi đầu, cầm lên chén cơm đang nóng hôi hổi. Lòng dâng tràn cảm xúc ảm áp. Bỗng nhiên, cậu lại ko thấy là muối muối của nam nhân xấu xí kia ko đẹp. Khí chất dịu dàng của nàng đã sớm che lấp đi dị tật kia mất rồi.

Mắt lén dò xét nam nhân xấu xí – hứ!

Mày nhăn lại, Đoàn Ngọc không khỏi bực mình. Cảm giác của cậu đối với hai huynh muội này sao lại khác xa nhau như thế?!

Giây lát, Phan Chân Tường lại tiếp tục giải thích với cậu: “Nhà chồng của Vân nhi cũng là gia đình danh tiếng trong thành. Lục gia lão phu nhân thường hay hành thiện tích đức, làm cầu sửa đường, giúp ko biết bao nhiêu người rồi. Chắc người cũng biết Lục phủ vào mùng 1, 15 hàng tháng đều phân phát lương thực cho dân chúng nghèo khổ. Người ta thường nói: Nhà nào thường hay làm thiện thì sẽ hưởng phúc đến suốt đời. Lục gia chỉ còn lại huyết mạch duy nhất – Lục Tam Thiểu. Nhân cách cũng ko tệ, ta tin là y sẽ đối xử rất tốt với Vân Nhi.”

Trợn tròn mắt, chén cơm trong tay Đoàn Ngọc chộp mất 1 cái liền rơi xuống.

Loảng xoảng!

Sắc mặt của cậu cũng theo đó mà biến đổi.

“Sao vậy?” Phan Chân Tường để chén xuống, cúi đầu quan tâm: “Tay người ko có sức sao?”

Đoàn Ngọc như để ngoài tai.

Phan Chân Tường nghĩ thầm mấy này qua đều bắt cậu liên tiếp làm khổ sai. Đối với người quen sống an nhàn mà nói thật khó tránh khỏi nuốt ko trôi cơm.

“Bảo nha hoàn lấy chén đĩa mới đến đây.”

Phan Chức Vân cũng để chén xuống, lập tức đến bên cửa gọi, xong liền đến bên cạnh Đoàn công tử gom lại mấy hạt cơm.

“Vân nhi, bảo bọn nha hoàn dọn dẹp là được rồi.”

“Ca, mấy việc nhỏ như vậy, ko nên làm phiền đến bọn họ.” Nàng ko thích đến cả những chuyện vặt vãnh cũng phải nhờ người khác làm hộ.

Phan Chân Tường cũng ko ngăn cản nữa, cứ để mặt Vân nhi thu dọn mấy mảnh chén vỡ. Hắn chỉ dặn dò: “Cẩn thận đừng để cắt vào tay nha.”

“Muội biết rồi.” Ca ca luôn khen ngợi nàng có đôi tay khéo léo. Đây chính là ưu điểm của nàng.

Nhất thời không muốn ăn nữa, Đoàn Ngọc liếc xéo 1 cái, xong đẩy đẩy chén cơm đến trước mặt nam nhân xấu xí. Hắn gằn giọng: “Ta ăn ko vô” Xong liền đứng dậy gạt gạt những mảnh vỡ dưới chân ra 1 bên, mặt giận dữ rời khỏi phòng.

Thấy vài nha hoàn đang nghe ngóng ở ngoài. Cậu liền bảo: “Còn ko mau đến giúp dọn dẹp!”

Đám người của Thanh y và Hồng Tụ đều hoảng sợ. Ngỡ khí của Đoàn công tử thật tệ ah.

Phan Chân Tường nhìn theo bóng lưng của cậu. Rất buồn bực, sao tự nhiên lại phát cáu lên như thế ah?!

Cơn giận cứ dề nặng ngực, những cảnh sắc của ngôi nhà lần lượt lướt qua đôi mắt tối tăm của Đoàn Ngọc. Mắt quét qua cổng vòm có hoa rũ xuống, ký ức đã phong tỏa trong trí nhớ lại hiện lên. Dưới ánh trăng cuối tháng mờ nhạt –

Một đám người cầm chổi đuổi cậu và nương ra ngoài. Dọc đường cậu cứ ko ngừng hét lên thật thê lương: “Đừng đánh nương của ta....”

Phiền muộn, phiền muộn, phiền muộn –

Lòng đầy bi phần mà tấu 1 khúc. Mạt, khiêu, cấu[2] cũng theo đó mà ngân nga. Tay cứ lên xuống tiến lui, tạo ra 1 bản đàn thật trầm thấp và hùng hậu –

Lòng đầy bi thương mà phát tiết. Âm luật thật vội vàng và lộn xộn truyền ra khỏi phòng, khiến người khác phải cúi đầu nghiêng tai mà lắng nghe, ai cũng e sợ tiết tấu buồn bã lúc cao lúc thấp kia. Âm nhạc chứa đựng lòng người. Rõ ràng –

Bứt!

Dây đàn đứt đoạn.

Bầy dây đàn trong nháy mắt trở nên im lặng. Không gian xung quanh liền trở về sự yên tĩnh vốn có của nó.

Bọn người hầu bên ngoài phòng liền lập tức hoàn hồn. Mắt của mọi người đều cùng lúc mà nhìn vào bên trong cửa sổ, thấy 1 thân ảnh đang từ từ biến mất. Trong phòng cũng đột nhiên tối sầm lại. Vài người trong đó liền hướng mắt nhìn về chủ tử –

Gia vẫn còn bất động như núi.

Giây lát, bọn người hầu đều rời khỏi khoả sân trước phòng của chủ tử. Ai nấy đều than thầm: Người thành thật như gia vậy sẽ ngốc đến khi nào đây....

Cơn giận của Đoàn Nhi thật không nhỏ.

Phàn Chân Tường gắn lại dây đàn, thầm nghĩ sức lực thật lợi hại, đánh đến dây đàn đứt luôn.

Nghĩ mãi không ra, rốt cuộc sao cậu lại giận đến thế chứ?

Ánh mắt bình yên nhìn về cái giường khắc hoa phía sau bình phong. Thấy cậu đang cuộn mình trên cái giường la hán mà ngủ[3]. Cả thân người dựa sát vào mép giường, mặt lộ ra nụ cười thật hiền lành và thỏa mãn.

Cố ý bắt cậu làm việc mệt mỏi để ngủ thật ngon.

Vô tình đã kéo cậu vào thế giới của mình, quen với mọi chuyện xung quanh.

Lòng không được mà giờ tay vuốt nhẹ gương mặt trắng tươi. Thật cẩn thận kiểm tra xem cậu có bị thương hay không.

Lén lút, tay men dọc theo đường cong của thân hình kia. Chuyển động đến cuối giường, thấy dưới chân đang lộ ra 1 cổ chân trắng nõn. Hắn liền lấy sợi tơ hồng trong cái túi đeo ở thắt lưng ra, thật cẩn thận quấn quanh nó rồi thắt lại.

Lòng mang đầy tư tâm. Hy vọng cậu đừng mê muội yêu thương người khác nữa. “Hãy nguyện ý cho ta cơ hội đi....” Giọng nói dịu dàng như gió thoảng, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của người đang ngủ say.

Lâu thật lâu sau, Phàn Chân Tường mới dời đi ánh mắt tham luyến. Chậm chậm bước ra ngoài bình phong, chuẩn bị đi ngủ. Tận sâu trong lòng vẫn vẫn quanh bên người còn lại trong phòng.

Ngày nào tỉnh lại, thì cả người đều đau nhứt cả. Đoàn Ngọc cắn môi rửa rủa thầm: Nam nhân xấu xí thật độc ác, nhẫn tâm ngược đãi cậu. Sau này sinh con nhất định sẽ không có *!

Cậu vẫn đang thích ứng với hiện tại. Nó khác hẳn với quá khứ đầy người hậu kẻ hạ trước đây. Giờ không còn nghi ngờ gì nữa, nam nhân này bắt cậu lao động trả công chính là được ăn cơm rồi.

Ko thèm tổn hơi thừa lời làm chi nữa. Nhượng cao mày nhìn nam nhân đang chậm rãi dùng bữa trước mặt – Haiz, ánh mắt đờ đờ sát khí đang bắn về phía người đáng chết kia.

Đoàn Ngọc ăn như hổ đói. Mỗi ngày đều phá vỡ hình tượng hoàn mỹ để người ta ghét bỏ.

Rầm! để chén xuống, cậu ngồi bắt chéo chân hỏi: “Hôm nay, muốn ta làm cái gì nữa hả?!” Cứ sai cho đã đi, bất luận là hầu rượu, hầu ngủ, lao động khổ sai, đến đánh đàn, tạp dịch, cậu đều sẽ tất tẩn làm được hết. Rồi cậu lại sẽ có cơ hội đem 18 đời tổ tông của hắn ra mà rửa xả!

Phàn Chân Tường thấy cậu đang mượn xiêm y của Vân Nhi. “Người có chắc là không muốn thay ra nam trang trước khi ra ngoài không?”

“Mơ tưởng!” cậu cũng không quên mình có thân phận gì. Cậu cũng không phải là vật sở hữu của nam nhân xấu xí kia. “Nếu người có gì bất mãn đối với ta, thì có thể đi báo tiểu quan khác hầu hạ ngài.”

“Ta sẽ không.” Phàn Chân Tường nhìn cậu thật dịu dàng. Gấp cho cậu 1 miếng thịt, dặn dò: “Người ăn nhiều chút nha, như thế mới có sức mà bán hàng.”

Đoàn Ngọc dùng tay bóc miếng thịt cho vào miệng, tiếp theo đó làm ra vẻ thật khủng khiếp nói: “Người đổi đầu bếp được rồi đó. Thức ăn này so với Trích Tinh lâu thật dỡ tệ mà.”

Phàn Chân Tường lại gấp 1 ít đồ ăn vào chén của cậu, trả lời: “Ta sẽ ko đổi đầu. Thức ăn trong nhà này ko hợp khẩu vị của người. Người có thể từ từ thích ứng nga.”

“Ta không thích ứng đâu.” Phun miếng thịt vào chén, dùng tay đẩy đến trước mặt hắn, ngầm tỏ ra là mình đang cự tuyệt.

Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng trong chốc lát –

Đoàn Ngọc thẳng thắn nói: “Ta không thích người, cũng không muốn hầu hạ người, lại càng không hứng thú gì với thân phận của người. Chừng nào thì người mới đồng ý trả lại tự do cho ta?”

Phàn Chân Tường ngạc nhiên, ko ngờ miệng cậu lại nhanh đến như thế. Nói một hơi ko vấp từ nào cả.

Hắn cũng nói ra sự thật: “Ta đã sai người đưa cho ma ma 1 số ngân lượng. Hiện giờ người vẫn là của ta. Chuyện này, Trích Tinh lâu Hoa lão bản cũng biết rồi. Khế ước bán mình của người ko phải đang ở trên tay y sao. Y ko đến dẫn người về, thì người là của ta rồi.”

“Người...” Cẩn cẩn môi, cậu cũng nhớ thật rõ Hoa gia cũng có quen biết với Phàn gia của Cẩm Tiềm bố trang.

Đoàn Ngọc dời mắt ra cửa phòng. Nam nhân xấu xí đã thức tỉnh cậu. Giá trị duy nhất của cậu chính là để mua bán.

Cậu đứng dậy. Chậm chậm bước đến cài cửa. Quay người lại, buồn bã ko 1 tiếng động mà cởi thắt lưng, để mặt nó rơi xuống mặt đất. Hai tay tiếp tục gỡ ra toàn bộ xiêm y, để lộ khuôn ngực trắng như tuyết. Cậu thật sần muện mà gọi: “Người đến đây, muốn làm gì cũng được, ta sẽ cho người thỏa lòng.”

Bốp!

Phàn Chân Tường để chén xuống, ko chịu nổi ngữ khí như vậy của cậu.

Ánh nhìn cứ bị đôi mắt đen, sâu như hai đầm mực lạnh như băng thu hút. Môi mỉm cười mỉa hoặc người khác. Trong nháy mắt đã đưa ra được thái độ đối phó. Hắn chẳng qua cũng chỉ là khách hàng của cậu thôi. Ngựa quen đường cũ thoát y thật thành thạo. Ý chí nhanh chóng khống chế cơ thể giấu đi biểu tình khinh ghét.

“Đoàn nhi, sao lại miễn cưỡng mình như thế. Ta ko bắt buộc người làm mấy chuyện này đâu.” Hắn nhăn chặt mày, ko khỏi nhớ lại cậu ở dưới thân hắn say mê biết chừng nào. Vẻ mặt thật ko giống như bây giờ, đôi mắt vừa ướt át vừa thâm tình, môi thở ra nhiệt tình đáp lại hắn. Nhanh chóng dán chặt lấy người, nóng hôi hổi. Lúc đó là cam tâm tình nguyện kính dâng.....Thật quá châm chọc mà, cậu kính dâng nhưng lại nhận sai đối tượng là “Hắn!”

Đoàn Ngọc chớp mắt 1 cái liền cẩn môi. Nam nhân xấu xí tạo cho người khác cảm giác áp bách. Rõ ràng mặt bị nâng lên, hung bạo nắm chặt cằm cậu.

Khoảnh khắc, môi nam nhân tựa như lông chim quét nhẹ qua làn môi mềm mại của cậu. Tai lạ phản phát được tiếng thì thầm: “Nhớ cho kỹ. Ta chưa bao giờ nghĩ là người bán thân.”

Giọng nói kia thật ôn nhu nhưng cũng rất mạnh mẽ. Trong nháy mắt đã chạy ngay vào lòng cậu. Ngân vang gấp ngàn lần.

Phàn Chân Tường phút chốc buông cậu ra. Cúi người nhặt lên xiêm y. Động tác thật ôn nhu mặc vào lại cho cậu. Toàn thân hắn vẫn rất chỉnh tề.

Cả người run rẩy, Đoàn Ngọc đứng ở cửa phòng, cố chống đỡ thân mình. Chân cậu trước mặt nam nhân đã mềm nhũn ra.

“Tránh ra.” Cậu cẩn môi buồn bã kêu.

Phản Chân Tường trở lại chỗ ngồi, tiếp tục yêu cầu: “Đến đây dùng bữa với ta đi.” Hấn sẽ kiên nhẫn chờ đợi. Ko cần mở miệng bắt buộc, thiên hạ cũng sẽ tự động đến gần. Cam tâm tình nguyện mà gắn kết với hấn.

Đoàn Ngọc đóng mạnh cửa lại, bước ngược ra ngoài phòng. Hoàng toàn ko biết trong thời khắc đóng cửa lại đó thì môi của người trong phòng cũng đồng thời vang lên tiếng thở dài.

“Gia, Đoàn công tử vẫn ko chịu mặc nam trang ạch.” Chuyện kỳ quái này đã kéo dài 1 thời gian rồi. Hễ ai gặp qua cậu đều nghĩ đó là nữ nhân. Hiểu lầm kia thật giống như quả cầu tuyết càng lúc càng lớn. “Thậm chí có vài người còn nghĩ là gia dẫn kỹ nữ vào nhà nữa. Hôm qua, Tiền tiểu thư thật khó chịu mà đến hỏi tội. Hỏi xem gia bị hồ ly tinh ở đâu câu dẫn nữa đó.”

Tiền tiểu thư này da mặt cũng thật dài nha. Nghe nói là đến bố trang trên danh nghĩa là mua vải nhưng lại làm loạn cả buổi trời. Thật khiến người ta phải phiền não mà. “May mắn là gia và Đoàn công tử ngày hôm qua ko có mặt ở bố trang. Bằng ko ah, tiền tiểu thư kia thật ko dễ đối phó mà.”

“Ai không dễ đối phó?!”

Đoàn Ngọc chậm chậm bước xuống cầu thang. Mấy lời nói của Thẩm Tứ, nửa chữ cũng ko lọt vào tai. Nam nhân xấu xí mà cũng có người nguyện ý dính lại sao – “Là cô nương nhà ai mắt bị mù như vậy?”

“Là thiên kim của Tiền lão gia ạch.” Thẩm Tứ lập tức nói ngay, “Đoàn công tử ngài đừng hiểu lầm nha. Gia ko quan tâm gì đến cô nương đó đâu. Luôn tận lực giữ khoảng cách luôn.” Đây cũng giống như gia đối với Đoàn công tử vậy. Những lời này nó vẫn chưa nói ra.

Trong nhà, mọi người đều nhìn được, hiểu được – Thì ra gia mang Đoàn công tử bên người là để dạy người học thôi. Mà cậu ta lại ko quen với chuyện ngày ngày phải làm việc nặng nhọc. Vì thế nên hấn đối với gia có phần lạnh lùng ah.

Có lần Thẩm Tứ về nhà lúc nửa đêm, nghe bọn nha hoàn tám chuyện nói gia và Đoàn công tử phân giường ngủ riêng. Cũng chưa hề thấy qua cậu ta đối xử hòa nhã với gia. Mọi người đối với xuất thân của cậu đều lạnh nhạt phản cảm. Nhưng lại kiêng dè nhân là người của chủ tử nên làm chuyện gì cũng ko dám lộ ra vẻ khinh thường.

“Àh.” Đoàn Ngọc thuận miệng trả lời. Mặc kệ nam nhân xấu xí có cô nương để ý hay ko. Đây ko liên can gì đến cậu hết nha!

Cầm 1 quyển sổ đưa cho nam nhân xấu xí xem. Ngữ khí của cậu thật cứng nhắc: “Người muốn ta học tính sổ. Nhưng ta nhìn ko biết gì hết. Cái gì cũng ko hiểu.”

Cậu thật nghiêm chỉnh ở trên lầu hết buổi sáng. Tùy tiện mở vài quyển sổ ra coi, chỉ là giả vờ để đối phó thôi.

Quay mặt đi, đến liếc nam nhân lấy 1 cái cũng lười.

Đây là thái độ gì vậy trời.....Ách, Thẩm Tứ nhận lấy vẻ mặt đáng ghét của Đoàn công tử. Nhìn lại gia 1 cái, ánh mắt kia thật ôn nhu chịu đựng.....Sao cậu ta lại ko nhìn thấy ah.

“Ko sao cả.” Phản Chân Tường giơ tay cầm lấy vai cậu, xoay nhẹ lại làm cho cậu cả người cũng phải quay lại nhìn hấn.

Động tác dịu dàng nhưng lại hàm chứa sự chuyên chế ra mặt. Ko để cho cậu lảng tránh, Phản Chân Tường nhìn cậu thật chậm rãi bước lên cầu thang. Mắt sáng lên, ko dưới trăm lần hấn đã thấy cậu tức giận rồi ah.

Nghĩ thầm đã quan sát cậu được 1 thời gian rồi. Trong nhà, cậu chỉ chủ động gần gũi với Vân nhi, ngoài ra thì làm như ko nhìn thấy ai vậy. Sau khi ăn cơm thì tắm rửa trở về phòng là nằm xuống ngủ ngay. Cậu ở sau bình phong cuộn mình lại như muốn ngăn cách với thiên địa, phong tỏa chính mình.

Mà hấn cũng nguyện ý cho cậu 1 ko gian tự do, chỉ lặng yên đứng cạnh bên. Đêm đêm nhìn trộm sợi tơ hồng nơi cổ chân. Có bị tháo xuống hay ko?

Đoàn Ngọc nhanh chóng nắm chặt tay. Ko cam lòng bị nam nhân xấu xí điều khiển như thế. Đến khi nào mới thoát khỏi hấn đây....

Nam nhân xấu xí ko nhìn thấy cậu đang trượng ra cái mặt thối. Cứ bảo cậu hết dỡ lại chuyển hàng. Hơn 10 ngày sau khi đến đây, cậu cũng đã biết rõ Cẩm Tiêm bố trang có đến 8 cửa hàng khác nhau ở trong và ngoài thành. Vải dệt được lấy về từ các phường dệt lớn nhỏ. Nam nhân xấu xí có trợ thủ đắc lực là Quý quản sự, cũng là 1 thành viên của nhà này.

Phản Chân Tường dẫn người lên lầu lại, để sổ sách qua một bên. Miệng nói chuyện chẳng liên quan gì đến tính toán cả: “Ta đã xem qua xiêm y mới đem về của người. Tối nay mặc thử xem có vừa người hay ko?”

“Ta sẽ thử, nhưng không mặc chúng ra ngoài đâu.”

“Tại sao?”

Đoàn Ngọc ngồi cạnh bên nam nhân xấu xí. Nghĩ thầm là hắn ko biết hay cố tình giả ngu?

Chân đan chéo vào nhau, mắt hơi nhìn xuống thấy 1 biểu tượng quán quanh cổ chân. Thân mình tạm thời là của đại gia thích tiêu tiền này.

“Thân ta là để bán, có thể sẽ ko thuộc về người.” Cậu lạnh lùng. “Ta trước giờ ko nhận xiêm y của các đại gia tặng cho. Dù có miễn cưỡng nhận cũng đem cho người khác thôi.”

“Àh, khó lòng nghe được người thẳng thắn như vậy. Ngoại lệ với ta 1 lần thôi được ko?” Phản Chân Tường ngữ khí thật ôn hòa thỉnh cầu. Hắn cũng chuẩn bị tâm lý là cậu sẽ ko làm theo ý mình rồi.

“Người ta thường nói: huynh đệ như tay chân, thê thiếp như quần áo. Thân thể giao dịch là một chuyện, hoàn lương lại là một chuyện khác. Phản gia, ngài muốn giữ ta bên cạnh bao lâu. Đến khi nào thì sẽ chạm vào ta. Đoàn Ngọc mặt không chút thay đổi mà nhìn hắn, càng nhìn càng ko vừa mắt –”

Phản Chân Tường cũng nhận thấy ánh mắt của cậu càng lúc càng oán giận. Hắn thật tự nhiên đưa tay xoa xoa mày của cậu. Khuyên bảo: “Người đừng giận mà. Chờ đến ngày nào đó người cam tâm tình nguyện. Ta sẽ tự động chạm vào người.”

Nghe nam nhân xấu xí nói như là ko vừa lòng lắm vậy. Đoàn Ngọc thoáng chốc liền mở to mắt, lập tức hét lên như quỷ: “Người may cho ta trang phục của thánh nhân hả? Mấy bộ này là sao đây?”

“Là sao?” Phản Chân Tường cố trêu chọc cậu, “Ông chủ tiệm may đã may mấy bộ này theo kiểu thịnh hành nhất cho người rồi đó. Người có thể nói cho ta biết là mình thích kiểu dáng ra sao ko?”

“Người...” Quả thật đàn gảy tai trâu mà..... Đoàn Ngọc tốn nước miếng hết 1 buổi cũng ko thể đổi lại được trang phục mà mình yêu thích. Thực nổi điên lên mà, giở chân gác lên đùi nam nhân, mở miệng ra kêu: “Gỡ thứ người buộc trên người ta ra mau.”

Phản Chân Tường cởi đôi giày thêu của cậu ra, thật ko hài lòng mà nói: “Hài này cũng ko hợp với người nữa nga.” Mở ra lòng bàn tay đo đo đôi chân nhỏ bé của cậu. Thu về sợi tơ hồng, quán quanh ngón tay mà hỏi. “Tại sao tự mình lại ko bỏ được?”

Đoàn Ngọc bĩu môi, lờ quan hệ giữa hai người ra mà nói: “Người tiêu tiền, thì ta phải để mặc người đùa giỡn sao?”

Phản Chân Tường trong chớp mắt nắm lấy cổ chân cậu, dùng sức mà kéo lại, khiến đầu cậu bị đập vào tấm đệm phía sau. Phía trước đang bị hắn cúi người áp sát, hai tay giữ chặt gáy cậu. “Ta sẽ ko đùa bốn người.”

Đoàn Ngọc nằm dưới thân hắn, bỗng sinh ra cảm giác đang bị áp bức mạnh mẽ. Giờ này phút này mới dám nhìn thẳng vào thân thể cường tráng của nam nhân. Cậu ko thể đẩy ra được khuôn ngực dày rộng và rắn chắc kia. Hai chân cũng bị hắn áp chế.....

Hở!

Thở gấp mấy cái, xoay đầu thể hiện sự ko biết gì –

Sẽ bị đè chết...

“Người muốn ta làm loại người này sao?” Phản Chân Tường nhìn gương mặt đang dần xanh mét của cậu, tiếp tục hỏi: “Người nghĩ rằng ta tiêu tiền là để người giao phó thân thể mình? Người tính hiến thân sơ sài cho xong, rồi sau đó bội ước?”

“Người người người...” Nam nhân xấu xí hiểu thấu cậu!

Phàn Chân Tường thấy cậu quay mặt đi. Đôi mắt nhắm chặt hầy còn run rẩy. Giờ này khắc này đang lộ ra cho thấy là cùng đường rồi.

Lập tức, hấn lại dùng sức dán thân thể vào bụng dưới của cậu. Ý định cho cậu hiểu được – “Ta ko là thánh nhân, cũng không phải là loại người người hay nghĩ đến. Có biết là ta mua người thì ngoài chuyện để cho người được tự do thì còn muốn gì nữa ko?”

Sợ hãi cảm giác áp bách do nam nhân xấu xí này mang lại, Đoàn Ngọc mấp máy môi, lí nhí trả lời: “Ai thêm quan tâm xem người mua ta làm cái gì. Đừng nói với ta là người muốn mua tình cảm của ta nga.” Tim cậu ko có dư chỗ cho người khác đâu. Dù người kia là đại gia giàu sang cách mấy, cũng ko mua được nơi cậu một chút thật tình.

Cậu đương nhiên là thứ hạ tiện.....Mấy loại thật tình kia thật ko đáng 1 đồng. Oán khí nhất thời nổi lên trong lòng – Ghen ghét cả loài vật có chân để chạy có cánh để bay. Còn cậu mãi vẫn ko thoát khỏi nam nhân xấu xí này.

“Đoàn nhi, người quá sai lầm rồi. Ta tiêu tiền ko phải để mua tình cảm của người mà là để người cho ta 1 cơ hội....”

Hấn kiểm chế buông ra, đứng thẳng dậy, nhặt lấy hài, mang lại cho cậu.

Lát sau, đã thu về sợi tơ hồng của nguyệt lão. Lòng đầy hy vọng là cậu có thể nhìn thấu lòng mình. Nhưng, bên tai lại nghe được 1 giọng cự tuyệt rất nhỏ.

“Người nằm mơ....”

[1] Nguyên văn là (cước đạp) Tức là cái này nè. Bạn Hữu ko biết trong tiếng Việt nó gọi là gì luôn. Có bạn nào biết chỉ Hữu với nha

[2] Là tên phân loại các dây của Cổ cầm. Bên mình thì chia ra dây văn và dây vũ. ^.^

[3] Là cái này nè

6. Chương 6

Mấy bộ nam trang bằng chất liệu thượng đẳng bị vứt trên bình phong. Đã vài ba ngày rồi, người phía sau bình phong đến liếc 1 cái còn ko thèm, nói gì đến mặc nó lên người.

Phàn Chân Tường cuối cùng cũng hết hy vọng, đem xiêm y cất đi. Tỷ mỹ xếp lại, bàn tay mân mê những bộ xiêm y, được người ta mặc thử đúng 1 lần. Trần đầy ý cự tuyệt.....

Nhẹ nhàng đóng lại ngăn kéo của tủ. Thật cẩn thận ko tạo ra đến nửa tiếng vang đánh thức người đang ngủ say trong kia. Mắt ko tự chủ được mà nhìn về phía bình phong. Tuy ko có khóa nhưng lại xa cách vô cùng. Hấn có thể thân thiết với cậu được ko?

Ko thể nào chạm vào được cũi lồng đang đóng chặt kia. Hai người chung sống với nhau càng lâu thì hấn càng e dè và hiểu rõ được tính tình ngoan cố của cậu. Nhân luôn cự tuyệt đẩy hấn ra xa vạn dặm. Vì để bảo vệ 1 tình cảm ko bao giờ được hồi đáp mà nguyện ko cho hấn cơ hội để bước vào lòng mình.

Khẽ thở dài, nếu hấn ko ném thữ, ko thương thức sự si tình của cậu.....

Ko tìm được mà tiến đến gần. Rất muốn ôm cậu vào lòng, ngực đau âm ỉ, muốn cậu chỉ có mình mình. Lặng lẽ đứng cạnh cái giường la hấn, chăm chú nhìn dung nhan tuyệt mỹ, đôi lông mi cong vút, đôi mắt đang nhắm chặt che dấu tình cảm. Lòng khát vọng mãnh liệt tình cảm kia vì mình mà có. Tay lặng yên vén tóc cậu ra sau tai. Một nốt ruồi đỏ tươi thật khéo léo ngự ở vành tai. Đúng là hiếm thấy.

“Người khác không cần người, ta cần.” Hấn lại ôn nhu nhỏ nhẹ, nhẩn nhũ tình cảm sâu đậm. Thật tiếc nuối khi cậu ko nghe được, cũng như ko muốn nghe....

Thở dài một hơi, hấn rời khỏi phòng ngủ. Gió đêm thu thật mát mẽ, làm dịu đi ít nhiều vọng tưởng trong đầu –

Gương mặt trung hậu thành thật lộ ra 1 nụ cười khổ. Aiz.....hấn tiêu tiền để mua 1 cơ hội thật xa vời.....Không sao cả, kiên nhẫn chờ đợi cũng tốt. Vẫn tin chắc sẽ có 1 ngày, cậu hiểu được.

“Ca, đã trễ lắm rồi, vẫn chưa đi ngủ sao?” Phan Chúc Vân ngẩng đầu lên, thấy huynh trưởng đang ngồi đối diện, cũng hiểu được phần nào.

“Khăn tay này thêu đẹp lắm sao?” Phan Chân Tường nhìn nàng kéo léo thêu. Trước mắt có 1 cái khăn màu trắng, dưới bàn tay điêu luyện, đã hiện ra 1 đôi bướm rực rỡ sống động như thật.

“Ca, huynh cho là Đoàn công tử có thích ko?” Phan Chúc Vân đem tâm ý của huynh trưởng mà thêu lên khăn. “Chỉ sợ Đoàn công tử đánh mất nó thôi.” Mối tuy tươi nhưng lòng lại thầm lo lắng ko yên. “Ca, muội nhìn thấy được, Đoàn công tử là miễn cưỡng ở lại nhà chúng ta. Huynh ko định buông tay sao?”

Phan Chân Tường thu lại chiếc khăn, nhất quyết nói: “Muốn ta để hấn về Trích Tinh lâu, thì đừng nói nữa.” Hấn không muốn để người khác chạm vào thân thể cậu. Đến nghĩ cũng ko được!

Đứng dậy, chậm chậm bước đến gần Vân nhi hơn. Phan Chân Tường lại nói: “Vân nhi, trọng trách lưu lại huyết mạch cho Phan gia đều trông cậy vào muội cả.” Hấn chưa bao giờ đòi hỏi gì cả. Giờ lòng lại thương duy nhất nam nhân kia, chuyện nói dối tông đường cũng nên sắp xếp thỏa đáng. “Ta sẽ thuyết phục Lục bà bà đồng ý để đứa bé muội sinh ra đầu tiên mang họ Phan.”

“...” Vẫn chưa có gì cả nhưng Phan Chúc Vân then thùng cúi đầu, buồn bã nói: “Ca ko định thú thê thật sao?” Người muốn giá cho ca ca hấn là không ít, “Đoàn công tử xứng đáng để huynh làm vậy sao? Muội cũng thật ko hiểu, cậu ta ko tham tiền của của ca, cũng ko thích ca, sao lại phải ép buộc như thế?”

“Nếu chuyện tình cảm mà liên quan đến tiền tài, hay dung mạo, rồi cân đo đong đếm, thì ta đã ko giữ hấn lại. Nhưng trên người hấn có thứ ta rất muốn, đáng giá để ta có thể vứt bỏ hết hư vinh hay vật ngoài thân.”

Xoay người lại, gương mặt thành thật trung hậu liền lộ ra nụ cười. “Vân nhi, Lục Tam Thiếu đồng ý thú muội, thì sẽ ko ngại thân thể muội có trọn vẹn hay ko. Vị trưởng bối tác thành hôn sự này có lẽ vì bát tự của muội rất tốt. Nhưng ta ko phải đuôi mù chỉ vì bát tự mà giá muội đi. Sau này, muội vẫn còn nhiều thời gian từ từ tìm hiểu Lục Tam Thiếu là người như thế nào.”

Luôn khinh thường những nam nhân gian trá hay đùa bỡn người khác. Điều này Lục Tam Thiếu cũng ko ngoại lệ. Nếu ko phải vì tính cách trên thì 2 người bọn họ đã ko quen biết đến bây giờ. Hiện đã có giao tình được 3 năm rồi.

“Ân, muội hiểu mà.”

Phan Chúc Vân ngẩng đầu nhìn huynh trưởng bước vào trong. Nói lòng nàng ko hề lo lắng gì là nói dối. Nhưng cũng biết rất rõ ràng, tình cảm của huynh trưởng nàng, một chút cũng ko thay đổi được.

Nửa đêm, trong phòng vắng lặng, Đoàn Ngọc nhón nhẹ bước khẽ lén lút bước ra ngoài bình phong. Cậu cần môi phân vân cạnh cái giường khắc hoa lớn

Tay sờ sờ mép giường, lòng do dự ko biết có nên lên giường cùng nam nhân xấu xí hay ko.

Cậu đã chịu đựng quá đủ cuộc sống nhàm chán buồn tẻ này rồi. Vì 1 câu nói chết tiệt mà đẩy mình vào bước đường cùn. Giận dữ đá mép giường 1 cái. Bình! tiếng động liên vang lên

Áh!

Bỗng nhiên giật mình, tim đập như gõ trống. Mắt Đoàn Ngọc nhất thời trợn trắng, nghiêng răng rửa thắm. “Nam nhân chết tiệt....Rốt cuộc là tới khi nào mới chịu buông tha ta đây....”

Trong phòng tối đen, rõ ràng, cánh tay hơi đau, cả người Đoàn Ngọc bị kéo xuống giường, nghẹn lời trợn mắt. Hơi thở của nam nhân như rót vào tận tâm can, trong chớp mắt thân thể cậu cứng lại ko dám động tĩnh gì cả.

Mắt hơi khép hờ, Phàn Chân Tường dường như có thể cảm nhận được hình dáng của thiên hạ. Cả thân hình đón nhận sức nặng của cậu. Tay dùng chút lực kiềm xuống, hần hỏi: “lạnh quá ngủ ko được sao?”

“Ko.... Không phải.” Đoàn Ngọc xém chút nữa là cắn phải lưỡi mình rồi. Ý định trong đầu vẫn chưa dứt được, cậu hạ quyết tâm trước phải quan hệ với hần. Sau đó 1 chân đá bay người đi. Xem như ai cũng chưa từng nợ ai.

Phàn Chân Tường hơi nhích vào 1 chút, để cậu nằm cạnh hần, quàng tay qua thắt lưng nhỏ nhắn, luôn kiềm chế để ko ghì chặt cậu vào lòng. Tránh cho cậu bị dọa mà rời khỏi lòng ngực hần.

Ý thức được tư thế mờ ám của hai người. Cậu hít sâu 1 hơi nhanh chóng trấn định lại cảm xúc của mình.

Trong phòng tối đen. Đoàn Ngọc nghĩ thầm: Dù sao cũng ko nhìn rõ mặt của nam nhân xấu xí. Cậu cả gan ngả vào ngực hần, nhắm mắt lại, tưởng tượng ra hình ảnh đang khắc sâu trong đầu. Từ từ khẽ gọi: “ta muốn người....”

Nghe vậy, là biết ngay mà!

Lòng hần thật rõ ràng, người kia ko phải thật tình muốn hần.....

Tất cả đều ko phải thật tình.....

Ko khí quanh cái giường khắc hoa bông chốc ngưng đọng. Hai thân hình kề sát vào nhau, nhưng khoảng cách giữa hai trái tim lại xa xôi vô cùng.

Lòng cảm nhận được, ngực của thiên hạ đang dần phủ lên người. Bàn tay ấm áp từ từ tiếp xúc với ngọn lửa đang nóng bỏng ở bụng dưới, từng chút 1 rút ra thần trí của hần, “Đoàn nhi...”

Cậu hôn lên mặt hần, môi ngụ ở chiếc miệng mềm mại, lưỡi tham lam liếm láp quanh môi, chậm rãi ấn xuống, khiêu khích, tiến vào trong miệng dây dưa như chuyện vãn hay làm.

“Àn...”

Hô hấp của hai người dần dần trở nên dồn dập.

Phàn Chân Tường xoay người nhẹ chuyển lên trên cậu.

Đoàn Ngọc vương tay quẩn quanh cổ của nam nhân. Cậu đã rất quen thuộc với cách hôn như vậy. Lưỡi nam nhân linh hoạt tiến vào miệng cậu, nhẹ nhàng mà hàm xúc. Tay cậu liền nắm lấy dục vọng của hần cùng nhau phối hợp, giờ phút này thật thân thiết.

Ồ....Ko chống lại nỗi sợ mê hoặc này, tay lặng lẽ cởi bỏ xiêm y, gỡ ra hết những gì trói buộc. Nâng chân cậu lên, phân thân cách 1 lớp vải mềm mại mà đưa đẩy, trêu đùa.

“A...”

Đoàn Ngọc thở dốc, thân thể tùy theo động tác mà đong đưa. Bỗng nhiên, cậu hôn vào mặt hần. Hơi thở của cả hai như hòa quyện vào nhau, cảm thụ được khí lực sung mãn như muốn nghiền nát cậu ra.

Phàn Chân Tường hai tay quàng qua sau lưng, nâng eo cậu lên, để khuôn ngực trắng nõn kia áp sát vào lòng mình. Miệng lưỡi hôn trượt dài từ xương quai xanh đến điểm nổi lên trên ngực. Răng khê cắn nhẹ, dần dần di chuyển đến vị trí trái tim, kia đập thật mạnh mẽ. Tai nghe được tiếng ưm ưm thật mê say. Xen kẽ đó còn gọi 1 cái tên

“Hoa gia...”

Đầu lập tức nhứt nhối, như bị ai đó tạt nguyên thùng nước lạnh vào mặt. Tình triều cũng theo đó mà lạnh theo.

Miệng lưỡi lặng lẽ lui ra, đôi mắt buồn bã thấy rất rõ ràng tim của ai kia đã dành cho người khác.....

Hắn thả ra thân hình đang dây dưa. Xuống giường, thấp sáng nền trong phòng. Một lúc lâu sau, thấy cậu ngồi dậy bên giường, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Mím môi, Đoàn Ngọc nhanh chóng kéo lên xiêm y che lại thân thể xích lỏa. Cậu cũng thật buồn bã mà cúi đầu. “Tại sao..... ko tiếp tục?”

“Ta chờ lòng người có ta.” Gương mặt trung hậu thật thà mỉm cười xóa đi không khí xấu hổ giữa hai người. Bước đến áo ngoài lấy ra 1 chiếc khăn tay, xong tiến đến giường đưa cho cậu.

“Nhận lấy được không?” Hắn thỉnh cầu.

Đoàn Ngọc ngẩng mặt lên, đôi mắt long lanh như nước hồ thu ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp. Lập tức bước xuống giường, cầm lấy chiếc khăn thêu của nam nhân xấu xí đang ở gần đó, rồi ngay lập tức trốn phía sau bình phong.

Thoát được 1 kiếp, đến giày cũng quên mang....

Phàn Chân Tường tươi cười, xếp lại đôi hài của cậu thật gọn gàng, rồi hắn cũng cởi hài của mình ra để cạnh đó.

Buông rèm che xuống, hắn lại nằm lại như cũ. Ngực vẫn còn vương vấn lại 1 hơi ấm.

Sau bình phong, Đoàn Ngọc cũng cầm chặt cái khăn tay. Ngực cứ mạnh mẽ phập phồng mãi ko thôi. Cả người như con tôm cuộn tròn trong chăn. Đầu cứ vô thức mà nhớ lại

Nam nhân xấu xí thật ôn nhu hơn người khác nhiều lắm.

Sau đêm đó, Đoàn Ngọc cũng dần phát hiện ra Thoát khỏi tay nam nhân xấu xí, thật vọng tưởng và khó khăn vô cùng mà.

Nam nhân xấu xí ngoại trừ phải ra ngoài xử lý chuyện giao dịch của cửa tiệm, thời gian còn lại thì cậu luôn ở trong tầm mắt của hắn. Giám sát cậu khuôn vác hàng, dạy cậu thanh toán các khoản mua bán. Ko hề phiền hà mà chỉ bảo, dù cậu ko muốn nhớ đến mấy con số lung tung khó hiểu này chút nào cả.

Hứ, cậu cũng ko muốn dính dáng đến nam nhân xấu xí này chút nào. Hai người bọn họ, ko cùng họ, ko cùng giường, ko cùng tâm tư.....Hắn sao cứ mãi ko buông tha cho cậu kia chứ!

Đoàn Ngọc vạn phần buồn bực cầm lấy cái khăn mạnh mẽ lau lau lên mặt, làn da vô cùng mịn màng thoáng chốc lại đỏ bừng. Hơi khép hờ mắt nhìn xuống vị trí trái tim, đã ko còn thấy dấu vết kia nữa. Nhưng hơi ấm, sự ôn nhu đến nay vẫn còn ẩn mãi trong lòng cậu....

Bộp!

Cậu vươn tay quăng cái khăn vào chậu tắm kiến mặt nước nổi vài đường sóng làm loang ra bóng dáng mờ hồ phản chiếu trong đó ngẩng đầu, đôi mắt trong veo mù sương. Nhìn ko thấy được tương lai đầy mờ mịt. Hay chính bản thân cậu ko có giá trị nên đã sớm bị người đó quên rồi....

Cố gắng chịu đựng, Đoàn Ngọc cúi đầu ko thèm nhìn ai cũng ko nói tiếng nào mà chậm rãi nuốt vào. Trước mặt thức ăn đầy bàn nhưng cậu chỉ gấp cho có lệ vài miếng. Lòng ko có tư vị gì.

Chuyện này, mọi người ai thấy cũng quen rồi. Quý quán sự vô cùng đồng tình liếc nhìn chủ tử 1 cái.

Miệng đầy thức ăn, y mạnh mẽ lắc đầu. Thật phục gia giới kiềm nén. Tiểu mỹ nhân chỉ biết ngày ngày trương mặt thối ra. Thái độ như có ai thiếu cậu ta ngàn vạn lượng bạc cũng ko bằng. Có gì hay ho đâu ah?

Thoáng chốc, mắt liếc về phía tiểu thư

Quý quán sự nuốt xong thức ăn liền nói. “Vài bữa nữa là đến ngày tiểu thư xuất giá rồi. Bọn nha hoàn trong phủ đã sắp xếp các phòng đều có hỷ khí đâu vào đó hết rồi ah.”

Đoàn Ngọc chớp mắt ngạc nhiên. Thật bực mình, sao Quý quán sự lại dám trợn mắt lên nói dối như vậy chứ?!

Ko khí trong phòng trầm xuống hẳn. Cậu và nam nhân xấu xí cũng ko nói gì. Nếu có thể, thì nam nhân xấu xí chết tiết này cũng rất tốt nha!

“Phàn gia cũng nên thú thê luôn đi. Để trong nhà có song hỷ lâm môn ah.” Đoàn Ngọc cúi đầu đưa ra đề nghị, “Phàn gia là con trai độc nhất ko phải sao. Cũng nên nối dõi tông đường mà.” Cậu nhắc nhở nam nhân xấu xí nên nhận biết cho kỹ càng. Cứ mãi bám lấy cậu thì ai cũng ko có lợi ah.

Hiểu được ngụ ý trong mấy lời nói kia, Phàn Chân Tường biết ngay là cậu vẫn chưa từ bỏ ý định muốn thoát khỏi mình. “Àh, khó thấy người quan tâm ta như vậy nha. Mấy chuyện nối dõi tông đường này ko phiền đến người quan tâm. Ta tự có tính toán riêng.”

“Còn tính toán gì nữa ah!” Đoàn Ngọc không khách khí kêu lên!

Phàn Chân Tường liếc cậu 1 cái, hỏi lại: “Người để ý quá ha?”

Đoàn Ngọc nhướn mày, thưởng cho hắn 1 cậu: “Là ta để ý đó.” Nam nhân xấu xí nên cười vợ nha. Vậy thì cậu có thể quan minh chính đại rồi đi.”Ta nhớ rõ là Tiền tiểu thư rất thích người mà, ko đúng sao? Nếu môn đăng, nếu đã môn đăng hộ đối, thì sao ko cưới nàng ta về cho rồi đi.”

“Ta với nàng ấy là vô duyên.” Phàn Chân Tường xới thêm 1 chén cơm thứ 2. Cùng lúc về mặt lộ ra sự ầm, mỉm cười trấn an: “Đoàn nhi, đừng phiền lòng, ta không phải là người hay thay đổi thất thường đâu nga.”

“Gia nếu đã vừa ý, thì cũng nên sớm cưới Tiền tiểu thư vào nhà đi ah.” Quý quân sự lập tức xen mồm vào thành thật nói.

Aiz!

Đoàn Ngọc bĩu môi, lạnh lùng: “Bộ đáng xấu, có người thích thì nên mừng đi, còn chọn lựa gì nữa ah.” Cũng ko nghĩ lại là sẽ có người thương cái mặt xấu xí kia sao. Nhìn 1 cái cũng khiến nuốt ko trôi cơm rồi ah.

Đoàn Ngọc bực mình quay mặt đi, ko muốn nhìn nam nhân xấu xí ăn cơm nữa.

“Ồh...” Quý quân sự nhét vào miệng 1 cái đùi gà. Nhất thời ko biết nên nói gì để cãi lại. Chỉ có thể nhìn Đoàn công tử lắc đầu. Gia đâu có xấu như vậy. Thật cường điệu mà!

“Quý quân sự mắc nghẹn nữa rồi phải ko?” Đoàn Ngọc trừng mắt liếc hắn 1 cái. Cậu ko có cảm tình với chủ tớ này chút nào.

Giữa hai người đang cuộn cuộn sóng ngầm thật mãnh liệt. Phàn Chân Tường dùng mắt ý bảo Quý quân sự đừng làm tình hình tệ hơn nữa.

“Là ta chọn, một khi đã quyết định sẽ ko thay đổi.” Câu này là nói cho 2 người cùng hiểu.

Phàn Chức Vân ko nói câu nào, lặng lẽ nhìn Đoàn công tử có bộ dáng hơi giật mình. Thấy cậu lấy từ trong ra 1 cái khăn tay lau miệng, liền cảm thấy vui vẻ. Đoàn công tử không có vứt bỏ chiếc khăn này.

Một đôi bướm màu sắc rực rỡ được thêu từ sợi tơ hồng của Nguyệt lão.

Nàng cười yếu ớt, hy vọng phu quân tương lai cũng hữu tình như ca ca của mình. Phàn Chức Vân để chén xuống, thật dịu dàng lễ phép nói. “Mọi người ăn thông thả, muối về phòng trước.”

“Cô còn phải thêu nữa hả?” Đoàn Ngọc biết gần đây nàng đang thêu một vài thứ, là để lấy lòng bà bà tương lai của mình.

Phàn Chức Vân dừng bước, cười nói: “Đúng vậy nha.”

Ánh mắt dần trở nên u ám. Mặt Đoàn Ngọc trầm xuống nhìn nàng đang khấp khiễn rời khỏi phòng.

Cổ áp chế cơn giận nóng như lửa, cậu thì thầm nhẹ hừ 1 cái: “Gả cho họ Lục...” Giọng nói dần nhỏ đi thiếu chút nữa là cầu cho đám cưới thành đám ma luôn. Nam nhân xấu xí chuẩn bị đẩy em gái mình vào chỗ chết..... Đoàn Ngọc rõ ràng là đang quay đầu hung tợn nhìn trừng trừng nam nhân kia mà phản đối: “Nếu là ta, thì sẽ ngay lập tức bỏ ngay hôn sự này.”

Rầm! tay đập mạnh vào cái bàn bằng gỗ lim, mặt càng lúc càng lạnh lùng, cậu ko thèm quay đầu lại mà rời đi!

Quý quán sữ trợn tròn mắt, nuốt hết thức ăn liền hỏi: “Gia, Đoàn công tử bực mình cái gì ah?” Chính là người ngoài, dựa vào cái gì mà trông nom chuyện nhà của người ta.

“Ừh?” Cậu hung dữ cái gì ko biết....Phản Chân Tường vẫn còn đang trầm tư Chỉ cần nhắc đến người của Lục gia là cậu có ngay phản ứng khó hiểu.

“Hứ!” Quý quán nát giọng. Lắm bẩm: “Gia rốt cuộc là thích Đoàn công tử ở điểm nào vậy? Trên người trừ gương mặt là xinh đẹp ra, còn lại thì....” Y ko dám nói nữa, sợ gia mất hứng.

Tuy cách 1 chỗ ngồi, Phản Chân Tường vẫn nghe rõ ràng từng chữ một. Ko ngờ là người nhà của mình lại chướng mắt cậu nhiều như thế. “Thái độ kia của hấn đúng là nên sửa chữa đi.” Chuyển đề tài, hấn quan tâm đến trợ thủ đắc lực của mình gần đây có sinh hoạt ko bình thường. “Hiện sinh, đêm nay người có qua đêm ở ngoài ko?”

Hả!

Quý quán sữ chớp mắt 1 cái cảm thấy xấu hổ. “Nên nói sao đây.....Ta cũng có thích..... Gia, ta muốn dẫn Liễu Thanh về nhà. Ngài thấy thế nào?”

Hấn vẫn còn nhớ rõ tiểu quan kia. “Nếu người muốn chuộc thân cho hấn thì cứ tùy ý đi.” Người làm trong nhà cũng đơn giản. Nhóm người hầu ở đây đều coi nhau như người nhà. Nếu như thiên hạ ko muốn hòa mình cùng người nhà của hấn. Thì thế nào cũng sẽ có lời ra tiếng vào phản đối cậu cho xem.

“Nếu gia ko phản đối. Ta sẽ nói tin mừng này cho Liễu Thanh biết mới được.” Quý quán sữ tâm tình thật vui vẻ nói.

Liễu Thanh của y tuy ko đẹp, nhưng hiền tuệ, nghe lời, làm gì mà giống như Đoàn công tử kia ko xem ai ra gì. Gia sao chưa chịu phóng sinh đi.

Quý quán sữ vừa ăn vừa nghĩ: Gia thật quá xem trọng mối tình đầu.....Sau đó nhớ đến Liễu Thanh của y....Quý quán sữ hơi có vẻ ngây ngốc mà ngẩn ngơ cười, ko biết gia đã rời đi từ lúc nào. Bên ngoài phòng khách, nha hoàn Hồng Tụ đang thu dọn chén đĩa, ôm mâm nhìn trừng trừng vào gáy của y lâu thật lâu....

Đoàn Ngọc không muốn về phòng, thân thể mệt mỏi lại buồn ngủ vô cùng, người như vô hồn nhìn ra khoảng sân trước phòng ngủ.

Nhiều thói quen ngày xưa đã dần thay đổi. Ko còn sống về đêm nữa, ko cần phải hầu hạ đối phó với cách đại gia lắm tiền nhiều của. Cuộc sống dần đi vào quỹ đạo thiếu đi hơi rượu men say. Nam nhân xấu xí nói cho cậu tự do, thực chất là vô hình kiềm kẹp....

Ngẩng đầu, mắt nhìn ở bức tường xa xa. Giam hãm cậu, nhưng ko ngăn được suy nghĩ muốn rời đi lúc nào cũng ẩn chứa trong lòng. Thần sắc ảm đạm lại cúi đầu xuống. Trong đầu ngập tràn cảnh tượng Hoa gia vui vẻ bên người khác Y giờ đây chắc hấn đang quần lấy thân thể của thằng ngốc bán đầu rồi....

Uất ức vì bị cự tuyệt, lòng đau xót đầy vò. Ko cam lòng, sao nam nhân cậu thương lại đối xử khinh bạc đến thế, càng lúc càng xa cách....

Cắn chặt môi lại, mạnh mẽ lau đi nước mắt trên mặt. Cậu ko muốn cho người khác thấy bộ mặt khổ sở như thế.

Xa xa thấy cậu đang lặng lẽ dưới táng dương liễu. Mãi thật lâu sau, Phản Chân Tường mới từ từ bước đến, giả vờ như chuyện gì cũng ko biết. Quan tâm hỏi: “Người ăn mặc mỏng manh như vậy, coi chừng cảm lạnh. Về phòng nghỉ sớm 1 chút được ko?”

Cả người run rẩy, Đoàn Ngọc không khách khí mà kêu lên: “Người quản ta đến chuyện khi nào mới về phòng ngủ!” Thoáng chốc, quay mặt đi, lòng lo sợ. Suy nghĩ hoang mang, người kia đã thấy được gương mặt yếu ớt của cậu chưa?

Ánh mắt ôn nhu vì những giọt lệ trong suốt kia mà tránh đi. Lòng cố kìm lại xúc động, rất muốn lau đi nước mắt cho cậu. Giơ tay, buộc lại tóc cho cậu, ngón tay dịu dàng chải chải vài cái. Thoáng chốc thấy cậu

ko nói tiếng nào mà bỏ đi, bàn tay vẫn còn lự lững giữa ko trung như muốn níu lấy chút hương thơm từ mái tóc kia.

Thở dài, hần vẫn chưa muốn về phòng, hãy còn đứng yên tại chỗ, cảm thấy rất lo lắng, Ngày mai, thiên hạ thấy Hoa gia đến cuộc hẹn ở bố trang sẽ cảm thấy như thế nào.

Ước chừng cũng sắp đến giờ, Phàn Chân Tường không bảo thiên hạ đi chỗ khác. Hần giao cho cậu 1 quyển sổ, muốn cậu tìm ra chỗ sai trong tính toán lần trước.

Đoàn Ngọc chuyên tâm vào những con số ghi chép trên sổ. Dựa theo trí nhớ, hần là ko sai mới đúng. Cậu hơi buồn bực nhúu mày. Nghĩ thâm, cậu dù ko muốn học hành chuyện kinh doanh, nhưng đến nay cũng ko có sai lầm gì.

“Hừ, quỷ tha ma bắt....” Cậu lật qua 1 trang, tay gầy gầy bàn tính, nhin không được mà mắng: “Sao người ko tự mình tính đi. Ta đâu phải là nô tài của người.”

“Àh,” Phàn Chân Tường nhấp 1 ngụm trà, cũng sẵn tiện rót cho cậu 1 ly để giải khát. “VẬY thì.... Người là cái gì của ta?”

Phàn Chân Tường chờ cậu hết ngạc nhiên rồi hoàn hồn mới cho hần câu trả lời thỏa đáng.”

Đoàn Ngọc bỗng nhiên tay chân luồn cuộn. Ko thể nào ngờ nam nhân xấu xí lại dám gài cậu vào tình huống khó nhằn như thế. “Là cái gì...” Môi ngậm ngừng, lí nhí: “Là.... Ko thể dính dáng đến ngoại ngoại nhân....” Đầu óc bắt đầu hoạt động, cậu nhấn mạnh: “Ta với người, một chút quan hệ cũng ko có!”

Hừ một tiếng, cậu lại vui đầu vào mấy con số. Nam nhân chết tiệt..... sao còn chưa tránh xa chút đi!

Phàn Chân Tường không phiền hà chuyện cậu lại trưng cái mặt thối ra. Khoan hòa độ lượng bao dung cho tính tình khó chịu kia. Chính bản thân hần đến giờ vẫn còn đang trốn tránh 1 sự thật. Biết rất rõ người ta trước sau chỉ chung tình với Hoa gia của Trích Tinh lâu.

“Ta thương người.” Phàn Chân Tường hãy còn nhắm nháp trà. Mắt dừng lại ở ngón tay thon dài, đã tính sai vô số hạt châu trên bàn tính rồi.

Xoạt, xoạt!

Đoàn Ngọc nhanh chóng gẩy bàn tính, tay ko ngừng run rẩy, kiểm chế 1 cơn xúc động bỗng tự nhiên mà đến. “Là ta chẳng có gì hay ho để người vừa mắt cả.” Cậu ko hề giấu giếm sự giận dữ của mình. “Ta ko thương người!”

Phàn Chân Tường như ko nghe thấy.

Để tay xuống, Đoàn Ngọc ra vẻ trấn định dời lực chú ý vào mấy quyển sổ. Tính cả buổi trời, cũng chẳng biết sai chỗ nào nữa ah?

Nháy nháy đôi mắt tinh anh, thấy rõ toàn bộ hành động của cậu. Phàn Chân Tường liền chỉ bảo: “Người tính lại dãy số thứ hai ngay ngón tay đi.”

Hở!

Đoàn Ngọc cả người chấn động, phút chốc cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng đến tận da đầu. Run lên....

“Người...” Mấy chữ sau biến mất theo hơi thở mùi đàn hương từ miệng. Mắt mở lớn hết cỡ, nhìn vào vẻ mặt như cười như ko của nam nhân xấu xí

Giật bản mình, nam nhân xấu xí này biết rõ hành động của cậu như lòng bàn tay. Đến cả 1 chi tiết nhỏ cũng ko buông tha.

Phàn Chân Tường vén lên mấy dùm tóc đang rơi xuống má cậu. Có lòng muốn hiểu thêm về cậu nên đưa đẩy hỏi: “Đoàn nhi, người là người ở đâu thế? Có còn thân nhân ko?”

Chớp mắt 1 cái liền thay đổi sắc mặt, Đoàn Ngọc rống lên, giận dữ: “Đều chết sạch rồi!” Hất đầu, ngoài xanh mét ra thì mặt cậu ko còn phản ứng gì hết.

“Người có quen với người của Lục gia ko?”

Vừa nói xong, Phàn Chân Tường liền thấy 2 vai cậu run rẩy, ngón tay xiết chặt bàn tính đã trở nên trắng bệch. Thật ko bình thường chút nào.....

Cầm lấy tay cậu, tay kia kéo đầu cậu dựa vào lòng ngực rắn chắc của mình, thương yêu hỏi: “Lạnh ko?”

“Lạnh lắm....”

Hình ảnh trong đầu chợt lóe lên rồi lướt qua trước mắt. Tuyết bay đầy trời, cậu quỳ trên 1 lớp tuyết dày đợi người trong cánh cửa đỏ thắm to lớn kia bước ra. Một đám người xúm lại, cậu ko thể nào quên được những gương mặt đầy nhạo báng mỉa mai cậu và nường ko biết xấu hổ..... Nhục mạ cậu là ko sạch sẽ, là hạ tiện.....

Mắt cậu sáng mãnh liệt, tràn đầy hận ý. Chớp mắt 1 cái quăng đi cái bàn tính trong tay, Bốp! 1 tiếng tạo nên âm thanh như đánh thức lý trí.

Phàn Chân Tường giật mình, “Sao vậy?”

“Tránh ra!” Đoàn Ngọc dùng hai tay đẩy, quát: “Tránh xa chút đi, người ở sát ta như vậy làm gì?” Cúi người nhặt lên bàn tính, giận dữ mà mắng: “Chết tiệt.”

Phàn Chân Tường cúi còng còng xác định. Mỗi lần nhắc đến Lục gia, cậu liền giận dữ thật kinh người. Mày nhả lại, hắt rơi vào trầm tư

Trong phòng, ngoại trừ tiếng hạt châu vang lên, còn lại hai người, ai cũng ko nói tiếng nào.

Sau một lúc lâu, chợt nghe tiếng bước chân từ cầu thang truyền đến, Phàn Chân Tường ngẩng đầu thấy Thẩm Tứ đang dẫn khách lên lầu. Đợi khách quý nhàn nhã an tọa, ôm người dẫn theo để cạnh bên, Phàn Chân Tường mới tự mình rót trà, mỉm cười nói: “Hoa gia, sao ngài đến trễ vậy? Trên đường có việc gì sao?”

Hoa Quỳnh nói: “Ta dắt con chuột nhỏ này đến đại phu.”

“Xưng hô thật thân thiết” Phàn gia cười nói: “Hoa gia thật là biết sủng ái người ah.”

“Vì ta vui vẽ và thích thú.”

Hai người kẻ hát người hò thật ăn ý. Nhưng lại khấy động tâm can 1 người khác – Hồ!

Đoàn Ngọc cứ chớp chớp mắt, liên tục hít sâu vào. Người bên cạnh Hoa gia ko phải là gốc tử bán dầu trong đồn đãi đó hay sao?!

Kia thật bình thường, ko có gì nổi trội cả, trên mặt còn thò lò nước mũi nữa. Nhân đang ko ngừng lau lau cái mũi. Gốc tử này có gì khiến Hoa gia mê luyến mà khinh thường sự quan tâm của cậu

Thằng gốc Là 1 thằng gốc ko có gì đặc biệt cả!

Thế thì có điểm nào lại thu hút toàn bộ lực chú ý của nam nhân như vậy?!

Đoàn Ngọc cao ngạo thầm cười trong lòng. Cậu nhường cao mày ko cam lòng chịu thua. Hoa gia làm như hiển nhiên dùng tay áo quét qua gương mặt xấu xí của thằng gốc kia, lau nước mũi cho nó ... Gớm ghiếc!

“Đừng có lau như vậy nữa, sắp rách da rồi đó.” Hoa Quỳnh nhìn cái mũi hồng hồng của nó mắng: “Sau này rời giường vào lúc sáng sớm, nhớ mặc thêm xiêm y nga. Nếu ko ta sẽ giết hết gà của ngươi, đồ phải tốn tiền mua thức ăn.” Hắc ngữ khí hung ác uy hiếp.

“Ah! Không được” Hắc Cổ Nghị lắc đầu mạnh mẽ kêu lên: “Ta sẽ nghe lời, Quỳnh đừng giết gà nha.” Hắc Cổ Nghị khẩn trương nài nỉ. Sợ Quỳnh sẽ giết hết gà của mình.

“Quỳnh đừng xấu như vậy mà.....” Cậu sẽ ghét, sẽ ko còn thích Quỳnh nữa. Hắc Cổ Nghị, cúi đầu, buồn bã nói: “Ta muốn về nhà bán dầu.”

Hoa Quỳnh không giận mà bĩu môi, “Ta sẽ dẫn ngươi về. Giờ uống thuốc đã.” Y lấy trong tay áo ra gói thuốc, ngẩng đầu lên hỏi: “Phàn gia, có nước ấm ko?”

“Àh, có.”

Phàn gia đưa cho y 1 ly nước ấm, quan tâm hỏi: “Chuột con của ngài bị bệnh àh?”

“Nhiễm lạnh thôi.”

“Qua mấy ngày nữa là hết rồi nha.” Hác Cổ Nghị cầm lấy ly nước từ tay Hoa Quỳnh, ngoan ngoãn uống thuốc.

“Muốn ngủ thì dựa vào người ta. Ta bàn vài chuyện với Phàn gia, xong sẽ dắt người về.”

“Hảo.” Hác Cổ Nghị lặng lẽ nắm lấy áo của Quỳnh. Mắt thoáng thấy người đối diện luôn nhìn cậu. Ánh mắt kia thật ko tốt chút nào, cậu cũng ko mấy xa lạ.”Ta không có làm bẩn quần áo đâu.” Cậu lẩm bẩm, sợ người ta mắng.

“Gia, cầm khăn này lau mũi cho hần đi” Đoàn Ngọc lấy từ trong áo ra 1 cái khăn lụa được dệt cực kỳ tinh xảo, từ từ đến gần người mà cậu ngày đêm nhớ mong.

Khăn lụa này là Phàn gia cho. Cậu đang lo là giữ bên người thật chớng mắt. Thật sự cảm thấy rất khinh thường những gì mà Phàn gia tặng cho để lấy lòng.

Hoa Quỳnh liếc cái khăn kia 1 cái, liền biết rõ ràng kia là xuất phát từ tâm ý của ai. Y cũng ko phải là người ko biết điều mà trơ mặt cầm lấy.

“Người giữ lại để dùng đi, ko cần phiền phức” Hoa Quỳnh lập tức triệt để cự tuyệt. Trừ mình ra, tuyệt ko cho phép trên người của chuột con dính thêm mùi của người nào hết cả.

Đoàn Ngọc cắn chặt đôi môi đỏ thắm. Giận đến tím tái mặt mũi mà ko dám nói gì – Ngốc tử xấu xí chết tiệt!

Nam nhân vô tình kia ko được thuộc về ai hết, ko được!

Nhưng, sự thật đã xảy ra rõ ràng nước mắt. Cậu như thế mà lại bại trước 1 thằng ngốc xấu xí?!

Hoa gia có thể không dắt nó đến đây mà. Cũng không nên dùng phương thức này nhục nhã lòng tự tôn của cậu! Đoàn Ngọc nhanh như chớp nắm chặt lấy khăn tay, tiện tay nhét vào trong vạt áo, trở lại ngồi cạnh bên Phàn gia, ko hề hé răng nữa cậu.

Hoa Quỳnh và Phàn gia cùng liếc nhau 1 cái. Như đã hiểu rõ suy nghĩ của nhau – Trong mấy chuyện tình cảm này. Người thì nguyện đánh, người cam lòng chịu.

Phàn gia liền mở miệng nói trước “Hoa gia, chuyện chúng ta nói lần trước. Ngài suy nghĩ sao rồi?”

Hoa Quỳnh nhấp 1 ngụm trà, thưởng thức hương thơm còn lưu lại. Trầm tư trong giây lát –

“Chuyện chuộc thân cho Ngọc Nhi”

Đoàn Ngọc trong chớp mắt nín thở cắn chặt môi, lòng run động mạnh mẽ –

Cậu có thể đoán được bảy tám phần là chuyện gì. Gương mặt xinh đẹp quay qua chỗ khác. Phàn gia nhìn cậu cười thật ôn hòa. Đoàn Ngọc ko kiềm chế được mà nhăn chặt mày. Nam nhân trung trực bình thường này thật làm người ta ghét mà.

Phàn gia ko hề cố ý xem nhẹ chuyện tiểu mỹ nhân có bao nhiêu miễn cưỡng khi ở cùng 1 chỗ với mình. Gương mặt hiền lành ôn hòa ko chút hờn giận. Hần đang chờ đợi tin vui – Mối Hoa Quỳnh cong lên 1 chút, cảm thấy hứng thú, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc. Mắt chăm chú nhìn chuột con đang buồn ngủ riu riu mắt.

Cái đầu ngốc nghếch kia đã muốn gục xuống lại miễn cưỡng ngẩng lên. Dùng tay xoa xoa trán cậu, hơi âm ẩm, giống như là phát sốt....

“Phàn gia, ngài có gắm hoa ko?”

“Có.”

Hoa Quỳnh có hơi kinh ngạc, “Gắm hoa, chỉ có ở vùng Chương Châu và Tuyên Châu. Phàn gia ngài cũng có giao dịch nữa sao?”

“Có. Trong Cẩm Tiên bố trang. Từ tơ tằm, lụa, vải sa, gấm, hàng thêu, lụa hoa hình là da cừu, đến hàng dệt len, da cừu thứ trên quý nào cũng có. Hoa gia có thích loại nào chẳng?”

Hoa Quỳnh để chuột con nằm trên đùi mình mà ngủ. Tay vuốt nhẹ tóc cậu, trong lòng tính toán rồi hỏi: “Kỹ thuật dệt gấm hoa rất hiếm có. Phần gia có phải là giao dịch với Chương thị dệt phường ko?”

“Đúng vậy. Trong thành có nhiều phường dệt thật, nhưng chỉ có phường dệt của Chương thị mới có tuyệt kỹ này mà thôi.”

“Àn.” Y đương nhiên biết rõ. Ah....

Hoa Quỳnh cười lạnh 1 cái. Thứ bà già kia ban tặng, hẳn sẽ ko quên đâu.

“Gấm hoa chủ yếu sử dụng nguyên liệu đến từ Tứ Xuyên. Dùng những sợi đồng thật mảnh se cung với tơ. Khi dệt phải tính toán thật khéo, dùng lưỡi dao thật sắc dệt theo mép của sợi đồng, để cho sợi tơ được xuyên suốt, vải mềm mại nhưng vẫn sáng bóng.”

Quan to quý nhân cùng với phu nhân hiện nay đều rất thích dùng gấm hoa để may y phục. Mặc vào có dáng vẻ xinh đẹp lại cao quý bất phàm.”Phần gia, nếu ta muốn người cắt đứt giao dịch với Chương thị dệt phường mà đổi sang người khác người có bằng lòng hay ko?”

“Này...”

“Phần gia khó xử?”

Hoa Quỳnh liếc Phần gia 1 cái. Đây là khảo nghiệm xem hẳn thương 1 người đến mức độ nào?

Là muốn nhả bớt ngân lượng để đổi lấy tiểu mỹ nhân?

Hay là buông tha cho tiểu mỹ nhân, tiếp tục duy trì việc làm ăn trước giờ?

“Ta sẽ không làm khó dễ ngài. Phần gia xin đừng lo lắng về điều kiện của ta.” Hoa Quỳnh ung dung tựa người vào thành ghế, thưởng thức sắc mặt của hai người ở đối diện. Một trong nháy mắt trắng bệch ko nói lời nào. Người còn lại thì trầm tư hồi lâu — “Hảo.” Phần gia trả lời thật rõ ràng.

Hoa Quỳnh cười lạnh hỏi: “Không hối hận?”

Phần gia ko hề lo lắng mà tươi cười, ý vị thâm trường nói: “Nếu ta hối hận, sẽ ko 1 mực khẳng khẳng đến giờ.” Yêu 1 người trên cơ bản là 1 nam nhân xinh đẹp ko quan tâm đến mình, thậm chí còn bị chán ghét. Lúc 2 người thân mật, người dưới thân còn gọi nhầm tên của 1 người khác

Hắn dùng một số lượng kinh doanh rất lớn đổi lấy 1 người ko hề yêu mình ...Vẫn ko hề hối hận.

“Hảo. Phần gia đã rõ ràng, ta cũng không cần nhiều lời nữa. Sau này, Đoàn Ngọc ko còn là tiểu quan của Trích Tinh lâu nữa. Giờ đây, nó là của ngươi.”

Nghe vậy, Phần gia cười rạng rỡ, liên tục nói: “Đa tạ Hoa gia đã toàn thành.”

Thuận lợi đạt thành mục đích, Hoa Quỳnh nói thêm: “Phần gia, ta tin ngài lời hứa nặng tựa thiên kim. Giao dịch hôm nay là ngài cũng thiệt thòi ko ít. Bất quá, ngài có thể yên tâm, ta sẽ ko để ngài chịu thiệt lâu đâu.”

Nhất tiễn song điều. Hắn chặt đứt nguồn tiêu thụ của Chương thị. Cũng thoát khỏi vọng tưởng của Đoàn Ngọc. Thuận nước đẩy thuyền chuyển lại cho Phần gia.

Hoa Quỳnh không thèm nhìn đến biểu tình của Đoàn Ngọc, cúi đầu ôm lấy lấy chuột con đang ngủ mê man mà rời khỏi Cẩm Tiêm bố trang .

Đoàn Ngọc mờ mịt ngẩng đầu lên, thì thào: “Ta ko tốt sao.... Ta có thể kiếm nhiều tiền lắm mà.... Ta vẫn còn có giá trị..... Sao lại đá ta đi nhanh như vậy.....”

Lòng càng lúc càng đau dữ dội. Hoa gia đẩy cậu vào tay nam nhân xấu xí..... Đoàn Ngọc suy sụp cúi đầu. Nước mắt nhanh chóng chảy xuống như mưa rơi trên mặt đất. Cậu quả nhiên là mặc người định đoạt, là tiện nhân mặc người mua bán.....

Hoa gia phái người chuyển toàn bộ đồ đạc của cậu ở Trích Tinh lâu. Hai gương gỗ lớn cùng 1 bức chân dung. Đoàn Ngọc không hề nhìn đến chúng 1 lần, hai mắt đỏ hoe nhìn xe chở hàng từ từ rời khỏi rồi biến mất. Từ nay về sau cậu là của nam nhân xấu xí này.....

Thân phận tựa như gia kỹ (~ trai bao), dễ tiện cỡ nào.....So với tiểu quan trong lâu 1 nữa cũng ko bằng....

Phàn Chân Tường ở sau lưng cậu, lên tiếng gọi: “Đoàn nhi, vào nhà đi.” Hắn biết cậu đau khổ, lúc dùng cơm trưa cũng ko nói lời nào.

Cổ ép nước mắt chảy ngược vào. Cậu ko muốn bị người ta xem thường, ngạo nghễ xoay người nhìn thẳng vào mặt hắn, “Người hả dạ rồi chứ gì? Người nghĩ rằng ta sẽ biết ơn người hả?” Bất mãn cuối cùng cũng bùng nổ. Cậu hận nam nhân này muốn cậu phải trải qua cuộc sống ăn nhờ ở đậu. “Ta mới ko thềm để mất đến tiền bạc của người.”

Đoàn Ngọc bỗng nhiên đẩy ra cửa lớn. Nổi giận bùng bùng, đến liếc nam nhân xấu xí 1 cái cũng lười luôn.

Phàn Chân Tường nhìn ánh mắt đầy ẩn tình của người trong bức họa. Mây dần dần nhàn nhạt lại, bỗng nhiên giận dữ vô cùng. “Người quay lại ” hắn rống lên.

Đợi một lúc lâu, ko 1 bóng người, đến quay đầu lại cũng ko thềm. Phàn Chân Tường cũng từ từ vui đi cơn giận trong đầu. Tay nhanh chóng nắm lại thành quyền, dù có bị hiểu nhầm là lấy tiền đề người, hắn vẫn không hối hận là đã đổi được cho cậu 1 thân tự do.

“Ách, gia...”

Vài tên người hầu bị tiếng rống giận dữ của hắn gọi đến. Một trong những người đó lí nhí hỏi: “Gia, mấy thứ này phải....”

“Toàn bộ mang đến thư phòng khóa lại. Ko có lệnh của ta, ai cũng ko được phép bước vào.” Hít sâu một hơi, cố gắng khống chế ko cho mình giận cá chém thớt làm khổ người khác.

Phàn Chân Tường đã có chuẩn bị tâm lý. Sau này, người ta sẽ càng ghét càng chối bỏ hắn.

Muốn bước vào tim của cậu thật ko dễ dàng chút nào. Nhưng ít ra cũng đã đẩy lui được địa vị của Hoa gia ở trong lòng cậu. Phàn Chân Tường không khỏi lắc đầu, nghĩ thầm tên xinh đẹp kia ko biết sẽ còn mù quáng đến bao giờ nữa đây. Cậu càng dữ dần, hắn sẽ càng đối xử thật tốt với cậu. Sẽ cứ như thế cho đến khi cậu thích hắn.....

Mọi người đều sợ hãi nhìn gia khuất bóng rồi mới dám mở miệng

7. Chương 7

Phàn Chân Tường trong Quý quán sự bàn bạc 1 lúc lâu. Chính là liên quan đến chuyện buôn bán của tiệm vải. Nói rõ từ nay về sau sẽ ko tiêu thụ gấm hoa của phường dệt Chương thị nữa.

“Gia, Chuyện này gây ra tổn thất ko nhỏ đâu. Tiệm vải của chúng ta thường mua bán loại này rất nhiều. Lợi nhuận thu lại cũng ko nhỏ đâu. Vì Đoàn công tử ko còn quan hệ với Chương thị dệt phường, Hoa gia đưa ra điều kiện này đúng là muốn cắt đứt con đường phát tài của người khác mà.” Quý quán sự cũng ko quên tính toán. “Tính ra mỗi tháng cũng kiếm hơn 1 ngàn 2 ngàn lượng ah.”

Y dậm chân, cho rằng ko đáng để gia làm như vậy.

Phàn Chân Tường không biểu tình gì chầm chậm nhấp 1 hớp rượu, nói: “Nói ngược lại ko chừng còn cho chúng ta lợi ích nữa kia.” Hắn hiểu được Hoa gia ko phải là nhân vật đơn giản. “Hoa gia nếu đưa ra yêu cầu này, chắc chắn là có dự tính riêng. Hiền Sinh, người cũng biết phường dệt của Hoa gia gần đây đang sản xuất vải bông. Các tiệm vải muốn thu mua cũng ko ít. Vấn đề kinh doanh kia quả là ko thể bàn rồi!”

Mấy chuyện này sao có thể làm khó được gia, quý quán sự lập tức nói thêm vào: “Giá của vải bông ko cao bằng tơ lụa hay hàng dệt quý hiếm khác. Vì thế người bình thường mua rất nhiều. Trước mắt việc kinh doanh của việc mua bán của chúng ta ắt phải tập trung vào điểm ấy. Đợi đến mùa đông, chất liệu này chắc chắn sẽ ko tòi đâu. Việc kinh doanh thì khỏi cần bàn đến rồi.”

“Tuy lời ít hơn nhưng bù lại tiêu thụ rất mạnh. Đây cũng rất khả quan. Những sản phẩm dệt lúc trước tuy lợi nhuận cao nhưng phạm vi tiêu thụ nói sao vẫn còn hạn hẹp. Hiền Sinh, Hoa gia là thương nhân rất khôn ngoan. Hắn đã cam đoan là ko để ta chịu thiệt lâu đâu.”

“Ý của gia là....”

“Tương lai, dệt phường của Hoa gia ko chỉ sản xuất vải bông mà còn nhiều loại khác nữa. Chắc chắn sẽ cùng chúng ta hỗ trợ lẫn nhau. Lấy việc hợp tác lâu dài mà tính toán cẩn thận, thì Hoa gia sẽ ko để chúng ta chịu thiệt đâu.”

Quý quân sự nhất thời hiểu rõ vấn đề. “Thì ra là Hoa gia muốn cắt đứt đường kiếm sống của Chương thị dệt phường.”

Phàn Chân Tường gật nhẹ đầu, cười nói: “Đương nhiên” Người làm ăn tám phần là ko muốn có kẻ cạnh tranh. “Trước mắt gặp phải kinh địch là Chương thị dệt phường. Hoa gia sao có thể ko gỡ thủ đoạn ngoan độc, tuyệt đối sẽ ko có chuyện mềm lòng. Nếu ko hắn làm gì dễ dàng chịu thua người như thế?”

Người ta có thể giúp Hoa gia giải tỏa gánh nặng cạnh tranh do Chương thị dệt phường mang lại. Hắn quả thật như đồn đãi. Ko phải dễ chọc vào.

Phàn Chân Tường để chén ly xuống nói: “Cũng ko còn sớm nữa, người nghỉ ngơi đi, đừng để Liễu Thanh đợi lâu.”

Áh!

Mặt của Quý Quân sự đột nhiên nóng lên. Nghĩ mãi cũng ko ra sao gia lại biết y cùng Liễu Thanh....

Mắt mở to hết cỡ, nhìn gia đứng dậy. Gương mặt kia đang lộ ra vẻ trêu chọc.

“Xiêm y của người gài sai nút kia.” Cổ áo cũng xóc xếch, ko cần nghĩ cũng biết mà.

Phàn Chân Tường sau khi chỉ ra, thì cũng nhanh chóng rời khỏi phòng.

Nhẹ nhàng đóng lại cửa, từ từ thu lại gương mặt đang tươi cười. Rất ngưỡng mộ người khác, cũng rất có kiên nhẫn chờ người ta đáp lại 1 mảnh tình si.

Mang theo cảm giác nặng nề trở về phòng ngủ. Thắp sáng nến lên, mắt nhìn vào phía sau tấm bình phong ngăn cách. Thấy cậu đang cuộn mình trên cái giường La Hán, dường như rất đau lòng.

Do dự 1 lúc lâu, ko kiềm được cảm xúc đang ngày một dâng trào, liền lặng lẽ đến gần. Cúi đầu vén lên mấy sợi tóc mai đang che đi vầng trán của cậu, nhìn thấy hai hàng mi đang run rẩy. Quả như dự đoán Cậu vẫn chưa ngủ.

Ngón tay hơi ươn ướt, cặp mắt thăm thẳm kia đang nhắm chặt, dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, người còn có ta mà.”

Vô sỉ...

Đoàn Ngọc hận hấn thấu xương! Nghiến răng, thầm nguyện rửa, có tiền thì hay lắm sao, mua cậu làm gia kỹ. Nắm chặt chần, cuối cùng cũng ko tìm được oán hờn trong lòng, quay lưng về phía nam nhân xấu xí mà kêu lên: “Muốn thượng thì thượng, bớt giả mù sa mưa đi...”

Cởi hài, thân hình to lớn nằm cạnh cậu trên chiếc giường nhỏ hẹp. Nhất thời cảm thấy trong lòng mình, thiên hạ đang đông cứng lại. “Ta sẽ không chà đạp người.” Phàn Chân Tường lòng đầy thương tiếc ôm chặt cậu.

Đoàn Ngọc vội vàng che miệng lại, cố cưỡng chế mình nuốt xuống cảm giác ghê tởm, rất muốn nôn ra này. Mây nhanh chóng nhấn chặt lại. Rất chán ghét cảm giác kẻ sát nam nhân xấu xí này.

Phàn Chân Tường gác mặt lên đầu cậu. Tham lam ngửi hương thơm tỏa ra từ tóc, khép mắt lại, thở dài: “Tối nay người đã ko ăn cơm rồi. Sáng mai ăn chút gì đó, được ko?”

Đoàn Ngọc không thềm lên tiếng, khinh thường kẻ có tiền thích dùng chiêu lạc mềm buộc chặt này. Thật đủ lắm rồi! Khi cậu là hài tử ba tuổi dễ bị gạt lắm sao.

Mạng của cậu dù hạ tiện, nhưng nam nhân xấu xí đã lãng phí công sức mà giăng bẫy nhảm rồi.... Buồn bã nhắm chặt đôi mắt xin đẹp lại. Đoàn Ngọc vùi mặt vào chăn, lòng ko ngừng nảy sinh nhiều loại cảm giác, chán ghét, khinh thường, ghen ghét,... Như đang tra tấn chính mình thật khó chịu. Ý thức bay tán loạn, chợt nhớ về năm đó..... Nếu mình bị đói chết ngoài đường cũng tốt đi.....

Từ khi khôi phục tự do, oán hận của Đoàn Ngọc đối nam nhân xấu xí chỉ có tăng ko giảm. Toàn bộ uất nghẹn đều giấu trong lòng, ko hề bộc lộ ra ngoài, cuộc sống như 1 con rối có xác ko hồn.

Vô tình tự đẩy mình vào đường cùng, gỡ mãi cũng ko ra rút mắt trong lòng. Ánh mắt đỏ dậm dậm oán hận thẳng ngốc bán dầu đáng chết kia!

Cũng thật khéo, Hoa gia dẫn thẳng ngốc kia đến tiệm may quần áo mùa đông.

Ông chủ của tiệm may đang đo đo dáng người nhỏ bé của thẳng ngốc kia. Hoa gia thì ngồi 1 bên uống trà, mắt nhìn chăm chú vào nó. Như chẳng coi ai ra gì.

Sự đố kị như lửa càng cháy càng mạnh lan tỏa trong lòng. Đoàn Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi, quăng trả lại mớ vải vóc cho Phàn gia, mặt mày lạnh lùng nói: “Muốn xiêm y mùa đông kiểu nào cũng được, ta ko có ý kiến.”

Phàn Chân Tường cầm trên tay mấy tấm vải. Lòng càng lúc càng nặng, nhưng mặt vẫn ôn nhu tươi cười.

Đoàn Ngọc đẩy Phàn gia sang 1 bên, vội vàng đứng dậy đến gần ngốc tử và Hoa gia. Kia đang lấy lòng thẳng ngốc có bộ dáng xấu xí.

Lòng đầy ghen tỵ nhưng ko có chỗ phát tiết. Hơi hướng bốc đồng lan tỏa ra cả ngoài ko khí.

Phàn Chân Tường nhìn cậu như thế thì cũng biết rất rõ đã xảy ra chuyện gì. Hoa gia cùng tiểu ca bán dầu ở cùng nhau, căn bản vốn xem người xung quanh mình như ko khí, ai cũng ko tồn tại.

Giấy lát, Đoàn Ngọc nhìn theo bóng dáng của Hoa gia cùng thẳng ngốc bán dầu đang rời đi. Lòng ghen tỵ càng lúc càng sâu, hoàn toàn xem nhẹ sau lưng mình, có 1 người si tình đang chờ cậu quay đầu lại

Chuyện gia chuộc thân cho Đoàn công tử đã gây ra ko ít bất mãn trong nhà. Nhóm người hầu ko thể chấp nhận chủ tử của bọn họ mặt nào cũng tốt lại chịu thiệt thòi nhiều như thế.

Chuyện này dần dần được xem như gai trong mắt, đá trong lòng. Vì thế vài tên người hầu bạo gan quyết định phạm thượng, hay tụ tập cách phòng ngủ ko xa, đoán là sắp đến giờ Đoàn công tử ra ngoài thì bắt đầu châm chọc

“Gia rồi cuộc là bị gì ko biết? Bọn ta nhìn thế nào cũng thấy Đoàn công tử kia chẳng có chỗ nào tốt hết trơn.”

“Có trời mới biết hần ta có chỗ nào tốt? Chỉ biết gia của chúng ta thật đáng thương ngày nào cũng phải nhìn sắc mặt thối tha của cái tên Đoàn công tử kia sống qua ngày. Làm như người khác thiếu mình mấy trăm vạn lượng cũng ko bằng!”

“Sao ko đuổi phức đi cho rồi. Coi như gia làm việc tốt. Đoàn công tử kia cũng được tự do. Làm gì ko biết....”

“Hừ, ta thấy hần tám phần là muốn lợi dụng gia rồi. Ý vào gia đang mê đắm hần, mới phô ra cái bản mặt đó.”

Bọn họ cứ tám đông tám tây, chê bai dè bỉu ko tiếc lời. Đoàn Ngọc nghe được vài câu đã thấy ko lọt lỗ tai rồi, cậu vươn tay, xoay 1 cái, đem toàn bộ nước trong chậu rửa mặt hắt vào bọn người hầu kia.

“A!”

Hồng Tụ, Thanh Y cùng hai gã người hầu đều kinh ngạc nhảy nhồm lên. Đoàn công tử sao lại hung dữ như vậy. Gia làm sao có thể chịu nổi ah.

“Các người nói đủ chưa hả?” Đoàn Ngọc bước xuống cầu thang của hành lang. Nhường cao mày hỏi: “Sao hả, các người là đặc biệt đến tìm con nợ để đòi lại công bằng cho chủ tử của mình? Các người cho là ta thích ở chỗ này lắm sao, thích hẳn lắm sao?”

Hừ, đến tột cùng là có muốn tính nợ ko....

Uất nghẹn trong mấy ngày nay nhất thời bùng nổ. Đoàn Ngọc giận dữ mà hét lớn lên: “Mẹ nó..... Các người chỉ biết kêu oan dùm nam nhân xấu xí kia. Sao ko nghĩ đến tình cảnh của ta. Ta có bảo hẳn chuộc thân cho mình sao? Con mắt nào của các người thấy ta gạt tiền hẳn hả?”

Nhóm người hầu ai nấy đều im miệng, nửa tiếng cũng ko dám đáp lại.

Hừ, tất cả đều chỉ là 1 đám miệng hùm gan sứa chẳng biết gì. Đoàn Ngọc lạnh lùng: “Ta ở cạnh hẳn, cũng ko như các người ăn no nhàn nhã rồi đi nhiều chuyện. Nam nhân xấu xí kia đúng là bị mù rồi. Nuôi 1 đồng người chẳng được tích sự gì, chỉ tổ tốn cơm.”

Kêu cái rầm!

Cậu ko nói đến, đám nô tài này liền cho là cậu hiền mà ức hiếp!

Ánh mắt khinh thường đồng thời đảo qua đám nô tài đang cựa thế hiếp người kia. Khí thế của cậu cũng ko giảm, giận dữ hỏi: “Sao câm hết rồi, có giỏi thì trả lời cho ta nghe?”

Hồng Tụ, Thanh Y cùng nhóm người hầu ko dám nói gì cả. Gia.....gia đang ở ngay sau lưng Đoàn công tử ah.

Sắc mặt của họ lúc trắng lúc xanh. Trời đất ơi..... Toàn bộ những lời này gia đều nghe thấy hết rồi. Ko biết là người có cảm giác gì ah.

Bốp! Đoàn Ngọc chớp mắt 1 cái liền quăng luôn cái chậu rửa mặt đang cầm trong tay. Ko thèm lừa mọi người mà hét lên. “Các người tốt nhất nên hiểu rõ chút đi. Ta bị nam nhân xấu xí kia buộc chặt bên người mới là quá uất ức đây.”

Mạnh mẽ xoay người lại xô ra bức tường thật vững chãi đang đứng kế bên. Đoàn Ngọc ngẩng đầu lên, mặt càng lúc càng nặng nề khó coi. “Tránh ra!” Miệng nói tay đẩy, ko thèm quan tâm xem nam nhân xấu xí kia là vui hay buồn. Đều như cái rầm ah!

Phàn Chân Tường lặng im ko nói lời nào quay đầu lại. Thấy cậu đang dưng dưng nổi giận theo đường cũ trở về phòng. Cứ nghĩ cậu sẽ dần nhận ra sự thật, nhận được chính mình. Hết thấy đều là sai lầm.

Cúi người, nhặt lên cái chậu rửa mặt cạnh giếng nước, Phàn Chân Tường thở dài 1 cái, ko trách cứ nhóm người hầu làm cho thiên hạ giận như vậy. “Sau này các người đừng nói mấy lời như vậy với hẳn nữa. Hẳn ko quý mến ta, là sai ở chỗ nào?”

Chẳng có ai bảo là tình cảm cho đi thì phải được đáp lại. Theo như những lời vừa nghe thấy, người ta ko thương hẳn, càng ko hám tiền của hẳn.

Phàn Chân Tường sớm đã biết rõ. “Ta ko thể làm cho hẳn yêu mến mình, thì các người có thể xem thường oán trách hẳn sao?” (hảo công, hix hix)

“Gia nói cũng đúng, nhưng...” Hồng Tụ nhanh mồm nhanh miệng hỏi: “Sao gia ko để cho Đoàn công tử rời đi?”

“Chỉ là thái độ của cậu ta như vậy, gia giữ lại cũng vô dụng thôi.” Thanh Y vốn ko quen nhìn người ta đối xử tệ với chủ tử của mình.

Hai gã người hầu còn lại cũng đề nghị: “Sao gia ko tìm đối tượng khác để quên đi. Nếu gia cưới Tiền tiểu thư về. Nói ko chừng còn hơn Đoàn công tử gấp trăm lần luôn.”

Phàn Chân Tường nhất quyết cự tuyệt nói: “Các người không rõ, trên người Đoàn có thứ làm ta yêu mến. Ta sẽ ko đuổi hẳn đi đâu.”

Hắn muốn tìm một người ko ham tiền, cũng ko ngại bị gọi là nam nhân xấu xí..... Phàn Chân Tường không khỏi tự mỉm cười. Con người thành thật, có thể tạo cho người khác ấn tượng trung hậu thật thà, lại bị cho là xấu xí Chỉ có tên mù quáng kia mới nhìn nhận như thế thôi.

“Các người xem, gia như vậy mà còn cười được!”

Ai nấy đầu lắc đầu, nghĩ thầm gia là tự làm khổ mình, bọn họ cũng vì thế mà khổ theo.

Phàn Chân Tường trở lại trong phòng, lập tức cũng bị giận lây

Đoàn Ngọc một bụng đầy tức giận bắt đầu phát hỏa. Bốp! cậu dằn mạnh cái lược bằng ngà voi xuống, bước đến trước mặt nam nhân xấu xí, nói rõ: “Bộ người tưởng ta ăn cơm của người rồi ở ko, chẳng làm gì hết hả?” Hai tay giận dữ chống mạnh lên, như chút nữa sẽ đá người ra ngoài cửa cũng ko bằng.

Ngữ khí của cậu thật giống như trượng phu chất vấn nường tử. Phàn Chân Tường mặt không chút thay đổi mà thường thức gương mặt giận dữ thật đáng yêu của cậu. Ngữ khí dịu dàng nói: “Rửa mặt trước đi được ko?”

Đoàn Ngọc tiện tay cầm lấy, thô lỗ đặt chậu rửa mặt lên bàn, tiếp tục hỏi dồn: “Ta ngày nào cũng theo người đến tiệm vải làm việc, ko muốn học tính toán cũng phải học. Chịu cho người ngủ cùng giường, mặc xiêm y người cho, thậm chí bưng trà rót nước, người còn chuyện gì ko hài lòng?”

Phàn Chân Tường thấy cậu mày liễu dưng thẳng, nhất định là đang cố hý sinh để kiểm chế ủy khuất. “Phải làm sao thì người mới thích ta 1 chút?” Lòng hắn thật vui, nhìn bộ dáng của hai người lúc này thật giống như vợ chồng. Hắn sẽ rất dễ dàng tha thứ cho tính tình cáu gắt của cậu, để mặc cho cậu chỉ trích, cả người thở hắt hắt mà nói lên lý lẽ của mình.

“Hử?” Đoàn Ngọc cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

“Thích người?!” Cậu hỏi: “Sao có thể được?” Mặt trầm xuống, cậu mới ko ngu đến nỗi cả đời này đều dựa vào nam nhân xấu xí.

Hừ, nhìn thế nào cũng ko thấy được gương mặt kia thành thật. Mất nhanh chóng nổi lên sự coi thường

Đoàn Ngọc liền nhanh chóng phô cái mặt thối ra, cúi đầu rời khỏi phòng.

Rầm!

Cự tuyệt hoàn toàn.

Phàn Chân Tường hơi có vẻ thất vọng, tên mù quáng kia đóng cửa như muốn đập vào mặt hắn vậy.

Từ từ mở cửa bước ra ngoài, hắn nhắc nhở: “Người chưa buộc tóc kìa.”

Đoàn Ngọc chậm rãi quay đầu lại, trong nháy mắt trở nên lãnh đạm. Chẳng buồn nói tiếng nào mà quay lại trước bàn trang điểm. Mặt gương phản chiếu 1 gương mặt lạnh lùng. Lòng thầm tính nam nhân xấu xí hôm nay sẽ đến “Chợ vải” để bàn bạc mua bán gì đó. Cậu có thể lợi dụng nam nhân xấu xí ko ở bên cạnh mà làm chút chuyện.

Vừa bước vào tiệm dầu đã một mùi hỗn tạp xông vào mũi. Mày càng nhăn chặt hơn, Đoàn Ngọc thấy ngốc tử bán dầu đang đứng sau quầy, sắc mặt càng biến đổi khó coi.

Nghĩ thầm Hoa gia cùng thằng ngốc này ở tại đây ân ái ái.....

Mối thâm thù này sao có thể nuốt trôi ah.

Hác Cổ Nghị thấy người lạ vừa mới đến. Chớp mắt 1 cái, há to miệng, ngạc nhiên hỏi: “Có phải mua dầu ko....”

Ko hề che giấu ý thù hằn, Đoàn Ngọc bước đến, dửng dưng nói: “Mắt của Hoa gia thật kém ah.” Gương mặt kia thật xấu xí. “Loại hàng kém phẩm chất như vậy lại có thể làm cho ngài quyền uy?”

Hác Cổ Nghị nghe không hiểu đối phương nói gì, nhưng lơ mơ có thể biết được là có ý đồ ko tốt. Ko tự chủ được mà lui ra sau, nắm chặt lấy tiền trong tay. Lòng sợ hãi muốn chạy trốn.

“Đừng dữ dằn với ta, ta ko có làm chuyện xấu.....” Giọng nói cứ tự nhiên mà thốt ra. Trí não thiển cận chỉ có thể nhận biết được là người ta ko thích cậu.

Đoàn Ngọc đầy ghen tỵ liếc xéo hần. Cậu hận ngốc tử bán dầu này đến chết đi được. Hần ko chút sức lực nào mà đoạt được toàn bộ sự sủng ái của Hoa gia. Trong lòng tích tụ đầy oán hận, chớp mắt liền bùng nổ. Cậu6 độc ác nói: “Người cho là Hoa gia thật lòng tốt với người sao?”

Giọng đầy giấu cợt. “Cười chết người ah! Hoa gia thật ra chỉ đang đùa bỡn người thôi. Khi người là thằng ngu, tùy tiện lấy mấy viên kẹo liền gạt người bởi cho hần ngủ. Đợi ngày nào đó chán ngán thân thể người liền 1 cước đá bay. Nói ko chừng còn bị hần đem bán nữa! Giống như kết cuộc của ta!”

“Ah! Nói bậy.....”

Hác Cổ Nghị mạnh mẽ lắc đầu, kiên nhẫn nói: “Quý sẽ ko bán ta đâu. Quý có cho ta tiền nhiều lắm. Quý rất tốt với ta Người ko cần nói bậy.....”

“Người nói ta nói bậy, người ngu quá àh. Hoa gia sẽ đem người đi bán, lúc đó người cũng chẳng ở đây nữa đâu. Không tin người có thể hỏi Hoa gia, xem ta có chỗ nào lừa người ko. Hừ! thằng ngốc này đúng là rất dễ lừa, rất dễ lừa.....”

Đột nhiên, trong đầu nhớ lại lời Quý từng nói qua –

Ta ko có gạt người, chỉ dụ dỗ thôi

Sắc mặt Hác Cổ Nghị chớp mắt liền trở nên trắng bệch. Ko thể hiểu nổi vì sao người đó lại nói Quý như vậy. Giống như lúc gia gia giận dữ rồi mắng cậu trước kia.

Đưa tay dụi dụi 2 mắt. Tầm mắt càng lúc càng ko rõ ràng. 1 cảm giác xa lạ xuất hiện. Lòng đau quá.....

Quý rõ ràng là đối xử với cậu thật tốt. Hay là.... Không phải như vậy....

Nếu ko, người kia vì cái gì mà giận như vậy chứ?

Hác Cổ Nghị nghĩ mãi cũng ko ra nguyên nhân. Nghi ngờ nói: “Quý.....có phải hay ko cũng cho người tiềnCó phải hay không cũng ngủ với người.....Có phải hay ko cũng dùng thứ đó làm loạn?”

Thứ đó đó.....Đoàn Ngọc thoáng chốc ngạc nhiên. Nam nhân có thứ gì vậy?!

Mắt thoáng thấy trên cổ thằng ngốc kia còn lưu lại dấu vết hoan lạc tối qua. Đoàn Ngọc liền hiểu ngay, lập tức mỉm cười phản công “Ah, Hoa gia đương nhiên thích na.” Đây ác ý nói dối trắng trợn, muốn ngốc tử này cũng phải thử tư vị bị người phụ bỏ. Sự đố kỵ này, cậu đã chịu đựng như lửa cháy âm ỉ trong lòng, càng ngày càng lớn, càng ngày càng rộng: “Hoa gia còn nói với ta, đùa bỡn người rất thú vị nha. Hần trước giờ chưa có thử qua người vừa ngu vừa xấu, cỏi quần của người đem thứ đó đó làm loạn thật tốt. Người cũng ngu quá đi, Hoa gia có nhiều tiền như vậy, đương nhiên là lấy tiền lừa người rồi.”

Tiền tay lấy 1 thỏi bạc để lên bàn. “Người thấy ko. Hoa gia cũng cho ta tiền nữa nè.”

Buông nhẹ tay, tiền đồng liền leng keng rơi ngay xuống đất. Hác Cổ Nghị nháy nháy đôi mắt đã ướt nước. Nhận ra tiền kia thật giống với tiền của Quý như đúc.

Đoàn Ngọc thấy bộ dạng ngu ngốc của cậu khóc thật xấu xí, liền lại tăng thêm ác ý, xía xói: “Thằng ngu xấu chính là thằng ngu xấu, thật ngu ko thuốc nào cứu nổi mà.”

Thẩm Tứ đang ở quầy tính toán danh thu đạt được. Hạt châu trong bàn tính xê xích 1 chút. Chính là bán ít hơn đến 50 lượng, nên báo cáo với gia thế nào đâyoh....

“Hồng rồi, đến 50 lạng ... Sao có thể thối nhảm nhiều tiền như vậy cho khách nhân...” Nó nghĩ sắp điên đầu, cũng ko tìm ra điểm hợp lý.

Sắc mặt càng lúc càng khó coi, nó căn bản ko muốn nghi ngờ Đoàn công tử tay chân không sạch sẽ, giống như mọi người trong nhà lên nói lại Đoàn công tử này là người ham giàu sang của gia.....

Khẳng định là vậy rồi!

Trong đầu nhớ lại Đoàn công tử trước khi ra ngoài, có ở quầy tính tiền tiếp khách. Thẩm Tứ cố áp chế sự bất mãn cùng thất vọng đối với Đoàn công tử. Nghĩ thầm, gia đối xử với cậu ta cũng ko tệ. Người nếu muốn chi tiêu gì chỉ cần nói 1 tiếng. Với tính tình của gia, sao có thể ko cho....

Thấy xa xa trong bố trang, Đoàn công tử đang vui vẻ tán gẫu cùng khách quen. Con người này bình thường thì đối với gia thật lạnh lùng.... Rõ ràng là có kỹ năng chơi bởi trác táng mà!

Tận trong lòng nó cảm thấy gia ko đáng bị như thế. Đoàn công tử là ti tiện từ trong xương. Gia thật sai lầm mà.

Vài tên công tử là khách quen ngày trước của Trích Tinh lâu đến thăm, Đoàn Ngọc miễn cưỡng cười vui để đối phó với mấy kẻ có ý đồ bất minh này

Cậu khẩu Phật tâm xà mà nói: “Ah, ngài thấy mảnh vải gấm thượng đẳng này thế nào. Chỉ có vương công quý tộc mới mua nổi thôi đó. Nó được dệt từ mấy con tằm ngủ đông xa thật xa ở phương bắc đó. Trải qua nhiều công đoạn chế tạo phức tạp mới được như thế. Chắc chắc, này thật quý phải biết, đến Phàn gia cũng ko nỡ để lại cho ta.” Thuận miệng bịa chuyện, có ý đồ nói mấy chuyện giả dối để làm người mắc mưu.

Y cứ nghĩ là Phàn gia ở Cẩm Tiêm bố trang sẽ đối đãi với tiểu mỹ nhân thật tốt. Xem ra ko phải như thế. Lâm công tử nhìn thật kỹ mặt mỹ nhân, rất cảm thông khi thấy cậu chịu ủy khuất.

Tiểu quan đẹp nhất Trích Tinh lâu đi theo Phàn gia, việc này đã sớm truyền khắp xóm cô đầu, đến tai những người tương tự cậu 1 thời.

Y dù ko cam lòng ko đạt được sự ưu ái của mỹ nhân. Nhưng xét về tài lực, có mấy người có thể so được với Phàn gia của Cẩm Tiêm bố trang.

Huống chi, Phàn gia lại nổi danh là thương nhân thành thật, xử thế khoan dung, được nhiều người tán thưởng. Trích Tinh lâu Hoa lão bản cùng Phàn gia kia chắc có vài phần giao tình. Hiện giờ ai dám kiểm chuyện, cùng hẳn tranh tiểu mỹ nhân.

Lâm công tử lập tức an ủi: “Phàn gia là 1 thương nhân, đem lợi ít cân nhắc trước tiên cũng là chuyện đương nhiên thôi mà.”

Thân là con cháu của đại tài chủ, ko muốn tiểu mỹ nhân chịu nhiều ủy khuất, liền ra tay hào phóng, y nói: “Vải này bao nhiêu ta mua tặng người.” Y mới ko nỡ bạc đãi tiểu mỹ nhân. Đừng nói 1 tấm vải, dù cho tiểu mỹ nhân muốn hái sao trên trời, y cũng sẽ cố nghĩ cách để cho cậu vui.

“Ta sao không biết xấu hổ để Lâm công tử tiêu phí vì mình.” Đoàn Ngọc tuy miệng nói như thế nhưng tay lại giả vờ nắm chặt tấm vải gấm ko chịu buông. Ngắc đầu, lộ tra gương mặt tuyệt mỹ với má lúm đồng tiền, nhất thời làm cho Lâm công tử mê mẩn.

Hắn mím môi, giả vờ khó xử, “Gấm này đến 50 lượng lận đó.” Dân thường cố gắng cũng có thể mua được, nói chi đến tên công tử lắm tiền phá của này.

“50 lượng có là bao. Bản công tử cái gì cũng ko có, chỉ có tiền.” Lâm công tử lập tức lấy ra ngân lượng, cười gian xảo ngắm nhìn hai má trắng nõn của tiểu mỹ nhân Nhớ quá. Muốn âu yếm.

Đoàn Ngọc đã thấy nhiều bộ mặt thèm nhỏ nước dãi này rồi. Lòng thật xấu xa. Đồ cóc ghẻ. Mục đích đơn giản là muốn ăn thịt thiên nga.

Cậu cười đến mị hoặc lòng người, nhưng lòng lại cảm thấy ghê tởm. Trước kia ở trích tinh lâu đã chứng mắt mấy tên công tử đàn ông *** này rồi. Cố gạt hẳn chẳng qua là. Cậu đang cần 50 lượng để trả lại cho nam nhân xấu xí.

“Lâm công tử thật hào phóng. Còn nhớ đến ta mà ghé thăm. Nếu ko nhận là ko nể mặt rồi, đúng ko?”

Chỉ cần có thể làm tiểu mỹ nhân vui, muốn y tiêu phí nhiều hơn nữa cũng đáng giá mà. Lâm công tử đem ngân lượng đưa cho đại mỹ nhân, đồng thời ám chỉ nói: “Sau này, nếu muốn thứ gì, có thể đến tìm ta.”

Đoàn Ngọc vỗ như thẹn thùng mà cúi đầu. Nghĩ thầm nam nhân này tính tình chính là. Thấy mặt liền bu lại. Yêu nhất chỉ là sắc đẹp mà thôi.

Trong đầu thoáng chốc liền hiện lên gương mặt bất đồng. Trước giờ chỉ có Hoa gia là người đầu tiên cũng là duy nhất cậu cam tâm tình nguyện kính dâng. Biết rõ mình chỉ là đồ chơi. Hoa gia vốn vô tình.....

Thái độ khinh ghét dần chuyển sang sầu khổ. Đôi mắt tối tăm sớm đã bị giăng kín sương mù. Từ trước đến nay, cậu đều một lòng tình nguyện vì Hoa gia mà tồn tại. Cố đạt danh hiệu hồng bài, mặc kệ khách nhân, sớm đã ko còn 1 chút tôn nghiêm. Cậu vẫn có muốn nói là ko cần....

Nặng nề nắm chặt lấy ngân lượng. Thật mai mĩ trong lòng của Hoa gia cậu chẳng qua chỉ là vật phẩm, để đem cho nam nhân xấu xí.

Si tâm vọng tưởng trên đời này còn có người đối xử thật lòng với cậu, chẳng qua là mộng tưởng mà thôi! Đoàn Ngọc ngẩng mặt lên nhìn Lâm công tử, thầm so sánh y cùng nam nhân xấu xí bỏ tiền ra mua cậu cũng có gì khác nhau đâu.

Kể có tiền liền có thể bỏ ra để mua tình yêu. Tình cảm của cậu bị đem ra tùy tiện mặt cả. Thật nhục nhã mà!

Oán hận chôn sâu tận đáy lòng, cậu giả vờ nói: “Hảo.” Cố che đi cơn giận đang chực chờ bùng nổ chờ kiếp sau đi!

Chờ cậu đầu thai là trâu, làm ngựa, còn hơn làm người hạ tiện để mặc người đem bán như vậy.

Thầm cắn răng vòng qua người Lâm công tử, đem ngân lượng trả lại quầy. Đoàn Ngọc mờ mịt nhìn ra ngoài cửa. Cậu trời sinh đã cao ngạo quyết ko để mình thiếu người ta cái gì. Từ lúc bán thân chôn mẹ, thì cậu đã bắt đầu sống kiếp ko nợ nần ai cả....

Lâm công tử ko kèm được cảm giác vui sướng, bước đến quầy tính tiền giấu võ giương oai, “50 lượng này là mua vải cho Đoàn công tử may áo mặc. Người hãy nhớ cho kỹ ah.”

“Ah” Đây quả thật là dấu hiệu mờ ám má. Thật làm gia xấu mặt. Thẩm Tứ đợi người ngoài đi rồi không kèm nổi mà nói thật thối “Vô sỉ!”

Thứ Đoàn công tử đang ôm trong lòng làm gì đến 50 lượng, chỉ cần bỏ ra 2 ba lượng là có thể mua được rồi. Nó nhất định phải đem toàn bộ sự việc nói rõ với gia. Đoàn công tử không xem gia ra gì, còn định vụn trộm với người ngoài nữa.

Phàn Chân Tường vừa về đến tiệm vải thì nghe Thẩm Tứ báo cáo toàn bộ tin tức

“Gia, ngài tốt nhất là nên chú ý 1 chút. Đoàn công tử không đáng để ngài tiếp tục giữ lại bên người. Lỡ như hắn ta làm ra mấy chuyện vụn trộm bại hoại, thì mặt mũi của gia còn để ở đâu nữa đây.” Thẩm Tứ nhìn trái nhìn phải, sợ mấy lời này sẽ có người nghe thấy.

Sắc mặt của Phàn Chân Tường trong phút chốc trầm xuống. Hắn ko tin trừ khi chính mắt nhìn thấy..... Nhưng, Thẩm Tứ sẽ ko bao giờ nói dối.

Lòng bắt đầu dao động. Hắn tự cho là mình có thể hiểu được cậu nhiều lắm Thế thì giải thích như thế nào khi mình ko có nhà thì cậu liền xuất môn. Rốt cuộc là đi đâu.....

Lấy ngân lượng, tại sao lại ko nói thẳng ra....

Mây nhàn nhạt lại, hắn vô cùng để ý chuyện thiên hạ nhận quà tặng từ người khác..... Là tính tình thay đổi thất thường hay là muốn chọc giận hắn....

Phàn Chân Tường không khỏi lắc đầu cười khổ. Ko biết từ khi nào Hắn lại trở nên để ý nhiều như vậy.

Đưa tay xoa xoa đôi mắt đang buồn bực. Hắn ko khỏi tự giễu mình: “Thẩm Tứ, đến khi nào thì ta mới có được Đoàn nhi?”

Ách, đột nhiên hỏi đến chuyện này làm nó rất ngạc nhiên “Gia, sau khi chuộc thân rồi thì Đoàn công tử đương nhiên là của gia. Nay còn phải hỏi sao!”

Phàn Chân Tường nhìn theo cầu thang bắt lên lầu hai. Biết cậu cố tình tránh mặt mình. Đầu cứ quần quanh những lời cậu từng nói

“Ta một chút cũng không thích nam nhân xấu xí kia. Bị bắt ở cạnh hắn mới là ủy khuất!”

“Nếu hắn muốn trốn, ta sẽ ko ngăn hắn.” Phàn Chân Tường dứt lời, đứng thẳng dậy.

Thẩm Tứ chớp mắt 1 cái ngạc nhiên, “Gia đang nói chuyện khùng điên gì vậy ah!” Trực tiếp đuổi người đi có phải là được ko. Thẩm Tứ bực mình đá vào quầy 1 cái. Nghĩ mãi ko ra, trong đầu gia là đang nghĩ cái gì!

8. Chương 8

“Về nhà được chưa?” Về mặt của Đoàn Ngọc gây ra thật vô vị liếc nam nhân xấu xí 1 cái. Lúc này bụng đói kêu vang, cậu bắt đầu nhớ đến hương thơm của cơm trong nhà của hắn rồi...

“Đoàn nhi, ngươi ghét ta lắm phải ko?” Đôi mắt ôn nhu nhìn vào gương mặt tuyệt mỹ của cậu. Là chờ đợi đáp án, cũng là thật cẩn thận quan sát sự biến đổi cảm xúc cho dù là nhỏ nhất

Đoàn Ngọc nhất thời trợn trắng mắt. Sau khi quay mặt đi, liền đáp lại: “Đương nhiên.”

“Nếu tìm được đối tượng thật tốt, ngươi có đáp lại ko?”

“Nhảm nhí!” Chuyện này còn phải hỏi sao. Cậu bĩu môi, nghĩ thầm thà tìm người thuận mắt mình, chứ ko nguyện sống cùng nam nhân xấu xí.

“Vậy thì, hứa với ta, phải sống cho thật tốt nha.”

Đoàn Ngọc ngồi yên trên ghế, trong khoảng thời gian ngắn ko nghĩ ra được gì để đáp lại. Nam nhân xấu xí này sao đến bây giờ vẫn chưa nhận ra được. Cậu và hắn vốn dĩ chẳng có thứ gì là tốt cả.

Phàn Chân Tường cúi người để sát vào trước mặt cậu, cánh tay ôm chặt lại, gắt gao kéo cậu vào trong lòng mình, cầu xin: “Đừng nhúc nhích, để ta ôm 1 chút, chỉ 1 lần thôi cũng được.”

Đoàn Ngọc bị ôm chặt đến độ ko thở nổi. Cậu giãy giụa, đẩy lồng ngực cứng rắn kia ra, hỏn hển hét lên: “Buông ” Nghiến răng độc ác nguyên rửa, tử nam nhân ko ngờ sức lực lại mạnh đến như vậy. Cậu có chết cũng ko muốn thân thiết với hắn ở chỗ này. Lỡ như Thẩm Tứ đi lên....

Có hết sức cũng ko đẩy được nam nhân ra, cậu há miệng cắn 1 cái. Thoáng chốc đã cảm nhận được vị máu nơi bả vai của nam nhân.

Phàn Chân Tường cứ để mặt cho cậu cắn. Mày nhăn chặt lại, bởi vì vai càng lúc càng đau, cũng bởi vì luyến tiếc ko nỡ buông cậu ra.

Lòng có phần ích kỷ muốn giữ lấy người. Bất quá “Quân tử thành nhân chi mỹ” (~ Người quân tử thì phải làm việc tốt) cùng với tương lai bị người chỉ trích, hắn sẽ buông tay

Một cái hôn nhẹ nhàng như lông chim lướt qua, Đoàn Ngọc cả người chấn động, không tự chủ được mà dừng miệng lại. Từ từ ngẩng đầu lên, bỗng bị cánh tay nhẹ nhàng đẩy vào trong lòng ngực vừa dày vừa rộng. Lặng yên lắng nghe tiếng tim đập thật bình ổn, tựa như nhịp đập của linh hồn....

Thoáng chốc, cả hai người đều cảm thấy mộng lung mơ hồ

Sự kháng cự cùng chút hối hận cứ đan xen nhau tạo nên nhiều cảm xúc phức tạp. Chẳng ai nói lời nào cả. Giờ này khắc này, cả ko gian và thời gian như đứng chững lại

Rột rột rột!

Tiếng bụng đói kêu gào từ khoảng cách kề sát nhau của hai người truyền ra. Đoàn Ngọc nhất thời như bị sét đánh trúng mà bừng tỉnh

“Buông ra!” Không chút do dự đẩy nam nhân xấu xí ra. Cậu tránh xa 1 chút, vừa thẹn vừa giận mà mím môi, dùng tay áo lau đi vết máu nơi miệng.

Cảm xúc âm áp vẫn còn vương vấn ở hai má. Tim đập nhanh đến nỗi làm cho bản thân phải bấn loạn. Cậu nghiêng đầu trừng mắt với nam nhân xấu xí, mắng: “Người muốn làm gì thì hãy đợi về đến nhà vào phòng đóng cửa lại. Ta tuy ko tình nguyện nhưng tuyệt đối sẽ ko phản kháng.”

Cậu xem hấn là thứ gì....

Phàn Chân Tường thật vững chãi đứng trước mặt cậu, nhắc lại: “Đoàn nhi, đừng nghĩ là mình bị bán nữa. Bất kể ta có hao tổn bao nhiêu, thì người cũng chẳng thiếu ta gì cả. Ta ko miễn cưỡng, người dù sao đi nữa cũng ko thể ko chấp nhận chuyện này ah.” Hấn nhợt nhạt cười, thử phân tán đi sự buồn bã trong lòng. “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Phàn Chân Tường xoay người bước xuống lầu trước, để giữa mình lại ko kiềm chế được mà quay lại nắm lấy tay cậu, rồi ôm lấy người trong lòng tràn đầy sự bất mãn.

Đoàn Ngọc đứng tại chỗ trợn mắt. Nam nhân xấu xí đi rồi!

Sao không giống như thường lệ bước đến nắm tay cậu....

Tay đặt ở ngực, ko còn cảm thấy tim đập nhanh. Một cơn hờn dỗi từ từ dâng lên trong lòng. Cậu bực mình mắng: “Làm gì ko biết! Nếu đối được thì đã đối từ lâu rồi. Ghét là ghét, sao có thể chấp nhận được....”

Tự nhốt mình trong thư phòng. Cầm đèn nhìn gương mặt trong bức họa đang treo trên tường. Ánh mắt chan chứa tình ý như đang nhìn ai....

Không tự chủ được mà đưa tay chạm vào gương mặt tuyệt mỹ kia. Nhất thời giật mình hoảng hốt. Lòng dần nặng trĩu, nghiêng đầu thổi tắt ánh nến, dứt khoát mạnh mẽ xoay người hướng vào trong nội thất của thư phòng. Cố ngăn lại ham muốn mãnh liệt muốn ở cạnh người ta. Nếu ko làm như vậy, chỉ sợ mình lại làm cho cậu càng thêm chán ghét.

Trước khi ngủ thiếp đi, Phàn Chân Tường quyết định mình sẽ không bắt buộc người ta làm chuyện mà hấn ko thích. Dù chỉ 1 chút thôi cũng ko nài ép. Để thiên hạ có thể giảm bớt phần nào: chút ít cảm giác khinh ghét. Để thiên hạ còn giữ lại trong ký ức là gương mặt hòa nhã của hấn.

Lại tiếp tục hy vọng hảo huyền, dù cho thiên hạ chỉ trong nháy mắt là thực tâm đợi hấn. Là đủ rồi....

Đoàn Ngọc cố trì hoãn ko về lại phòng, cũng chẳng quan tâm đến lễ giáo mà ở trong phòng muội tử của nam nhân xấu xí. Vui đầu theo sát từng mũi thêu.

Cậu lo lắng nam nhân xấu xí tối nay sẽ ở trên thân cậu. Ấn sâu trong lòng là cảm giác bài xích đụng chạm. Tim cũng sẽ vì thế mà đập rất nhanh

Tử nam nhân đưa ra bộ dạng áp bách để làm gì!

Khổ người thì thô như vậy, vóc dáng tinh tráng rắn chắc. Thật khó có thể tưởng tượng được lúc hấn ôn nhu sẽ như thế nào. Đường như trong vô thức đêm nào cũng cảm nhận được một bức tường vững chãi ở sau lưng. Đây có phải là phải ứng bình thường ko?!

Không thể nào...

Kia thật chẳng hay ho gì cả..... Khoan đã, “Áh” Đoàn Ngọc ngạc nhiên giật mình

“Đó chẳng phải là ta”

“Sao ạch?” Phàn Chúc Vân ngừng tay thêu, tiến đến xem thử Đoàn ca ca đang thêu cái gì. “Đường như là mặt người.”

Nàng che miệng cười nói: “Đoàn ca ca, đến thêu gì huynh cũng ko biết nữa sao?” Đôi mắt trong suốt như nước ánh vào gương mặt. Đoàn ca ca quả thật là rất xinh đẹp.

Khó trách ca ca nàng vừa gặp đã yêu.

Bất quá nàng cũng ko hỏi đến chuyện riêng tư của bọn họ. Bọn nha hoàn trong nhà thường nhìn Đoàn ca ca với ánh mắt oán giận. Bất mãn hấn ko biết phân biệt tốt xấu. Nhưng, khi Đoàn ca ca chủ động làm thân với mình, nàng lại có cảm giác đó ko phải là sự lạnh lùng đáng ghét như bọn nha hoàn đã đồn thổi.

Có lẽ.... Đoàn ca ca giống như lời của ca ca nàng nói. Có chút ko muốn thân cận người khác.

“Hử,” Đoàn Ngọc hơi có vẻ ngẩn người cúi đầu nhìn xem khăn tay đang thêu thứ quý quái gì ko biết. Một tổ hợp đường cong lộ ra hình dáng. Xấu quá....

Mày liễu nhăn chặt lại. Cậu ko biết tại sao nhìn thế nào cũng ra được hình dáng của nam nhân xấu xí kia. Bĩu môi ko cảm xúc gì cả. Cậu “Hừ!” một cái, nhấn mạnh: “Đây ko phải ta.” Tiện tay ném đi, như để vứt bỏ nỗi phiền muộn trong lòng. Thêu tới thêu lui lộn xộn cả lên, thật là nhục nhã tay nghề của cậu mà.

Phàn Chúc Vân cầm lấy chiếc khăn. Lúc này mới phát hiện ra Đoàn ca ca rõ ràng là biết thêu. Toàn bộ châm pháp hạ xuống đều theo kỹ thuật điêu luyện, chứ ko phải là người nghề tùy tiện ghim lộn xộn. “Đoàn ca ca...” Nàng khẽ gọi, tò mò muốn hỏi một chút, nhưng ko hề nghe được tiếng đáp lại. Đến khi ngẩng mặt lên thì thấy Đoàn ca ca đã đi mất rồi.

Nam nhân xấu xí ko có trở về phòng?!

Đoàn Ngọc rất ngạc nhiên, rốt cùng là hắn đã đi đâu?!

Hơi khép lại đôi mắt xinh đẹp. Lòng cứ để ở cửa phòng, rất do dự ko biết có nên khóa cửa lại ko..... Đoán rằng chắc hắn đã ra ngoài tầm hoa văn liễu rồi..... Thật là cậu muốn đánh rắm mà!

Nhấc chân đóng cửa lại. Cậu cúi đầu trở lại sau tấm bình phong lớn. Cởi hài vùi mình vào trong chăn bông. Vẫn như thường lệ, cuộn mình trên giường.

Hai mắt cũng từ từ nhắm lại, cố gắng đuổi khỏi đầu mình hình ảnh ko ngừng xuất hiện Nam nhân xấu xí đang ôm ấp người khác mà mây mưa

“Mẹ nó, thật muốn đánh rắm mà!” Cậu nghiêng răng mắng: “Kể có tiền thường ko có tình. Này thì khỏi cần phải nghi ngờ gì nữa.”

Thật lâu sau

Đoàn Ngọc thoáng chốc gạt ra chăn bông, nhào đầu ra ngoài hít sâu 1 hơi Sắp buồn chết rồi.....

Lòng tối nay thật rối rắm. Cậu thô lỗ ôm chặt chăn bông vào người. Cứ ko ngừng lập đi lập lại là ngày mai mình ngàn vạn lần đừng bao giờ hỏi đến, tối qua nam nhân đã đi gian díu với ai. Chuyện đó với cậu 1 chút quan hệ cũng ko có. Nam nhân xấu xí di chuyển mục tiêu cũng tốt....

Đợi ý thức dần rơi vào mơ hồ. Đoàn Ngọc mơ mơ màng màng nghĩ thiếu đi thân thể rắn chắc của nam nhân ở sau người, cái giường La Hán này sao lại rộng quá Có chút lạnh....

Hai ngày nay, ko khí trong nhà bỗng trở nên rất nặng nề

Đoàn Ngọc đang cầm chậu rửa mặt ngẩng ngơ đứng trước cửa. Nghĩ thầm, mình làm điều thừa rồi, nam nhân xấu xí đâu có về phòng ngủ.

Thẩm Tứ cũng đã hai ngày rồi ko có về nhà. Ko nhìn thấy nó, cũng hơi là lạ. Cái tên người làm này cũng có khí khái của người làm lắm....

Không ai chịu nói cho cậu biết nam nhân xấu xí đã đi đâu. Vì bao che cho hành vi ong bướm sai trái của hắn chứ gì. Vốn đâu cần phải lo lắng nhiều như vậy, cậu đây mới ko cần....

Ngẩn người nhìn bài trí trong phòng ko hề có cảm giác xa lạ Lòng buồn bã vô cùng. Cậu chạy nhanh ra khỏi phòng như để trốn chạy khỏi ko khí nơi này

Nghĩ thầm, Hoa gia cùng ngọc tử bán đầu.... có thể sống cùng nhau, hạnh phúc biết bao nhiêu....

“Đoàn ca ca.”

Đoàn Ngọc cũng không biết mình đã đứng ở hành lang bao lâu, mãi cho đến khi một giọng nữ trong trẻo vang lên khiến cậu hoàn hồn lại

Phàn Chúc Vân có phần lo lắng hỏi: “Đoàn ca ca sao ko ăn sáng?”

“Ta ăn không vô.” Nói xong, cậu lập tức ra ngoài. Ở lại nhà thêm khắc nào nữa là khắc ấy cậu hít thở ko nổi.

“Đoàn công tử đến rồi àh.” Thẩm Tứ rất ngạc nhiên. Đoàn công tử ko có cùng gian phu bỏ trốn!

Đoàn Ngọc “Hừ” 1 tiếng, châm chọc. “Bộ ta ko đến làm việc là được ah?!” Đi vào trong quây, cậu liền đuổi Thẩm Tứ ra ngoài.

“Người đi tiếp khách đi, ta ko có lòng dạ nào mà tám chuyện trên trời dưới đất với mấy người đó.”

Thẩm Tứ bị đẩy ra ngoài, cổ ngậm chặt miệng, xem chút nữa là buộc miệng nói ra bất mãn trong lòng rồi Đoàn công tử đúng là được đảng chân lân đảng đầu mà!

Vì Đoàn công tử, gia làm cho mình vội vã. Nó nhìn thấy được, gia đang tự cho Đoàn công tử 1 cơ hội để bỏ trốn. Thậm chí gia ko hề ngăn cản hẳn ta lấy bất cứ thứ gì của bố trang cả.

“Gia đi kho hàng rồi.” Nó nhắc nhở Đoàn công tử chuyện nên làm.

“Hắn đi kho hàng để làm gì?” Đoàn Ngọc cứ nghĩ là sẽ nghe được nam nhân xấu xí đang ở chỗ nào đó ôm người đẹp chứ. Nay có thể thấy được là nam nhân xấu xí rất quan tâm đến chuyện kinh doanh của bố trang. Hèn chi mà hẳn dạy cậu buông bán.

Bĩu môi, cậu đuổi Thẩm Tứ ra xa 1 chút, “Đừng cứ mãi nhắc đến Phàn gia nữa. Ta ko nhất thiết là phải dính lấy người như thế. Bố trang là của hẳn, hẳn cao hứng muốn làm gì thì làm, ai mà cản nổi chứ.” Nam nhân xấu xí đi hoan lạc ở đâu đó nên đem cậu vứt vào xó phòng rồi chứ gì.

Ngày nào đó, nếu hẳn dẫn về tiểu quan nhi hay tiểu thiếp. Cậu cũng sẽ tuyệt ko ngoài ý muốn.

Thật vô tình.... Ko hổ là xuất thân từ thanh lâu. Vô tình vô nghĩa ah! “Gia thương Đoàn công tử nhiều lắm” Thẩm Tứ phẫn nộ hét lên, lòng cũng biết rõ mấy lời này dư thừa. Vốn dĩ Đoàn công tử đâu để chúng vào tai.

“Nếu vậy thì sao....” Đoàn Ngọc lạnh lùng.

Hoa gia mang theo ngọc tử bán dầu đến làm khách. Đoàn Ngọc không khỏi cảm thấy rung mình, hít sâu 1 hơi, lập tức sai Thẩm Tứ đi thỉnh Phàn gia trở về.

Thẩm Tứ đang tiếp khách ở lầu hai nghe được liền giải thích: Phàn gia đang ở kho hàng sắp xếp việc thu mua vải dệt. Việc này nữa điểm cũng ko được qua loa. Tính ra cũng phải tốn vài canh giờ. “Có khách quý đến bố trang, ta phải thỉnh Phàn gia trở về.”

Hoa Quỳnh ung dung ngồi chờ, nói: “Ko vội. Chuột con của ta còn đang ngủ say. Ta cũng ko định đi nhanh như vậy.”

“Vậy Hoa gia có cần ôm người vào nội thất nghỉ tạm ko?” Thằng ngọc xấu xí cứ dính chặt lấy Hoa gia, bất luận thế nào cũng ko vừa mắt.

Đoàn Ngọc ko thèm nhìn nữa, rất muốn rời đi. Chẳng lẽ lại ngồi xem nam nhân cứng chùi ngọc tử xấu xí....Kia nhìn sao cũng ko xứng!

Nắm chặt chén sứ trong tay, cố gắng ức chế cõi lòng đầy xúc động. Thật ko có tư vị nào. “Hắn không xứng...” Cứ tự nhiên mà thốt ra như vậy, Đoàn Ngọc ngẩng đầu nhìn đôi mắt yêu mị lạnh như băng của nam nhân ko hề có tình cảm gì với mình cả....

“Sao vậy, Phàn gia ko xứng với người àh?” Ngừ khí lạnh như băng xoáy vào cõi lòng đầy cao ngạo của cậu.

“...” Đoàn Ngọc mấp máy môi. Ko thèm trả lời lại, căn bản là cậu đang chướng mắt.

Hoa Quỳnh tiếp tục hỏi: “Người chính là bị bán đi. Có thể được Phàn gia xem trọng như vậy cũng là phúc khí của người. Người ở Trích Tinh lâu ko phải mới một hai ngày. Tiểu Quan đến rồi đi cũng ko ít. Người có thấy qua mấy ai có kết quả tốt chưa?”

Phàn gia là người trung hậu, lại thành thật chí thú làm ăn. Nếu ko phải chung tình với Đoàn Ngọc, với tính tình của Phàn gia, khẳng định sẽ ko dính dáng đến chốn phong nguyệt.

Thấy Đoàn Ngọc ko nói gì, Hoa Quỳnh không hề giận dữ mà còn mỉm cười, nói thẳng ra: “Người cũng đừng hy vọng gì việc ta nhìn người đến 1 cái liếc mắt.”

Hở!

Tim bỗng nhiên bị bóp nghẹn. Mặt Đoàn ngọc lúc xanh lúc trắng, thần sắc biểu hiện thật phức tạp. Cậu đối với nam nhân này vừa yêu vừa hận. Nếu là người ko có lòng dạ, chắc hẳn đã ko chung tình với thằng gốc bán dầu như vậy.

Kia đối với người khác thật xa xỉ, nhưng một chút cũng ko có phần cho cậu.....

Ngán ngẩm khép hờ mắt lại. Cậu hiểu được Hoa gia tới là làm cho mình chết tâm.

Bỗng nhiên có tiếng “Ừm ừm” truyền đến bên tai, nho nhẹ như đang làm nũng — “Quỳnh xấu lắm....”

Hác Cổ Nghị mơ mơ màng màng để mặt Quỳnh hôn lên má, cởi ra áo ngoài, ý thức mơ hồ hiểu được Quỳnh muốn lấy thứ đó để làm loạn.

Toàn thân vô lực mặc kệ Quỳnh muốn làm gì thì làm “Ta có ngoan lắm mà....”

“A, người ngoan lắm. Có thích ta ko?” Hoa Quỳnh kéo áo ngoài của cậu xuống tới thắt lưng, giờ thật là cảnh xuân phơi phới. Lòng dạ xấu xa, tay bắt đầu vuốt ve ở nơi mẫn cảm.

“Àn... Ta có thích Quỳnh mà, có thích lắm....”

“Nói người muốn ta làm chuyện đó, mau.”

“Àn...” Hác Cổ Nghị ngây ngốc thuận theo lời của Quỳnh nói: “Muốn làm chuyện đó.”

Hoa Quỳnh chớp mắt 1 cái ngạc nhiên, lập tức lớn tiếng mắng. “Người thật là ngốc quá. Muốn ta làm chuyện đó, tức là muốn ta gian người biết ko?”

“Àn...” Hác Cổ Nghị ko đứng dậy nổi, cứ theo bản năng mà ôm lấy Quỳnh. Gương mặt ửng hồng cứ dựa vào ngực hắn mà thở 1 cách mãnh liệt. Ánh vào đôi mắt đang của người đang say là bàn tay của Quỳnh đang sờ loạn....

“Nóng quá... Ah.....” Hác Cổ Nghị ngồi trên đùi Quỳnh. Cả người ko kiềm được mà run rẩy, nháy nháy đôi mắt ướt át, đôi môi như cánh hoa mở ra hợp lại mà rên rĩ. Thanh âm ngọt ngào thật tự nhiên mà truyền vào tay người khác.

Ah, Môi Hoa Quỳnh cong lên cười 1 cái. Ánh mắt mê đắm nhìn chằm chằm vào Đoàn Ngọc. “Sao hả, người ko dám nhìn ta đang làm gì sao?”

Đoàn Ngọc quay đi sắc mặt trắng bệch. Lòng kiêu ngạo ko cho phép, ngay lập tức buộc mình đối diện với sự thật.

“Người biết rất rõ là nam nhân ở cùng nhau sẽ xảy ra điều gì mà. Mấy chuyện này, giờ ta chỉ có thể làm với người mình thích mà thôi. Mà người đối với Phàn gia...” Hắn nói vào điểm trọng yếu, xem thử là rốt cuộc đối phương có thể hiểu rõ và nhận ra được hay ko.

Đoàn Ngọc nghe vậy, lòng vô cùng đau đớn....

Tiếng rên rĩ ngọt ngào dần dần ngừng hẳn. Cái ôm ấm áp của nam nhân sẽ vĩnh viễn ko thuộc về cậu. Mắt ướt nước nhìn người vừa xuất hiện trước mắt – Vừa ôn hoà hiền hậu và thành thật. Mặt lúc nao cũng mỉm cười với mình. Đoàn Ngọc là cực kỳ chán ghét gương mặt đó. Một chút cũng ko sánh bằng Hoa gia.

Mang theo nỗi niềm khổ sở. Ko thể mãi vui gượng như vậy được. Đoàn Ngọc toàn thân rã rời thất thiếu đi vào phòng.

Phàn gia nhìn theo thân ảnh người vừa mất hút trong giây lát. Vẻ mặt hòa nhã thoáng chốc thay đổi.

Hoa Quỳnh trân trọng sửa lại xiêm y của người đang trong lòng, làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra cả.

Ôm lấy chuột con của hắn. Hoa Quỳnh hơi ngạc nhiên hỏi: “Phàn gia, ngài còn nhiều việc lắm mà. Sao lại về vội như vậy?”

Phàn gia lập tức khôi phục lại như bình thường. Về mặt ôn hòa cười nói: “Khách quý đến bố trang, đương nhiên ta phải về gấp rồi.”

“Ah, Phàn gia khách sáo quá. Ta chẳng qua là tiện đường ghé uống chén trà thôi. Lại khiến cho người hầu đến làm phiền ngài rồi.”

“Ah! Hoa gia hồi nãy đầu phải có ý này.” Thẩm Tứ bỗng nhận được sát khí từ đôi mắt yêu mị, vội vàng nhắm mắt khép miệng, ko dám nói năng gì cả.

Hoa Quỳnh thu hồi tầm mắt, nhìn Phàn gia cười nói: “Phàn gia, ngài cứ tiếp tục việc của mình đi. Chuột con của ta đã ngủ say. Cũng nên về tiệm dầu ngửi ngơi. Xin cáo từ.”

“Hoa gia, đi thông thả.”

“Không cần tiễn.” Hần vốn đặc biệt đến đây để diễn tuồng. Nhưng chuột con trong lòng ngực mình phần nộn đỏ hồng ngon miệng, làm hần xém chút nữa ko khống chế được. Haiz! Hần đương nhiên phải mau mau trở về để hạ hỏa, còn đi thông thả cái nỗi gì chứ.

Làng môi mỏng của Hoa Quỳnh cong lên 1 nụ cười, mặc kệ người khác có thích hay ko thích. Chỉ là cái đánh rắm.

Phát hiện nam nhân xấu xí đang ở sau lưng mình, Đoàn Ngọc hỏi: “Người đến để chê cười ta sao? Mau xéo đi.” Cậu giơ tay, cổ lau thật nhanh những giọt lệ nơi khóe mắt. Biết rõ mình làm người ta ghét nhưng lại cứ luôn hy vọng.

Phàn Chân Tường không biết được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Nhưng cũng có thể đoán được 7 tám phần. Cậu nhất định là khó chịu khi thấy Hoa gia cùng tiểu ca bán dầu ở cùng 1 chỗ.

Muốn đến vỗ về an ủi cậu, muốn cậu nhận rõ bản thân mình.....Hai tay nắm chặt thành quyền, Phàn Chân Tường cố kìm chế vọng tưởng sở hữu mãnh liệt mà khuyên nhủ: “Người có thể sống thật tốt mà. Vẫn còn người khác thương người.”

“Là người sao?” Đoàn Ngọc quay đầu lại, giận dữ, trừng mắt với nam nhân xấu xí. Bùng nổ giận dữ, cậu mở miệng ko thêm suy nghĩ mà hét lên: “Dựa vào người?! Người nghĩ người là ai. Cũng bởi vì người thích, giữ ta lại bên cạnh. Là người cắt đứt cơ hội của ta...”

Phàn Chân Tường lập tức cắt ngang lời cậu. “Người không có cơ hội. Đoàn nhi, đừng lừa mình dối người.” Hần nói thật rõ ràng tình cảnh của cậu “Ko thể có thứ gì ngăn cản bọn họ được cả. Hoa gia vốn ko hề chấp nhận người.”

Đoàn Ngọc bị người khác chạm vào nỗi đau. Cả người như một thùng đầy kín thuốc nổ, đột nhiên đẩy ra cái ôm ấm áp, rống giận: “Cấm摸摸, ko cần người nhắc nhở ta tự đa tình, tự tìm cái khó. Ngay cả như thế, ta cũng sẽ ko chấp nhận người!” Nam nhân xấu xí cũng có tốt gì đâu chứ, cũng đi tầm hoa vấn liễu. Cả thiên hạ này đâu đen tối như nhau.

“Ta hiểu được.” Phàn Chân Tường ko ngờ cậu lại ngang bướng như vậy. Nhưng hần vẫn bình tĩnh đối mặt mà khống chế cảm xúc.

“Người nghĩ ko ai thương ta sao. Ta ra đường tùy tiện quơ về 1 người cũng tốt hơn người cả trăm lần.” Lời nói ko suy nghĩ đã thương người khác, giận dữ như ngọn lửa đang cháy trong lòng càng lúc càng lớn. Nhìn thấy thần sắc bị thương của nam nhân xấu xí, bỗng tận sâu trong lòng cậu lại dâng lên cảm giác day dứt kỳ lạ, tự trách mình sao lại giận cá chém thớt như thế kia....

Bỗng nhiên ý thức được nam nhân xấu xí cũng như mình, là bị người khác chán ghét”Đừng”.... Đoàn Ngọc lão đảo mấy bước, xoay người chạy thật nhanh xuống lầu. Chạy ra khỏi tiệm vải, bỏ trốn khỏi nơi làm người khác hít thở ko được này

Ko biết đã chạy được bao lâu, trước mắt bắt đầu mờ mịt. Đầu ko cách nào xóa được lời nói kia

Người chính là bị bán đi. Có thể được Phàn gia xem trọng như vậy cũng là phúc khí của người. Người ở Trích Tinh lâu ko phải mới một hai ngày. Tiểu Quan đến rồi đi cũng ko ít. Người có thấy qua mấy ai có kết quả tốt chưa?”

“Ta ko nên quá hy vọng hảo huyền là người có lòng liếc ta 1 cái”

Lặng lẽ đứng nơi lề đường, Đoàn Ngọc đảo mắt nhìn quanh

Nơi này là khu thành thị náo nhiệt, tập trung nhiều gánh xiếc, rạp hát mãi nghệ. Chính giữa có trà lâu, kỹ viện, cùng nhiều cửa hàng xen kẽ lẫn nhau. Nhưng, cậu nơi nào cũng ko muốn đi. Mặt mày buồn bã mà cúi đầu. Giờ khắc này thật nhớ nhưng 1 vòng tay ấm áp, một nụ cười ấm áp, 1 cái ôm xiết đầy ấm áp.....

“Ta cứ nghĩ là người sẽ ko về.”

Trong phòng tối đen, Đoàn Ngọc ko thể thấy rõ thái độ của nam nhân. Nhắm mắt lại, để mặc thân thể cho hắn ôm lấy. Cả người run rẩy, lòng đầy nghi vấn, nhưng ko tiện nói ra

Hắn ngồi ở đây từ bao giờ Tại sao tối nay ko ra ngoài tầm hoa văn liễu.....

Chịu đựng sự khó chịu do bị ôm xiết lấy. Ko hề nói là mình vì ai mà trở về, càng ko có chỗ để về.

Phản Chân Tường lòng mừng khôn xiết nhưng lại khó nói nên lời. Cứ nghĩ là cậu đã đi tìm Lâm công tử, nghĩ là cậu tối nay sẽ ko về....

“Có đói bụng không?” Hắn vẫn ngu ngốc chừa đồ ăn lại cho cậu, cứ muốn cậu ở bên cạnh

“Ta không đói bụng.” Cậu ăn ko nổi, càng ko muốn ăn thức ăn của nam nhân xấu xí. Nhẹ nhàng đẩy ra cái ôm ấm áp. “Ta muốn đi ngủ.”

Ở bên ngoài đã lâu, giờ cậu cảm thấy rất mệt mỏi. Nam nhân xấu xí chiếm hết chỗ trên giường rồi, đến cả nơi này cũng ko thuộc về cậu. Cậu ko có tư cách đuổi hắn ra ngoài.

Bước lên giường, cuộn tròn người lại, cậu buồn bã nói: “Cũng sắp đến ngày Vân nhi xuất giá rồi, ta muốn thêu giúp nàng vài thứ.”

“Hảo.” Phản Chân Tường đứng ở mép giường, lý trí không ngừng nhắc nhở mình phải rời đi. Bất kể đến thư phòng hay tiệm vải đều tốt, miễn là đừng ở trên giường này làm người ta ghét

Trước khi rời khỏi phòng, hắn khẽ nói: “Đoàn nhi, cho ta 1 cơ hội được ko? Thử chấp nhận ta đi...”

Lòng bất an chờ đợi, Phản Chân Tường không hề nghe được tiếng đáp lại, đến cả mở miệng mắng người cũng ko có.

Không khỏi thở dài, so với lúc trước càng cảm thấy mất mát hơn. Nhưng hắn cũng hiểu rõ miễn cưỡng cũng chẳng được gì. Nghĩ thầm ko biết làm cách nào để cậu hiểu được: “Người ta không cần người, ta cần.”

Đợi tiếng đóng cửa vang lên, Đoàn Ngọc mới chậm chậm nhắm đôi mắt xinh đẹp lại, cảm thấy vô cùng lẻ loi và đơn độc, cậu thì thầm nói nhỏ: “Ko có cơ hội.... Ta ko cần người.”

Vào ngày hôm sau, Đoàn Ngọc thái độ khác thường, dành toàn bộ thời gian thi triển tuyệt nghệ.

Ngày nối tiếp đêm, cứ cặm cụi thêu 2 người rất xinh đẹp. “Tấm vải thêu này là gởi cho Lục phu nhân.” Cậu cười thật kiêu my che dấu đi ngàn dao âm hiểm giết người trong lòng. Tính toán: “Nếu giả làm tranh, treo lên tường, thì ngày nào cũng có thể nhìn thấy cảnh đẹp ý vui. Mọii xem có được ko?”

Phản Chức Vân gật gật đầu, hoàn toàn đồng ý với lời của cậu: “Tay nghề của Đoàn ca ca thật giỏi quá.” Đúng là nàng ko có nhìn nhầm. Đoàn ca ca quả thật là cao thủ trong nghề thêu.

Chỉ thêu màu sắc rực rỡ trên bàn, khi qua đôi tay khéo léo của huynh ấy thì trở nên tinh tế, uốn lượn, dần dần đã hiện lên những đường nét hoa lệ.”Đoàn ca ca thêu bản thân mình trông sống động. Đẹp quá đi hà. Còn người kế bên là ai thế?” Phản Chức Vân cảm thấy hơi buồn 1 chút, sao Đoàn ca ca lại ko thêu ca ca của mình vào bên cạnh.

Đoàn Ngọc mỉm cười thật tươi, nói: “Chỉ là 1 gã nam tử trong trí nhớ thôi.”

“Ân.” Nàng để tay xuống ko dám hỏi nhiều.

Đoàn ca ca xuất thân từ thanh lâu, quen biết người chắc cũng rất đa dạng và phức tạp...Có thể, huynh ấy và ca ca đang giận nhau....

“Đoàn ca ca, huynh có thích ca ca của muội ko?” Nàng cố lấy dũng khí để hỏi rồi lén nhìn thái độ của cậu, rất lo lắng là cậu sẽ giận dữ.

Hả!

Tay bị kim đâm. Đoàn Ngọc nhăn mày, sắc mặt trầm xuống, buồn bã nói: “Ko.”

Phàn Chức Vân ko tránh khỏi thất vọng, tiếp tục hỏi: “Sao lại ko thích? Ca ca là người tốt lắm nha. Đoàn ca ca nhất định không biết, ca ca của muội, từ miếu nguyệt lão xin về được đến 2 sợi nhân duyên. Huynh ấy vừa gặp huynh là thương ngay. Cứ một mực cho rằng huynh và huynh ấy là hữu duyên.”

Đoàn Ngọc chớp mắt 1 cái ngạc nhiên, ngờ nghệch hỏi: “Ta là không biết...” Nam nhân xấu xí đã lớn như vậy mà còn khờ quá đi. Thật là.... Hừ!

Vừa thấy cậu liền thương ngay. Quỷ tha ma bắt mà!

Nam nhân xấu xí chạy đến xóm cô đầu, gặp ai cũng thương. Chết cười!

Rồi làm bộ, bịa vài câu gạt muội muội của hắn tin là thật.... Giờ còn muốn lừa cậu nữa hả tỉnh táo chút đi.

Thấy Đoàn ca ca buồn bã ko lên tiếng mà tiếp tục thêu, Phàn Chức Vân cũng chuyên tâm vào công việc, thêu 1 bức phước lộc thọ cho bà bà.

Sắp đến ngày kết hôn, Đoàn ca ca cũng đã bầu bạn với nàng được nhiều ngày, cảm giác thật ko giống so với trước kia.

Nàng phát hiện Đoàn ca ca thật ra rất dễ chung sống. Cũng ko hề có thái độ lạnh lùng, mà ngược lại nhiều khi bọn họ tán gẫu rất vui vẻ. Hai người thật giống như bạn bè thân thiết. “Đoàn ca ca, thiêu cho muội bức tranh này thật àh?”

“Đương nhiên, đây là để muội lấy lòng bà bà tương lai mà.”

Đoàn Ngọc liếc thấy nàng cười thật ngọt ngào. Ko khỏi suy nghĩ: Nếu.... Đứa bé trong bụng mẹ được thuận lợi ra đời, thì cậu đã có muội muội, chắc nó cũng giống như nàng được nhiều người yêu mến.

Hơi khép lại đôi mắt, che lấp đi sự tăm tối trong đó. Lại cảm thấy thật may mắn, hài tử kia đã chưa chào đời đã chết. Nếu ko chắc nó cũng sẽ có cảnh ngộ như cậu.

“Chức Vân, muội biết gì về phu quân tương lai?” Oán hận đã tích lũy nhiều năm nhưng vẫn giấu giếm ko đề cho người khác có chút mảy may nào nghi ngờ.

“Đoàn ca ca...” Phàn Chức Vân thẹn thùng cúi đầu, khẽ đáp lại: “Muội cũng ko biết gì nhiều. Nhưng ca ca muội nói phu quân tương lai rất tốt.”

Đoàn Ngọc lạnh lùng hừ 1 cái, phản bác lại: “Ca ca của muội còn giấu muội nhiều chuyện lắm. Muội ko biết là bên ngoài người ta đồn ầm lên là nam nhân của Lục gia bị nguyên rủa, ko sống thọ sao?” Cậu ko hy vọng tuổi của nàng trẻ như thế mà phải thủ tiết thờ chồng.

Phàn Chức Vân giật nảy mình, xong lại hiền lành nói: “Ko đâu Lời đồn đãi sao có thể tin được. Huống hồ, người ta ko chê bai muội là may lắm rồi.” Nàng thật vất vả mới có người muốn cưới, “Huynh cũng biết, điều kiện của bản thân muội ko được tốt. Trước kia, muội còn rất tự ti, ko dám hy vọng hảo huyền là mình có thể giống như các cô nương bình thường khác được thành gia lập thất. Giờ đây Chuyện gì cũng có lẽ riêng của nó. Bất quá, muội ko muốn phụ lòng tốt của ca ca. Cứ ở mãi cùng ca ca như vậy sẽ khiến huynh ấy bị người khác chê cười.”

Phàn Chức Vân thật lòng nói: “Đoàn ca ca, nếu muội bạc phước thì sẽ chấp nhận số mệnh, suốt đời thủ tiết thờ chồng.”

Giống như hai quả phụ của Lục gia....

Đoàn Ngọc không trả lời lại, sắc mặt ngay lập tức trở nên tối tăm rất khó coi. Dừng tay lại, cậu chậm chậm bước đến cửa sổ, tự thì thầm: “Đây là lời nguyện.... Ah, là lời nguyện....”

Mi nhắm chặt lại, cậu dặn dò thật kỹ: “Vân nhi, nếu sau này bị ức hiếp thì phải trở lại nhà ngay nhé!”

Biết Đoàn ca ca dặn dò như vậy là do quan tâm mình, Phan Chúc Vân gật đầu nói: “Hảo.”

Trong nhà, treo đèn kết hoa, vui mừng.

Tâm trạng lạnh nhạt của Đoàn Ngọc gần đây có biến đổi, cảm thấy nên tính thật chi tiết cách rời khỏi nam nhân xấu xí

Bọn người hầu sẽ ko cản đường của cậu, nhưng cũng không chắc chắn là nam nhân xấu xí sẽ không muốn cậu tham dự hôn lễ ngày mai.

Yên lặng theo dõi nam nhân xấu xí, hai người vẫn duy trì 1 khoảng cách. Hắn ko quay đầu lại, mà cậu cũng lười mở miệng gọi.

Giờ khắc này, cậu quay đầu nhìn lại ngôi nhà này 1 lần cuối cùng. Nghĩ thầm cậu còn chuyện muốn hoàn thành. Lần này rời khỏi, đã ko định là sẽ trở về.

Thoáng chốc, hai chân bỗng như đeo nặng ngàn cân, lại có chút luyến tiếc ko muốn rời đi. Còn chần chừ gì nữa....

Khép hờ mắt, ngàn vạn lần ko tự tìm được đáp án.

Phan Chân Tường không còn nghe thấy tiếng bước chân của cậu nữa. Bỗng quay đầu lại, mãi mê nhìn thân ảnh ngốc nghếch kia, đoán ko ra cậu đang nghĩ cái gì....Hai chân ko tự chủ được mà càng lúc càng đến gần cậu. Tìm về thói quen trong quá khứ, không chút do dự mà nắm lấy tay cậu. Cảm giác vừa chân thật vừa xa xăm. Hắn đã vô tình sinh ra vọng tưởng rất nhiều.

Thân ảnh khôi ngô đang đứng trước mắt, Đoàn Ngọc ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt mờ mịt mấy cái. Để mặc cho hắn nắm lấy tay mình, cảm giác ấm áp làm tim đập nhanh hơn. Bỗng ngay lập tức cậu thức tỉnh

“Người đang làm gì?!” Lập tức giẫy mạnh tay ra, giấu nó sau lưng. Nghẹn lời nhìn trân trân ko ngờ là nam nhân xấu xí lại có hành động kỳ quái như thế.

Lòng kìm ko được.... Phan Chân Tường áy náy: “Là ta thất thố.”

“Ta... Ta muốn đi lấy quần áo. Đừng... theo ta.... Ta sẽ theo người.... Đến tiệm vải.” Dường như bị người khác nắm được dưới. Hễ nói chuyện với nam nhân xấu xí là cậu lại rối lên như thế.

Đoàn Ngọc dùng hết sức lực nhìn trừng trừng hắn, lập tức hét lên. “Người tránh xa chút đi!”

Đây là tình huống thật tại, chỉ cần đến gần là khiến cậu chán ghét. Phan Chân Tường để mặc cho cậu nổi giận bùng bùng mà lướt qua người mình, mắt ko ngừng dõi theo thân ảnh đang càng lúc càng xa đó. Luyến tiếc....

Ngã tư đường, nơi có cửa hàng dầu –

Đoàn ngọc thấy cảnh tượng trong đó thật giống như đang tra tấn chính mìnhKo cam lòng để thẳng ngu bán dầu cướp đi sự sống ái lẽ ra nên thuộc về cậu.

Xoay người lại, Đoàn Ngọc liền thấy Phan gia, con người vẫn trước sau tự mình đa tình. “Tránh ra, người theo ta làm gì. Là muốn ra ngoài mua thêm vài cái áo, hay sợ ta bỏ trốn?” Biết rõ mình đang giận cá chém thớt nhưng cậu lại ko không chế được cõi lòng đầy hận thù.

Phan Chân Tường liếc mắt nhìn cửa hàng bán dầu ở trước mặt một cái. Nhất thời hiểu được vì sau cậu lại giận như thế: “Người vẫn oán ta lấy chuyện kinh doanh đổi lấy tự do của người sao?”

“Đúng vậy.... Người rất nhiều chuyện.” Toàn nghĩ 1 đằng nói một nẻo. Đoàn Ngọc nói xong liền quay mặt đi, sợ để người ta nhìn thấy được dấu hiệu đang lo sợ của mình.

Phàn Chân Tường nhìn ra được thần sắc bất thường của cậu. Toàn là tròng mắt lên để nói dối. Giận dữ với hắn cũng thế. Hay là.... Cậu mượn chuyện đi lấy xiêm y là để gặp Lâm công tử...

“Đoàn nhi, ta không ngăn cản ngươi. Nếu thật muốn đi, ngươi không cần cảm thấy là thiếu ta cái gì.” Hắn nhất ngôn cửu đỉnh, vẫn sẽ luôn tuân thủ giao dịch cùng Hoa gia.

“Hừ, đừng tưởng khôi phục lại tự do là ta có thể cảm kích ngươi. Nếu ko phải ngươi có khả năng cho Hoa gia lợi dụng, ta sao có thể rơi vào tay ngươi được chứ” Đáng chê cười, nam nhân xấu xí ban ngày nói thích cậu, ban đêm liền đi ong bướm bên ngoài.

Đoàn Ngọc trong lòng ghen ngào tức giận, càng đi càng nhanh, quăng bỏ đi tấm lòng của nam nhân đang đau buồn sau lưng cậu.

Ngày này cuối cùng cũng sẽ đến Trên gương mặt hiền lành thành thật của Phàn gia thật khó nén được tình cảnh thất vọng. Đứng tại chỗ do dự trong chốc lát, cuối cùng liền chọn đi về hướng ngược lại

Khách quen tới cửa, đích thân ông chủ của tiệm may mặc xiêm y ra đón tiếp: “Đoàn công tử tới nhận xiêm y phải ko, ngài chờ 1 chút, ta lập tức đi lấy ngay.”

Đoàn Ngọc thấy ông chủ đi vào phía sau, lấy ra 2 bộ y bào, “Ngài mặc thử xem, có vừa người hay vừa ý hay ko?”

“Không cần, ta đây mặc thử gì từ tay của ông may đều thực vừa người đi.” Hắn không lạ gì các vật phẩm mà Phàn gia đã cho, nháy nháy đôi mắt đã đỏ đậm khi thấy xiêm y mà ông chủ đang treo trên tường. Kia nhìn thật quen mắt, là Hoa gia đặc biệt may cho thẳng ngu bán dầu.

“Ông chủ, ông đang chờ Hoa gia đến lấy xiêm y phải ko?”

“Đúng vậy ah.” Ông chủ còn nói thêm: “Hoa gia cũng là khách quen của ta nha, ngày giao hàng cũng vừa đến, chắc chắn là Hoa gia sẽ đến lấy.” Làm ăn đã nhiều năm. Lão chính là lấy công phu chế y phục làm danh tiếng.

“Ông chủ, Hoa gia ko đến đâu. Là bảo ta lấy dùm đó.”

Ông chủ ko hề nghi ngờ cậu. Nghĩ thầm Đoàn công tử là tiểu quan nhi của Trích Tinh lâu, Hoa gia cũng có thể bảo cậu tiện đường đến lấy xiêm y mà.

Vì thế, ông chủ liền đem xiêm y giao Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc nhăn chặt mày, lòng tích lũy vô số hận thù, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng lộ ra sát khí. Đôi môi đỏ mọng cười nhạt 1 cái.

Cậu để lại y phục của nam nhân xấu xí may cho. Một khi đã quyết định, sẽ ko quay đầu lại.

Lần thứ hai bước vào tiệm dầu này, Đoàn Ngọc đã ko định là sẽ rời đi.

Đảo mắt nhìn xung quanh, bên trong tiệm dầu này chỉ thấy thẳng ngu đang gấp gáp kia. Hình như ko thấy sự hiện diện của cậu.

Đột nhiên nghe Rầm! một tiếng, Hác Cổ Nghị liền giật mình, ngẩng mặt nhìn lên cánh cửa lớn. Người xinh đẹp đang đứng ở đó. “Ngươi... Muốn mua dầu hả?” Cậu ngây ngốc hỏi.

“Àh....” Đoàn Ngọc thông thả bước đến quầy tính tiền, mặt lộ ra nụ cười thật dữ tợn “Hảo, thẳng ngu xấu xí kia – bán cho tao dầu.”

Hác Cổ Nghị thoáng chốc hoảng hồn, lắc đầu mạnh mẽ “Không... Không muốn bán.”

“Mày sợ cái gì....”

Đoàn Ngọc trên tay đang cầm ống đốt lửa, châm vào xiêm y đang cầm trong tay, để mặc cho nó cháy lên.

“Áh, đốt lửa.”

Hác Cổ Nghị lập tức chạy đi, nhưng bị người xinh đẹp kia chặn lại –

Cậu tay chân luống cuống, hết nhìn đông lại nhìn tây rồi lui về phía sau. Đoàn Ngọc từng bước từng bước tiến tới gần Vừa đi dọc theo quầy vừa nói: “Đều là tại màyHoa gia mới đối với tao kinh thường như vậy. Tao có điểm nào ko hấp dẫn nhân bằng mày.....”

Đoàn Ngọc từng chút từng chút bước đến, mở ra chốt của thùng dầu trên tường, dầu theo đó mà cũng chảy dài xuống, ướt đầm cả mặt đất.....

“Áh! Ko được lãng phí” Hác Cổ Nghị lập tức chạy đến đẩy người xinh đẹp ra, vội vàng khóa lại thùng dầu. Thật đau lòng khi thấy dầu chảy ra thiệt nhiều như vậy. Người xinh đẹp này thật xấu mà....

Đoàn Ngọc lui ra bên ngoài quầy, ngồi dưới đất mà cười lạnh. “Ko còn kịp rồi, người quả nhiên quá ngu.” Cậu ko chiếm được, thì thằng ngu xấu xí này cũng đừng hòng mơ tưởng.

Hác Cổ Nghị không hiểu sao người xinh đẹp kia lại mắng cậu. Bỗng Bùm 1 cái lửa từ trong quầy cháy bùng lên, Hác Cổ Nghị thoáng chốc hoảng sợ ngậy cả người – “Ah ah –” Cậu kêu lên sợ hãi, lập tức chạy vào trong, hai tay mở ra quầy định chạy ra ngoài.

Đôi mắt màu đồng mở to đầy hoảng sợ. Ánh vào trong đó là người đang đứng trước mặt, đang điên cuồng nghiền rủa cậu chết đi.....

Dầu chảy ra ngập tràn, bắt đầu bén lửa tạo nên 1 đám khói dày đặc. Đoàn Ngọc không hề hoảng sợ, cũng ko trốn tránh. Y muốn nhìn tận mắt thằng ngu bán dầu này bị lửa thiêu sống mà chết. “Ah..... Hoa gia, người hết thấy cũng ko thể ngờ được người người yêu chết trong tay ta. Từ nay về sau, người sẽ cả đời đều nhớ đến ta Khụ khụ.....” Che lại miệng mũi, trong đầu bỗng nhiên hiện lên gương mặt hiền lành thành thật. Đoàn Ngọc trước khi chết đã nghĩ – Từ nay về sau cũng đã thoát khỏi hấn rồi.

Rầm tiếng vang lên thật lớn

Cửa hàng dầu chao đảo, lửa đã bén đến trước mặt, cậu cũng ko vì hoảng sợ mà bỏ trốn. Lời nguyện đồn đãi trong dân chúng từ nhiều năm trước đã thành sự thật Con trai của Lục gia quả thật mệnh ko được dài.

“Cháy rồi, cháy rồi. Nguy quá, tiệm dầu cháy rồi “

Âm thanh ồn ào liên nổi lên 4 phía, hàng xóm, thương gia, cùng khách bộ hành tại ngã tư đường ai nấy đều nhào lại để góp phần. Lập tức nước chuyển nước, từng thùng bùn, đất, cát đều được bà con sử dụng. Dùng hết mọi biện pháp để dập lửa, phòng cho lửa cháy tràn ra đốt luôn cả khu phố.

Hoa Quỳnh mới rời đi ko lâu, lại loáng thoáng nghe được hình như có người châm lửa đốt. Hấn quay lại nhìn ngó, phía trước khói đen bốc lên dày đặc. Nhất thời cảm thấy hoảng sợ khi phát hiện ra nơi đó là tiệm bán dầu.....

Cùng 1 lúc, Phàn Chân Tường cũng phát hiện tiệm dầu đang bốc khói dày đặc. Hấn và Hoa gia cả 2 người đều cùng lúc xuất hiện, cùng mọi người dập lửa.

Ngọn lửa mạnh mẽ phả ra cửa lớn. Hoa Quỳnh như phát điên mà rống lên: “Chuột, con “

Y tách ra khỏi đám người bên ngoài, nhanh chóng nhảy qua tường, chạy vào trong sân nhà, đến cửa sau của tiệm dầu mà tìm.

Phàn Chân Tường đang cùng bà con xung quanh xách nước dập lửa. Chớp mắt 1 cái, hấn cũng quăng luôn thùng nước. Ngay lúc mọi người còn đang há miệng kinh ngạc đã liêu mình chạy vào biến mất trong ngọn lửa đang hùng hực cháy.

“Đoàn nhi ” hấn hét lên.

Ngọn lửa như thiêu như đốt mà cản đường. Bỗng thấy thân ảnh ngay trước mắt mình, Phàn Chân Tường bỗng hoảng hốt, quỳ trên mặt đất ra sức dập lửa, ko chút do dự mà cởi áo ngoài, dập tắt lửa đang cháy trên người cậu. Sau đó ngay lập tức ôm chặt người chạy ra ngoài cửa.

Mất thấy Hoa gia đã cứu được tiểu ca bán dầu. Phàn Chân Tường ko màng đến chuyện giải thích thiệt hơn với Hoa gia. Hấn ngay lập tức mang Đoàn Ngọc đi tìm đại phu.

9. Chương 9

Vô cùng thê thảm...

Thẩm Tứ quay mặt đi, ko dám nhìn Đoàn công tử mà gia ôm trở về.

Liên tục mang nước đến đổi lấy chậu máu loãng, cổ dần xuống cảm giác buồn nôn do mùi máu tanh nồng gây nên, Thẩm Tứ nhanh chóng chạy ra ngoài.

Đại phu đứng ở mép giường cứ liên tục lắc đầu, thở dài: “Sao lại bồng nhiều như vậy....” Da của người bị thương đỏ loang lổ, khắp nơi đều đã nhanh chóng hình thành bong nước. “Vết bong này đã thành bong nước rồi, đối với người bị thương là đau đớn vô cùng, thậm chí gió thổi qua cũng đau nữa.”

“Hắn hôn mê bất tỉnh, đại phu ” Phàn Chân Tường loạng choạng nắm lấy hai vai của đại phu, thần trí như đã bay đi đâu mất, hắn van xin: “Chữa cho hắn, cầu xin người hãy chữa cho hắn...”

Đại phu có vẻ rất khó xử, lần thứ hai ở mép giường liếc bệnh nhân thêm cái nữa, rồi trầm giọng mà nói: “Phàn gia, ko phải là ta ko muốn cứu, nhưng giờ chỉ có thể nhắm tâm mà nghe theo thiên mệnh thôi...”

Rầm

Phàn Chân Tường lão đảo mấy bước, tay nắm chặt thành quyền, chớp mắt, đánh Rầm 1 cái lên mặt bàn khiến ly tách trên đó nhất thời bay tứ tung vỡ ra thành từng mảnh, cái bàn cũng ko tránh khỏi mà nghiêng ngã theo.

Phàn Chân Tường mờ mịt nhìn đại phu, lẩm bẩm: “Nếu như hắn chết, ta sẽ hủy được đường của ngươi.”

Hở!

Phàn gia điên rồi... Đại phu cả người run rẩy lắp ba lắp bắp, “Ngài... ngài...”

Thẩm Tứ vừa chạy đến cửa đã thấy trong phòng là 1 đồng hồ hỗn loạn. Nó kêu lên: “Gia... Bình tĩnh chút”

“Àh,” gương mặt trung hậu thành thật cười khổ 1 cái, không khỏi tự giễu: “Bình tĩnh... Người bảo ta bình tĩnh?” Dùng tay chỉ lên giường, hắn giận dữ rống lên. “Người nhìn đi, có phải hắn giờ đang sống dở chết dở hay ko? Nếu ta ko buông tay, mà theo sát hắn, nếu ta ít kỷ 1 chút, hắn đã ko trở nên như vậy....”

Nhấc chân đá một cái ghế vắng đến cạnh cửa Bốp! tạo ra 1 tiếng vang thật lớn.

Thẩm Tứ sợ tới mức giật nảy mình, lập tức im ngay miệng chỉ dám nhìn mà thôi gia... đang bộc phát tức giận, tính tình thật ko hay ho chút nào. “Gia, ngài đừng vậy mà..... sẽ dọa... người đó.”

“Cút! Tất cả đều cút hết ”

Phàn Chân Tường đứng yên tại chỗ mà hạ lệnh đuổi khách. Đợi trong phòng chỉ còn lại 1 người đang sống dở chết dở mới hướng ánh mắt u buồn nhìn kẻ có thể tắt thở bất cứ lúc nào kia. Lòng đầy giận dữ, sự hối hận cũng giống như sóng cuộn biển khơi mà ập đến. Thân hình to lớn thoáng chốc ko chịu đựng nổi mà lão đảo.

Hắn oán giận bản thân mình yếu đuối. Cái gì mà người quân tử phải làm việc thiện đều chó chết cả!

Tự cho mình là người tốt, thì có tốt được ko....Cứ cho theo đuổi cậu là ngu xuẩn nên đã dừng lại. Đây mới thật sự là chân chính ngu xuẩn.

“Thẩm Tứ ” giận dữ rống lên.

“Gia... Có gì dặn dò?”

“Đi mời 1 vị đại phu khác đến.”

Thẩm Tứ đang canh chừng ngoài cửa, ko dám ko nghe theo, lập tức tuân mệnh mà chạy như bay đi.

Đoàn Ngọc phóng hỏa đốt tiệm dầu, Hoa gia ko thể nào ko nổi giận được. Dĩ nhiên muốn cậu chết ko được tử tế.

Vì bảo trụ cho Đoàn Ngọc một mạng, Trác Cẩm Văn trắng đêm ko ngủ, chạy đi thám thính tin tức. Ngay bên ngoài Cẩm Tiêm bố trang liền gặp được Phàn gia đang tiễn đại phu rời khỏi.

Mắt thấy sắc mặt Phàn gia thật nghiêm trọng, ra dấu bảo hấn vào trong.

“Là Hoa gia phái người đến sao.”

Trác Cẩm Văn không chút giấu diếm, trước liền cảnh báo Phàn gia: “Là Hoa gia bảo ta đến xem Đoàn Ngọc đã chết chưa. Nếu chưa chết, Hoa gia nhất định ko bỏ qua.”

Phàn gia đã sớm đoán trước được kết quả. “Ngọc nhi gây ra việc thương tổn người khác. Ta cũng khó tránh được trách nhiệm. Hôm nay, nếu ta tiếp tục đi theo Ngọc nhi, thì đã ko xảy ra tai nạn vừa rồi.”

Lúc đó hấn thất vọng bỏ đi, nhưng ko thể nào lừa được mình mà thật tâm vứt bỏ Đoàn Ngọc. Cẩm tình đã ăn sâu vào xương tủy rồi. Sau khi đến tiệm may, mới biết Đoàn Ngọc đã lấy đi trang phục, còn có xiêm y của Hoa gia nữa.

Vội vàng đuổi theo, chỉ tiếc là đã muộn 1 bước, Đoàn Ngọc đã làm ra việc ngu ngốc.”Tiệm dầu kia...”

“Hoàn toàn bị thiêu hủy. Hoa gia đang nổi trận lôi đình ở Trích Tinh lâu.”

Phàn gia bảo Trác Cẩm Văn vào bên trong, dắt hấn tới trước 1 cái giường khắc hoa lớn, vén lên màn che, nói: “Trác công tử, người đang nằm trên giường này là Đoàn Ngọc. Mạng của y nằm trong tay người. Trác công tử sẽ bấm báo với Hoa gia ra sao?”

Hở!

Người đang nằm trên giường, gương mặt đã bị hủy....

Trác Cẩm Văn giật mình lão đảo mấy bước, thấy đôi mắt u buồn của Phàn gia đầy van xin. Hấn quay mặt đi, nói: “Thỉnh Phàn gia chuẩn bị tang sự, che mắt thế gian. Về phần Đoàn Ngọc sống hay chết, thì mặc cho số phận vậy.”

Không dám ở lâu, Trác Cẩm Văn lập tức rời khỏi Cẩm Tiêm bố trang. Ngẩng đầu lặng lẽ nhìn trời cao – Tất cả đều bất đắc dĩ, vì tình yêu mà đã thương kẻ khác.....

Đêm khuya thanh vắng

Phàn Chân Tường vẫn còn canh giữ bên mép giường, dịu dàng vén tóc của thiên hạ lên, cẩn thận cắt bỏ phần đuôi bị cháy. Biết cậu thích chải chuốt, hấn sẽ giúp cậu trang điểm lại đôi chút. Tóc cắt rồi có thể mọc dài lại. Nhưng, nửa bên mặt bị hủy, ko thể khôi phục lại như xưa nữa rồi. “Ta sẽ ko ghét người đâu. Thật đó.... Tin tưởng ta đi mà.”

Vô cùng yêu thương sợ làm đau cậu. Ko dám chạm vào miệng vết thương, chỉ dám cúi đầu định hôn lên đôi môi kia, bỗng nhiên nhớ đến, đại phu có nói qua miệng vết thương đau đến độ gió thổi qua cũng ko chịu nổi....

Hở, lòng như run lên, hấn thầm mắng mình là hồ đồ!

“Sau này ta sẽ cẩn thận, đừng trách ta làm đau người.” Hấn cam đoan: “Tin tưởng ta, chỉ cần người còn sống, ta sẽ không bao giờ buông tay nữa. Bất kể người chán ghét phủ nhận thế nào, bất kể, người đẹp hay xấu, bất kể người khác có cần người hay ko. Ta đều cần người.”

Hấn vô tri vô giác mà mỉm cười. Tay nhẹ nhàng nâng lên mái tóc dài của cậu, cẩn thận cắt từng chút nhỏ, để vào khăn tay, bọc lại áp sát vào vị trí tim mình. Nhìn thật lâu dung nhan ko trọn vẹn, khẽ hỏi: “Người có biết ta thương người vì lẽ gì ko?”

Phàn Chân Tường ngậy ngốc chờ cậu đáp lại, mãi cho đến khi nụ cười trên gương mặt hiền lành dần dần biến mất. Lòng cũng theo tiếng hô hấp đứt quãng mà chùng xuống, tim như ai bóp nghẹt, co rút đau đớn. Giờ này khắc này cuối cùng cũng đối mặt với sự thật

Ngay cả 1 câu cậu cũng ko nghe thấy.....

Thẩm Tứ cả ngày đều ngồi đợi ở bên ngoài, vùi mặt giữa 2 gối, vò đầu bứt tóc, ảo não ko thôi. Ngày mai tiểu thư xuất giá, mà giờ đây gia lại bị điên rồi.....

Thời gian nặng nề trôi qua, Thẩm Tứ nghiêng đầu lên nhìn vào trong, chỉ thấy thân ảnh của gia đang rất mệt mỏi và cô đơn. Thật giống như cái xác ko hồn mà....

Gia của nó sao lại trở nên như thế. Sắc mặt lo lắng của Thẩm Tứ dần dần chuyển sang âm trầm.

Đoàn công tử nhân cách xấu xa, lại dám làm ra chuyện giết người phóng hỏa. Người như thế vốn dĩ ko đáng để gia hao tâm tổn sức mà chăm sóc.

Lỡ như, Hoa gia cáo trạng với nha môn.... Gia ko phải là tự gánh lấy phiền toái hay sao.

Này còn phải nói!

Nó không thể trở mặt ra mà nhìn gia ăn cơm tù. Ai có thể đảm bảo là gia có thể giấu Hoa gia cả đời....

Thẩm Tứ thực buồn bực vì ko còn cách nào. Nó cứ muốn khuyên gia đừng mất hồn như thế nữa. Hà có chi ko đem toàn bộ tình cảm đặt lên người của cô nương nào đó cho rồi đi.

Nó ko thể ko nhắc nhở: “Gia, trời sáng rồi, ngài nên về nhà đi.”

Phàn Chân Tường cứ luyến tiếc nhìn mãi thiên hạ. Lo lắng hết 1 đêm, ngoài toàn thân run rẩy thì cậu ko hề ko có động tĩnh gì cả.

Nghiêng tai, lắng nghe cậu phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ. Đại phu nói đây là phản ứng trong vô thức.

Biết rõ cậu ko nghe được, nhưng trước khi rời đi, Phàn Chân Tường vẫn dịu dàng nói nhỏ vào tai cậu: “Đoàn nhi, chờ ta trở lại, đợi hôn lễ của Vân nhi hoàn thành. Ta sẽ ko nấn ná mà lập tức về ngay.”

Gia còn ăn nói khùng điên. Người tử sắp chết có thể nghe thấy sao. Thẩm Tứ vội vàng đứng lên, chờ xem gia có dặn dò gì ko.

“Thẩm Tứ, ngươi ở lại xem chừng Đoàn nhi. Nếu hấn tỉnh lại thì lập tức đến Lục phủ báo cho ta biết ngay.”

“Vâng ạh. “ Thẩm Tứ cuối đầu, thật ko cam tâm mà trả lời.

Phàn Chân Tường vẫn cứ lưu luyến ko muốn rời đi. Quay đầu nhìn lại, ánh vào trong mắt chỉ có thân thể ko ngừng run rẩy kia. Rất sợ cậu sẽ đông động dậy nữa, sẽ ko còn thở nữa.....

“Chờ ta trở lại...” Phàn Chân Tường đứng 1 lúc lâu. Sau đó tự buộc mình phải rời đi.

Thẩm Tứ nhìn theo bóng dáng đang xa dần của gia mà ngậm cảm thấy ko đồng tình.....

Một đêm không ngủ, Thẩm Tứ biết chủ tử ít nhất cũng vài canh giờ nữa mới về đến bố trang vì thế đến ghế dài nơi phòng khách mà ngủ.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, nó ko nghe lời gia dặn dò, mặc kệ Đoàn công tử là sống hay chết nằm đó. Thậm chí nó còn hy vọng cậu ta mau mau tắt thở luôn đi, tránh cho gia gặp nhiều phiền toái.

Thẩm Tứ hai mắt mờ dần, che miệng ngáp, sau đó từ từ chìm vào trong mộng đẹp....

Mãi đến khi chiều tối, từ bên trong truyền ra tiếng rên nho nhỏ. Vẫn ko đánh thức được người đang ngủ say bên ngoài.

“Nước....Nước...” Tiếng nói yếu ớt mất hút vào trong không khí. Ý thức dần khôi phục lại, Đoàn Ngọc khó khăn mở ra mi mắt. Bỗng cảm nhận toàn thân nóng như lửa đốt “Đau... Đau quá...”

Như đang ở trong lò lửa, sự đau đớn xâm nhập vào thần kinh. Cậu khó khăn nghiêng người, tay hơi động dậy, dùng hết sức lực của cơ thể, cắn răng nhịn đau mà ngồi dậy. Cả người vướng vào nệm giường đau đớn ngã xuống. Thân thể cuộn tròn trên đất run rẩy ko thôi. Thật hận ko thể lập tức chết ngay đi.

Hở, chớp mắt 1 cái, cậu hít sâu 1 hơi, trong đầu nhất thời nhớ đến tiệm dầu đang bốc cháy. Trí nhớ tạm thời trở về nhưng cả người lại ko động dậy được.

Mắt dừng lại nơi chân, trên người đang khoát 1 chiếc áo mỏng làm bằng tơ tằm. thân thể chảy ra máu loãng nhuộm thành 1 màu đỏ tươi khiếp đảm. Chân dường như ko có cảm giác.

Giở tay áp vào nó, cậu sợ hãi hét lớn “Không “

Trong phòng vang lên tiếng hét trầm thấp như xé lụa. Miệng động đến viết thương cảm thấy đau. Mắt thấy đau, thân thấy đau, tay cũng thấy đau...

Đoàn Ngọc chậm rãi giơ tay lên, cậu sợ đến mức xém chút nữa là ngắt đi. Da bị bỏng sưng đỏ, bàn tay như ko phải là của mình. Bất giác giơ tay chống người trên mặt đất, cậu cất giọng khàn khàn hét to.

“A tay của ta, chân của ta..... Cơ thể của ta... Mặt...Của ta... Mặt Hở!” Cảm thấy hoảng sợ, cậu lập tức hướng đến chiếc bàn gần đó. Mở ngăn kéo tủ Loảng xoảng

Một cái hộp gỗ khắc hoa rơi xuống đất. Nấp hộp bật ra 1 chiếc gương đồng. Đoàn Ngọc cúi đầu nhìn vào mặt gương cậu như nhìn thấy quỷ mà hét lên

“Không không không...” Mạnh mẽ lắc đầu, đâu ko phải cậu, ko phải....

Đôi mắt ướt nước nhìn 4 phía đều là lửa đỏ thêu đốt thân thể đau đớn. Cậu cố lê thân thể đến cạnh cửa, miệng lầm bầm: “Tại sao ko chết.... tại sao không chết... Không chết...”

Dùng cả 2 tay để chống đỡ thân thể đứng lên, vịn vào bờ tường, khó khăn lắm mới đứng thẳng. Cậu phải rời khỏi người này. Ko thể ở lại để làm trò cười cho người ta.

Mỗi bước đi đều là đau thấu tâm can. Vết thương trên mặt sưng đỏ mà chảy máu, nhưng cậu ko có lấy 1 chút dũng khí để lau đi.

Không nên còn sống, không nên còn sống.....Trong đầu chỉ còn lại duy nhất suy nghĩ này. Đoàn Ngọc kéo chậm chạp lê bước, toàn thân ngã nghiêng như sắp đổ đến nơi mà đi về phía cầu thang. Chân trái vẫn cứ bước như thói quen nhưng ko còn chút sức lực nào để chống đỡ sức nặng của cơ thể. Cậu lập tức té xuống cầu thang, cả người lăn vài vòng sau đó đập vào mặt tường. Bộp..... Cậu quỳ rạp trên mặt đất ko hề động dậy.

Hở!

Thẩm Tứ nhất thời bình tĩnh, vội vàng nhảy dựng lên, bỗng thấy trên mặt đất loang loáng vài vệt máu.....”Áh!” Nó lập tức chạy ngay vào trong. Ko thấy Đoàn công tử, người đâu rồi?

Bỗng nhiên, chưa kịp phản ứng, Thẩm Tứ quay đầu lại, hai chân đập Bịch bịch bịch bịch mà chạy xuống cầu thang. Cả người bỗng bị thứ gì đó ở dưới cầu thang dọa cho hoảng sợ mà hét lên. “Quỷ quỷ quỷ... Quỷ...”

Đoàn Ngọc tóc tai rối bù, cả người bê bết máu lê bước ra cửa.

“Ta đáng chết... ko thể sống được.... đáng chết” Cố chịu đựng sự đau đớn trên cơ thể. Cậu dù chết cũng ko muốn ở chỗ này. Để cho người ta thấy bộ dạng xấu xí này.

Thẩm Tứ hoảng hồn trấn định, nhưng vẫn ko cất tiếng gọi Đoàn công tử.

Hở!

Bỗng nhiên, nó nhớ đến chuyện trọng yếu, Đoàn công tử sẽ hại gia tiêu tan sản nghiệp, mất đi cuộc sống bình yên thường ngày....

Gia nên tỉnh táo lại. Nhìn thử xem Đoàn công tử giờ đây 1 nửa người thật giống quỷ, sao xứng với gia được.

Sắc mặt trầm xuống, Thẩm Tứ không chút do dự chạy qua người Đoàn công tử, ngay lập tức mở ra cửa lớn của bố trang, tàn nhẫn nói: “Là người đáng chết, sao xứng với chủ tử của ta, mau chết!” Đau dài ko bằng đau ngắn, nó ko thể trở mặt ra nhìn chủ mình ngu ngốc cả đời.

Đoàn Ngọc thật vất vả mới đến được cạnh cửa. Hai tay nắm chặt lấy cánh cửa. Cấn răng lê bước ra ngoài, ngực đau đến thở ko nổi. Sự đau đớn như đang thiêu đốt cậu. Hiện tại mở miệng nói chuyện cũng đầy khó khăn.

Cậu quay đầu lại, đôi mắt đầy hận đời mà nhìn trừng trừng

“Ta sẽ đi, không cần người đuổi.”

Sau đó quay mặt, chậm chạp lê lê từng bước. Lệ nóng tràn mi theo gió bay tán loạn. Nhớ đến ai là người cứu cậu trở về. Ai là người làm cậu phải chịu thêm 1 lần nữa cảm giác đau lòng. Là ai....

Cổ gạt bỏ đáp án đã rất rõ ràng trong lòng. Mắt mờ mịt ko thấy rõ phía trước. Cố gắng lê lê từng bước nặng nề. Lúc này cậu muốn đến 1 nơi

Như ko hề thấy người khác đang lướt qua bên đường. Bỗng bình tĩnh khi nghe xung quanh mình cất lên tiếng hét chói tai. Cậu cố duy trì chút kiêu ngạo cuối cùng. Thà chết chứ ko nguyện lấy lấy thân tàn này với hậu thế.

Ko biết đã qua bao lâu, Đoàn Ngọc kéo dài hơi thở cuối cùng của kiếp người

Ánh trăng mờ ảo chiếu lên 1 thân ảnh trắng trắng bên bờ sông. Chầm chậm nhắm lại 2 mắt nhắm lẹ, ko chút do dự mà nhảy vào dòng sông lạnh như băng, trôi theo dòng nước đang chảy xiết, như rớt rửa đi thân thể đầy dơ bẩn và đau xót.

“Áh có người nhảy sông rồi!”

Một tiếng hét chói tai ngay lập tức vang lên từ đám người gần đó. Bọn họ tùm năm tùm ba đều chạy về mặt sông. Nhưng đã ko còn thấy được chút tăm hơi nào của người vừa nhảy xuống nữa rồi.

Loảng xoảng Phan Chân Tường trượt tay, chén rượu rơi xuống, vỡ vụn dưới đất.

Hắn giật mình. Trong nháy mắt, tim bỗng như bị ai đó bóp nát, lòng cũng trở nên vô cùng nặng nề....

“Đại ca, sao thế?”

Tân lang như cười như ko vỗ vỗ vai của Phan đại ca, nhất thời gọi về thần trí của hắn.

Phan Chân Tường cúi đầu nhìn những mảnh vụn trên mặt đất. Là điềm xấu bỗng nhiên kéo đến, “Đoàn nhi...” Hắn lập tức đứng dậy cáo từ: “Ta về trước vậy.”

Tâm hoảng ý loạn, có trời mới biết là hắn hiện tại ko còn chút sức lực nào để chống đỡ cơ thể. Mặc kệ em rể đang ngà ngà say bên cạnh, hắn khôi phục lại vẻ “Khỏe mạnh” nghe y nói là cười được Vân Nhi thật quá tốt rồi.

Còn hắn, giờ khắc này lòng bất an vô cùng. Có cảm giác mất mát....

Phan Chân Tường mang theo dự cảm ko may về lại bố trang. Vừa bước vào cửa đã thấy Thẩm Tứ đang lau sàn. Đôi mày rậm nhất thời nhăn lại, hơi bực mình. “Tại sao người ko ở trên lầu chăm sóc cho Đoàn nhi?”

“...” Thẩm Tứ ngẩng đầu lên, tay nắm chặt khăn lau, lòng hoảng sợ ko biết nên trả lời như thế nào!

Phan Chân Tường nhìn thoáng qua thùng nước. Lòng đầy lo lắng, giữ làn nước dơ bẩn đó có một màu hồng hồng....

Hả! “Ko phải là Hoa gia đã đến...” Ý thức được có chuyện bất ổn, hắn lập tức lao lên lầu –

Phan Chân Tường ngây người...

“Người đâu?”

Đệm giường còn lưu lại vết máu đã khô. Trong phòng đã được dọn dẹp qua. Sàn nhà ẩm ướt. Lòng buốt giá....

“Thẩm Tứ “

Phàn Chân Tường bỗng hét lên, đợi Thẩm Tứ xuất hiện ở cửa. Nó dường như rất sợ hãi ko dám bước vào trong. “Người đang làm gì? Hoa gia đã đến đây à? Đoàn Nhi đâu? Người đâu?”

Tim của Thẩm Tứ đập phình phịch, nhất thời quỳ rạp trên mặt đất, cắn răng thật lại toàn bộ chuyện ko may kia. “Gia, ngài đánh chết con đi, Đoàn công tử đã tỉnh lại, bị con đuổi đi rồi.”

Rầm!

Phàn Chân Tường nghe xong, như bị sét đánh trúng, lòng hoảng sợ ko thôi.

Một cơn bão giận dữ trước giờ chưa từng có quét đến. Giây tiếp theo, Thẩm Tứ đã bị hất nhấc lên, quăng vào tường nghe Bính một cái.

Gương mặt thành thật ôn hòa nhất thời biến đổi. Toàn thân giận dữ đều tập trung ở bàn tay đang nắm chặt lấy cổ áo của Thẩm Tứ. Hắn đang cố kiềm nén để mình ko bị xúc động mà bóp chết nó.

“Tại sao đuổi hắn đi, nói!” Ngữ khí mạnh mẽ đầy lạnh lùng ko mang theo chút tình cảm nào như liên tục gây áp lực như muốn giết người.

Thẩm Tứ bị nắm đến thở ko nổi, ngũ quan nhần nhúm rất khó coi, cứ “ah ah....” Mà nói ko thành câu.

Phàn Chân Tường gần như đánh mất lý trí mà túm lấy nó. Mất lộ ra gân máu đỏ tươi mà nghiến răng nghiến lợi, so với thường ngày như hai người khác nhau.

“Con....con....” Thẩm Tứ cố thở sâu, răng va vào nhau: “Con...là vì...tốt.... cho gia.”

Lời vừa nói xong, Phàn Chân Tường cũng từ từ ý thức lại được mà buông tay. Mặc kệ thân hình của Thẩm Tứ như ko xương mà trượt dài xuống tường, giọng khàn khàn ra lệnh: “Nói tiếp!”

Thẩm Tứ vỗ vỗ ngực, hít thở, tiếp tục nói nguyên nhân: “Con thấy ko đáng để gia làm như vậy....Khụ khụ.... Đoàn công tử ko đáng để gia gánh lấy phiền toái. Hoa gia ko phải dễ chọc vào....”

Phàn Chân Tường mặt không chút thay đổi hỏi: “Người cho là ta dễ chọc? Nên đuổi hắn đi....Người cho là ta ko có khả năng bảo vệ người mình thích?” Hắn thật quá hiền lành.....Hiền đến nỗi tạo cho người khác cảm giác yếu đuối. Có thật là chẳng làm nên chuyện gì ko?

“Hắn bị thương nặng như thế.... Người nghĩ là ta thương hại hắn? Hay cho rằng ta vì hắn mà điên rồi phải ko? Người nghĩ là ta sẽ vì hắn mà ăn cơm tù, thậm chí tán gia bại sản vì bồi thường phải ko?”

Thẩm Tứ ko biết làm sao ngoài gật nhẹ đầu, buồn bã nói: “Là đúng như thế....”

Giận dữ.

Tràn đầy trong lòng, nghiến răng nghiến lợi vì giận dữ!

Nhanh chóng nắm chặt tay, vẫn ko thể khống chế được cảm xúc. Hắn ai oán mà kết tội: “Đến tột cùng là ai mù quáng... “Các người chỉ biết hắn giết người phóng hỏa, chỉ nhìn thấy hắn ko quan tâm đến ta. Lúc xảy ra chuyện liền nhấn tâm đuổi hắn đi, nói là thay ta lo liệu chuyện phiền phức....”

“Cứ nhất định cho mình là đúng....Tại sao ko hề nghĩ đến suy nghĩ của ta? Ta luôn quan tâm hắn. Hôm nay, hắn làm sai là do mù quáng, mà người cũng bắt trung bắt nghĩa lại vô tình!”

Quay mặt đi, Phàn Chân Tường không thèm nhìn thêm gã giúp việc đã lâu năm của mình thêm lần nào nữa. Hắn muốn tìm Đoàn Nhi trở về.

Chạy ra khỏi tiệm vải, Phàn Chân Tường liền hỏi ngay người mình vừa gặp trên đường xem có thấy một người bị thương hay ko. Lòng tràn đầy hy vọng là sẽ dễ dàng tìm về được thiên hạ. Cậu ta bị thương nặng như thế kia mà, chắc là ko đi xa được đâu. Cũng có thể là ko còn sức lực gắng gượng được nữa mà ngất xỉu bên lề đường. Thậm chí, ko chừng còn gặp được người tốt bụng mang đến chỗ đại phu rồi....

Nhưng, sự thật lại vô cùng tàn khốc đối với hắn. Khi hắn hỏi đến người bị thương cần tìm thì ai nấy đều vô tình nói ko biết. Mọi người chẳng hề gặp qua người nữa người nữa quý nào cả.

Cứ tìm mãi, hắn cuối cùng cũng thấy một đám đông đang tụ tập náo nhiệt bên bờ sông, trong đó thậm chí còn có vài viên quan sai. Khi hắn tiến đến để hỏi xem nguyên nhân nào khiến nhiều người tụ tập như thế, thì biết được người có hình dung giống như hắn cần tìm tự trầm. Phàn Chân Tường nhất thời chấn động.

Toàn bộ hy vọng trong lòng đều tiêu tan. Nhìn mặt nước loang loáng trước mặt mà ở chân cầu thất thần cho đến tận bình minh. Hắn đang ném trái tư vị nát tan cõi lòng....

Lặng lẽ thương 1 người, đánh đổi tự do cho cậu. Thật cẩn thận giữ khoảng cách nhất định mà đối xử. Hy vọng hào huyền là sẽ có 1 ngày cậu chấp nhận hắn. Nhưng, kết quả của toàn bộ tình ý kia đã trôi theo dòng nước....

Gần nhất chỉ còn giữ lại tóc của cậu, trên đó hãy còn dính bẩn. Quấn chặt lấy tay mình, trong đầu cứ ko ngừng nhớ đến người đã bị hủy nửa gương mặt. Người mà hắn nhất mực yêu thương, cuối cùng cũng ko chịu buông tay mà hủy hoại chính bản thân mình....

Chung tình mù quáng đến cùng cực. Cậu trước sau vẫn ko yêu hắn. Mà hắn cũng chỉ yêu duy nhất mình cậu.....

Ba ngày sau

Phàn Chân Tường tổ chức tang sự cho Đoàn Ngọc như để chôn đi sự chiếm hữu sai lầm kia. Đồng thời cũng chôn đi tình cảm của chính mình. Tình yêu của hắn cũng đã theo cậu xuống tận huyết sâu rồi.

Từ đó về sau, trên gương mặt ôn hoà, hiền hậu, thành thật của Phàn Chân Tường đã không còn có thể cười tươi được nữa. Hắn như cái xác ko hồn mà sống. Tự bản thân trải nghiệm sự cô đơn giữa đêm dài mênh mang trong một căn phòng vắng lặng. Đôi mắt ôn nhu cứ nhìn đăm đăm như xuyên qua bức tranh trên tường mà tìm kiếm phần hồn thất lạc của mình..... (Hix hix, bạn Hữu chịu ko nổi, khăn giấy, khăn giấy, hix hix)

Chẳng biết đã bao lâu, Đoàn Ngọc bắt đầu mơ màng tỉnh lại, ý thức xen lẫn ảo ảnh cùng hiện tại gần bên. Thân thể giống như đang ở trong lò lửa, nhưng có lúc lại lạnh như băng. Cậu cũng ko còn chút sức lực nào mà chống lại nữa, cứ mặc cho người khác lặng lẽ nuốt thức ăn cho....

“Người là của ta nha, ta ko muốn vứt bỏ đâu Phụ thân hung dữ quá hà, ca ca ngoan ngoan chút xíu nha.....Đừng có la bậy bạ lên để phụ thân biết được.... Uhm, nhỏ nhỏ tiếng thôi...”

Cô ngốc cúi đầu, cái miệng nho nhỏ hồng hồng cứ nói năng loạn xạ lên. Đôi mắt to tròn hết nhìn trái lại nhìn phải của cậu. Lén ra ngoài trộm rơm về, xác định là người cha hung dữ kia vẫn còn đi bán cá chưa về nhà.

Lần thứ hai cô bé bò lại gần cậu mà ngủ. Là nó đã nhặt được cậu ở bờ sông rồi mang về. Cậu dơ bẩn quá, còn chảy nhiều máu lắm. “Chắc đau lắm nha...”

Cô bé giở ống tay áo ra nhìn nhìn. Trên đó vẫn còn dính nhiều máu đã đen lại, thật giống như trên mặt và thân thể của ca ca này.

Bé thật lo lắng nên cứ canh chừng cho cậu ngủ. Sao chẳng thấy cậu đứng dậy nói chuyện cùng mình. “Phụ thân có thể nói...” Nhưng bé ko thích nghe phụ thân nói chuyện, dữ lắm....

Ngốc nghếch mà chơi đùa ngón tay, cúi người giấu trong đồng rơm vài cái vỏ sò cùng mấy mảnh đồng nát. Đợi chơi chán, bé mới chui vào trong chăn, lặng im trông chừng người bạn mà bé đã mang về. Cái miệng nhỏ nhắn cứ ko ngừng nói về chuyện vĩ đại: “Ca tỉnh lại nói chuyện với ta đi.”

Người nằm kế bên ko nói chuyện với bé. Còn phụ thân chỉ biết đánh,... biết mắng.

Bé cũng ko biết nữa, phụ thân hung dữ lắm....

Bàn tay nhỏ bé cứ ko ngừng run rẩy nắm chặt lấy người đang ngủ, liên tục truyền hơi ấm, lòng có chút hy vọng xa xăm

Nói chuyện cùng bé, đừng như nương ngủ rồi ko tỉnh lại nữa.

“Con ngốc “

Nam nhân say rượu vui vẻ trở về, ko nhìn thấy bóng dáng của con gái mình trong căn nhà đơn sơ đâu cả “Con ranh chết tiệt.... lại chạy lung tung, lão tử không đánh gãy chân mày là ko được mà.”

Bốp! Nam nhân dẫn mạnh bình rượu lên bàn, lấy giọng rống lên. “Con ngốc đâu rồi, còn ko mau ra đây cho lão tử.”

Một chân đạp văng đi ghế dài, nam nhân say bắt đầu phát tác bực bội. Vợ mất sớm, con gái duy nhất lại ngu si....

Thật con mẹ nó, số của lão tử thật quá xui xẻo mà, thật là xúi quẩy đến cùng cực mới sinh ra được đứa con bị thiếu năng.

Lòng nổi giận đùng đùng vì đánh bạc thua vài ván, vì cuộc sống ko kiện toàn như ý. Nghiến răng ken két, nguyện rửa ông trời sao đối với gã đầy bất công

Một nghèo hai thua trắng tay, tài vận ko phát nổi.... Cuộc sống chỉ dựa vào việc bán cá mưu sinh. Gần nhất cũng chỉ có thể ăn cháo cầm hơi. Bán được chút lời đều dùng để mua gạo, mua rau và mấy bình rượu hết cả. Ko tiền ko bạc, đành phải bảo đứa ngốc kia tùy tiện làm vài món để nhắm rượu.

Ở thôn nhỏ này, người nào người nấy đều nghèo khổ như nhau. Đã thế, gã còn bị cười nhạo sau lưng. Chê bai nữ nhân đã nuôi được 14 tuổi đầu vẫn hầy còn ngu ngốc như đứa bé 3 tuổi.

“Thật con mẹ nó! Lão tử kiếp trước đã tạo nghiệt gì, đến kiếp này mới sinh ra 1 đứa ngu khiến người ta chê cười,.... Hừ!”

Cứ thuận miệng mà chửi, nam nhân say khướt ngã xuống, nằm dài trên ghế, vừa đặt mông xuống đã ngủ mất. Đầu óc lộn xộn cũng quên luôn con gái ngốc của mình đâu mất rồi.

Đêm khuya.

Tiếng hét thê lương chói tai phá đi sự yên tĩnh của màn đêm. Kèm theo đó là vài tiếng van xin “Đừng mà”. Thanh âm cứ như thế mà chạy vào đầu người khác, lặp đi lặp lại, quấy nhiễu, khóc thương,.... Chẳng biết bao giờ mới dứt.

Mây liễu nhăn lại, khóe miệng hơi động khiến nửa bên mặt bị hủy cảm thấy đau đớn vô cùng. Đoàn Ngọc chậm chậm mở mắt ra, xung quanh tối đen, ko biết là thực hay ảo. Trong đầu hầy còn nhớ một hình dáng mơ hồ nào đó. Bên tai lúc thì lặng im, lúc lại nghe được giọng nữ trong trẻo, lần nào cũng như lần nấy....

“Người tỉnh dậy nói chuyện với ta đi nha....”

Tỉnh dậy....Hả

Đoàn Ngọc nhất thời ngạc nhiên vô cùng. Bỗng nhiên chuyện xưa như lướt qua trong đầu, phóng hỏa, nhảy sông....sau đó....

Đôi mắt màu đồng đầy hoảng sợ mở lớn hết cỡ. Tay run run chậm chậm sờ sờ quanh mình, cảm nhận được dưới thân chỉ có rơm rạ, trên người còn có 1 cái chăn bông. Tay lại chuyển đến trên người, cảm thấy hình như đang mặc vải thô. Sau đó dần dần sờ đến gương mặt, chạm vào vết thương đã đóng mảy mấp mô. Chớp mắt 1 cái che miệng lại, ngăn đi tiếng hét vì hoảng sợ....

Hốc mắt nóng lên, hô hấp nhất thời ngưng lại. Lòng đầy đau xót, cậu nghĩ mãi cũng ko ra, mạng sống rẻ mạt của mình sao mãi vẫn chưa chết được....

Là ai nhiều chuyện đã cứu cậu!

Gấp gáp thở, một cơn giận dữ trong nháy mắt xông lên đến đầu. Cậu ko ngừng nguyên rửa người đã cứu mình cả nhà của mi sẽ chết ko được tử tế....

Miễn cưỡng động dậy thân hình đang đau âm ỷ. Toàn thân lạnh run rẩy, cảm nhận được ko khí đang vô cùng ẩm ướt xung quanh. Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng lịch bạch giống như người đang cẩn thận bước đi. Đoàn Ngọc hoảng hồn, hai tay tùy tiện hốt đầy rơm rạ, mà ko kịp nghĩ là nó chẳng có tác dụng gì trong việc tấn công đối phương cả.

Nín thở bất động chờ đợi. Cậu ko dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong bóng đêm dường như truyền đến âm thanh lách ca lách cách. Một vật cứng bỗng nhiên đập vào ngực “....” Đoàn Ngọc há miệng trợn mắt, đau tưởng chừng thấu tận tâm can, nhưng miệng vẫn cắn chặt lại ko dám kêu lên tiếng nào.

Bé ngốc ôm cậu, nước mắt nước mũi cứ nhiều nhào mà kêu: “Phụ thân xấu lắm....”

Mẹ nó, nữ nhân chết tiệt áp lên miệng vết thương của cậu, Đoàn Ngọc thô bạo bảo cô bé: “Cút!” Đồng thời dùng hết sức lực mà đẩy sức nặng trên người mình ra.

Bịch

Bé ngốc bị ngã ra ngoài đống rơm, tay xoa xoa thái dương, kêu lên: “Đau...” Xong lại bò về phía người tưởng chừng đang ngủ kia. Lúc này mới giật mình phát hiện, người đã tỉnh lại rồi.

Từng hơi thở buốt giá phả vào mặt bé, chớp chớp đôi mắt to tròn nhưng chẳng thấy được thứ gì rõ ràng cả. Tay liền sờ đông rồi lại sờ tây, bỗng tai nghe được tiếng hỏi.

“Cô muốn làm gì đó?”

Đoàn Ngọc lập tức nắm lấy hai bàn tay ko yên phận của cô bé. Mắt hơi nheo lại suy nghĩ, mặt trầm xuống ảm đạm sát khí. Muốn bóp chết cô ta....

Bé ngốc vẫn chẳng biết gì mà ngây ngô cười. Khóe miệng cong lên đầy ngọt ngào, tay cũng quên luôn đau đớn đã quên thủ hội đau, cứ nhất thiết cọ cọ vào lòng ngực của người trước mặt, lẩm bẩm: “Muốn nói chuyện cùng ta, muốn chơi cùng ta, đừng hung dữ với ta....”

Đoàn Ngọc bỗng sững sốt trong giây lát, lại nghe cô bé sợ hãi nói nhỏ: “nói chuyện nhỏ thật nhỏ nha, đừng để phụ thân nghe được.”

Chưa kịp hiểu hết những lời đó thì đã cảm nhận được bé đang run rẩy trong lòng mình. Cả người nhanh chóng dính lên thân của kẻ khác mà ko biết xấu hổ gì cả.

Một nữ tử bình thường sẽ ko nửa đêm mà ôm nam nhân xa lạ. Chưa nói đến nam nhân này lại có gương mặt thật đáng sợ.

Hai tay của Đoàn Ngọc lặng lẽ dời đến cổ của cô ta. Bỗng chốc trong đầu hiện lên 1 suy nghĩ muốn giết người.....Rồi sẽ ko còn ai biết là cậu vẫn còn sống, sẽ ko còn ai coi chuyện kia là 1 trò cười ghê tởm. Cậu ko muốn kéo dài hơi tàn, cậu càng ko tin mình ko thể chết được. Nhưng trước hết phải giết cô ta làm lốt đường ah....

Miệng cong lên nụ cười tàn nhẫn, gương mặt co rút vặn vẹo đau đớn. Cậu từ từ tăng thêm sức xiết chặt hai tay lại....

Bé ngốc ngẩng gương mặt trắng bệch lên, từ từ cảm thấy khó thở, tay đang nắm chặt áo cũng từ từ ko còn sức lực. Bỗng nhiên đôi mắt màu đồng lại ko biết vì sao mà ngập nước, há miệng mà thở gấp gấp, đến nói vài chữ cũng khó khăn.

Hoảng sợ, một đôi tay bé nhỏ ở trên người cậu mà quơ quào lung tung, đôi mắt to tròn cũng đang ngập tràn hơi nước. Vừa rồi thật dữ dằn giống phụ thân ah.

Càng gần sát bên, người ta lại càng giãy giụa. Mũi ngửi được mùi rượu, Đoàn Ngọc bỗng nhăn mày, ngửi kỹ lại thấy hơi thở của cô bé này ko có mùi rượu. Da thịt ẩm áp va chạm vào nhau, đầu cậu nhất thời chấn động

Buông nhẹ tay, ngạc nhiên khi thấy quần áo của cô bé xóc xếch, đang muốn làm gì với cậu?!

“Đừng mà....” Bé ngốc đánh lên ngực cậu, ko ngừng lắc đầu mà kêu lên: “Đừng mà.... Đừng mà....”

Âm thanh vô vùng quen thuộc chạy vào tai, tựa như bóng đêm kia đang đè nặng lòng người. Sắc mặt của Đoàn Ngọc càng thêm trầm xuống, tạm thời dần xuống sát khí. Rất muốn biết rõ, cô ta là ai?

Đây là nơi nào?

Mà tại sao cậu lại lo chết....

Lại thêm 1 đêm ko ngủ, Phan Chân Tường chậm chậm bước đến bên cửa sổ. Đẩy cửa ra, một cơn gió lạnh ủa ngay vào phòng, hần vẫn bất động đứng bên cửa sổ. Chăm chú nhìn bên ngoài phòng, một chút tuyết đầu đông bắt đầu nhẹ nhàng rơi xuống.

Nhớ nhưng vẫn chưa bao giờ giảm bớt theo thời gian. Ngày qua ngày càng đông đầy thêm nỗi nhớ tương tư. Vẫn cứ nhất quyết, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, hần đã ko tiếc gì phải người tìm kiếm xung quanh. Bất kể là nghe nói ở đâu có người ko trọn vẹn do bị bỏng vì lửa, bất kể đường xá xa xôi, đều ko ngăn được hần đến nơi chứng thực. Cho dù mọi người nói hần bị điên rồi đều ko sao cả.

Mà hần cũng đã sớm điên rồi, ko phải sao....

Hồng Tụ mang đồ ăn sáng vào phòng, ở sau lưng hần mà gọi: “Gia, dùng bữa.”

“Ra ngoài.”

Mệnh lệnh trầm trầm truyền đến. Hồng Tụ buồn bã cúi đầu đáp lại: “Vâng ạh.” Nàng lập tức bước ra khỏi phòng.

Không dám ở lâu, sợ gia không đợi nói thêm tiếng thứ hai đã tổng nàng ra ngoài.

Cũng không dám quay đầu lại, càng sợ gia bảo nàng thu dọn hành lý mà cút về với gia đình.

“Lạnh quá...” Hồng Tụ xoa xoa hai tay, nhưng ko đuổi được từng trận rét run người. Tháng ngày này, bọn người làm trong nhà đều cảm thấy khổ sở. Gia ko còn bình dị gần gũi. Điên rồi....

Bước qua cổng vòm có hoa rủ xuống, mới dám quay đầu lại. Đôi mắt cứ dán vào thân ảnh cao lớn đang đứng bên cửa sổ. Giờ này khắc này nàng đã hối hận về việc làm lúc trước

Ko nên chê ông chê eo người ta. Gia thương ai cùng bọn họ có liên quan gì đâu.

Quý quân sự dẫn theo Liễu Thanh, mang theo một số lượng bạc khá lớn, theo lời của gia dặn mà xử lý việc buôn bán bên ngoài. Trên đường về, xe ngựa dừng lại ở ngã tư đường náo nhiệt. Quý quân sự nhảy xuống, mở cửa xe cho gia, hỏi: “Gia, ngài muốn xuống chỗ này àh. Sao ko để chúng tôi đưa ngài về?”

“Không cần, tự ta về một mình cũng được.”

Phan Chân Tường bung tán ô bằng giấy dầu trong tay, nhìn ko khí nơi ngã tư đường đang rộn ràng chuẩn bị tết đến, liền hỏi: “Qua vài ngày nữa là lễ trừ tịch (tức là đêm 30 tết đó mà) người và Liễu Thanh có về nhà ko?”

Hần đem 1 phần tám sản nghiệp cho Quý quân sự để thành gia lễ (~ lập gia đình)

Vì Quý quân sự đã theo hần nhiều năm, trung thành và tận tâm, giúp đỡ hần thật đắc lực. Hần đương nhiên rất vui lòng tặng cho y hậu lễ như thế. Chúc cho y và Liễu Thanh luôn có cuộc sống bình an hạnh phúc ko sầu ko lo.

Gương mặt thành thật ko chút thay đổi, nhìn hai người bọn họ mà hâm mộ. Liễu Thanh tình nguyện sống cuộc sống bình thường, dứt khoát đi theo Quý quân sự, tương lai chắc chắn sẽ trở thành hiền thê của hần. Lúc trước, hai người bọn họ vẫn còn bận tâm vì chuyện của hần mà vẫn chân chừ chưa chịu dọn ra ở riêng.

“Gia, đến tết, ta cùng Liễu Thanh nhất định sẽ về nhà cho thêm phần đông vui.” Gia đối xử với y cũng ko tệ. Làm người nên uống nước nhớ nguồn. Y có được ngày hôm nay là do gia luôn đối đãi rất tốt, xem hẳn như người trong nhà mà chiều cố.

Đáng tiếc... Gia đã mất hết hy vọng. Đến nay vẫn chưa thể quên được Đoàn công tử. Mọi người đều thấy rất rõ đôi mắt của gia luôn chứa đựng sự buồn bã. Ai cũng ko dám trước mặt gia nhắc lại chuyện này.

“Người dẫn Liễu Thanh đi đi. Ta có việc cần đến Lục gia 1 chuyến.”

Quý quản sự rất muốn khuyên gia nên thả lỏng đừng tìm tung tích của Đoàn công tử nữa. Người đã chết rồi, gia chính là ko dám đối mặt với sự thật. Y ko khỏi cúi đầu thở dài nói: “Gia, ngài đi thông thả.”

Phản Chân Tường dần dần rời đi. Sau lưng hắn, xe ngựa cũng bắt đầu xa dần. Còn hắn cứ chậm chậm mà bước lên cầu, mắt buồn thương nhìn dòng nước đang bắt đầu đóng băng. Ngực cũng từ từ nóng lên, nhớ nhung, tưởng niệm cứ theo gió mà phiêu tán, bay về một nơi vô định ở phương xa nào đó.

Người bị đè nặng cả đêm, Đoàn Ngọc trợn trừng mắt cho đến hừng đông, mới nhìn rõ nơi mình đang ở là một phòng chứa củi tồi tàn.

Xung quanh đều là rơm rạ, phủ trên người cậu là 1 cái chăn bông rách nát. Còn có thêm 1 nữ nhân đang ngủ yên như chết đè nặng lên thân nữa. Cô ta mềm mại nhưng lại hơi thối....

Nhăn mày lại, cậu lắc lắc nữ nhân. Một lúc sau thấy cô bé hầy còn ngái ngủ mà dụi mắt ngồi dậy. Cả người ngây ngốc mà cười với mình.

Từng đợt gió lạnh thổi vào, như xua đi lo lắng trong lòng.

“Cô là ai?” Sắc mặt của Đoàn Ngọc càng lạnh lùng hơn, mắt liếc về phía bả vai trắng bệch lộ ra sau manh áo rách, vẫn còn lưu lại 1 dấu cắn màu đỏ.

Biết ngay nó là gì, mặt Đoàn Ngọc như đóng thêm 1 tầng băng mỏng. Ước chừng cô bé mới khoảng 13, 14 tuổi là cùng. Nhỏ vậy mà có gia đình rồi sao?” Đưa tay sửa lại quần áo cho bé, mắt dời xuống cổ, thấy rõ ràng vết bầm của 5 ngón tay. Ý định tàn nhẫn trong đầu lại trở lại. Vẫn rất muốn bóp chết cô bé....

“Còn không mau nói cô là ai. Đây là chỗ nào, là ai cứu ta?”

Thân thể đau âm ỷ, nữ nhân chết tiệt này ép cậu thật khó chịu, ngay cả 1 chút tự ý thức cũng ko có. Đoàn Ngọc cắn răng để ko phải rống lên, lo lắng sẽ khiến người ngoài đến xem bộ dáng thừa sống thiếu chết của cậu bây giờ rồi lấy đó mà đùa bỡn.

Người mới tỉnh lại đã nói với bé thật nhiều. Bé ngốc cười hì hì, cuối cùng cũng có bạn chơi cùng. Thoáng chốc, bé liền trả lời: “Phụ thân gọi ta là con ngốc.....” Bé cúi đầu, theo thói quen mà chơi với ngón tay mình. Cất tiếng thật nhỏ mà nói ra sự hờn giận: “Phụ thân dữ lắm, sẽ đánh ta....”

Bỗng nhiên, bé cuống quýt rời khỏi người bạn, khẩn trương quỳnh quán nói: “Đừng cho phụ thân biết nha. Đi nấu cơm, nếu ko phụ thân sẽ đánh.”

Đoàn Ngọc ngạc nhiên nghe cô bé trả lời chẳng ăn nhập gì với nhau. Mắt thấy bé ra ngoài rồi biến mất sau đóng rèm. Sau đó thì vang lên tiếng đóng cửa, cậu ko biết bé đi đâu, nhưng có thể xác định nữ nhân này... .. Ko phải là cô gái bình thường....

Người ra ngoài rồi, Đoàn Ngọc mới cởi áo kiểm tra vết thương toàn thân. Có vài chỗ đã đóng mào, nhưng chỗ da bị bỏng vẫn còn sưng đỏ. Thật cẩn thận chạm vào miệng vết thương, không dám tưởng tượng gương mặt mình sau này sẽ như thế nào.

Trong đầu nhất thời nhớ lại hình ảnh cuối cùng mà mình nhìn thấy. Kia vẫn bày ra gương mặt xấu xí.... Hở, yếu ớt, hít thở vài cái, âm thanh giờ trở nên khàn khàn thật khó nghe.

Cúi đầu mặc lại xiêm y chỉnh tề. Mắt đã ướt đẫm, nhớ lại lời của Thẩm Tứ trước khi đuổi cậu ra ngoài “Là người đáng chết. Sao có thể xứng với chủ tử của ta, mau cút!”

Đầu nhớ lại gương mặt thành thật ôn hòa hiền hậu. Trước kia chê hắc xấu, khi hắc ko vừa mắt mình. Giờ đây..... Tự bản thân còn xấu hơn người ta gấp trăm lần. Đúng là quả báo.

“Quả báo..... Ah...” Miệng cười thật chua xót, thì thầm tự giễu: “Quả báo.... Là quả báo cho việc đã thương người khác.... Ta đáng chết nhưng sao lại ko chết....”

Không biết ngốc tử xấu xí kia có chết ko. Hoa gia có hận cậu thối xương ko....Lại càng ko biết Phàn gia đã quên cậu chưa.....

Tốt nhất là hãy quên mất trò cười này....Bất kể là cậu có chết hay ko....Tốt nhất là hãy quên hết đi.

Nước mắt cứ ko ngừng rơi mà thấm ướt áo. Tóc tai rũ rượi như che lấp đi đáng vẻ yếu ớt này. Ko muốn người khác chế nhạo. Đến chết cũng ko muốn....

Phòng chứa củi ẩm ướt và hôi thối. Ngoại trừ rơm rạ, còn có vài dụng cụ làm nông linh tinh khác. Hầu hết đều đã rỉ sét hoặc hư hỏng. Cậu thầm đoán chủ nhân nơi này chắc là trước kia sinh sống bằng nghề nông.

Đoàn Ngọc khập khiễng đến bên khe cửa nhỏ hẹp, quan sát bên ngoài. Lòng đầy nghi vấn, nhưng chưa có câu trả lời.

Cô bé ki bình thường kia là ai?

Đến tột cùng là ai đã có phúc thấy qua cậu trong bộ dạng này?

Trừ lần đó ra, thì dấu vết trên người cô bé kia là ai gây ra....

Sắc mặt trầm xuống, Đoàn Ngọc bạo gan mà phán đoán.

Lặng lẽ trở về chỗ cũ, Đoàn Ngọc nuốt ko nổi những thức ăn mà cô bé mang đến. Tuy là nóng hôi hổi, nhưng lại là canh xương cá ko phải để người ăn. Mà cậu cũng ko muốn quan tâm xem mình có bị đói chết hay ko.

Nhưng bé ngốc lại để ý.Nháy nháy đôi mắt to tròn vừa dụ dỗ vừa lừa gạt người bạn mới của mình nghe lời. “Ăn chút gì đi mà, nếu ko sẽ đói lắm đó.” Bé cảm thấy thật buồn, cho là chắc cậu ngủ ko ngon nên mới ko nghe lời như thế.

Bất kể là cậu ăn gì, làm gì bé đều dán chặt bên người. Nhân rất ngoan ngoãn ko hề làm loạn gì cả. Thật giống như nường trước kia. Nhưng nường lại nằm bên cạnh cậu, mãi cũng ko tỉnh lại....

“Đừng bỏ mặc ta nha.” Bé ngồi xổm trước mặt cậu, ngẩng gương mặt ngốc nghếch lên nhìn.

Đoàn Ngọc trừng mắt nhìn bé. Cuối cùng cũng xác định được đầu óc cô bé có vấn đề, là 1 người ngốc. Nói năng lung tung loạn xạ toàn là lời vô nghĩa. Chẳng có lấy 1 câu trả lời nghi vấn trong lòng cậu.

Tập hợp lại tất cả. Tám chín phần cũng biết được cô bé này có 1 vị phụ thân. Chính bé là người đã mang cậu từ bờ sông về để bầu bạn.

Lúc phụ thân của bé ko có ở nhà, bé đều làm bạn với cậu. Hành vi cứ như thói quen mà lập đi lập lại. Sau khi ăn canh xương cá xong, bé sẽ chạy ra ngoài, không bao lâu thì quay lại, xách theo 1 thùng nước nhỏ, ko nói lời nào mà cõng y phục của cậu.

“Cút ngay!” Chộp mắt dừng lại bàn tay đang ve vuốt của cô bé. Mắt nhìn trừng trừng khuôn mặt đang dính bụi bẩn cùng than củi kia, Đoàn Ngọc lại muốnbóp chết cô bé!

Dù sao cũng không ai thấy, không ai biết sự hiện hữu của cậu.... Cậu vẫn còn thừa sức để giết bé. Lúc này ko giết còn đợi khi nào nữa.

Tay nắm chặt lấy cổ áo của bé. Dí sát bé vào trước mặt. Giận dữ, hận thù ánh lên tràn đầy đôi mắt. Đầu ko ngừng tính toán xem sau khi giết cô bé rồi thì mình sẽ chết như thế nào....

Cắn lưỡi tự sát, kéo bé chết chung.

Bé ngốc chớp mắt 1 cái lộ ra sợ hoảng sợ. Bỗng nhớ đến cậu ko phải là phụ thân, “Đừng giống như phụ thân mà đánh ta” Mặc kệ cậu đang thô lỗ túm lấy mình, bé cúi đầu, phát hiện y phục của cậu có màu đỏ đỏ của máu. “Ah! Chảy máu.....” Bé kêu lên sợ hãi, ngẩng mặt lên nhìn. Sau chưa thấy cậu kêu đau.

Đoàn Ngọc nhận thấy thái độ lo lắng của bé. Đôi mắt to tròn tràn đầy nước mắt. Mặt hấn nhất thời biến hóa phức tạp, thể hiện sự giằng co trong lòng

Nên giết bé hay ko....

Cô bé này ngu xuẩn, cái gì cũng không biết. Khờ khạo làm bạn với cậu, ko hề ý thức được nguy hiểm, đại khờ ko biết nhân gian hiểm độc. Ko biết bé đã cứu về 1 tên tội phạm phóng hỏa giết người.

Bỗng nhiên, trong đầu như nổ tung

Đoàn Ngọc dần dần buông rời lỏng tay ra. Như là gặp phải quỷ mà đẩy cô bé. “Cút ngay!” Cậu hét lên.

Động dậy thân mình, mạnh mẽ quay mặt đi. Đầu giống như nhau cả thôi là đứa ngốc....

Bé ngốc ngồi dưới đất, ko biết vì sao cậu lại hung dữ như thế. “Người cũng giống như phụ thân.... Ta sợ phụ thân.”

Bỗng nhớ đến cậu vừa chảy máu. Bé liền bò lên rơm rạ đến gần cậu, cả người run rẩy lay nhẹ bờ vai cậu: “Nói chuyện với ta đi. Nói đi.”

Tiện tay túm lấy xiêm y đang vương vãi, bé lo lắng: “Đừng ngủ gật mà.”

Đoàn Ngọc quay đầu lại trừng mắt nhìn bé thật lâu. Dù ko hiểu ý nghĩa trong lời nói đơn thuần của bé. Nhưng lại biết rất rõ, bé sợ ko có bạn, sợ phụ thân hung dữ. Nhưng sẽ ko sợ cậu, ko để ý đến cậu toàn thân xấu xí.

Suy nghĩ tàn nhẫn trong đầu đồng loạt bị sụp đổ. Cô bé này thật đơn thuần khiến người ta ko nở nhần tâm hạ sát. Sự độc ác, xấu xí của cậu dưới mắt của bé đều ko hề hiện diện. Đoàn Ngọc vươn tay giật lấy xiêm y trong tay bé. Buồn bã, cô bé trước mặt thật ngốc nghếch đến đáng thương. Cậu đã lâu lắm rồi mới mất kiểm chế như thế....

10. Chương 10

Một bức tranh thêu khiến cho người của Lục gia trở nên vô cùng căng thẳng. Lục bà còn bảo bọn người hầu lui ra, trong phòng chỉ còn lại hai người con dâu, cháu trai và cháu dâu. Còn có thông gia Phan Chân Tường.

Phan Chức Vân mãi đến khi về thăm nhà mới biết được Đoàn ca ca vào ngày tân hôn của nàng đã làm chuyện ngu ngốc rồi bị Thẩm Tứ đuổi đi. Trong đêm đó thì nhảy sông....

Việc này, đến tận bây giờ nàng vẫn chưa dám kể cho bà bà nghe. Chuyện lúc xưa của Lục gia cũng là nàng từ miệng tướng công mình mà biết được chân tướng. Chợt bừng tỉnh thì ra Đoàn ca ca để lại cho nàng 1 bức tranh thêu là có cơ duyên

Bức tranh thêu tinh xảo được đặt trên bàn. Ko khí trong phòng yên tĩnh ko 1 tiếng động. Lục bà cầm chuỗi Phật châu, thì thầm đọc kinh để cho lòng được yên ổn.

Lục phu nhân mặt mày ảm đạm cúi đầu ko nói gì. Nhớ đến người thiếp đã lâu rồi chưa hề gặp mặt kia. Bà cũng nhất thời ngất xỉu, khiến cho mọi người trong nhà đều sợ hãi.

Lục Tam Thiểu nắm chặt lấy tay vợ mình, truyền thêm tinh thần, vỗ về bên tai nàng. “đừng buồn khổ như thế, ta sẽ đau lòng.” Cảm thấy thật hài lòng khi thấy tai nàng nhanh như chớp đỏ bừng lên.

Mặt của nữ nhân trong phủ này ngày nào cũng mây đen sấm chớp. Bà bà thì hối hận, mẫu thân lại trách móc nặng nề. Thương cảm cho cháu dâu lấy phải cháu mình là người sắp chết đến nơi, lấy chồng cũng như ko. Vì căn bệnh của y “cũng ko phải nhẹ”. Bất quá tất cả chỉ là giả vờ.

Không làm như vậy, sao có thể cưới được nữ nhân vừa tự ti vừa then thùng này.

Nàng đã quên hai người bạn họ ba năm trước có gặp qua 1 lần. Lúc đó nàng ra ngoài mua chỉ thêu, vô tình đụng vào y ở ngoài cửa. Nàng xấu hổ từ trong lòng y mà bỏ chạy rồi té ngã. Y tiến lên đỡ nàng đứng dậy. Nữ nhân khi đó đang ko...Y cũng ko hiểu làm sao tự nhiên mình bị đánh 1 cái

Đại ca bảo hần là bắt lương trêu ghẹo con gái nhà lành..... Thật oan uổng mà... Bất quá, cái đánh này cũng ko hề gì, y thể sẽ bắt nàng bồi thường cho bằng được mới thôi. Bỗng ngay lúc đó thấy nàng khắp khiên dựa vào ca ca mình mà rời đi.

Từ đó y bắt đầu giả bệnh, còn phái người tung tin ra ngoài, đồn đãi khắp phố lớn ngõ nhỏ rằng: Nam nhân lục gia có lời nguyện là sống ko thọ. Mà cũng thật trùng hợp là hai vị huynh trưởng của y cũng ko được sống khỏe là bao.

Vì thế, không ai dám đồng ý cùng Lục bà nói chuyện hôn sự. Y cũng ko muốn bà bà tìm thê tử cho mình chút nào. Toàn là mấy cô nương tròn tròn trọc trọc đầy thịt, ôm cũng ko xong, y còn lo là mình sẽ bị đè chết nữa kia.

Bà bà cứ vọng tưởng là y có thể làm cho Lục gia này con cháu đầy đàn mà xem y như lợn ko bằng. Cứ thúc giục mọi lúc mọi nơi mà ko cần quan tâm xem mấy nữ nhân kia là người ra sao.

Y nếu ko dùng chút thủ đoạn nho nhỏ, sao có thể cùng trưởng bối trong nhà đàm phán để cưới được người mình thương. Thú về 1 nữ tử xa lạ chưa gặp lần nào, có trời mới biết hôn nhân của y là hân hạnh hay bất hạnh?

Không muốn bước theo con đường sai lầm của cha. Nhắm mắt nghe lời mà ràng buộc nhân duyên. Kết quả là đầy bi kịch. Cha vì ko chịu nổi đau buồn mà chết, nương thủ tiết, tạo nên cục diện trong nhà như bây giờ, ngoài bà bà còn có cả nương.

Lục Tam Thiếu ko khỏi lắc đầu, nghĩ thầm trưởng bối trước kia đã làm chuyện hồ đồ. Cứ nhất quyết muốn chia quyền rẽ thúy.

Năm đó, bản thân còn nhỏ, nhớ mang máng là cha có thú thiếp, còn dẫn về 1 người ca ca cùng cha khác mẹ. Tuổi tác bọn họ xấp xỉ nhau, nhưng rất ít chơi chung, bởi mẫu thân ngăn cấm, bà bà làm khó dễ. Y đã sớm được nhồi nhét vào đầu quan niệm ca ca kia là tạp chủng.

Khoảng nửa năm sau, bà bà và nương thừa dịp cha rời nhà mua bán, lén đem tiểu nương cùng ca ca đuổi ra khỏi Lục phủ, từ đó về sau ko còn tung tích.

Đợi đến khi cha trở về, bà bà lừa cha nói tiểu nương lén trốn theo người khác. Cha ko chịu không nổi đả kích mà tinh thần dần trở nên sa sút, vài năm sau thì bệnh chết. Sau này, nương bắt đầu hối hận, cũng từ đó, bà bà hay ăn chay niệm phật, tu nhân tích đức, mọi chuyện đều là lúc y lớn lên trưởng thành mới biết tường tận chi tiết.

Lục bà nôn nóng muốn tìm về một huyết mạch khác của Lục gia. Vì thế đem chuyện xưa kể lại thật êm tai.

Bà hối hận năm đó làm ra chuyện thủ bại. Hại chết con trai độc nhất của mình, “Hảo thân gia àh, ta nghe cháu dâu ngoan hay nhắc đến, cháu nội của ta có thật là ở bên cạnh người ko?”

Bà muốn mang người trở về nhận lại tổ tông, bù đắp cho những thua thiệt của cậu.”Ta còn nhớ rất rõ đứa bé kia thật giống mẹ nó y như đút. Mẫu tử hai người lưu lạc bên ngoài chắc là gặp ko ít khổ sở. Nếu bọn họ đồng ý trở về...”

“Không kịp nữa rồi.”

Phàn Chân Tường cứ chăm chú nhìn bức tranh thêu tinh xảo ở mép bàn. Trong đó có 1 đôi nam nữ là cha của Lục Tam Thiếu và nương của Đoàn Nhi. Đây là ý định diên rồ mà Đoàn nhi làm trước khi chết, muốn lưu lại nhân thể sự tồn tại của mình.

Thoáng chốc oán giận của hần lại trôi lên. Cảm thấy ngữ khí của bọn người ở Lục gia thật hung ác, nhưng hết thấy cũng là để che giấu sự sâu muợn ko muốn cho ai biết.

Lục Tam Thiếu lén dò xét thái độ của hai vị trưởng bối. Sắc mặt quả nhiên trắng bệch. Nương day dứt, bà bà thì hoảng hốt.

“Hai mẹ con bọn họ vẫn còn oán ta sao?” Bà ko phải ko nghĩ đến chuyện phái người tìm người về. Nhưng lại ngại việc xấu trong nhà truyền ra ngoài. Cứ như vậy liền gác lại đã nhiều năm rồi.

Nếu không phải có bức tranh thêu này. Đến dùng khi để nhắc đến chuyện này, bà thậm chí còn ko có.

Lặng yên cuối đầu bái Phật. Cầu xin phù hộ cho mẫu tử bọn họ ở bên ngoài được bình an. Vì để bớt đi 1 thân nghiệp chướng, bà ko ngần ngại phát gạo, làm cầu, trải lộ, nguyện làm việc thiện, hy vọng lão thiên gia phù hộ cho Nam nhân của Lục gia sống lâu 1 chút, con cháu viên mãn.

“Bà bà, Đoàn nhi đã bỏ đi rồi. Ta vẫn sẽ tiếp tục tìm hần, đến khi nào tìm được mới thôi. Xin các người hãy đối xử tử tế với Vân nhi, đồng thời cũng tuân thủ ước định. Tương lai, nếu Vân nhi sinh hạ con trai, 1 đứa trong đó phải mang họ Phàn.”

Lục phu nhân ngẩng đầu lên, tâm tình kích động hỏi: “Thân gia, chuyện chúng ta hứa, đương nhiên sẽ làm được. Nhưng người nói hần bỏ đi nghĩa là sao?”

Năm đó, bởi vì bà ganh ghét ko muốn để tướng công lập thiếp. Bà bà lại ko vừa lòng khi thấy 1 thanh lâu nữ tử bước vào phủ. Thế là bà nghĩ ra kế nhỏ đi cái gai trong mắt. Chuyện qua nhiều năm, cuối cùng mới nghiệm ra, chuyện năm đó làm kết quả chỉ là số ko.

Bà tuy là chính thất, nhưng tướng công đã sớm cùng thanh lâu nữ tử kia yêu thương nhau nhiều năm. Nếu ko phải vì quan niệm nối dòng. Con người này vốn dĩ chưa bao giờ thuộc về bà.

Hiện tại, bà chỉ sợ lời đồn bên ngoài thành sự thật, Nam tử của Lục gia đều chết sớm.

Việc này ảnh hưởng trực tiếp đến con trai của bà. Hai ba năm nay thân thể của nó cứ suy yếu dần. Đường như là quả báo.

Lục phu nhân không ngừng xoắn khăn tay, nín thở chờ đợi câu trả lời.

Phàn Chân Tường dời ánh mắt lên người em rể. Nghĩ thầm hần nên nói tránh đi mấy chuyện phiền phức, ko cho hai vị trưởng bối biết sự thật.

Hơi khép hờ mắt, Phàn Chân Tường trầm tư một lát, sau đó nói: “Đoàn nhi bỏ đi, ta cũng ko biết tung tích của hần.”

Hờ hững mở ra cánh cửa lớn của đại sảnh. Phàn Chân Tường không muốn ở lại thêm chút nào nữa. Phía sau truyền đến tiếng khóc nức nở của Lục phu nhân. Hần cũng ko muốn quay đầu nhìn lại, mà bước ra ngoài.

Một lòng nghĩ người khác không cần đích, hần cần, người khác ko thương, hần thương. Ngực lần thứ hai nhói đau. Vì tưởng niệm.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Đoàn Ngọc cũng ko biết là mình đã ở đây được bao nhiêu ngày rồi. Đường như cậu đã mất đi khái niệm về ngày giờ. Được bé ngốc lén giấu trong phòng chứa củi, cậu dần dần cũng xem bé là bạn.

Vẫn thường hay chịu đựng mớ lời vô nghĩa mà bé ta hay lập đi lập lại. Nhìn bé chơi mấy thứ linh tinh mà người khác vứt đi. Chơi chán bé lại đánh lấy người mà sưởi ấm, rồi lăn ra ngủ như 1 đứa trẻ ngây thơ vô tư lự.

Chăm chú nhìn bé lau đi gương mặt đầy khói bụi. Lộ ra đôi mắt to tròn trong veo như nước hồ. Mũi nhỏ nhắn tinh tế, còn có cái miệng anh đào hồng rất đáng yêu, đôi má phần nộn mịn màng. Dù hành động quái lầy người làm cậu hơi khó chịu nhưng cũng biết được dường như mình là chỗ dựa duy nhất của bé.

Trong khoảng thời gian dưỡng thương này, tâm tình của cậu cũng dần trở nên bình lặng, cũng dần nhận ra được bản thân thật xấu xí. Vì ko có được liệu trợ giúp, với vết thương của cậu, việc khôi phục lại như cũ là điều ko tưởng. Hơn nữa còn thường xuyên bị cô ngốc hành động ko ý thức kia đụng chạm, miệng vết thương khó khăn lắm mới kéo mãi lại rách toát ra.

Hắn cũng không phiền vì bé thô lỗ. Biết bé ngốc, nên đã dễ dàng hình thành thói quen tha thứ cho những hành động kia. Thậm chí thấy nó dễ thương, còn vui mừng khi bé xem mình là chỗ dựa mà dính lấy. Ko mang theo tình cảm nam nữ phức tạp, chỉ đơn giản xem bé là muối muối của mình mà thôi.

Một muối muối rất ngốc lại đáng yêu....Nhưng lại có 1 người cha ko nên thân!

Mỗi khi nghe thấy tiếng gào thét truyền từ bên ngoài vào. Lòng cậu dâng lên xúc động, rất muốn xông ra ngoài mà giết người!

Sắc mặt của Đoàn Ngọc càng lúc càng trầm xuống. Cúi đầu nhìn thấy trên mặt bé còn hằn dấu của 5 ngón tay, liền hận mình đang lâm vào tình cảnh nửa sống nửa chết ko có đủ sức lực để lao ra mà đỡ thay bé những bực tức của cơn thịnh nộ kia.

Nửa đêm, cậu ko thể nào mặc kệ tiếng khóc đang vang vọng truyền đến. Giống như ma ám khiến đầu người ta nhứt nhối đến phát cuồng

Cậu hận mình biết nhưng đành uất ức ko làm gì được. Chân trái bị thương ko còn chút sức lực, ngay bản thân cũng ko thể bảo toàn. Cậu cũng ko ngu đến độ chẳng biết cân nhắc lợi hại. Mình bị nam nhân đánh chết không sao cả, lỡ như liên lụy bé bị thương tổn nghiêm trọng, sau này ai sẽ che chở cho bé?

Thầm tính toán, ko muốn bé cứ ngây ngốc mà tiếp tục chịu sự xâm hại. Đoàn Ngọc lần theo vết nứt trong phòng tìm mấy thứ nông cụ vừa tay, giấu đi dưới đồng rơm mình nằm ngủ, thừa dịp nam nhân ra ngoài kiếm sống, cậu chạy ra khỏi phòng, lên quan sát địa hình.

Thầm tính toán, ko muốn bé cứ ngây ngốc mà tiếp tục chịu sự xâm hại. Đoàn Ngọc lần theo vết nứt trong phòng tìm mấy thứ nông cụ vừa tay, giấu đi dưới đồng rơm mình nằm ngủ, thừa dịp nam nhân ra ngoài kiếm sống, cậu chạy ra khỏi phòng, lên quan sát địa hình.

Ngôi nhà tồi tàn ko đáng giá gì. Hàng xóm cũng ở cách đó rất xa. Chả trách người ta ko hề phát hiện ra hành vi cầm thú của gã đàn ông kia. Thậm chí đứa con ngốc nghếch của gã có kêu rách cổ họng cũng chẳng ai nghe thấy.

Chẳng những thế, gã còn đe dọa bé ngốc, ko cho bé đến gần hàng xóm. Mà cho dù bé có cãi lời, thì trong mắt mọi người xung quanh đây, bé cũng chỉ là 1 con ngốc hay nói nhảm nên chẳng ai hay biết gì cả.

Lên vào nhà chính, cậu chưa từng thấy qua ngôi nhà nào hỗn độn và dơ bẩn như thế. Nhà có 1 phòng ngủ và 1 phòng bếp, cạnh đó còn có vài dụng cụ của nhà nông. Đồ đạc vứt ngổn ngang. Chỉ có thể dùng hai từ bẩn thỉu và rối loạn để hình dung.

Trong gian phòng ngủ có 1 tấm ván gỗ được kê làm giường dưới đất có đôi ba vỏ chai rượu bị vứt lung tung. Nhìn là biết gã đàn ông này coi rượu như mạng. Về đến nhà thì đã say khướt liền bắt con gái mình mà....Thật là người khác cảm phần!

Giờ phút này, Đoàn Ngọc cảm thấy mình tuy xấu, nhưng so với cầm thú kia còn tốt hơn gấp trăm lần.

Chân bị hồng, cậu thật khó khăn mới bước đi được. Bé ngốc cứ bám dính người. Cái miệng nhỏ nhắn cứ ko ngừng xuyết xuyết, muốn cậu cẩn thận. Hừ!

Bé chỉ sợ cậu té chết. Thật là chẳng biết gì cả. Cậu là vì ai mà khéo dài hơi tàn sống khổ như thế này đây.

Nắm chắc thời gian, sợ bị tên khốn kia bán cá về nhìn thấy, Đoàn Ngọc vội vàng vợ lấy vài bộ quần áo, đồng thời cũng ko quên tìm thử trong nhà xem có kim chỉ linh tinh hay ko.

May mà, người mẹ quá cố của bé ngốc cũng có biết nữ công. Cậu tìm lung tung 1 hồi cũng thấy ở ngăn cuối cùng của tủ quần áo có mấy mảnh vải và kim thêu.

Ra khỏi nhà chính, cậu quay đầu lại kiểm tra 1 lần nữa. Nghĩ thầm tên khốn say mềm kia chắc cũng chẳng phát hiện được gì đâu. Cô bé chỉ sợ ko có bạn chơi nữa, nên cũng sẽ ko tiết lộ sự hiện hữu của cậu.

Nhưng Đoàn Ngọc vẫn dặn dò bé. “Đừng để phụ thân muối biết là ta đã đến.”

Bé ngốc gật đầu lia lịa, mặt cứ ko ngừng lộ vẻ lo lắng sợ cậu té ngã, thúc giục: “Mau mau trốn đi, đừng để phụ thân thấy.”

Đoàn Ngọc bị bé kéo ra khỏi nhà, nghe bé cứ ko ngừng lảm nhảm, nói nàng sẽ đến ngủ với cậu sau.

Ở nơi tối mù này, thật ko rõ tình huống bên ngoài. Ko hiểu sao cậu chợt nhớ đến Phần gia.... Nghĩ thầm, với thân hình cao lớn khôi ngô, với cánh tay cường tráng thế kia, muốn hấn ta đánh tên khốn kia thật là dễ dàng biết bao. Thật làm người khác có thể yên tâm dựa vào....Hở, bỗng nhiên giật mình cậu đang suy nghĩ chuyện ngu xuẩn gì ko biết!

Cuộn tròn thân thể như ôm chặt lấy cuộc đời mình. Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên cậu thấy được sự “Ràng buộc” vô cùng quan trọng như thế. Cầm tựa mở rơm rạ khô cứng, đầu cứ ko ngừng nhớ đến gương mặt trung hậu của Phần gia, còn có cả hình dáng cao lớn ngay thẳng, nụ cười dịu dàng đem đến cho người khác cảm giác an tâm....

Nhắm lại đôi mắt xinh đẹp, hai hàng lệ nóng chảy dài. Còn gì để nói nữa đâu....Cậu thật ra muốn nói rất nhiều, nhưng sao có thể cứ vãn được nữa....

Nửa đêm, Đoàn Ngọc lặng lẽ chờ muối muối ngốc trộm thức ăn mang đến. Trong phòng tối tăm, dù ko thấy rõ nhưng có thể cảm nhận được nụ cười ngọt ngào với má lúm đồng tiền của bé, cùng hai mẫu bánh vụn trên tay đã mang đến cho cậu sự ấm áp.

Đoàn Ngọc thuận tay kéo bé ngồi xuống cạnh mình, hỏi: “Phụ thân ngủ rồi hả?”

Bé ngốc tươi cười, giơ tay xoa xoa chỗ đau, thì thầm: “Phụ thân đang ngủ...” Bé ko muốn ở gần phụ thân chút nào cả.

Bé dụi dụi đôi mắt ướt nước, nắm chặt xiêm y cậu, thân thể ko tự chủ được mà run rẩy, lộ ra sự sợ hãi trong đêm đen.

Lơ mơ phát hiện ra bé bất thường, Đoàn Ngọc nhất thời không thể ăn uống được, mẫu bánh nhanh chóng bị nắm chặt trong tay.

Hít sâu một hơi để bình ổn lại tâm trạng của mình. Một cơn giận dữ đè nặng lòng cậu. Cậu thật hận mình, đến non nước này còn giả vờ cái gì cũng ko biết để làm gì.

Từ lúc biết chuyện, đã sống day dứt vô cùng...

Tay nhẹ nhàng đặt lên bờ vai gầy yếu, lặng yên vỗ về an ủi, cũng là đang rất do dự, nên dẫn bé rời khỏi hay ko.

Cậu lo lắng, thân thể đầy thương tích sẽ ko chịu nổi gió tuyết bên ngoài, ko thể nuôi nổi bé. Ngoài ra, nếu ko trốn xa 1 chút rất có khả năng sẽ bị tên khốn kia bắt trở về....

Mấy vấn đề phiền lòng này khiến cậu ko thể ko cúi đầu nhìn nhận sự thật. Hai mắt từ từ nhắm chặt lại, thể với lòng nhất định sẽ dẫn bé rời đi. Nhất định sẽ....

“Con ngốc”

Tiếng hét giận dữ từ bên ngoài lạnh lạnh truyền vào, thoáng chốc lay tỉnh hai con người đang dựa sát vào nhau.

“A, phụ thân gọi ta.” Bé ngốc lập tức chạy ra. Ánh sáng từ bên ngoài soi chiếu 1 bóng người. “Phụ thân...” Bé hoảng sợ kêu lên.

Đoàn Ngọc cũng giật mình hoảng sợ. Giơ tay sờ dưới lớp rơm rạ, chớp mắt 1 cái nắm chặt lấy cán cuốc rỉ sét, tim đập như đánh trống, lo lắng tên khốn kia sẽ phát hiện sự hiện hữu của cậu.

“Mày lại đến nơi này nữa ah, con mẹ nó! Còn ko mau lại đây với lão tử!” Thanh âm của tên khốn kia thật thô thiển. Gã lắc lư thân hình tiến lên, nắm lấy tay con gái mình kéo ra xa khỏi phòng.

“Á... Phụ thân...” Bé ngốc sợ chết đi được. Sợ bị đánh, sợ phụ thân phát hiện ra bạn của bé, cả người nhỏ bé vô lực bị phụ thân kéo về nhà chính.

Chẳng bao lâu sau, tiếng hét chói tai từ xa xa lần thứ hai truyền đến, Đoàn Ngọc dùng tay che chặt lấy hai tai, thanh âm kia quen thuộc đến độ xé nát lòng người.

Thời gian như trở lại trước đây, trí nhớ cũ kỹ đầy bụi bặm lại mở ra. Nam nhân sau lưng cậu thở dốc khiến người ta khinh ghét. Đoàn Ngọc quỳ trên đất, oán giận nghẹn đầy lòng. Cậu dùng tay lau đi khóe miệng dơ bẩn, mắt lạnh lùng đầy sát khí, phần nộ cầm một cái cuốc, khắp khiêng bước ra khỏi phòng.

Không hề do dự gì nữa, lòng chỉ còn duy nhất lại vấn đề buồn phiền kia. Bên ngoài gió lạnh thấu xương. Đoàn Ngọc cả người run rẩy, trong đầu giờ đây chỉ còn tồn tại duy nhất suy nghĩ: Giết tên cầm thú kia.

Lặng yên bước vào nhà, dần dần hướng về góc rẽ của tội ác. Đôi mắt lạnh lùng nhìn tên khốn đang áp lên người muội muội ngốc ngếch, Đoàn Ngọc đứng ở cạnh giường, giơ cao cán cuốc hung hăng đập xuống.

“Ko....” Tên khốn hét lên đau đớn, ngay sau đó quay mặt lại, mắt liền mở lớn hết cỡ khi thấy nửa bên mặt giờ đã như quỷ của cậu, “Quý... Quý...” Thân thể gã mềm nhũn, ngất xỉu.

“A a a”

Tiếng hét chói tai vẫn còn vang vang trong phòng, Đoàn Ngọc vứt cái cuốc, sửa lại quần áo xốc xếch cho muội muội, đỡ bé xuống giường, mệnh lệnh: “Đi mau!”

Bé ngốc bị ngã xuống giường, cả người run rẩy ko biết làm gì ngồi bệch dưới đất. “Phụ thân... Phụ thân...” Ngẩng lên gương mặt trắng bệch, mắt nhìn cậu bối rối. Chấn động.

“Phụ thân đang ngủ.” Đoàn Ngọc nhặt chiếc quần trên đất lên, vội vàng mặc vào cho bé, tiện tay chộp lấy 2 chiếc hài mang vào chân của bé. Sau đó nhanh chóng kéo bé ra khỏi nhà.

Quay đầu lại nhìn thật kỹ xem tên khốn chết tiệt kia có tỉnh lại hay ko. Cậu chỉ dùng cuốc đánh hôn mê tên cầm thú này thôi, ko muốn đánh chết cha của bé ngốc ngay trước mặt bé.

“Ta lập tức dẫn muội rời khỏi đây ngay.”

“Hảo.....Nếu ko phụ thân sẽ đánh.” Bé sợ bị phụ thân đánh, nên thật nghe lời người bạn mới. Hai người lão đảo diu nhau ra khỏi cửa.

Đoàn Ngọc còn trở lại phòng chứa củi, gom theo hành lý dưới đồng rơm, trong đó có bánh vụn mà cậu tích trữ từ những ngày qua. Chẩn bị chu đáo, thôn quê heo lánh này cách kinh thành 1 quãng đường cũng khá xa. Bánh khô có thể làm 2 người no bụng, ko đến nỗi chết rét bên ngoài.

Gió lạnh xuyên qua quần áo bằng vải thô, Đoàn Ngọc mạo hiểm quyết định, dù hai người có bị chết còng ngoài đường, cũng ko thể ở lại chỗ dơ bẩn này.

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run rẩy, chân trái đi trong tuyết lại đau âm ỷ. Mắt nhìn tuyết rơi đầy trời có chút ko quen, cậu nặng nề mang hành trang ít ỏi mà nện bước, hướng đến con đường mờ mịt phía trước. Đi được bước nào tính bước đó.

Đi cho đến hừng sáng, Đoàn Ngọc không dám tùy tiện xin ở nhờ những nhà gần đó. Lo sợ người lân cận có thể nhận ra muội muội ngốc. Lỡ như họ đi mật báo, thì kế hoạch chạy trốn của cậu và bé sẽ bị phá hủy trong gan tấc.

Trên đường đi, qua 1 khu chợ của thôn trang khác. Cậu cố gắng tránh đi ánh mắt của người khác, bảo muội muội ngốc đưa nhanh chóng che lấy áo che mặt lại, chỉ lộ ra đôi mắt to trong veo như nước. Còn cậu cũng tóc tai rối bù, che đi nửa gương mặt bị hủy dung.

Dây thần kinh của Đoàn Ngọc căng ra, chỗ nào cũng đề cao cảnh giác. Nhưng bất kể là đi đến đâu thì muội muội ngốc vẫn rất ngoan ngoãn mà theo sát bên. Thỉnh thoảng lại lăm bầm bảo cậu cẩn thận đừng để bị té ngã, thậm chí còn chủ động giúp cậu mang hành lý.

“Chúng ta sẽ đi đâu đây?” Bé ngốc lơ ngơ hỏi.

Vấn đề này thật làm khó cho Đoàn Ngọc, lặng im hồi lâu, đợi rời khỏi chợ, cậu cúi người vỗ vỗ chân trái đã sớm mất đi tri giác, nhả mảy suy nghĩ, nên đi hướng nào đây?

“Người đau lắm hả?” Bé ngốc ngồi xổm xuống giúp cậu xoa chân. Rất lo lắng, sợ cậu lại giống như trước, ngủ lâu thật lâu mới tỉnh lại...

“Nói chuyện với ta, đừng ngủ nữa được ko?” Bé ngẩng đầu lên, ánh mắt đáng thương làm lòng người khác nhói lên 1 cái.

Đoàn Ngọc cắn răng cố dùng hết sức động đậy thân mình, vỗ về nói: “Ta sẽ ko ngủ đâu.” Có trời mới biết, cậu mệt mỏi như thế nào. Giờ phút này thật muốn tìm 1 chỗ nào đó mà nghỉ ngơi. Bụng đói kêu vang, cậu bẻ một miếng bánh khô đưa cho bé.

“Người không ăn hả?”

Đoàn Ngọc lắc đầu, nói ko đúng với lòng: “Ta không đói bụng.” Cậu có hỏi người qua đường, khoảng cách từ đây đến kinh thành cũng ko dài lắm, nhưng với tốc độ bước đi của 2 người ít nhất cũng phải tốn từ 3 đến 5 ngày.

Cho dù có vào được trong thành, thì sẽ làm gì đây? Gắng gượng suy nghĩ tìm người giúp mình. Nhưng, với bộ dáng khó coi thế này, sao dám xuất hiện trước mắt họ.

Thoáng chốc nhìn bộ dáng ngây thơ chẳng biết gì của bé, lòng lại dâng lên ước muốn xấp xếp cho bé. Nếu đem bé giao cho nam nhân có thể khiến người ta yên tâm kia. Bé nhất định sẽ được chăm sóc rất tốt.

Ngầm hạ quyết tâm, cậu nói: “Ta dẫn muội đi tìm 1 người tốt, muội nghe lời ta có được ko?”

“Hào.” Bé ngốc cứ ngây ngốc mà gật gật đầu, nghĩ thầm cậu đi đâu thì bé sẽ theo đó. “Ta ko muốn ở cùng phụ thân, phụ thân hung dữ quá...” Bé ghen ngào oán giận nói.

“Ừh...” Đoàn Ngọc suy nghĩ ko biết tên cầm thú kia sau khi tỉnh dậy thì sẽ làm gì nữa.

“Chúng ta đi mau!” Cậu lo lắng muội muội ngốc bị bắt trở về thì lại khổ đời. Vì phòng chuyện chưa xảy ra, cậu dặn dò: “Sau này gọi ta là ca ca. Đã hiểu chưa, muội muội ngốc?”

“Àh.” Bé ngốc lại gật gật đầu, nghi hoặc hỏi: “Ca ca là gì vậy?”

Đoàn Ngọc trừng mắt nhìn bé, xem chút nữa mắng bé là ngốc rồi!

Lời chưa kịp nói ra đã vội nuốt vào cổ họng. Thần sắc thật khó coi, cậu thử kiên nhẫn giải thích: “ca ca chính là người sẽ đối với muội tốt, sẽ che chở muội như người thân.”

“Như vậy a.” Bé ngốc chỗ hiểu chỗ ko, lại hỏi: “Ca ca sẽ cùng ta nói chuyện hả?”

“Sẽ như thế.”

“Ca ca sẽ không hung dữ với ta phải ko?”

“Sẽ không.”

“Ca ca có đánh ta ko?”

“Sẽ không.”

“Ca ca có hay ko...”

“...”

Hai người rời khỏi thôn nhỏ, càng đi càng xa. Trên đường đi bé ngốc hỏi rất nhiều, Đoàn Ngọc cũng ko hề phiền hà mà trả lời toàn bộ.

Đến nửa đêm, bọn họ đến 1 ngôi miếu đồ nát, bình yên vượt qua ngày đầu tiên.

Đoàn Ngọc ôm muội muội ngốc đang ngủ ngon lành ở 1 góc miếu. Hai mảng cửa đồ nát ko cản được gió lạnh lùa vào, bé cuộn người dưới áo của Đoàn Ngọc. Cậu cũng vì muội muội này mà canh chừng ko cho người ngoài bước vào.

Ko ngủ được, Bụng Đoàn Ngọc đói tưởng chừng có thể dính luôn vào lưng, lạnh đến nổi răng lập cập va vào nhau. Cậu nhắm chặt mắt, lệ nóng vì những nhớ nhung xưa cũ mà lưng trông

Nhà nhà trong thành đều đã đóng cửa, cơm nóng hơi hổi thật thơm quá. Duy chỉ có 1 nam nhân khôi ngô vẫn còn đang ngồi ngẩn ngơ bên giường, cảm giác có được ai đó để ôm vào lòng thật vô cùng ấm áp.

Phàn Chân Tường nhìn mãi bức họa trên tường mà thở dài. Đôi mắt u buồn cứ chăm chăm vào 1 chỗ, nơi viết ngày sinh tháng đẻ của người ta. Hẳn chính là từ chỗ thông gia mà biết được.

Ngày nào cũng mù quáng mà tìm kiếm, thậm chí đi trên đường cũng chú ý xem quanh mình có người nào dung nhan ko trọn vẹn ko. Hẳn vẫn chưa từ bỏ suy nghĩ là cậu vẫn còn sống trên đời.

Một phần cũng là do cố chấp với nhân duyên mà nguyệt lão đã se. Tờ hồng vẫn còn đây, vẫn gắt gao buộc chặt lấy lòng hẩn. Nhưng ngày lại ngày trôi qua, hẩn trước sau vẫn ko biết được tung tích của cậu

Ngẩng đầu nhìn lại bức họa, ánh mắt bi ai tràn đầy tình cảm như nhìn xuyên thấu qua nó....

“Người gốc quá....”

Thì thâm, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai. Như nặng nề trách móc, cũng là tư niệm xa xăm....

Gấp lại tờ giấy. Cứ mỗi lần hy vọng tràn đầy là lại rơi vào thất vọng nào nề. Giờ đây, hẩn chỉ có thể gửi gắm niềm tin vào thầy tướng số. May ra có thể tìm được tung tích của cậu mà thôi....

Trên đường từ thôn nhỏ vào trong thành, Đoàn Ngọc và muội muội gốc đã sớm dùng hết thức ăn mang theo. Người ko 1 xu dính túi, cậu đành phải đến từng nhà mà cầu xin.

Nhưng, mọi người nhìn thấy cậu tóc tai rối bù, bộ dạng nghèo túng, ko phải sợ đến mức đóng sầm cửa lại thì cũng là bị đuổi đi xa.

Sau khi đi 1 vòng các nhà, cuối cùng cũng có 1 gia đình làm nông cho hai người bọn họ ở nhờ.

Hai người được ở nhờ trong 1 nhà kho tồi tàn. Nhưng Đoàn Ngọc lại nghĩ thâm, ở đây so với ăn tuyết nằm sương ngoài đường thật tốt hơn nhiều.

Vừa sắp xếp xong thì muội muội gốc lại ồn ào: “Ca ca, bụng của muội đau quá.”

Đoàn Ngọc cầm 1 ngọn đèn nhỏ nhìn muội muội gốc lộ ra thần sắc thống khổ. Lòng hoảng hốt, cậu lo lắng hỏi: “Sao lại thế. Hay là ăn phải thứ gì bậy bạ rồi?”

Dọc đường đi, hai người khi khát đều uống nước tuyết, khi đói lại ăn bánh vụn cứng như củ, đến cơm mà gia đình này cho cũng là thứ còn dư lại.

Trời đã về khuya, hai người bọn họ còn có thể tắm nước ấm, thay ra y phục bẩn đúng là nên cảm tạ gia đình này đã giúp đỡ.

Nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt của muội muội gốc, Đoàn Ngọc ôm nàng vào lòng vỗ về: “Muốn đi vệ sinh ko? Ta dẫn muội đi nha?”

Bé gốc mạnh mẽ lắc đầu, cảm thấy trong quần hơi ươn ướt, bé liền kêu lên: “Ca ca, quần của muội ướt....”

Đoàn Ngọc đẩy bé ra, nhìn nhìn, “Chỗ nào?” hay là lúc tắm, bé đã vô ý té rồi?

Bé gốc ôm bụng rên rĩ: “Đau quá, đau quá....”

Đoàn Ngọc nhất thời giật mình, hiểu được bé đã có hiện tượng dậy thì.

“Hử, muội....” Miệng muốn nói gì, nhưng ngay lập tức im bặt. Đoàn Ngọc tay chân lúng túng ko biết nên làm gì nữa.

Bé gốc, đâu biết được nam nữ khác biệt.

Mà chuyện của phụ nữ, cậu cũng không hiểu cho lắm.”Muội từ từ đã.” Đoàn Ngọc vội vàng mở hành lý, lấy vài mảnh vải, dặn dò: “Muội.... lấy mấy mảnh vải này để ở chỗ ướt dưới quần nha.”

“Dạ.” Bé gốc ngoan ngoãn cầm lấy mảnh vải.

Đoàn Ngọc liền đứng dậy, khập khiễng rời khỏi nhà kho, đến gần ngôi nhà phía trước, vừa giơ tay định gõ cửa thì nghe tiếng cãi nhau từ bên trong loáng thoáng truyền ra

“Ông giữ mấy người ko rõ lai lịch lại chi vậy? Nhìn là biết chẳng làm được gì rồi, lờ như ở hoài ko đi thì sao?” Nông phụ thở phì phì mà mắng.

Ông chồng ngu ngốc của thị đối với người lạ ko hề có đến nửa phân cảnh giác, cũng ko thèm biết đến hai cái người nửa đêm xin ở nhà kia ra sao cả. Con bé hình như bị ngốc, còn thẳng lại xấu như quỷ.

“Hai đứa nó đâu có tiền trả cho chúng ta đâu. Cơm thừa tối nay cho chúng thật là phí, cho heo ăn còn có thêm chút thịt kìa.”

“Ai ya, cái bà này, phụ nữ chẳng biết gì hết!”

Nông phu cười hắc hắc 2 tiếng, nhỏ giọng nói: “Đồ đàn bà dần, bà chẳng lẽ ko nhìn ra hai đứa nó chẳng giống huynh muội chút nào, nói ko chừng là có gian tình rồi bỏ trốn cùng nhau ah.”

“Ah, vậy là...”

“Hừ, đồ đàn bà chẳng biết suy nghĩ.” Nông phu bĩu môi: “Bà có bao giờ nghĩ qua, nếu là cô nương bình thường thì làm gì có chuyện đi theo 1 nam nhân thân thể bị hủy như thế? Trừ khi quá ngu ngốc nên dễ bị lừa thôi.”

Nông phụ gật gật đầu, công nhận: “Cũng đúng nha, nhưng mà.... Ông nói mấy chuyện này chi vậy?” Thị vẫn còn đang bực mình vì lão chồng của mình lấy thức ăn cho người khác.

Nông phu liền tính toán: “Con nhỏ kia mặt mũi cũng ko tệ, nếu chúng ta gặt nó đi bán....hắc hắc.”

Nông phụ thoáng chốc giật mình hiểu ngay vấn đề. “Phải hén!” Thị liền hớn hở mà nhéo lão chồng của mình 1 cái. “Cái ông này, rốt cuộc cũng là biết suy nghĩ nhất.”

Thế là, hai người bọn họ liền bày mưu tính kế

“Chúng ta ở nơi hẻo lánh này, chỉ cần đem con nhỏ bán vào kỹ viện, rồi tùy tiện bịa đại 1 lý do nói thẳng què kia là kẻ trộm. Hừ, thẳng đó nhất định sẽ bị dân nơi này đánh chết, chẳng cần đợi đến chúng ta ra tay.”

“Ah, rồi chúng ta sẽ có tiền, năm nay nhất định khá khẩm lắm đây.”

Trong nhà, hai tên kia cứ thì thầm bàn tính. Bên ngoài cửa, Đoàn Ngọc toàn thân cứ ko ngừng đổ mồ hôi lạnh, lão đảo lui về mà thon thót giật mình Ko ngờ hai vợ chồng này lại là kẻ bất lương thế kia....

Cậu lặng lẽ trở về kho chứa đồ, ngồi xỏm xuống thu thập hành lý.

Bé ngốc thấy ca ca trở về, thì rưng rưng nước mắt mà nói cho cậu biết: “Muội bị chảy máu....” Nhìn bé sắc mặt trắng bệch thật đáng thương.

Sắc mặt của Đoàn Ngọc cũng trắng ko kém gì quỷ, hoảng hồn ko biết nên giải thích thế nào.

Giờ đây cậu phải đối mặt với sự ngây thơ của nàng còn có nguy cơ đang rình rập sau lưng. Người cậu như có đá nặng ngàn cân đang đè lên, khiến cho ko thể thở nổi.

“Chúng ta đi.” Cậu ra lệnh thật dứt khoát ko để cho bé nghi ngờ gì cả. Ko muốn bé gặp bất hạnh, nhưng tự bản thân lại ko có bao nhiêu sức lực để bảo vệ bé.

Không dám chần chờ, Đoàn Ngọc nắm lấy tay bé chạy ra khỏi nông trại

Vội vàng cất bước, tai nghe được âm thanh rên rỉ của bé, trong đêm tối càng trở nên vang vọng hơn nữa.

“Bụng của muội đau quá...”

“Đừng ồn ào.” Đoàn Ngọc bất chấp thân thể ko được khỏe mạnh gì của mình, cứ muốn mang bé chạy thật nhanh rời khỏi chỗ nguy hiểm này.

Hai bóng người trắng trắng cứ cầm đầu cầm cổ chạy trong đêm đen. Đoàn Ngọc cứ ko ngừng quay đầu lại xem mình có bị bọn họ phát hiện mà đuổi theo ko.

“Ai ya!” Bé ngọc bị vấp đá, té ngã, kéo Đoàn Ngọc cũng ngã theo.

Hai người ngã nhào trong tuyết. Tiếng khóc của muội muội ngọc cứ quanh quẩn bên tai. Đoàn Ngọc vội vàng bò dậy, nhỏ nhẹ bảo: “Mau đứng lên!”

“Không được.... muội đi ko nổi nữa.”

“Muội ngoan chút nha, ca ca dẫn muội đi.” Cậu dùng sức kéo bé đứng dậy.

Muội muội ngọc vừa mới đứng lên lại loạng choạng kéo hai người ngã xuống lần nữa. Đoàn Ngọc nhanh chóng bình ổn chính mình mà ôm bé vào lòng. Thân hình mảnh mai kia cứ ko ngừng run rẩy hỏi: “Ca ca muốn đi đâu?”

Đoàn Ngọc nhướn mày, nhất thời ko biết nên trả lời thế nào để trấn an sự sợ hãi của bé.

Ngẩng đầu lên, cả bầu trời 1 mảng trắng xóa. Bông tuyết rơi vào mặt có chút đau đớn. Hai mắt cậu đau rát, lặng im hồi lâu, mới thầm nghĩ nên tìm chỗ an toàn trốn tránh trước đã. Rất muốn ngủ 1 giấc thật ngon, muốn chấm dứt chuỗi ngày lo lắng, đói khát, cơm thừa canh cặn này.

Vương cánh tay ôm lấy muội muội ngọc. Nửa gương mặt bị hủy kê sát lên tóc bé, hai mắt khép hờ, trong đầu dần dần hiện lên gương mặt trung hậu. Nhớ lại ngày trước nam nhân kia chăm sóc cho cậu thật tốt biết bao nhiêu. Một ngày nhất định phải có 3 bữa cơm. Tuy buôn bán hơi tẻ nhạt nhưng lại có cuộc sống bình thường thật an an ổn ổn.

Cậu trước kia vẫn cứ nhất quyết ko chịu đối mặt với sự thật, cứ sai lầm khẳng khẳng đem 1 chút ân tình xưa cũ làm tình yêu. Giờ nghĩ lại cảm thấy mình thật gốch ghềch và vô tri.

Cậu ngọc kia chỉ đơn giản là người khờ khạo mặc người chà đạp. Trước kia.... Đến tột cùng là vì cái gì mà cậu ghen ghét nhiều như thế....

Giờ đã ko còn khả năng nào vẫn hồi được nữa rồi. Nếu lúc đó nghĩ được như thế, cậu sẽ chẳng bao giờ vì ngọc tử bán dầu kia mà trả 1 cái giá quá lớn như thế.

Hiện tại còn gì để nói nữa, cậu còn có giá trị gì đâu. Sự xinh đẹp, sự cao ngạo của cậu đã sớm bị đánh bại bởi sự chân thành gốch ghềch kia rồi. Mù quáng cùng không cam lòng, để ghen ghét cùng đổ kị che mờ lý trí.... Thậm chí làm ra chuyện phóng hỏa tiệm dầu để giết cậu ngọc tử bán dầu...

Trái tim buồn bã đau đớn. Cậu bỗng giật mình chẳng biết mình ở chỗ này để làm gì. Cậu so với đôi phu phụ nhàn tâm ở nông trại kia có gì khác nhau đâu.

Thế xác và tinh thần đều không sạch sẽ. Cậu so với ngọc tử cũng ko bằng.... Dựa vào cái gì để đòi hỏi người ta thích mình. Dựa vào cái gì....

Đầu cứ ko ngừng thực tại mà nam nhân thành thật đã từng nói “Đoàn nhi, giữa hai người bọn họ ko có chỗ dành cho người.”

“Nếu có chỗ dành cho mình, thì mình đã ko ra nông nổi như ngày hôm nay. Giờ biết được thì đã quá trễ... quá muộn rồi.”

Hiện tại, lòng chỉ nhớ nhung duy nhất 1 người, cứ ko ngừng nghĩ về hắn, rất muốn gặp mặt hắn. Nhưng ko thể nào....

Đoàn Ngọc nuốt vào trong lòng sự ghen ngào bị thương. Mắt đỏ hoe thấy muội muội ngọc đang nhìn mình 1 cách vô tri.

Bé ngọc xoa xoa cái bụng đang đau, nhỏ nhẹ hỏi: “Ca ca, mình đi đâu đây? Muội buồn ngủ....”

Vươn tay lau đi vệt nước trên mặt, Đoàn Ngọc nói: “Được rồi, ta dẫn muội đi tìm chỗ ngủ.”

Nắm tay bé đi tìm 1 chỗ che mưa chắn gió. Ko thể tin tưởng mấy người nông dân chất phát được nữa rồi. Nghĩ thầm tìm chùa miếu gì đó là an toàn nhất.

Trong thành có 1 ngôi miếu thờ, là nơi tụ tập buôn bán của ko ít ni cô có tay nghề thêu rất đẹp. Muội muội ngọc cần được dạy dỗ chút nữ công, học từ các ni cô cũng là thỏa đáng.

Cầm thấy suy tính như vậy là ổn thỏa nhất, liền dẫn muội muội hướng về Cầm Tiêm bố trang mà đến. Cậu nên làm gì đó để nam nhân thành thật kia cảm thông với tình cảnh của bé mà nhận nuôi. Còn cậu....

Cậu nhất định phải lấp đi khát khao trong lòng mình. Ko thể quay đầu lại được nữa, cậu phải nhận lấy 1 sự thật. Khi cậu châm lửa phóng hỏa cũng là lúc cậu thiêu rụi luôn tương lai của mình rồi

11. Chương 11

Từ khi Đoàn công tử bỏ đi, đã hai tháng rồi, gia vẫn ko tha thứ cho nó. Thẩm Tứ cúi đầu, giờ có hối hận cũng ko còn kịp rồi.

Nó ko nên đuổi Đoàn công tử ra ngoài. Thà để cho cậu ta cứ như vậy mà chết đi, thì gia cũng sẽ mất hết hy vọng thôi.

“Aiz.” Thẩm Tứ nghiêng đầu lên nhìn sắc mặt điềm tĩnh như trước giờ của gia. Trừ khi có việc dẫn dò, còn ko gia sẽ chẳng nói thêm chữ nào cả.

Lần thứ hai lại thở dài thêm cái nữa, nhân lúc tiệm vải vắng vẻ, nó bước lại gần hỏi: “Gia, đến bây giờ ngài vẫn ko chịu tha thứ cho con sao?”

Phàn Chân Tường để cái kéo xuống, mặt càng trở nên nặng nề khi thấy Tiền tiểu thư bước vào cửa, lấy giọng lấy điệu mà gọi: “Chân Tường ca.”

Tiền Hoàn Nhi cời áo choàng vứt cho Thẩm Tứ, “Cầm lấy.” Nàng rất thích ra lệnh cho người khác.

Hả, Thẩm Tứ vội vàng nhận lấy, miễn cưỡng trưng ra bộ mặt tươi cười đón khách nói: “Tiền tiểu thư hôm nay muốn mua gì ạh.”

“Ai nói ta muốn mua đồ, ta đến chúc tết ah.” Nàng thật thân mật mà kéo cánh tay của Chân Tường ca ca, nài nỉ: “Chân Tường ca, cùng muội ra chợ một chút được ko?” Nàng được cha cho phép đến tiệm vải. Ngày tết mà, có thể đường đường chính chính mà hẹn hò với Chân Tường ca ca nha.

Phàn Chân Tường nhanh như chớp rút tay về, cắt cắt vài mảnh vải dẹt bị lỗi, liếc Thẩm Tứ 1 cái, dặn dò: “Thẩm Tứ, người cùng Tiền tiểu thư ra ngoài, cẩn thận đừng để lạc người ah.”

Hắn ko hề quan tâm mà bỏ mặt Thẩm Tứ và Tiền Hoàn Nhi đang chết lặng bên quầy rồi bước ra khỏi cửa, bung ô, bước đi.

“Chân Tường ca muốn đi đâu vậy?” Tiền Hoàn Nhi lập tức đuổi theo bóng dáng đang dần xa khỏi cửa.

“Gia đang trừng phạt ta...” vẻ mặt của Thẩm Tứ thật đau khổ, biết được gia vẫn ko chịu tha thứ cho nó, nên mới bảo nó đối phó với đại tiểu thư kiêu căng hợm hĩnh này.

“Chân Tường ca ko thèm quan tâm ta!” Tiền Hoàn Nhi giận dữ dậm chân, quay đầu lại mắng Thẩm Tứ, “Người đứng ngây ngốc ở đó làm gì? Còn ko mau chạy theo Chân Tường ca đi.”

Thẩm Tứ cười khổ, thở dài: “Đuổi theo làm gì, gia giờ đây ai cũng ko tiếp, chỉ khi nào cần thiết lắm mới chịu mở miệng nói 1 câu.”

Tiền Hoàn Nhi vẫn còn ngang bướng, quay lại chỉ chỉ vào mũi của Thẩm Tứ, mày liễu dựng ngược mà mắng: “Chân Tường ca nhất định là bị tên vô dụng nhà người chọc giận rồi.”

“...” Nhất thời, Thẩm Tứ ko thể nói được điều gì....

Phàn Chân Tường đến ngã tư đường náo nhiệt, mắt hồ hững lướt qua các quầy hàng rong và vài người đang biểu diễn tạp kỹ ven đường. Hắn đang tìm quanh thử xem có thầy tướng số ở gần đó hay ko.

Sau đó, hắn bước đến trước một quầy có đề 2 chữ Thiết Khẩu. Thầy tướng số đã già, râu tóc bạc phơ, mặt mũi hiền lành, tuổi chừng 70 rồi.

Hắn lấy ra một tờ giấy, hỏi: “Đại sư, ta đang tìm người, xin hãy chỉ điểm cho 1 chút?”

“Àh, ” thầy tướng số liền khoác tay ra hiệu: “Đại gia, mời ngồi.”

Thầy tướng mạo thận trọng nghiêm chỉnh thật hảo. Thiên đình no đủ, hình dáng ngay thẳng, hai mắt sâu thẳm, mũi cao thẳng có da có thịt, môi ko vừa phải ko dày ko mỏng. Thoạt nhìn là tướng trung hậu thành thật, đối nhân xử lý cũng ko tệ bạc.

Toàn thân hắn khó có thể che giấu được khí thế của người giàu sang. Nhìn đến ngày giờ sinh trong tờ giấy mà hắn đưa cho. Thầy tướng số tiện tay lật lật sách, rồi nhanh chóng cầm bút lên tính toán gò gò. Ước chừng sau nửa canh giờ, liền lắc đầu mà ko ngừng thở dài: “Người này năm nay vừa tròn 20, mệnh số của 5 năm tới đi vào khoảng ko vô định Thật là ko ổn chút nào ah!”

Phàn Chân Tường nghe xong bỗng rùng mình 1 cái, vội vàng hỏi: “Ý của đại sư là....”

Thầy tướng số trước tiên thu về trang giấy, sau cầm lên 1 ống trúc nhỏ trên bàn lắc xạch xạch vài cái, miệng lẩm bẩm gì đó, đợi đến khi yên lặng mới nói: “Thỉnh đại gia rút thăm sẽ rõ.”

Phàn Chân Tường bực mình, tiện tay rút ra 1 thẻ trúc, trên có khắc vài chữ:

“Nhất nguyệt khuyết, (Một vầng trăng khuyết,)

Nhất kính khuyết. (một mảnh gương vỡ.)

Bất đoàn viên, (ko thể đoàn viên,)

Vô khả thuyết.” (~ vạn sự khó đoán.)

Mây rậm nhàn lại, lòng lo sợ ko yên. “Bài thơ này ko phải là cát tường?”

“Này đương nhiên ko cát tường. Trăng khuyết, gương vỡ, nếu đại gia cứ khăng khăng đòi mọi việc viên mãn, là ko thể chuyển đổi được.”

“Ý của đại sư là....Ta tìm người ko được?” Phàn Chân Tường trả thẻ trúc về chỗ cũ, lấy ra ít bạc vụn trả cho thầy tướng số: “Thỉnh đại sư chỉ điểm?”

Thầy tướng số thật chắc chắn nói: “Là đại gia sẽ tìm ko thấy người. Mệnh số của người này đã đến khoảng ko vô định. Nhất định sẽ có tai ách, ko chết cũng bị thương. Gia dù có hỏi cũng như ko mà thôi.”

Rầm! Phàn Chân Tường đập mạnh xuống bàn, giận dữ nhìn thầy tướng số trừng trừng: “Nói vậy!”

Hắn đứng dậy bỏ đi, lòng buồn bực ko có chỗ trút giận. Hỏi cũng như ko, chết tiệt!

Bỗng quay đầu lại, mắt thấy thầy tướng số vẫn còn đang cầm ống trúc mà lắc lắc. Âm thanh văng vẳng liền chạy ngay vào tai

“Vô thượng khứ, tại tiền đầu. Hồi đầu nhất ngộ, thắng cương hảo thu, thiên điều vạn tuyển lộ thường tại. Tự hảo sư cầu.” (~ Trước mặt khó khăn muôn trùng. Quay đầu lại sẽ nhận ra. Dừng cương ngựa, vạn nẻo đường đều vẫn cứ như thế. Thành tâm ắt linh)

Phàn Chân Tường cả người chấn động, vào thời khắc này thầy tướng số đã cho hắn 1 hy vọng. “thắng về phía trước....” Lòng bỗng cảm thấy quen thuộc, dường như đã gặp qua người này ở đâu rồi(Hữu chen vào chút xíu nha, ông này là người đã coi bói cho Duẩn Huyền Niệm và cả Lãnh Niệm Sinh nữa ah ^.^)

Sau giây phút thất thần, Phàn Chân Tường quay đầu chăm chú nhìn về phía trước, nhắm thẳng hướng Tướng Quốc Tự mà đi

Tướng Quốc Tự là ngôi chùa nổi tiếng trong thành. Quy mô to lớn, các tòa tháp phân ra đông tây nam bắc, có cửa trước cửa sau, lầu cao gác rộng. Bên trong có rất nhiều phòng ốc, bày trí tôn nghiêm, thờ phụng La Hán, Phật Di Lặc, Bồ tát và chư thần.

Dọc đường vào chùa, có rất nhiều người tụ tập. Tháng nào cũng vào, mùng 1, mùng 8, 15, 18, 28 đều có rất đông người lui tới, buôn bán, giao dịch,... Dần dần nơi này trở thành tâm điểm mua bán cách loại hàng hóa đa dạng.

Vì mua bán rất nhiều, nên Tướng Quốc Tự cũng dần có danh xưng là “nơi tiêu tiền” với đủ loại người phức tạp cùng hàng hóa đa dạng vô cùng từ nệm cỏ, bình phong, màn trướng, đồ dùng gia đình đến kỳ mã, cung kiếm, hoa quả tươi, thịt khô

Xung quanh chùa còn có các cửa hàng bán đồ đặc linh tinh, rồi tửu quán, kỹ viện, bên cạnh đó còn có tiệm bán kim chỉ, hàng thêu do các ni cô có tay nghề rất giỏi đứng bán.

Đoàn Ngọc cũng ko xa lạ gì Tướng Quốc Tự. Cậu dẫn muội muội ngọc vào tiệm thêu cầu xin sự giúp đỡ của các ni cô. Bịa đại cái cớ là đến kinh thành tìm thân nhân, giữa đường gặp phải đạo tặc nên mới lâm vào tình cảnh khó khăn như thế.

Người xuất gia lòng dạ vốn từ bi nên cũng vui lòng mà giúp cho.

Vài ni cô còn cảm thông với bộ dạng khuất cái của hai huynh muội. Các cô hảo tâm cho bọn họ ít thức ăn, xiêm y. Ai cũng quây lấy bé ngọc, giúp bé thay ra quần áo bẩn.

Được sư cô giảng giải những thường thức cơ bản, bé ngọc cuối cùng cũng biết được tại sao mình bị chảy máu. Đau bụng cũng do đó mà ra.

Sắp xếp xong xuôi, bé ngọc trong vòng tay của mấy ni cô nhô đầu ra gọi. “Ca ca.”

Đoàn Ngọc dựa vào tường chờ đợi, thể xác và tinh thần đều thương tổn, cậu mệt tướng chừng có thể ngất đi.

Vương tay kéo muội muội ngọc lại gần, nhìn xung quanh, thấy con hẻm bán đồ thêu có rất nhiều người qua lại. Cả nam lẫn nữ đều quần là áo lụa, chỉ có dáng vẻ của cậu là tồi tàn nghèo túng mà thôi.

Nơi này ko phải là nơi hẻo lánh, ko giống như trong miếu hoang đổ nát. Tránh ko khỏi được rất nhiều ánh mắt ngạc nhiên soi mói trên người cậu. Là khi thường cậu hèn mọn, ghét bỏ, hay thương hại....

Cậu tự ti cúi đầu thấp hơn nữa. Tóc rối bù che đi nửa gương mặt đã bị hủy, nắm chặt lấy tay của muội muội bước vào hẻm cụt. Các ni cô đã rời khỏi. Đoàn Ngọc liền men theo tường khắp khiêng mà lần vào góc trong.

Trong hẻm ẩm ướt, nhưng trên đầu có 1 mái hiên dài ra trở thành chỗ che gió chắn sương cho hai huynh muội bọn họ.

Đoàn Ngọc cả người dựa vào mép tường mà từ từ ngồi xuống, gỡ hành lý mang theo trong người ra, rồi cũng kéo muội muội ngồi xuống bầu bạn.

Trong hành lý có rất nhiều bánh bao nhân thịt của các sư cô vừa cho. “Muội còn đói bụng ko?”

Bé ngọc lắc đầu: “Muội ko đói, ca ca chưa ăn gì hết mà.”

Bé ngẩng mặt lên, mắt mở to nhìn khắp nơi. “Bên ngoài có nhiều người quá.” Lòng bé cứ tò mò nhìn chăm chăm ngoài hẻm. Mọi người ăn mặc thật đẹp, trên đầu còn có hoa nhỏ, hay mũ chụp gì nữa nha.

Không giống ca ca của nàng, ko có buộc tóc. Bé cũng có buộc tóc, nhưng trên đầu ko cài hoa nhỏ.

Đoàn Ngọc vì đói khát quá độ mà tựa đầu vào vai nàng, nhắm mắt lại thiếp đi. Cậu cũng chẳng thèm quan tâm xem mình có chết đói hay ko. Thân hình ko có dưỡng chất của cậu càng trở nên gầy yếu hơn.

Đến tột cùng là cậu đang có hình dáng gì. Đến tưởng tượng ra nó cũng ko dám, cứ để mặc như vậy rồi quên đi.... Cũng là thử quên đi chính bản thân mình đã từng ở đâu và hiện đang phiêu dạt nơi nào.

Bịch

Một thổi ngân lượng rơi xuống đất, Đoàn Ngọc dần dần tỉnh lại

Cố gắng mở mắt ra, ánh vào trong đó là thân ảnh mơ hồ. Hình dáng này dường như đã gặp ở đâu rồi....

Ngồi xổm trước mặt bé gái, nam nhân nhặt ngân lượng rơi dưới đất lên đặt vào tay bé.

“Này cho muội nè.”

Bé ngốc chớp chớp đôi mắt to, ko biết tại sao người ta lại cho bé thứ này. “Cho ta chơi hả?” Bé cúi đầu nhìn “Tảng đá.” Sau đó liền đứng dậy giơ giơ tay.

“Chỉ có một cái thôi hả.” Bé hy vọng có được hai.

“Cho muội thêm 1 cái nữa nè.” Phàn Chân Tường lấy ra thêm 1 thỏi ngân lượng bố thí cho tên ăn xin kia. “Đi tìm chỗ khác mà ở đi, ở phía bắc đối diện ngã tư đường có tiệm cơm đó.” Hắn thấy người bên cạnh bé gái tóc tai rối bù, quần áo tả tơi, nhìn không rõ diện mạo. Nhân hình như đang ngủ say, nên cũng ko hỏi gì nhiều nữa.

Đứng dậy, ánh mắt của Phàn Chân Tường hướng ra ngoài hẻm, lòng hãy còn thở dài 1 cái.

Nhận ra là ai, Đoàn Ngọc thở rút mấy cái, toàn bộ máu trong người như đông cứng lại

Thân ảnh khôi ngô gần trong gang tấc, cậu ko tự chủ được mà vươn tay run run định nắm lấy áo của nam nhân. Nhưng chỉ bắt được khoảng ko trước mặt.

Còn chút nữa là chạm vào thì nam nhân đã bước đi, Đoàn Ngọc nhặt chiếc ô trên mặt đất lên, vô thức mà đuổi theo người đó

Chân bị quặt lại, cậu bỗng bị ngã xuống, bộ dáng thật khổ sở. Tai vẫn còn nghe tiếng của muội muội ngốc đang hét lên bên cạnh mình: “Ca ca.”

Bé ngốc quăng đi ngân lượng, chạy lên đỡ ca ca dậy. Dùng tay phủi phủi áo cậu, bé kêu lên: “Người của ca ca ướt hết rồi kìa.”

Đoàn Ngọc bò lại chỗ cũ, buông nhẹ tay, chiếc ô bằng giấy dầu rơi xuống đất. Cũng là lúc cậu tỉnh táo lại rồi

Dung mạo xinh đẹp đã ko còn, thân thể ko trọn vẹn, sao xứng....

Không dám đuổi theo nữa. Như thế chỉ làm người ta thêm cười nhạo mà thôi. Cúi thấp đầu, mắt dừng lại ở thỏi bạc mà hắn đã bố thí. Nước mắt chảy tràn mặt....

“Là ta đáng chết, là ta ko xứng...”

Cố nén ghen ngào bi ai, giương mắt nhìn bóng dáng khôi ngô mất dần trong đám người ngoài hẻm nhỏ. Miệng xém chút nữa ko kiềm được mà thốt lên

Đừng đi....

Cắn chặt môi, tự buộc mình phải quay đầu lại.

Lòng nặng nề tối tăm, vùi mặt vào giữa hai gối, tim như ai bóp nghẹt mà đau đớn. Cậu cứ mãi hy vọng hão huyền là mình có thể quên hết đi.

Bé ngốc ngồi xuống cạnh ca ca, lay lay bả vai của cậu mà gọi: “Ca ca, ca ca”

Đoàn Ngọc ngẩng mặt lên, đôi mắt mơ hồ nhìn bên ngoài hẻm nhỏ. Một bóng người vụt qua....

Rõ ràng, cậu cất tiếng khàn khàn quát lên: “Đứng lại”

Bé ngốc nhất thời bị dọa cũng giật mình, mặt ngây ngốc nhìn ca ca đứng lên, hét lớn: “Đứng lại, trả ngân lượng lại cho ta “

Thằng nhóc nhặt được ngân lượng ko nói ko rằng mà mắt hút vào đám người ngoài hẻm nhỏ. Thân ảnh của nó trong nháy mắt đã ko thấy đâu nữa.

“A, đá của muội.” Bé ngốc giờ mới biết được chuyện gì. Đá đã mất rồi.

Đoàn Ngọc lảo đảo vài bước, đầu óc trống rỗng. Ngân lượng của nam nhân bố thí đã bị người khác giành mất. Cậu cứ ngơ ngẩn trong hẻm nhỏ, mãi lâu thật lâu sau mới cúi người nhặt lên chiếc ô, mắt buồn bã nhắm lại, ôm chặt lấy nó như trân bảo cũng ko bằng.

Tiếng muội muội ngốc khóc truyền đến bên tai, cùng với tiếng mè nheo: “Đá của muội, đá của muội đã ko cònBị người ta lấy mất rồi.”

Ngoài hẻm náo nhiệt âm ỷ, chẳng ai quan tâm xem anh em bọn họ ra sao cả. “Đừng khóc nữa, sau này sẽ có người cho muội đá như vậy nữa. Nghe lời ta.... Nín đi....”

Lời vỗ về cũng dần dần nhỏ lại, cậu cũng đang nghẹn ngào, ôm chặt chiếc ô, mặc cho tuyết lạnh trên ko trung cứ ko ngừng rơi xuống phủ kín lên người. Tối nay biết ở nơi nào đây. “Lạnh quá....”

Cả người Đoàn Ngọc đau âm ỷ, cơ thể lại bắt đầu nóng sốt. Cậu nhắm mắt trong chốc lát rồi nhanh như chớp lại mở ra. Cố gắng duy trì chút ý thức còn sót lại, thêu vào trong mảnh vải vài chữ.

Muội muội ngốc đã gối đầu lên đùi cậu mà chìm sâu vào giấc ngủ. Đem toàn bộ quần áo có được phủ lên người bé để giữ ấm. Tình cảnh này, tựa như năm đó nương đã che chở cho mình. Hai mẹ con bị người của Lục gia đuổi đi phải nghèo túng nơi đầu đường xó chợ.

Nương dùng thân thể để đổi lấy cơm no áo ấm cho cậu. Còn cậu lại bán mình để đổi lấy giấc ngủ bình yên mãi mãi cho nương. Nhưng, giờ thì tương lai ở đâu....

Cậu mù mờ, ngoài vết thương đang ngày 1 nặng, kéo dài hơi tàn ra. Cậu còn có thứ gì để đổi?

Lắc lắc đầu, Đoàn Ngọc cảm thấy thân phận mình thật đáng buồn biết bao. Đến tận cùng thì sống để làm gì?!

Ko vứt bỏ bé ngốc được, cũng ko có dũng khí tìm đến cái chết. Thuận theo tự nhiên chết đói ngoài đường cũng tốt. “Àh!” Cậu cười khổ, ít nhất trước khi chết cậu còn làm được 1 việc thiện.

Nắm chắc được vài phần là nam nhân thành thật kia nhất định sẽ giữ lại muội muội ngốc. Nhân lúc trời chưa tối, Đoàn Ngọc dùng hết sức lực có thể để thêu. Cẩn bỏ mớ chỉ thừa trong tay, ngón tay men theo những đường thêu uốn lượn trên vải, để lại nguyện vọng sau cùng. Cậu cũng ko dám hy vọng xa xăm là lòng người ta vẫn còn nhớ đến mình.

Cậu ko muốn hấn thương hại, càng ko muốn làm khó hấn. Vật đổi sao dời, tự cậu cũng có thể hiểu được mình chẳng còn xứng với nam nhân kia nữa rồi.

Nắm chặt mảnh vải, cậu nhắm mắt dựa vào tường rồi chìm vào hôn mê. Đám đông bên ngoài hẻm cũng thưa thớt dần. Mãi đến nửa đêm, trong hẻm nhỏ này chỉ còn hai huynh muội bọn họ đang dựa sát vào nhau mà thôi.

Hôm sau.

Sau khi bé ngốc thức dậy, thì thật ngoan ngoãn mà đem toàn bộ quần áo trên người mình đắp cho ca ca. Bé ko làm ồn cũng ko phá phách chỉ lặng yên mà chơi với ngón tay mình. Sau đó bé lại đem chiếc ô hết bung ra rồi lại xếp lại. Mãi cho đến khi chơi chán mới phát hiện ra ca ca vẫn còn đang ngủ mà ko chịu nói lời nào.

“Ca ca, nói với muội đi.” Cố lay lay ca ca, bé lơ mơ cảm thấy có chút ko bình thường. Bé thấy sợ hãi liền dùng hết sức mà lay, miệng ko ngừng gọi: “Ca ca, ca ca, mau tỉnh lại, nói chuyện với muội đi.”

“Đừng ồn mà....” Đoàn Ngọc thì thầm, ý thức dần dần trở lại. nài nỉ: “Để ta ngủ thêm 1 chút nữa.” Cậu cuộn chặt lấy mớ quần áo, cả người ngã nằm lên đùi bé ngốc, toàn thân run rẩy ko ngừng. Nhân đang bị sốt.

“Ha.” Bé ngốc lập tức im lặng. Mặt ngây ngốc chờ ca ca tỉnh lại. “Muội đói quá hà.” Bụng bé kêu vang, Thân thể bé cũng thấy khó chịu lắm.

Nghe vậy, Đoàn Ngọc cố gắng mở mắt ra. Nhận biết tình cảnh hiện tại, cậu phải gắng sức thu xếp cho bé.

Dùng tay vén lên mớ tóc rối. Mắt long lanh, cậu cố gắng ngồi dậy, thu dọn hành lý.

Sau đó, cậu dắt muội muội ngốc rời khỏi hẻm nhỏ.

Bé ngốc chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn xung quanh. Tò mò nhìn ngắm sự việc xung quanh. Cái miệng nhỏ nhắn cứ ko ngừng ồn ào: “Ca ca, đó đó?”

“Là mít quả.” Đoàn Ngọc kéo bé rời khỏi gánh hàng rong, để tránh cho bé làm loạn giờ tay lấy đại của người ta.

“Ha.” Bé ngốc bị cậu kéo đi, cứ ko ngừng quay đầu lại hỏi: “Mít quả ăn được ko?”

“Ăn được.” Đoàn Ngọc mỗi bước đi đều mỗi giải thích. Cố dùng ý chí chống đỡ thân thể đang bị sốt cao của mình. Nắm chặt lấy tay muội muội, cậu thật cẩn thận dặn dò, “Đừng chạy lung tung nha. Cũng đừng tùy tiện lấy đồ của người khác. Muốn gì cũng phải dùng ngân lượng để mua ah.”

“Ah, thì ra là thế àh!” Bé ngốc cứ ko ngừng nhìn thức ăn ngon dọc đường, rồi hỏi: “Ca ca có ngân lượng ko?”

“Không có.”

“Muội đói quá...” Bé thật đáng thương nói.

“Ta dẫn muội đi ăn, nhưng muội phải ngoan ah.” Dọc đường đi, Đoàn Ngọc ko ngừng dụ dỗ và nói vài câu ẩn ý với bé.

“Ah, ca ca dẫn muội đi ăn thứ gì vậy? Có nhà lớn để ở hả? Còn có người cho đá để chơi nữa sao? Ca ca muốn muội ngoan ngoan hả?”

Bé ngốc chớp chớp mắt, cười thật tươi chờ ca ca gật đầu.

Thái độ ngọt ngào của bé làm lòng cậu thật ấm áp. Dường như được tiếp thêm năng lượng, Đoàn Ngọc lần thứ 2 nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé, miêng cưỡng gật đầu rồi dẫn bé đến con đường nằm trước Cẩm Tiềm bố trang

Thấy tiệm vải đã mở cửa, Đoàn Ngọc thoáng chốc có cảm giác như đã xa nơi này rất lâu rồi thì phải.

Ko biết là nam nhân thành thật có ở trong tiệm vải hay ko, chỉ nhìn thấy Thẩm Tứ đang tiễn khách ngoài cửa mà thôi. Đoàn Ngọc liền lấy ra mảnh vải, đưa cho muội muội ngốc mà dặn dò. “Muội cầm lấy, đi đến chỗ trước mặt kia, bất luận là ai đuổi cũng ko đi. Nhất định phải đợi người cho muội đá ngày hôm qua xuất hiện, hiểu ko?”

“Ha, vậy thì có nhà lớn để ở, có thứ gì đó để ăn. Muội sẽ nghe lời ca ca.” Bé ngốc thật chắc chắn gật gật đầu. “ca ca nhanh về nha, muội sẽ chờ ca ca.” Bé ngốc vui vẻ, ca ca nói muốn đi lấy mít quả cho bé ăn.

Ca ca đối với bé tốt ơ là tốt. Bé ngốc cười tít mắt, ko hề nghi ngờ mà hoàn toàn tin tưởng vào hấn.

Muội muội ngốc thật sự rất dễ gạt, Đoàn Ngọc nương thân người, thận thế dựa vào vai bé mà thở. Rời xa bé thật luyến tiếc, nhưng vì sự kêu ngạo và tự ti, cậu đành kiềm nén khát vọng. Thà sống nghèo túng bên ngoài, cũng ko muốn trở về bố trang để người ta khinh ghét.

“Thân thể của ca ca nóng quá hà.”

“Ừh, ta ko sao đâu.”

Đoàn Ngọc đứng thẳng thân người, nhìn bé mà mỉm cười, thúc giục: “Nhanh đến phía trước đi.” Nói xong thì bung tán ô, mắt nhìn ở đối diện, ngay giờ phút này, cậu thấy nam nhân thành thật bước ra khỏi cửa

Bỗng nhiên, lòng như bị ai nhào nặn đau đớn. Cậu ko ngừng khắc chế khao khát muốn tiến lên. Cẩn chặt môi nuốt vào lòng những thanh âm nghẹn ngào. Giây lát, cậu từ từ thu lại ánh mắt nóng bỏng, giờ tay đẩy muội muội ngốc.

“Nhanh đi!”

Bé ngọc cũng nhìn thấy người đã cho đá ngày hôm qua, liền nhanh chóng chạy đến chỗ trước mặt mà ko hề chú ý có 1 chiếc xe ngựa đang chạy rất nhanh từ ngã tư đường lại gần

Đoàn Ngọc phát hiện ra đã ko còn kịp. Cậu lập tức liều mình xông vào, đẩy muội muội ngọc ra. Bỗng nghe được tiếng hét thê lương thật chói tai, cậu quay mình trở lại nhưng ko ko tránh kịp xe ngựa và vào người . Bịch! 1 tiếng, cả người bị hất văng ra xa.

Tên đánh xe, quay đầu lại thấy người đang bị thương. Nếu bị bắt lên huyện đường thật ko ổn, nên “Giá!” 1 tiếng nhanh chóng đánh xe chạy như điên ra khỏi hiện trường.

Hở! Phàn Chân Tường thật đúng lúc thấy chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Một chiếc ô bằng giấy dầu giữ chân hắt lại, kia thật giống với chiếc mình đã đánh rơi hôm qua. Mà người đang bò lê dưới đất kêu khóc vang trời kia cũng là bé gái mà mình đã gặp.

Mất thấy người đánh xe gây chuyện xong thì bỏ trốn, Phàn Chân Tường liền quay vào trong bố trang mà hét lên: “Thẩm Tứ, mau đi tìm đại phu đến!”

Thẩm Tứ chạy ra ngoài bố trang, cũng giật mình khi thấy chuyện vừa xảy ra. “Con đi liền.” Sau đó, nó lập tức chạy như bay.

Phàn Chân Tường nhanh chóng bước đến xem xét người bị thương. Hắn thấy bé gái ko ngừng lay lay người kia. Cánh tay y chảy rất nhiều máu, Phàn Chân Tường trong chớp mắt thở rút mấy cái.

“Đừng chạm vào ta.....” Đoàn Ngọc hơi thở mong manh mà bảo. Sau đó xung quanh cậu chìm vào bóng đen. Muội muội ngọc ko ngừng khóc. Cậu rất muốn vỗ về, nhưng môi cứ mấp mấp ko thể phát ra âm thanh được nữa.

Giấy lát, cậu mất đi ý thức, hôn mê trong tuyết.

Bé ngọc bị vô cùng hoảng sợ. Nhìn mấy người đang vây quanh mình, bé gào khóc trong bất lực: “Ca ca chảy máu.... Làm sao bây giờ.... Làm sao bây giờ.”

“Đừng lay hấn nữa, ca ca của muội có thể bị gãy xương.” Phàn Chân Tường nhẹ nhàng trấn an bé.

“Aiz, thì ra là tên ăn xin thôi.”

“Tên đánh xe chạy mất tiêu rồi. Đầu năm nay, mạng người đúng là ko đáng 1 xu.”

“Cũng không biết là ai thất đức như vậy. Nó bị thương nặng như vậy, cũng ko dám xuống xe xem thử mình có cán chết người hay ko?”

“Hai tên ăn xin này thật xui xẻo, giờ biết bắt đến ai đây.”

Thương nhân gần đó và người qua đường đều xúm lại xem náo nhiệt. Người 1 lời, ta 1 câu, cứ nói cho sướng miệng chứ chẳng ai chịu ra tay giúp đỡ.

Phàn Chân Tường thật cẩn kiểm tra người bệnh, xem thử ngoại trừ cánh tay đang chảy máu dữ dội ra xem còn chỗ nào bị thương nữa ko?

Hắn lập tức xoắn tay áo lên, giúp người bị thương băng bó cầm máu. Sau đó liền phát hiện, rõ ràng bên má trái của người bị thương có vết sẹo do bị bỏng. Lòng run sợ, dùng tay vén lên mớ tóc rối bù, đập vào trong mắt là vết sẹo chạy dài xuống tới áo, Phàn Chân Tường nhất thời giật mình

“Không thể nào.... Sẽ ko đâu, ko đâu mà....” Hắn lẩm bẩm, ko ngừng thuyết phục chính mình Thiên hạ cũng không có muội muội, không phải là cậu ta đâu!

Lão thiên gia sẽ tàn nhẫn với hắn như thế. Thiên hạ ko chết, nhưng lại trước mắt hắn xảy ra chuyện thế kia....

Phải mất vài lượt mới có dũng khí xác nhận, Phàn Chân Tường nâng lên khuôn mặt của người bị thương, vén ra mớ tóc đang rơi tán loạn, để lộ ra vành tai với nốt ruồi son đỏ tươi. Cuối cùng cũng có thể thấy được người ngày đêm thương nhớ. Hắn nhất thời hét lên

“Tránh ra!”

Người xung quanh đều bị dọa cho hoảng hồn mà lùi về sau mấy bước. Mọi người không biết Phàn gia gặp chuyện gì, sắc mặt kia thật khó xem.

Phàn Chân Tường cấp bách bế người chạy vào trong tiệm vải, bé ngọc cũng chạy theo, để lại sau lưng 1 đám người thích hóng chuyện đang bực mình ko thôi

Tên ăn mày kia và Phàn gia có quan hệ gì sao?

Hôm nay Hữu sẽ giới thiệu với các bạn một danh lam thắng cảnh ở thành phố Khai Phong của TQ nha Đó là Đại Tướng Quốc Tự. Tức là nơi mà tác giả nhắc đến trong bài đó.

Đại Tướng Quốc Tự là một ngôi chùa ở ngay trong phố cổ thuộc trung tâm thành phố Khai Phong. Chùa được xây dựng từ thời nhà Tùy, năm 550, tên gọi ban đầu là “Kiến Quốc Tự”.

Để kỷ niệm ngày lên ngôi, năm 712, Đường Duệ Tông cho mở rộng chùa. Để ghi công Tướng Quốc đã có công giúp nhà vua lên ngôi, Đường Duệ Tông đã đổi tên chùa thành “Đại Tướng Quốc Tự”. Nhà vua đã đặt bút viết bốn chữ thư pháp tên chùa, bút tích còn lưu lại tại cổng chùa đến ngày nay.

Ngôi chùa to lớn này đã từng bị hoả hoạn, tu bổ xong lại bị ngập lụt gây hư hại đáng kể. Vào năm 1766, thì triều đình Mãn Thanh tiến hành 1 cuộc đại trùng tu, và hình ảnh của chùa được giữ cho đến ngày hôm nay.

Nhìn tổng thể từ trên cao xuống là như vậy nè ^.^

Đây là cổng trước ^.^

Bước vào trong nè ^.^ Có chữ của ông vua viết đó *chỉ chỉ xuống dưới*

Khuôn viên chùa (Rộng quá phải ko mấy bạn)

Một hình trang trí trên cửa

Hình tượng Phật ngàn tay ngàn mắt (Tượng này có đến 4 mặt và toàn bộ bằng đồng nha)

Show thêm vài tấm nữa nè

12. Chương 12

Thời gian như trở về trước kia, cậu bị thương, hấn tức trực ở bên.

Lòng nóng như lửa đốt mà rơi vào chờ đợi trong vô tận. “Đại phu, thương thế của hấn thế nào rồi?” Phàn Chân Tường đã hỏi câu này ko dưới mấy chục lần rồi.

Đại phu tuổi chừng 50, kiểm tra kỹ lưỡng cho người bị thương, bôi thuốc, băng bó xong rồi với bắt đầu trả lời: “Vai hấn bị gãy xương, chảy rất nhiều máu. Ước chừng khoảng từ 10 ngày đến nửa tháng sẽ khỏi phục thôi. Chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Phàn Chân Tường quỳnh quán cả lên, ngữ điệu cũng theo đó mà cao vút. Hấn sợ đại phu nói cậu còn bị thương chỗ nào khác nghiêm trọng hơn.

Đại phu thấy Phàn gia mặt mày xanh mét, cũng loáng thoáng biết được hấn ta đối với người bị thương kia là quan tâm quá mức so với bình thường. Lúc cởi áo ra, đã dễ dàng nhận thấy bệnh nhân là người nghèo khó, cả người chỉ chút bị thương, từ miệng vết thương cho thấy là vẫn chưa được xử lý thỏa đáng. Đại phu thở dài: “Phàn gia, đây là người mà hai tháng trước ngài mời ta đến để trị thương phải ko?”

Vừa nói xong, đại phu liền hỏi hận. Hai tháng trước, ai nấy đều biết Phàn gia đã tổ tức tang lễ rồi. Lão sao có thể hồ đồ như thế, cho rằng đây là cùng 1 người. Chắc chỉ là trùng hợp thôi.

Phàn Chân Tường biết Thẩm Tứ vẫn còn ở gần đó. Để phòng chuyện cũ tái diễn liền phủ định: “Ko phải là cùng 1 người.”

Lúc này, sắc mặt hần trầm xuống, cảnh cáo: “Đại phu cứ lo việc cứu người của mình. Nếu người này có chút sơ sẩy, thì đừng trách ta đập nát bằng hiệu Diệu Thủ Hồi Xuân của lão.”

Lão Đại phu không khỏi ngạc nhiên, phản ứng của Phàn gia là vượt quá bình thường.

Giật mình, lão tìm về đầu lưỡi nói: “Phàn gia yên tâm, ta sẽ tận lực cứu chữa. Bất quá, chân trái của người này đã bị hủy, thịt bên trong cũng bắt đầu thối rồi. Ta thật ko có khả năng khôi phục như trước kia. Mà, hần ta cứ ko ngừng sốt cao, thân thể lại suy yếu do ko có dưỡng chất trong thời gian dài. Nếu dẫn đến viêm phổi thì thật sự rất gay go.”

Nghe vậy, lòng của Phàn Chân Tường đều đã lạnh hết 1 nửa: “Ý của đại phu là....”

“Sinh tử có mệnh. Nếu Diêm Vương đã muốn bắt người canh ba thì tuyệt sẽ ko để tới canh 5 đâu.”

Phàn Chân Tường lặng yên ko biết nói gì. Người sống có số, sao lại có đạo lý thế kia. Nếu cậu ko bị Lục gia trục xuất ra khỏi cửa, ko bị Thẩm Tứ đuổi ra khỏi bố trang, thì sao có thể lưu lạc như thế.

Đại phu chậm chậm bước đến bên bàn, cầm viết lên kê đơn thuốc, xong lại nói: “Thỉnh phàn gia phái người theo ta đến được đường 1 chuyển. Nếu người bệnh hạ sốt thì chắc chắn sẽ có chuyển biến tốt đẹp. Ta có đặc chế thuốc cao, có tác dụng làm mờ sẹo rất tốt. Thoa lên vết thương mỗi ngày, nhất định sẽ thấy được hiệu quả.”

“Thẩm Tứ.”

Gia có việc gọi, Thẩm Tứ lo sợ mà đáp lại: “Gia có gì sai bảo ạh?”

“Người đánh xe đưa đại phu về được đường, sau đó lấy thuốc về đây, rồi đi sắc ngay ah.” Hần mệnh lệnh: “Đi nhanh về nhanh, nếu có chút chậm trễ thì người nên thu thập hành lý rồi cút khỏi đây ngay!”

“Vâng vâng ạh, con đi đánh xe lại ngay.” Thẩm Tứ không dám chần chừ, nó chạy như bay xuống lầu.

Gia cứu về 1 người xa lạ, lần này vì thương hại mà hướng nó khai đao. Mặc kệ là gia có điên hay không, vẫn là nên vì chén cơm của mình, vì gia mà làm trâu làm ngựa ah.

Phàn Chân Tường lấy ngân lượng trả cho đại phu, tiễn người đến tận cầu thang rồi mới nói: “Đại phu đi thông thả.” Hần quay lại bên trong, thấy 1 bé gái ngồi lặng yên trên ghế, vẻ mặt lo sợ bất an.

Nó cứ ngây ngây dại dại, nói mấy lời ko đầu ko đuôi. “Ca ca còn ngủ, lại giống như trước đây ko nói chuyện với ta gì hết. Phải làm sao đây....” Bé cầm lấy mảnh vải đưa lên mặt lau lau. Nhân cứ khóc thút thít mãi ko biết mình nên làm gì cho phải đây.

Trong lòng của Phàn Chân Tường đã có rất nhiều nghi vấn và băng khoăn. Giờ đây ko thể ko để tâm đến chuyện tại sao thiên hạ lại đi cùng bé gái này như thế? Rồi sao cả hai lại ở trong hẻm nhỏ? Chết tiệt thật, lúc đó ngay cả mình cũng ko nhận ra thiên hạ!

Lòng đầy lo lắng, hần từ từ bước đến bên giường, giơ tay chạm vào trán cậu. Nóng đến dọa người. Lòng lại đau nhói lên, nhăn chặt mày, thật cẩn thận quan sát cậu. Người gầy quá, nhưng vẫn còn thói quen khi ngủ luôn cuộn mình lại. Má phải giờ đây có một vết sẹo do bị bỏng uốn lượn kéo dài đến tận nửa người. “Còn đau ko. Ngươi ngốc lắm....”

Hần cúi người, nhẹ nhàng hôn lên vết thương kia. Nửa gương mặt bị hủy, mình chứng cho 1 phần tình cảm cố chấp.... “Người khác không cần ngươi, ta cần. Người nhất định phải sống. Đừng rời khỏi ta nữa....”

Hần ngồi xuống mép giường thật dịu dàng mà cậu xin cậu. Muốn chạm vào nhưng lại do dự, sợ làm đau cậu, nhìn vết thương bên vai trái của cậu. Rõ ràng người này đã bị thương tạt đầy mình. Lòng xót xa, hần ko thể biết được cậu sau này có nguyện ý dựa vào lòng hần, để hần nắm lấy tay mình, hay vẫn là cự tuyệt ngàn dặm xa xăm.

Bàn tay to lớn thô ráp nhẹ nhàng xoa xoa lên vết sẹo như để truyền hơi ấm cho cậu.

“Ở lại, đừng đi nữa, ở lại với ta, được ko?” Hần thì thầm hỏi.

Bé ngốc nghe được liền trả lời. “Ha, được nha, ta muốn ở nhà lớn, ca ca cũng nói vậy mà.” Bé giở mảnh vải ra nghe theo lời ca ca “Cái này cho người nè, ca ca nói người sẽ cho ta ăn. Ta đói lắm....”

Thoáng chốc, bé lúng túng đưa ra 1 mảnh vải.

Phàn Chân Tường giật mình, bước đến trước mặt bé cầm lên. Lúc này mới phát hiện trong đó có thêu mấy chữ. “Ko nơi để về, xin hãy thu nhận.”

Hắn kinh ngạc, “Đây là ca ca cho cô sao?”

“Ừm” bé ngốc gật gật đầu, chờ được cho ăn.

Phàn Chân Tường nhìn mấy chữ được thêu trên mảnh vải, lòng đau xót vô cùng.

Cậu đã thành bộ dạng gì, ko nơi nương tựa cũng ko chịu về bên cạnh hắn. Chớp mắt 1 cái, tay nắm chặt lấy mảnh vải, Phàn Chân Tường nghiêng rằng nói: “Ồ bàn bên ngoài có điểm tâm, bánh ngọt, cô tới ăn trước đi. Đợi Thẩm Tứ trở về, ta sẽ bảo nó dẫn cô về nhà.”

“Ở nhà lớn ah, hảo hảo. Ca ca có đi ko?” Bé ko muốn rời khỏi ca ca. “Ca ca vẫn còn ngủ hoài hà.”

Phàn Chân Tường thấy bé đi thẳng ra ngoài, 1 chút sau liền bưng 1 đĩa bánh kẹo vào trong, ngồi bệch xuống đất dựa sát vào thành giường mà ăn ngấu nghiến, cũng chẳng thèm quan tâm xem xung quanh có người hay ko.

Phàn Chân Tường ngồi ở mép giường, nghĩ thầm thiên hạ cùng bé gái này có quan hệ như thế nào?

Trong khoảng thời gian qua, cậu đã ở đâu?

Là được ai chăm sóc?

Nâng đầu cậu tựa lên đùi mình, thật cẩn thận xem cậu như thứ quý giá nhất của riêng mình, Phàn Chân Tường bắt đầu hỏi: “Ca ca là từ đâu đến đây?!”

Bé ngốc liền dừng lại, cái miệng nhét đầy bánh, bắt đầu nói lảm nhảm: “Là ta nhặt được bên bờ sông đó.”

“Cô ở đâu?”

“Ở nơi xa lắm nha.” Bé khoa tay múa chân, “Đi lâu lắm mới tới được đây đó. Là ca ca dẫn ta đến nha.”

Phàn Chân Tường thấy bé ăn mặt bình thường, nghe bé nói mấy lời ngô nghê như trẻ con, lại hỏi: “Cô có người nhà ko?”

“Có phụ thân, còn đánh ta nữa. Ca ca cũng đánh phụ thân, sau đó nói sẽ dẫn ta đến ở ngôi nhà lớn.” Bé ngốc nhìn xung quanh. “Chỗ này ko giống với nhà ta, ko có rơm rạ, ko có phụ thân. Ta ko muốn ở cùng phụ thân, chỉ muốn ở cùng ca ca thôi hà. Ca ca đối xử với ta tốt lắm nha.” Bé nhoài người lên giường, muốn ở gần ca ca thêm chút nữa.

Sắc mặt của Phàn Chân Tường trong chớp mắt trở nên xanh mét. Hắn gầm lên: “Cô xuống dưới!”

“Dừng mà....” Bé ngốc ko hiểu tại sao người ta lại hung dữ với bé. “Ca ca nói người sẽ cho ta đá chơi...”

Đúng là ông nói gà, bà nói vịt....

Phàn Chân Tường phát hiện ra bé thật giống như bị kém trí, liên đổi thái độ, nhỏ nhẹ mà dỗ bé. “Mau xuống xuống, ca ca bị thương, phải cẩn thận đừng đụng đến vết thương.”

“Ha, như vậy ah.” Bé ngốc nghe theo lời bò xuống giường, ngồi ở bậc bước lên giường. Cái miệng nhỏ nhắn ko ngừng lẩm bẩm: “Ta sẽ ko nói gì đâu. Phải im lặng, phụ thân sẽ ko phát hiện ra.”

Phàn Chân Tường thấy bé thật im lặng, từ mấy lời nói lộn xộn kia có thể đoán rằng bé bị thiếu năng. Thiên hạ có lẽ là do bé cứu, vết thương trên người chắc cũng vì thế mà xử lý ko thỏa đáng..

Sau 1 lúc lâu, hắn lại hỏi: “Tại sao ca ca lại đánh phụ thân?” Hắn thật ko thể nào tưởng tượng được, thân thể ốm yếu như cậu thể kia sao có thể đánh người? Là bé ăn nói hàm hồ, hay đây là chuyện lạ có thật?

“Phụ thân xấu lắm, nên bị ca ca đánh!” Bé ngốc oán giận rồi cứ thế mà nói năng lộn kể về người làm đau bé ra sao. Rồi còn hung dữ đánh mắng nữa nha.

Phàn Chân Tường rất kinh ngạc

Cha của bé.... Là cầm thú!

“Hỗn trưởng!” Lòng bỗng giận dữ. Cuối cùng cũng biết được mấy ngày qua thiên hạ phải sống như thế nào rồi.

Cậu ở bên ngoài ăn đói mặc rách, rồi vì 1 cô ngốc mà đến cầu xin hần giúp đỡ.

“Ngốc nghếch!” Cậu đã tính đến chuyện thu xếp cuộc sống cho bé ngốc, còn mình thì quyết một đi ko trở lại. Nhất quyết ko chịu đến với hần....

“Người đang suy nghĩ gì... Tại sao ko trở lại... Người biết rõ là ta thương người mà. Thật rất thương người....” Hần ko ngừng hỏi, lòng lại dâng lên cảm giác xót xa vô hạn.

Cậu ở ngoài kia trải qua cuộc sống ko phải dành cho người, còn hần ở chỗ này cũng như cái xác ko hồn. “Người đừng mơ là có thể rời khỏi ta 1 lần nữa. Đừng mơ....” Hần thề, nhất định sẽ ở bên cậu 1 tất cũng ko rời. Dù trưa nay Vân nhi và em rể có về thăm nhà, hần cũng mặc kệ, nhất quyết ko đi.

Đoàn Ngọc vẫn hôn mê bất tỉnh nhân sự, ko biết giờ đây cậu đã rất an toàn, có người chăm sóc, sau này cũng ko cần tiếp tục cuộc sống lang thang vô định nay đây mai đó.

Phàn Chân Tường đợi Thẩm Tứ trở về, dặn nó dẫn bé gái về nhà, muốn bọn người hầu trong nhà chăm sóc cẩn thận. Nếu xảy ra sai lầm gì, thì toàn bộ sẽ thu dọn hành lý mà rời khỏi nhà luôn đi.

Thẩm Tứ nơm nớp lo sợ. Nó biết là tính tình của gia ko còn gần gũi thân thiết như xưa nữa. Nếu chẳng may chọc cho gia nổi giận nhất định là phải cuốn gói về quê rồi.

Nó dẫn khách quý của gia, xem bé như đại tiểu thư mà dễ dàng để về nhà hầu hạ.

Phàn Chân Tường đóng cửa tiệm, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho thiên hạ. Lúc thì thoa, lúc thì đổ thuốc. Thay ra xiêm y đã ướt đầm mồ hôi cho cậu. Giờ phút này thật bất an mà chờ đợi. Hần ko dám ngủ, sợ sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Mãi đến nửa đêm, thấy cậu đã dần dần hạ sốt thả, có thể phát ra tiếng kêu rất nhỏ. Phàn Chân Tường vui mừng đến nỗi, nếu ko phải e ngại hàng xóm, hần đã mở ngay cửa sổ hướng mặt lên trời để đập đầu cảm tạ ân đức của trời xanh. Hiện giờ, hần chỉ đơn giản là quỳ trên mặt đất lâu thật lâu cũng chưa đứng dậy

Lo lắng buồn đau của hần từ trước đến giờ cuối cùng cũng có thể giải tỏa được trong đêm nay rồi....

Hai ngày sau, Đoàn Ngọc bắt đầu có khởi sắc. Toàn thân vùi vào trong ổ chăn ấm áp, cậu nghiêng người tránh chỗ đau ở vai trái. “Ồ...” Tiếng kêu rất nhỏ bỗng truyền vào trong tai.

Thoáng chốc giật mình, Phàn Chân Tường xem chút nữa là đã đánh rơi luôn bát cháo thịt đang cầm trong tay. Lập tức đặt bát cháo đã hầm hơn 1 canh giờ lên chiếc bàn gần đó, hần ngồi xuống mép giường, thật cẩn thận mà nhìn thiên hạ

“Tỉnh rồi àh? Có đói ko? Có lạnh hay ko? Tay đau lắm phải ko?” Hần hỏi han thật ân cần, thật cẩn thận mà xoay người thiên hạ lại, đôi mắt ôn nhu đón nhận ánh mắt đầy mơ hồ. Thấy rõ, làn mi xinh đẹp của cậu run rẩy rồi trong nháy mắt lại khép lại.

Cậu đang nằm mộng.... Trong đầu hiện lên 1 bóng dáng khôi ngô. Cậu rất muốn tiến lên để nắm lấy 1 phần khát vọng của mình. “Đừng đi...” Giọng khàn khàn, rơi rớt ra từng chữ: “Người đừng đi... đừng đi mà...”

“Ta ở đây, đừng động đây.” Phàn Chân Tường kề sát môi vào tai hần dịu dàng vỗ về. Nhớ lại khoảnh khắc cậu bị xe ngựa đâm phải. Vai trái bị va đập rất mạnh dẫn đến gãy xương.

“Người là ta mang từ quỷ môn quan trở về. Đừng làm ta lo lắng nữa được ko?” Hần nhin ko được mà trách móc nặng nề.

Đoàn Ngọc chớp chớp đôi mắt, đầu đau như búa bổ, ý thức hỗn độn vẫn chưa có thể hiểu hết những lời nói kia.

Hơi thở đang quây quanh cậu cùng cảm giác áp bách này thật quen thuộc biết bao. Điều ko phải là mộng... Ký ức bỗng nhớ lại lúc xe ngựa đâm phải mình, muội muội gốc còn đang khóc...

Bé ở đâu, ở đâu?

Giây tiếp theo, ý thức được nam nhân đang ở ngay cạnh mình, muội muội gốc chắc là ko có việc gì.

Không hề có chút ấn tượng gì về chuyện đã xảy ra sau khi mình hôn mê. Chỉ có thể cảm nhận được vai trái của mình hình như đã được cố định lại, khiến cho cậu ko thể động đậy được.

Phàn Chân Tường nâng người cậu lên, dùng gối mềm cho cậu tựa vào.

Đoàn Ngọc cả người cứng đờ, cuối cùng cũng biết được là nam nhân đã nhận ra được mình! Cậu lặng yên quay mặt đi. Chuyện xưa lại tràn về trong đầu. Là cậu đáng chết, ko nên kéo dài hơi tàn làm gì.

“Tránh ra... Đừng chạm vào ta.”

Mây nhẩn lại, Phàn Chân Tường thấy sắc mặt của cậu trắng bệch. “Sao vậy, ta làm ngươi đau phải ko?”

Ngữ khí của nam nhân vẫn dịu dàng như cũ. Cậu từ từ cúi đầu xuống, lòng đau quá, còn đau hơn cả thân thể đang bị thương. Cậu nhận ra nơi này, lại bị nam nhân mang đến đây....

Cậu ko biết mình đã hôn mê mấy ngày rồi. Miệng dường như cảm nhận được mùi thuốc, xiêm y trên người cũng đã được đổi qua. Nhu cầu bình thường trong cuộc sống đều do người khác giúp đỡ. Bộ dáng xấu như quỷ này nếu để nam nhân nhìn thấy Hả!

Cậu bắt đầu hoảng sợ, phút chốc giấy dựa, hoạt động thân hình, hắt ra chần, cố lui về phía cuối giường, né tránh sự kè cận của nam nhân. Tự biết xấu hổ, thân thể ko trọn vẹn này ko xứng ở đây, cậu ko thể ở lại đây được.

Dường như gặp phải quỷ. Phàn Chân Tường rất ngạc nhiên khi thấy cậu hành động như vậy. Người lão đảo sắp ngã xuống giường, “Cẩn thận!” Hắn nhanh tay hướng ra đỡ lấy cậu.

Đoàn Ngọc hoảng sợ đón nhận khuôn mặt của nam nhân Bộ dáng nửa người nửa quỷ này ko đáng để hắn nhìn thấy, “A! Người tránh ra ” nhanh như chớp, cậu gạt tay nam nhân ra.

“Tránh ra, tránh ra ” cậu kích động kêu lên.

Phàn Chân Tường giật mình, đứng ở mép giường 1 lúc lâu. Thấy cậu đang trốn ở góc giường cả người ko ngừng run rẩy.

Đoàn Ngọc quay lưng về phía hắn Nghĩ thầm ko muốn gặp và gặp mặt lại là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau. Nghĩ đến lúc trái tim buồn đau, gặp mặt, cậu có tư cách gì để gặp mặt hắn, bộ dáng này có thể gặp người được sao....

Cậu kéo tóc che đi vết sẹo nơi má trái, buồn bã mà van xin: “Đừng quan tâm đến ta....Ta sẽ đi.” Cậu nên chết ở ngoài đường, chứ ko phải ở chỗ như thế này.

“Ngươi đừng đi.” Là cậu vẫn còn giận chuyện Thẩm Tứ trước kia đã đuổi mình đi sao....Hay là đã hiểu nhầm là hắn đã dặn dò Thẩm Tứ làm như vậy.”Ta không cho ngươi đi!” Hắn quát lên.

Vẫn chưa kịp giải thích, đã nghe được tiếng nói buồn bã vang lên

“Tránh ra! Người tốt với ta như vậy làm gì? Ta và ngươi ko thân cũng chẳng quen.” Cả người của Đoàn Ngọc đều dựa vào trong góc tường, cắn chặt răng, thà chết cũng ko chịu nhìn nhận nam nhân.

Cậu sợ, mình sẽ ko đi được....

Cũng sợ, gây cho hắn nhiều phiền phức....

Phàn Chân Tường lần thứ hai ngẩn ra. Là cậu bị thương ở đâu sao? Sắc mặt hắn trầm xuống, ngữ khí đầy nguy hiểm hỏi: “Người quên ta là ai rồi àh?”

“Ta không biết người...” Đoàn Ngọc cúi đầu thấp hơn. Mắt đã tràn đầy lệ nóng. Giả vờ ko quen biết là cách tốt nhất cho cả hai.

Mắt của Phan Chân Tường khép lại thành 1 khe hở hẹp, nghi ngờ lời cậu nói. Thận trọng quan sát thấy bờ vai cậu đang run rẩy. Là đáng vẽ ko dám nhận lại người. “Người sợ cái gì?”

“...” Đoàn Ngọc trầm mặc không nói.

“Người dám quên ta....” Phan Chân Tường giơ tay vén tóc cậu lên. Thấy rất rõ gương mặt đang hoảng sợ né tránh. Liên giả vờ né tránh

Hắn sao lại xem nhẹ sự kêu ngạo của cậu như thế. Dung nhan cậu đã ko còn xinh đẹp như trước, toàn thân bị thương là vì ai....

Vì thế làm sao có thể chấp nhận sự chuyển biến này. Nếu ko có khí thế ngang nhau, dù thế nào cậu cũng ko thừa nhận là bọn họ có quen nhau.

Thương tâm nhìn bóng dáng lẩn khuất của cậu. Ánh mắt dần trở nên ôn nhu, hờn giận trong lòng cũng dần tiêu tan. Giờ để ý đến cậu có nói thật hay ko để làm gì. Cậu chẳng phải đang ở ngay trước mặt hắn thật rõ ràng hay sao.

Tự ti rồi sinh ra trốn tránh.

“Người quên ta cũng tốt.” Quên sạch luôn sự chán ghét ngày trước cậu đã dành cho hắn. Phan Chân Tường xoay người cầm chén cháo thịt đến, dùng miệng thổi thổi cho nguội, tránh cho quá nóng cậu ăn vào sẽ bị bỏng.

Hắn ngồi ở mép giường, cất giọng trầm ấm dịu dàng gọi: “Đến đây, ăn chút gì đi.” Hắn sẽ giúp cậu quen dần với hoàn cảnh, cũng là quen dần với sự tồn tại của mình.

Bụng đói kêu vang, cậu rất muốn nhận thứ nam nhân đưa cho, nhưng lại ko dám....Liếc trộm xung quanh, có nệm chăn ấm áp, có nam nhân che chở, có thức ăn thơm ngon. Tất cả đều đập vào mắt. Hoảng hốt....

Thấy cậu vẫn chậm chạp ko chịu quay đầu lại, Phan Chân Tường liền nói lảng sang chuyện khác, thử dời đi sự chú ý của cậu. “Người còn nhớ muối muối ko? Ta đã sắp xếp cô bé ở lại nhà, còn dặn Thanh Y và Hồng Tụ chăm sóc nữa. Bé thật nghe lời và đơn thuần khờ dại. Người ko cần lo lắng.”

Hắn đem chuyện xảy ra trong 2 ngày qua kể lại. Nếu thiên hạ đã muốn giả vờ thì hắn cũng nên phối hợp cho tốt. “Thôi bỏ đi.” Chỉ cần cậu cảm thấy thoải mái, hắn sẽ kiên nhẫn chờ đợi ngày cậu chấp nhận hắn.

Hắn đem chuyện xảy ra trong 2 ngày qua kể lại. Nếu thiên hạ đã muốn giả vờ thì hắn cũng nên phối hợp cho tốt. “Mặc kệ.” Chỉ cần cậu cảm thấy thoải mái, hắn sẽ kiên nhẫn chờ đợi ngày cậu chấp nhận hắn.

“Người yên tâm dưỡng thương, sau khi ăn xong chén cháo này, ta sẽ dẫn người về nhà.”

Đoàn Ngọc hai mắt đỏ hoe đã ko còn thấy rõ hình ảnh trước mặt, cậu lén lấy tay áo lau đi nước mắt trên mặt. Bỗng thấy ánh mắt nam nhân sáng ngời đang ngồi ở mép giường, kia thần sắc tự nhiên, ôn nhu như nước, làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Nam nhân rõ ràng là nhận ra cậu, cũng ko đối xử với cậu như tội phạm giết người. Cậu ko biết gốc tử bán đầu có chuyện gì ko. Muốn hỏi, nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã vội nuốt trở lại.

Hỏi, chính là tự mình ko đánh mà khai là đang nói dối.

“Người vẫn ko chịu nói chuyện sao. Chẳng lẽ ko muốn gặp lại muối muối nữa àh?”

Đợi 1 lúc, thiên hạ vẫn im thin thít như cũ.

“Ta có nhận của cô bé 1 mảnh vải. Trên đó có thêu vài chữ. Người còn nhớ ko?”

Còn nhớ...Cậu sao có thể quên được, kia chính là 1 phần khát khao trong lòng mình. Chính là chỗ dựa thật vững chãi và ấm áp. Cậu quay mặt vào tường. “Ta còn nhớ” Cố giấu đi 1 phần si tâm vọng tưởng.

“Nếu ko còn nơi để về, thì đừng cự tuyệt nữa, hãy ở lại đây đi.” Hấn thấy cậu tóc tai rối bù, bộ dáng buồn bã chẳng nói lời nào, thì ko khỏi thán phục. Cậu lưu lạc bên ngoài, đều đã cùn đường tuyệt lộ mà còn quật cường như thế. “Người cần người giúp đỡ. Nếu đã được ta cứu về, thì ta tuyệt sẽ ko buông tha người. Đến, ăn chút gì đi.”

Lâu thật lâu sau, vẫn thấy cậu ko hề có phản ứng gì, Phàn Chân Tường đề nghị: “Người không muốn đến đây cũng ko sao, quay mặt qua đây là tốt rồi, để ta đút người ăn 1 chút, được chứ?”

“Tránh ra...” Đoàn Ngọc lí nhí.

“Ta đã nói rồi, ta sẽ ko rời khỏi đâu” Hấn lặng yên đến bên cạnh cậu, nhỏ nhẹ dụ dỗ: “Cho ta chăm sóc người đi mà.”

Đoàn Ngọc cắn chặt môi, xem chút nữa đã thốt ra hảo.

“Người ko nói gì, là đồng ý rồi đúng ko?”

Cậu lắc đầu, tóc rũ xuống che lấp đi gương mặt đang buồn tẻ tái....Đã ...từng đồng ý từ rất lâu rồi. Chính là ko dám nói ra miệng mà thôi.

Ánh mắt dịu dàng vẫn cứ dán chặt lên người. Vô cùng lo lắng lần thứ hai sẽ bị mất đi. Tốt nhất vẫn là tìm 1 lý do để dụ cậu mắc câu. “Muội muội của người cứ làm loạn lên đòi phải gặp được người. Người nhẫn tâm để bé ko có ca ca?”

“...”

“Muội muội của người hơi ngốc, vẫn còn ngây ngô rất nhiều chuyện. Khi hỏi tên cứ nói là con ngốc. Ta thấy tên này thật ko ổn. Hay gọi bé là Chân Nhi có được ko? Hay là người nói cho ta biết bé tên là gì?”

Đoàn Ngọc buồn bực nói: “Cứ gọi là Chân Nhi.”

“Hảo.” Dừng lại 1 chút, hấn lại hỏi: “Còn người thì sao, đến tên cũng đã quên rồi àh?”

Trong ko khí có tiếng thở rút 1 cái, Phàn Chân Tường vẫn còn thối cháo cho nguội, đợi cậu trả lời.

Đoàn Ngọc nắm chặt lấy chần, ko biết nên trả lời ra sao. Chỉ đơn giản thốt ra 3 chữ: “Ta đã quên.”

“Àh, ta muốn gọi người là Đoàn Nhi, có được ko?” Hấn gọi thật quá đổi thân thương

Tim nảy mạnh lên, Đoàn Ngọc xoa xoa nơi má bị thương, buồn bã nói: “Tùy người.”

Phàn Chân Tường lòng dạ vui sướng mà cong môi. “Ăn hết cháo đi, rồi ta dẫn người về nhà. Sau này, có lẽ người sẽ dần dần khôi phục trí nhớ. Đến lúc đó nếu có dự tính gì thì chúng ta sẽ hảo hảo thương lượng nha.” Cái gì là hảo hảo thương lượng, chẳng có gì để bàn bạc cả! Những lời này, hấn vẫn còn giữ lại trong lòng mà chẳng hề nói ra!

Đoàn Ngọc mơ màng nhận thấy hấn đang bá đạo vô cùng. Ngoài mặt giả vờ ôn nhu thế kia chẳng qua là đang dụ dỗ cậu sắp bẫy mà thôi.

Nên làm gì bây giờ....

Cậu lảng tránh, tiến lui đều ko xong.

Nếu như muốn đem giả làm thật, giả ngu để che lấp lỗi lầm trong quá khứ, lợi dụng lòng tốt của nam nhân để thỏa mãn khát khao trong lòng, thì cậu thật là 1 tên vô liêm sỉ đáng chết vô cùng.

Cậu nhắm mắt lại, nhớ đến rất nhiều chuyện. Nam nhân quá tốt, còn mình thì hỏng rồi...

Phàn Chân Tường từng chút một mở ra sự phòng bị của cậu, hấn dịu dàng hỏi: “Người nói gì với ta có được ko?”

“...” Không ngừng bị dụ dỗ, chỉ cần quay đầu lại, là đã có 1 nơi ấm áp để dựa vào. Cậu do dự 1 lúc lâu, cuối cùng cũng cố lấy dũng khí, chầm chậm quay mặt lại nhìn nam nhân mà nói: “Hảo.” Đành phải đi bước nào tính bước nấy mà thôi.

Phàn Chân Tường dùng tay vén tóc cậu lên. Thấy dung nhan hoàn hảo lúc trước đã tiêu tụy đi ko ít. Nhưng trong mắt hần cậu vẫn xinh đẹp đến độ có thể làm người khác ngưng thở.

Vui sướng vì cậu ko hề cự tuyệt. Gương mặt thành thật cười thật tươi, sau đó cầm lấy thìa, đút cháo cho cậu.

“Đến, mở miệng ra.”

Lặng yên để nam nhân đút cho, nhanh chóng nuốt vào lòng tư vị của tình người ấm áp.

Sau đó, Phàn Chân Tường rời khỏi phòng, lúc trở về đã cầm trong tay 1 tấm lông cừu ấm áp. Hần thật ôn nhu mà bao lấy cậu, ôm ở trong lòng, mỗi bước đi đều tạo cho người khác cảm giác vững chãi.

Đoàn Ngọc vui mặt vào lòng ngực rộng lớn của nam nhân. Cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý đối diện với ánh mắt của người khác. Lòng đầy lo lắng. Lời nói dối này sẽ che giấu được bao lâu. Cậu thật sự chính là tội phạm phóng hỏa giết người....

Thẩm Tứ đang đợi bên xe ngựa, mở cửa xe cho gia. Thấy gia ôm người ko rõ lai lịch như trân bảo ko bằng. Nó thật ko thể ko thừa nhận là gia đã bị điên nặng lắm rồi.

Đóng cửa xe, Thẩm Tứ chỉ có thể lắc đầu thở dài

Này chỉ có thể trách nó trước kia đã làm chuyện ngu ngốc. Hại gia bệnh nặng như thế, có thể xem tên ăn mày làm bảo bối. Nó ngựa đầu nhìn trời

Về mặt buồn nản.

Lần thứ hai trở về nhà, tâm tình của Đoàn Ngọc lần này so với quá khứ thật khác xa. Có được nam nhân này yêu thương mình thật là tốt biết bao. Nhưng cậu chỉ có thể lặng lẽ cất nó vào sâu lòng mà thôi. Ngoài mặt vẫn chỉ có thể tiếp tục nói dối để lấp liếm che giấu sự xấu xí của mình mà thôi.

Trong thời gian dưỡng thương, cậu rất lo sợ tâm sự của mình sẽ bị người khác biết được, cũng lo lắng ko biết lời nói dối kia sẽ tồn tại được bao lâu.

Được bố trí ở cùng phòng với nam nhân, sinh hoạt hàng ngày đều 1 tay nam nhân lo liệu. Dường như hần cố ý giấu cậu đi, ngoại trừ Chân Nhi đến thăm hỏi và bầu bạn ra, thì toàn bộ người hầu trong nhà đều thỉnh thoảng mới xuất hiện trước mặt cậu mà thôi.

Cậu lo sợ bất an, sợ chuyện phiền não trở thành sự thật. Ngốc tử bán dầu nhất định là chết cháy rồi. Nên nam nhân mới dùng hết sức ko để cho cậu tiếp xúc với người ngoài. Là lo lắng người khác phát hiện ra chuyện cậu vẫn chưa chết!

Chỉ cần cậu còn sống 1 ngày, thì sẽ đem lại cho nam nhân 1 phần phiền phức.

Nhưng, cậu ko muốn rời đi....

“Người đang ngăn ngại gì đó?”

Đoàn Ngọc ngẩng mặt lên, tim đập mạnh và loạn nhịp vài cái. Lòng đầy day dứt nhưng ko thể nói ra. Cậu thật buồn bã mà khép hờ mắt, nói: “Cám ơn người đã giữ ta và Chân nhi lại.”

Nam nhân buổi sáng ra ngoài, lúc mặt trời gần đứng bóng nhất định sẽ trở về. Chưa bao giờ để cậu bỏ một bữa cơm nào. Hần cứ khẳng khẳng phải nhìn thấy cậu uống thuốc. Lúc chiều tối nam nhân lại trở về phòng thật đúng giờ, hỏi han ân cần, chuẩn bị nước ấm, xong lại đuổi bọn người hầu chuẩn bị nước tắm đi chỗ khác. Thật cẩn thận chăm lo cho cậu từng chi tiết nhỏ.

Nhưng, giấy không gói được lửa, chuyện này có thể giấu được mọi người bao lâu đây?

Cậu ko thể cả đời ko bước ra khỏi phòng.

Thậm quyết định, đợi đến ngày nào đó, khi bị mọi người nhận ra thân phận thật sự. Cậu sẽ chịu hết mọi trách nhiệm vì đã giết người. Tuyệt ko để liên lụy đến nam nhân.

“Đợi đến lúc cơ thể ta khỏe mạnh. Để ta làm người giúp việc cho người, có được ko?”

Phàn Chân Tường đứng cạnh cái giường La Hán chờ cậu tắm rửa. Hắn ko thể nào ngờ là cậu lại đưa ra yêu cầu này.

Cảm thấy khó khăn, sao có thể để 1 người đi đứng bất tiện làm mấy chuyện linh tinh được chứ. Nhưng nếu ko đồng ý, thì hẳn lại sợ cậu sẽ rời đi.

Trước mắt, quan hệ của hai người đều phải dựa vào lời nói dối để duy trì. Ko thể nhắc lại chuyện quá khứ, hẳn rất thích cậu dựa dẫm vào mình, cũng ko hề cảm thấy phiền hà khi chăm sóc cho cậu. Hắn chỉ hy vọng xa vời là có 1 lúc nào đó cậu sẽ thích mình mà thôi.

Hắn muốn bắt đầu với cậu bằng mấy chuyện vụn vặt trong cuộc sống. Kèm ko được, cứ muốn ôm cậu vào lòng. Ko được ngủ chung 1 giường khiến hắn rất khó chịu.

“Chờ vết thương của người hoàn toàn bình phục, chúng ta hãy bàn lại việc đó.”

“Đừng cho là ta ko có chút sức lực nào. Tay của ta tuy bị gãy nhưng sẽ khỏi nhanh thôi. Chân vẫn còn có thể đi được. Nếu người xem thường ta thì đừng mời đại phu đến đây bắt mạch chữa bệnh nữa. Đừng cho ta uống thuốc, xoa thuốc làm gì. Để ta tiếp tục làm 1 phế nhân. Như thế có lẽ ta sẽ tự thuyết phục mình là ta vô dụng ko thể giúp cho người được gì cả!”

Cậu cứ kiên quyết nhìn chằm chằm hắn. “Ta nợ người nhiều lắm. Còn có gì có thể trả? Ko cần phải đối xử với ta tốt như vậy. Ta ko đáng.”

Phàn Chân Tường hỏi lại: “Cái gì gọi đáng hay ko?”

Ko nghe cậu nói gì nữa. Hắn tự hỏi lòng mình: Chẳng lẽ thương hắn, còn đi tính toán xem hắn có giá trị gì hay ko? (Câu này hay, hix hix)

Trên người của cậu, vẫn như cũ tồn tại báu vật vô giá mà hắn muốn. Phàn Chân Tường ko biết làm sao để cậu có thể hiểu được. “Ta là cam tâm tình nguyện, không muốn người phải trả cho ta bất cứ thứ gì cả?”

Đoàn Ngọc buồn rầu chẳng nói tiếng nào. Giở ra mảnh vải ở vai trái, vết thương đã gần hồi phục rồi. Đại phu còn cho thuốc đắp, dặn cậu phải cẩn thận ko được làm chuyện nặng nề.

Đưa mảnh vải cho nam nhân. Cậu khập khiễng bước ra ngoài bình phong. Quay đầu lại nhắc nhở: “Đừng quên ta chỉ là tên ăn mày người cứu về thôi. Người thích ta làm cái gì thì ta làm cái đó. Người nhận nhầm ta là ai, thì ta cũng sẽ xem mình như người đó.”

Biết rõ cửa phòng đã được cài chặt, cậu mới từ từ cởi ra xiêm y. Cậu ko thể cự tuyệt chuyện giúp đỡ hầu hạ cho nam nhân kia.

Quần áo rơi xuống, cậu bước vào bồn tắm, nhìn thấy gương mặt mình được phản chiếu dưới mặt nước loan loan thật xấu xí. Hắn còn muốn lừa mình dối người làm gì nữa. Quá buồn cười rồi! Dùng lời dối trá để che giấu tâm tình của mình, thật quá thừa thãi.

Bộ dáng này trong mắt nam nhân là xấu xí thế kia. Hắn có thể ko nhìn, có thể giả vờ như ko thấy. Nhưng cậu ko thể nào bỏ qua tội nghiệt mà mình đã gây ra.

Nửa gương mặt bị hủy nhanh chóng vùi vào trong lòng bàn tay. Vô cùng hối hận, đã ko còn cơ hội để vãn hồi nữa rồi.

Phàn Chân Tường lặng lẽ bước ra ngoài bình phong, nhất cử nhất động của cậu đều nhìn thấy hết cả. Bản thân hắn cũng ko biết phải làm sao bây giờ?

Bước về phía trước, chỉ sợ là sẽ dọa cho cậu sợ hãi. Còn đứng mãi nơi này thì khoảng cách của hai người vẫn sẽ mãi ko thể thu ngắn lại được. Rồi cũng sẽ chẳng thể nào vượt qua được bức tường rào đối trá kia.

Sao có thể nhẫn tâm để cậu tự ti vì vết sẹo khó xử kia. Tiện tay mang mảnh vải mặc lên tấm bình phong, bước đến tủ áo lấy ra xiêm y, hắn ko hề quay đầu lại mà nói: “Đoàn nhi, người chẳng cần phải làm gì cả. Người là người ta mang trở về, muốn giúp ta làm việc, có thể. Liên theo ta học việc buôn bán, chỉ cần người đừng để ý đến ánh mắt của người khác. Ta sẽ ko tiếp tục đem người giấu trong phòng này nữa.”

Cậu buồn bã nói: “Hảo”

Nam nhân không hề biết cang, cậu có thể ko hề để ý đến ánh mắt của người khác. Nhưng ko cách nào ko cần một đôi mắt ôn nhu luôn dán lên người mình. Khiến cậu cảm thấy day dứt và hổ thẹn vô cùng...

13. Chương 13

Ngày qua ngày, khí hậu bên ngoài bắt đầu ấm dần lên. Chớp mắt đã đến mùa xuân, trăm hoa đua nở.

Vết thương ở vai trái đã hoàn toàn bình phục. Đoàn Ngọc nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, cầm lấy chậu rửa mặt, cúi đầu, lòng do dự 1 lúc lâu. Trước sau cũng ko có can đảm nhìn mặt mình trong đó.

Giấy lát, Cậu thần sắc ảm đạm từ từ bước ra ngoài phòng.

Phàn Chân Tường chỉ cần trong phòng có chút động tĩnh là tỉnh lại ngay. Hắn ngồi ở mép giường đợi cửa phòng lần thứ 2 mở ra. Một lúc sau đã thấy thiên hạ bê 1 chậu nước vào phòng.

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt ôn nhu như nhìn xuyên qua nửa gương mặt đang được che đây kia. Thiên hạ cố tình dùng tóc che lại. “Đến đây” Nửa gương mặt bị hủy đã giúp cậu nhận ra được nhiều điều.

Đoàn Ngọc đưa cho hắn 1 cái khăn ẩm. Cậu ko nói gì cả, chỉ đang làm việc để chứng tỏ là mình ko hề ăn ko ngồi rồi, mặt dày mày dạn mà nhận ân huệ của hắn.

Phàn Chân Tường cầm lấy khăn. Bất giác gờ tay chạm vào vết thương của cậu. Thấy người trước mặt mình bỗng hoảng sợ lui ngay về sau, rồi nhanh chóng chạy trốn ra khỏi phòng

Rầm!

Đoàn Ngọc dựa vào cửa thở dốc. Cậu chậm chậm đưa tay chạm vào vết sẹo. Đầu cũng từ từ cúi thấp xuống, xong lại khấp khiểng đi vào trù phòng.

Phàn Chân Tường cũng từ từ bước ra ngoài cửa. Nhìn thân ảnh đang dần mất khỏi mắt mình kia mà ko khỏi thở dài. Đến tận cùng là cậu muốn xem hắn như người xa lạ đến lúc nào nữa đây.

Trong phòng bếp, Đoàn Ngọc lặng lẽ làm thức ăn, thêm củi, gánh nước. Sáng sớm đã bắt đầu làm việc. Đợi đến khi đầu vào đây, cậu mới ra khỏi phòng, tự xem mình là hạ nhân, để mọi người sai bảo. Chịu khó đến độ bọn người hầu trong nhà này đến nay vẫn chưa nhận ra thân phận thật của cậu.

Mọi người cũng dần quen với sự thay đổi trong mấy ngày nay này

“Tên ăn mày gia mang về thật siêng năng nha. Ngày nào cũng đến phòng bếp giúp việc cả. Kia dù đi đứng ko tiện lắm, nhưng cũng ko vướng chân vướng tay là bao.” Thanh Y mặt mày tươi rói khen ngợi tên ăn mày đã giúp nàng ko ít việc vặt.

Đầu bếp liền liếc nha đầu này 1 cái, khuyên nhủ: “Nói vừa vừa thôi, cô ko sợ chủ tử nghe được àh?!”

“Sợ cái gì, là thấy sao nói vậy mà.” Thanh Y nhún nhún vai. Nghĩ thầm chủ tử của nàng chắc ko phải đem 1 tên ăn mày về làm thiếu gia chứ. Trong nhà này có ai mà ko tiện thể sai bảo tên ăn mày xấu xí kia đâu. Đến thím Lưu phụ trách giặt quần áo còn được thể bảo nó đi phơi xiêm y dùm mà.

“Tên ăn mày xấu xí kia ngủ trong phòng chủ tử. Là gia nhân nhằm người thôi. Nhìn thử xem, cái tên đó cứ sợ hải rụt rè, có điểm nào giống với Đoàn công tử yếu mạng kia đâu.”

Haiz, nàng nhớ đến Đoàn công tử lúc còn sống rất chấp nhất, thái độ đối với gia lại tệ ko thể tả. Đã thế còn dám làm ra chuyện phóng hỏa giết người nữa kia chứ.

Chết là đáng lắm!

“Gia của chúng ta đã sắp trở lại như cũ. Chắc cũng đã tám chín phần thừa nhận cái chết của Đoàn công tử. Rồi cũng sẽ nhận ra tên ăn mày kia ko phải là cùng 1 người mà buộc hắn giúp việc thôi.”

“Cô đừng quên 1 việc, gia gọi hần là Đoàn nhi đó” Đầu bếp nhắc nhở Thanh Y, “Chúng ta làm hạ nhân thì nên tận thủ bổn phận của mình mới đúng ah.”

Thanh Y làm như ko nghe thấy mà bĩu môi, “Ta đi gọi mọi người đến dùng bữa.” Nàng bước vội ra khỏi bếp, bỗng giật mình mở miệng gọi: “Gia...” Thầm cảm thấy hồng rỗi. Những lời mình vừa nói đều đã chạy vào tai của gia hết rồi.

Phàn Chân Tường vẫn điềm nhiên như cũ, thềm áp chế xúc động trong lòng mà hỏi: “Đoàn nhi đâu?”

Thanh Y thấy gia ko hề trách cứ thì an tâm mà cười nói: “Nô tỳ vừa thấy hần và Chân Nhi đang quét sân trước phòng tiểu thư ah.”

Nghe xong, Phàn Chân Tường trong lòng buồn bực men theo lối nhỏ mà tìm người.

Từ xa đã thấy thiên hạ đang cầm chổi quét quét khoản sân lót đá. Là cố ý tránh dùng bữa cùng mọi người. Chuyện này hần đã thấy 1 vài lần. Người càng lúc càng cách biệt.

Lòng chứa nhiều tâm sự nên cậu ko muốn tiếp xúc với ai cả. Mà ngầm đồng ý làm nô tài hầu hạ hần, tự xem mình như nô tài tùy hần sai bảo. Phàn Chân Tường cũng đang thềm bực mình bọn người làm trong nhà chẳng biết tôn ti gì cả.

Bước lên phía trước, dù đã rõ nhưng vẫn cố tình hỏi: “Muội ăn cơm chưa?!”

“Muội ăn rồi nha, nhưng ca ca vẫn còn chưa ăn đó.” Phàn Chân Nhi đang ngồi xổm cạnh ca ca chơi chơi mấy hòn đá vụn: “Đại ca ca cũng đi ăn cơm hả? Ca ca nói ko đói bụng.”

“Àh, giờ thì ko đói, đợi lúc đói, chỉ sợ sẽ chẳng có ai dọn cho mà ăn đâu.” Phàn Chân Tường cố ý ám chỉ.

Đoàn Ngọc cứ cằm cúi quét sân, mặc cho bụng đói kêu vang, cũng ko chịu ngồi chung bàn ăn cơm cùng những người khác. Cậu sợ bị người khác nhận ra, thậm chí còn bảo Chân Nhi cho nha hoàn tùy thân tránh xa ra nữa.

Không thể mặc kệ cảm giác áp bách đang ở cạnh bên, Đoàn Ngọc hoảng hốt lui ra cố gắng giữ khoảng cách an toàn. Sau đó quay về phía nam nhân hỏi: “Gia có chuyện gì dặn dò sao?”

“Không có gì cả. Chỉ là thật ko nỡ nhìn người làm mấy chuyện này.” Phàn Chân Tường nhìn chăm chăm vào bóng dáng đơn bạc của cậu. Thật rất xúc động, cứ muốn kéo cậu vào lòng mà yêu thương.

Buồn bực, Phàn Chân Tường cũng ngồi xuống cạnh bên Chân Nhi mà khen ngợi: “Hôm nay muội buộc hai búi tóc thật đẹp nha.”

Phàn Chân Nhi mỉm cười thật khờ dại, ngẩng đầu lên đong đưa mái tóc nói: “Trên tóc còn có cài hoa nhỏ nữa đó. Là đại ca ca mua cho. Ca ca cũng thật tốt nha.”

“Hôm nay ta lại mua cho muội nữa được ko?”

“Được chứ, được chứ!”

“Muội làm giúp ta 1 chuyện, ta liền mua hoa nhỏ cho muội ngay. Còn có cả xiêm y nữa nha.”

“Thật hả? Được được.” Phàn Chân Nhi gật đầu lia lịa.

Đoàn Ngọc nhất thời quay đầu lại. Cậu bực mình ko biết nam nhân muốn Chân Nhi làm chuyện gì?

“Nhưng, đừng nói cho ca ca biết ta muốn muội làm gì nha.” Phàn Chân Tường ngẩng đầu nghênh lại bộ dáng kia, thấy cậu đang giật mình. Chắc chắn là rất tò mò rồi.

“Àh, ko để cho ca ca biết...” Bé hơi do dự.

“Muội đồng ý ko?”

Phàn Chân Nhi nghĩ nghĩ: Muốn.... có hoa nhỏ, còn có xiêm y nữa. Nhưng bé thích nói chuyện với ca ca. “Ko để ca ca biết ah, vậy sẽ có hoa nhỏ và xiêm y thật đẹp...”

“Ừh, đừng nói là ta muốn muội làm chuyện gì.”

“Được.” Bé gật gật đầu, đồng ý với lời dặn của đại ca ca.

Phàn Chân Tường cảm thấy hài lòng vì bé rất ngoan. Thế là hắn thì thầm vào tai bé mấy câu gì đó.

Phàn Chân Nhi lại tiếp tục gật đầu lia lịa, xong liền chạy như bay ra khỏi sân.

“Người muốn nó làm chuyện gì?” Đoàn Ngọc vẻ mặt khấn trương hỏi. Lòng tự nhiên lại sinh ra mong muốn bảo vệ. Nhất thời quên mất nam nhân này là người tốt hay xấu, chỉ lo sợ Chân Nhi bị lợi dụng.

“Người nói thử xem, ta muốn Chân Nhi làm chuyện gì?” Phàn Chân Tường bước đến, vén tóc cậu lên. Lúc này người ko còn né tránh hắn nữa.

“Người đối với Vân nhi, Chân Nhi đều rất tốt. Ta thật hâm mộ các muội ấy có thể dễ dàng gần gũi người.” Toàn bộ mặt của cậu đều lộ ra, vết sẹo xấu xí đã bắt đầu nhạt dần, còn lại chỉ là làn da trắng nõn mà thôi. Cậu đẹp quá.....Ko còn sự kêu ngạo, cậu trở nên e dè. Hắn phải làm sao để cậu có thể tự nguyện gỡ xuống phòng bị đây.

Hắn kìm ko được mà vuốt nhẹ má cậu, lướt môi hôn lên vết sẹo. Nhụ hôn nhẹ tựa lông chim quét qua nhưng như chạm vào đau đớn tận sâu trong lòng: “Hiện giờ ta thương người còn sâu đậm hơn cả trong quá khứ....”

Bịch! Buông nhẹ tay, cán chổi rơi xuống đất

Cối lòng đầy vơi bỗng nghẹn ngay cổ họng. Đoàn Ngọc ko thể tin được những gì nam nhân vừa nói bên tai

Âm thanh thật dịu dàng ấm áp kia như muốn gọi dậy tình cảm nơi cậu. “Đừng trốn tránh ta nữa, đừng giả vờ xem ta là người xa lạ nữa. Người biết rõ ta muốn gì mà.”

Cả người run lên mạnh mẽ, cậu giật nảy mình đẩy lồng ngực rộng lớn của nam nhân ra. Buồn bã nói: “Thứ người muốn, ta ko thể cho được.”

Phàn Chân Tường bất động như núi, vẫn thật vững chãi đứng trước mặt cậu, kiên trì nói: “Người thừa sức để cho.”

Lòng đang dậy sóng dữ dội. Đầu chỉ còn quanh quẩn lời nói vô cùng thân thiết của nam nhân: Hiện giờ ta thương người còn sâu đậm hơn cả trong quá khứ

“Người ko nên để ta day dứt đến chết?” Cậu từ từ cúi thấp đầu. Ko còn mặt mũi nào nhìn người ta. Nam nhân đã vạch trần lời dối trá, trực tiếp đòi cậu 1 mảnh nhiệt tình.

Phàn Chân Tường cười cười, “Ta chỉ muốn người chấp nhận ta mà thôi.”

“Đến soi gương ta còn ko dám. Dáng vẻ hiện tại của ta giờ ra sao đây. Người muốn ta chấp nhận lòng tốt của người. Người cho là ta và người đều đồng tình?!” Cậu nghiêng đầu, mắt mở to dần chuyển sang đỏ hoe.

“Chỉ có người ko dám. Nếu ko như vậy, người đã ko để cho ta chờ đợi. Người có khiếm khuyết, ta tự có thể lấp đầy nó.” Lấy từ trong lòng ra 1 cái khăn tay đưa đến trước mặt cậu. “Còn nhớ ko, đây chính là tình ý ta trao người. Bên trong có tóc của người. Ta vẫn mãi mang bên người.”

Gương mặt trung hậu thành thật càng lúc càng mơ hồ. Đoàn Ngọc cúi đầu, buồn bã hỏi: “Khăn đã cháy 1 góc, người còn giữ làm gì.”

“Tâm ý của ta vẫn ko hề thay đổi. Là luôn dành trọn cho người.”

“Ta không cần.” Cậu dù chết cũng ko nhận là hình ảnh của nam nhân đã sớm chiếm ngự lòng mình. Cậu vọng tưởng được mãi ở bên cạnh hắn từ rất lâu rồi. Trong cuộc sống cũng đã sớm chấp nhận hắn, cam tâm tình nguyện hầu hạ, dù bị bọn người hầu la mắng sai bảo ra sao cũng chẳng hề gì.

Nhưng cậu chỉ có thể dùng cách thức này để thương thầm hắn mà thôi. Nam nhân chết tiệt ko thể nào xóa đi vết sẹo này của cậu được: “Ta là tội phạm giết người.... Cảm tình của người dù thế nào đi nữa cũng ko thể thay đổi được chuyện này.”

Cậu cúi người nhặt chổi lên, mang theo 1 phần tự ti và áy náy. Khập khiễng rời đi.

Là cậu đáng bị như thế, là quả báo.... Phải kéo dài cuộc sống làm trò cười trước mặt kẻ khác. Trước kia là sống trong phúc mà ko biết hưởng, giờ hối hận cũng đã quá muộn rồi.

“Ta vốn không xứng...” Cậu giơ tay, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt. Vết sẹo trên mặt, là cậu ko xứng....

Phàn Chân Tường nhìn cậu đi đứng khó khăn càng lúc càng rời xa mình. Là ko xứng nên mới cự tuyệt hẳn sao.

Lòng đau xót, hẳn ngẩn ngơ tự hỏi: “Người còn muốn làm khổ mình đến bao giờ.... Cuối cùng là đến khi nào người mới bằng lòng toàn tâm toàn ý chấp nhận ta....” Hẳn chịu ko được mà tiến lên đuổi theo. Hẳn sợ cậu sẽ lặng lẽ rời khỏi nhà này, rời khỏi cuộc đời của hẳn.

“Ai nói người không xứng, ta chỉ muốn trái tim của người mà thôi.” Nắm chặt lấy khăn tay, lúc trước cậu tràn đầy cự tuyệt, giờ vẫn như cũ chỉ có cự tuyệt.

“Người ngốc...”

Thần sắc ảm đạm ngồi bên mép giường, Đoàn Ngọc ôm lấy chăn bông vào lòng, cúi đầu nhẹ nhàng ngủ lấy, tham lam cảm thụ hơi thở của nam nhân còn lưu lại.

Cậu chỉ có thể lén làm chuyện này để làm vơi đi tình cảm của mình dành cho người ta. Nhưng mỗi ngày 1 qua chỉ nhận lại trong cậu là nhịp tim đập loạn và sự hối hận vô cùng.

“Ta là thằng ngốc...” Hơi khép hờ mắt, trong đầu như hiện ra nụ cười hiền lành của nam nhân. Nhớ đến hẳn đã đối xử với mình thật tốt, trước sau như 1. Cậu liền thay hẳn cảm thấy thật ko đáng giá chút nào.

Bỗng, Rầm rầm rầm

Không biết là ai gõ cửa mạnh như thế, Đoàn Ngọc hơi giật mình, tay chân luống cuống sửa chăn bông lại ngay ngắn rồi mới trở ra mở cửa. Mắt bỗng hoa lên, một thân thể mềm mềm cùng đầu tóc đậm thẳng vào người khiến cậu lảo đảo gần như té xuống.

“Chân Nhi?”

Phàn Chân Nhi chớp chớp đôi mắt to đang lưng tròng nước, thật đáng thương khóc lóc: “Ca ca, muội té ngã.”

“Chỗ nào bị đau thế?” Đoàn Ngọc nghe vậy liền ngay lập tức kiểm tra xem bé có bị thương hay ko, sẵn tiện phỉu phỉu bụi đất đang bám trên người bé, lại hỏi: “Hong Tụ không đi theo muội sao?”

“Tỷ tỷ đang ăn cơm ở phòng bếp. Đại ca ca muốn muội nói với tỷ ấy là muốn tìm 1 tỷ tỷ khác đến làm việc. Như thế thì ca ca mới có thể chơi với muội nhiều hơn.” Bé thoáng 1 cái đã quên giữ mồm giữ miệng.

Đoàn Ngọc giật mình, nhất thời hiểu được thì ra nam nhân muốn Chân Nhi truyền lại những lời này.

Bất quá, nam nhân muốn tăng hay giảm người làm cũng chẳng liên quan gì đến cậu. Cậu muốn làm vài việc vặt. Tuy là đi đứng bất tiện, nhưng cũng ko thể để người khác xem thường mình 1 chút hữu dụng cũng ko có.

“Rồi sau đó?”

“Muội muốn tìm ca ca thì bị té ngã” Bé vén ống quần lên rồi xuyt xoa: “Hoa nhỏ của muội bị rơi ra.”

Đoàn Ngọc thấy ống quần bé bị rách 1 lỗ lớn, đầu gối cũng bị xây xước.

Cậu khéo 1 cái ghế cho bé ngồi lên, sau đó đi vào trong lấy thuốc mỡ xoa xoa chỗ bị thương cho bé. Ko ngừng dặn dò: “Sau này cẩn thận chút, đừng chạy lung tung biết ko?”

“Hoa nhỏ của muội... bị hư rồi.” Bé buồn bã. Chỉ tiếc đồ, mặc kệ đầu gối bị thương.

“Ta sẽ giúp muội sửa lại, muội đừng khóc nha.”

“Thật ko?”

“Thật mà.”

Phàn Thực Nhi liền mỉm cười: “ca ca đối với muối tốt quá.”

“Đương nhiên tốt với muối rồi.” Bé thật đơn thuần, dù dỗi 1 chút là nín khóc ngay. “Muối đợi ta 1 chút, ta đi lấy xiêm y khác cho muối thay.”

“Dạ.” Bé ko ngừng gật đầu, ngoan ngoãn chờ ca ca trở về.

Đoàn Ngọc khập khiễng bước ra khỏi phòng. Bỗng phát hiện Thanh Y và Hồng Tụ đều đang đứng ở hành lang. Nghĩ thầm chắc cả hai đang quan tâm đến Chân Nhi.

Cậu liền cúi đầu xuống, cố ý tránh đi tầm mắt của hai người họ.

Hồng Tụ liền gọi: “Đoàn công tử, ngài khoan hãy đi.”

“Có chuyện gì sao?” Cậu dừng lại.

Trong chớp mắt, Thanh Y thấy vậy mà quỳ ngay xuống.

“Hử!” Cậu hoảng hồn lao đảo mấy bước. “Cô đang làm gì vậy?”

“Đoàn công tử, gia muốn đuổi việc Thanh Y. Xin ngài hãy nghĩ cách nào đó giúp cho cô ta ở lại đi. Cô ta đã biết sai rồi, tuyệt đối sẽ ko tái phạm nữa đâu.”

Đoàn Ngọc nghe xong chẳng hiểu gì cả, hơi tò mò hỏi: “Thanh Y phạm sai lầm gì thế?”

“Là cô ta ko kiềm được miệng, nói năng lung tung bị gia nghe được. Hơn nữa mấy ngày nay mọi người cứ hết sai bảo ngài làm chuyện này chuyện nọ, chộc cho gia phát ỳ” Hồng Tụ luôn cảm thấy ko ổn, đã lén báo cho mọi người biết tên nô tài gia cút về thật ko đơn giản. Ấy vậy mà chẳng ai chịu nghe cả.

“Mọi người trong nhà đã chộc giận gia rồi. Bình thường ngài ấy rất đúng mực. Nay thật ko xong, là gia muốn giết gà dọa khỉ nên mới bảo Thanh Y rời đi. Nên làm thế nào mới tốt đây?”

Thanh Y cũng gấp đến độ ko biết làm sao.

Nàng nài nỉ: “Đoàn công tử, sau này ta sẽ ko dám nữa.... Ko dám nói ngài là tên ăn mày, ko dám sai bảo ngài làm chuyện gì nữa. Cầu xin ngài xin thương xót, đừng để gia đuổi ta đi mà.”

Đoàn Ngọc giật mình hiểu ngay, cậu tình nguyện làm việc để trả nợ cho nam nhân, ko ngờ lại gây sóng gió như thế.

“Ta không muốn nhận ko ân huệ rồi cứ ăn ko ngồi rồi mãi như thế nên mới tự nguyện làm việc. Nay chẳng liên quan gì đến các người cả. Huống chi, hai cô nói ko sai. Là ta xấu.” Người ta cười nhạo cậu, cũng là chuyện bình thường thôi.

Cậu ko khỏi cười khổ: “Các người tìm nhầm người rồi. Chuyện này hẳn là phải đi cầu Phàn gia mới đúng.” Dứt lời cậu quay lưng bỏ đi.

Hồng Tụ lập tức chạy lên, cầm lấy ống tay áo của Đoàn công tử mà tiếp tục cầu tình: “Đoàn công tử, có lẽ ngài ko biết. Gia một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ ko thay đổi bao giờ đâu. Nếu ko, đã chẳng phải Chân Nhi tiểu thư đến truyền lời rồi. Ta nhìn thấy được, gia bất cứ chuyện gì cũng đều nghe theo ngài cả. Xin ngài trước mặt gia nói vài lời, cho Thanh Y 1 cơ hội sửa sai đi mà.”

Đoàn Ngọc cảm thấy rất khó xử, “Ko phải ta ko muốn giúp, ta chẳng qua cũng chỉ là 1 tên khuất cái ăn ko ngồi rồi, ko phải là chủ tử của các người.”

“Đoàn công tử...” Thanh Y nước mắt lưng tròng, nắm lấy vạt áo cậu. “Kính xin ngài thương xót...”

Nhất thời, Đoàn Ngọc ko đành lòng nhìn nàng như vậy. “Cô đứng lên đi, chờ Phàn gia trở về, ta sẽ cầu tình thử xem. Trong nhà vẫn còn rất nhiều chuyện cần các người làm mà.”

“Thật tốt quá, cảm ơn Đoàn công tử.”

Hồng Tụ lập tức đỡ Thanh Y đứng dậy, nhìn ko được mà mắng: “Để xem sau này cô còn ăn nói lung tung nữa ko. Ta để sớm cảnh báo rồi mà. Bất luận gia có nhận nhầm người hay ko, thì Chân Nhi tiểu thư chính là muội muội gia nhận nuôi. Đoàn công tử đương nhiên trở thành thiếu gia.”

“Hong Tụ, ta đã biết sai rồi.” Thanh Y vẫn thấy lo sợ ko yên. Nàng chỉ sợ Đoàn công tử cầu tình ko được. Ngày mai gia sẽ đuổi mình đi.

Nửa đêm, Phần gia phá lệ vẫn chưa về, Đoàn Ngọc đứng ngồi ko yên mà chờ đợi. Đầu cứ ko ngừng nghĩ cả ngàn lý do về sự chậm trễ kia. Chắc là đến phủ nào đó làm khách, hay là đã đi trăng hoa gì đó rồi?

Bỗng tay bị kim đâm đau nhói, Đoàn Ngọc thẫn thờ: “Suy nghĩ lung tung gì ko biết!”

Việc vừa xảy ra xong thì bọn người hầu trong phủ đối với cậu thật rất mực cung kính. Cứ đem cậu làm chủ tử mà hầu hạ.

Việc nào cũng ko cho cậu động đến ngón tay. Mà cậu cũng chẳng muốn ăn ko ngồi rồi. Thế là nhớ đến Vân Nhi lúc xuất giá vẫn còn để dụng cụ thêu thùa ở nhà nên dùng nó mà thêu chút phong cảnh chim muôn cũng được lắm. Dự tính làm chút đồ để trả lại lòng tốt mà nam nhân đã đối với mình. Thêm vào đó thì hầu hết thời gian cậu sẽ ở trong phòng tránh đi ánh mắt khác thường của người khác. Vậy cũng khá tốt nha.

Chuyện này chỉ cần nói với các nha hoàn 1 tiếng, bọn họ sẽ chuẩn bị nguyên liệu giúp cậu thật chu đáo.

Ko quên chuyện Thanh Y cầu xin mình, cậu tiếp tục chờ nam nhân trở về. Cũng ko biết đã qua bao lâu, cảm thấy hai mắt cay cay, Đoàn Ngọc để mấy đồ thêu xuống mà thiếp đi trên bàn.

Nửa đêm, Phần Chân Tường bước vào phòng, mắt định ở bóng dáng cách đó ko xa. Hắn tiện tay khóa cửa lại, mang theo 3 phần men say đến cạnh thiên hạ.

Hắn cúi người, nhẹ vén lên vài lọn tóc đang rũ trước trán cho cậu, mắt nhìn thấy vết sẹo làm người khác đau lòng. Chính nó đã hủy đi sự khiêu ngạo vốn có của cậu, dẫn đến sự tự ti vô hạn rồi cự tuyệt tình cảm của hắn.

Cái gì mà là tội phạm giết người, rồi ko xứng đáng! Thật quá bức mình vì cậu ngốc. Khiến cho quan hệ của hai người rơi vào khó xử thế kia!

Hắn bắt đắc dĩ mà thở dài: “Trước kia, ta đã 1 lần lạc mất người, giờ người là do ta mang trở về. Đương nhiên là của ta rồi.” Cánh tay vòng quanh, dễ dàng ôm lấy người vào lòng.

Làm như là trần bảo mà đặt lên giường, thật dịu dàng cõi hải cho cậu. Mắt cứ ko thể nào rời khỏi vết thương đau lòng kia. Hắn ngồi bên góc giường, nhẹ nhàng hôn lên vết thương của hắn.

Tay nhẹ nhàng xoa xoa bàn chân nhỏ bé của cậu, hắn ko muốn rời ra. Cách 1 lớp áo hắn cũng có thể cảm nhận được thân thể gầy yếu kia.

Đứng cạnh mép giường, chăm chú nhìn bộ dáng ngủ say của cậu. Nhớ đến quãng thời gian đã từng mất cậu, hắn chẳng bao giờ có thể ngủ say được.

“Ta thương người...” Hắn thì thầm.

“Ừm...” Đoàn Ngọc chậm rãi mở mắt ra, ánh vào trong đó là 1 bóng dáng mơ hồ. Cậu ko kịp phản ứng, đã bị nam nhân dùng môi mình phong chặt miệng lại. Lưỡi cậu còn cảm nhận được hơi rượu nồng đậm.

Hở, mũi cảm nhận được hơi thở của nam nhân, sự dịu dàng này thật quen quá, chỉ mình nam nhân mới có thể cho cậu mà thôi.

Phần Chân Tường quỳ lấy lưỡi cậu, tham lam mà chiếm lấy. Hắn cẩn thận liếm láp từng chút 1 trong miệng cậu. Thường thức lấy tư vị mềm mại, muốn khơi gợi ý định thân thiết nơi cậu.

“Ân...” Mắt Đoàn Ngọc nhắm lại, bỗng nhiên mở lớn ra.”Đừng...” Bỏ Ra! Ko phải là nằm mộng.

Hôn, mắt không chế, Phần Chân Tường nhanh chế nắm chặt lấy cằm cậu, tay kia lại cầm chặt lấy hai cổ tay. Răng khê cắn cắn đôi môi xinh đẹp, mãi mới chịu rời ra.

“Người...”

“Hừ.” Hấn dùng ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, thì thầm yêu cầu: “Đoàn nhi, đừng để ta đợi nữa.”

Mặt nóng lên, Đoàn Ngọc cắn môi, hoảng hốt và do dự. Xiêm y của cậu bị nam nhân từ từ cởi ra. Hai cánh tay đã khôi phục lại được tự do nhưng lại vô lực chống cự.

Ko thể thở được, ngực phập phồng kịch liệt, cậu nặng nề thở dốc.

Phàn Chân Tường cởi ra hết những gì vướn víu, đem thân mình vào giữ hai chân cậu. Dục vọng như lửa đốt, cách 1 lớp vải mà cọ sát chơi đùa.

“Ấn...” Đoàn Ngọc cả người lay động theo động tác của nam nhân. Hai chân mềm mại quăn lẩy thất lưng hấn. Lòng biết mình ko thể trốn tránh chuyện này được nữa. Cậu ko ghét nam nhân, mặc kệ hấn muốn làm gì trên người mình cũng được. Hai tay nắm chặt lấy y bào, mắt run rẩy như ngằm chấp nhận mọi chuyện.

Phàn Chân Tường cởi áo ra, hai tay dao động nơi khuôn ngực của cậu. Hấn cúi đầu hôn lên môi má, hôn dọc theo vết sẹo chạy dài xuống ngực. Hai tay ôm lấy thất lưng cậu, Miệng cắn hút hai chỗ hồng nhật nổi lên kia, mãi cho đến khi nghe cậu khẽ rên lên

“Ồ.....” Ý thức mê say, trong nháy mắt tan biến hết cả. Mắt thấy thân mình được đỡ lên cao, miệng lưỡi của nam nhân từ từ hạ xuống. Trong khoảnh khắc, cậu nhắm mắt lại. Mồ hôi đầm đìa đổ lên toàn thân.

“Buông ra!” Cậu hoảng hốt kêu lên, giẫy giụa định ngồi dậy, mặt trắng bệch quay đi chỗ khác.

Phàn Chân Tường giật mình, “Sao thế?”

Thật khó xử...

Đoàn Ngọc kéo xiêm y che đi bụng dưới. “Ta xấu lắm.....” Cậu vừa bị nam nhân hôn lên vết bỏng chạy khắp thân người.

Phàn Chân Tường dịu dàng vỗ về: “Đừng sợ, trong mắt ta người ko hề xấu chút nào.”

“Buông ra.... Nếu người muốn thì có thể tìm đối tượng bên ngoài. Ta đây toàn thân ko sạch lại xấu xí. Người đừng chạm vào ta....”

Phàn Chân Tường quay mặt cậu lại. Thấy người đang đầy tự ti. Đôi mắt như khí trời kia ẩn chứa rất nhiều tình cảm nhưng ko chịu thổ lộ. “Đoàn nhi, người thích ta ko?”

Cậu mím môi, ko nói lời nào.

“Không nói chính là có đi.” Hấn kề môi gần sát lại cậu, đầy dục vọng tham lam hôn lên hai má. Giây tiếp theo lại nghe cậu bảo

“Buông ra!”

Mây nhẩn lại, hấn đã biết rõ nhưng vẫn hỏi: “Người cứ nói mãi là thân hình ko trọn vẹn. Vậy từ lúc bị thương đến nay, có người nào có suy nghĩ ko an phận với người chưa?”

Đoàn Ngọc buồn bã trả lời: “Người cho rằng sẽ có người muốn bộ dạng nửa người nửa quỷ này sao.. ...” Cậu đẩy hai chân, lui về phía sau, cố dùng xiêm y che đi chân trái.

Một động tác nhỏ của cậu cũng ko bỏ qua, Lòng Phàn Chân Tường bỗng sinh ra thương cảm: “Đoàn nhi, người đã quên là ta luôn cần người rồi...”

“Ta không quên...” Không dám nhìn vào đôi mắt ôn nhu của nam nhân. Cậu tự biết xấu hổ, mặt càng cúi thấp hơn nữa. Là ta ko xứng, người đã quên ta là tội phạm giết người rồi sao.

“Đoàn nhi, người ko phải là tội phạm giết người. Tiểu ca bán dầu ko có chết cháy. Hoa gia đã cứu được cậu ta.”

Nghe vậy, Tim Đoàn Ngọc đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, mới ngẩng mặt lên, mắt nhìn nam nhân đầy hoài nghi. “Người đừng gạt ta.....tiểu ca bán dầu, thật ko bị chết cháy sao?”

“Không hề, đến 1 cọng tóc cũng chẳng bị thương nữa kia.”

“Vậy Hoa gia...” Cậu muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Người lo y sẽ ko bỏ qua cho người?”

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Phản Chân Tường cười nói: “Y nghĩ người đã chết, chuyện cũ cũng đã xóa bỏ rồi.”

“Nhưng mà.... Ta vẫn còn sống đây.....” Mắt tối sầm lại, cậu buồn bã: “Ta sẽ gây phiền phức cho người. Dù sao giấy cũng ko gói được lửa, Hoa gia lại cùng người có quan hệ kinh doanh. Y sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra sự tồn tại của ta. Lỡ như y tìm người gây chuyện.....”

Phản Chân Tường cắt ngang lời chưa kịp nói: “Đoàn nhi, hấn sẽ ko đâu.”

Ánh mắt ngạc nhiên, lộ lên sự nghi ngờ nam nhân đang tìm cách khoái thác: “Người biết y được bao nhiêu? Ta đã gây ra chuyện ko thể tha thứ. Y chắc chắn sẽ ko buông tha? Còn nghĩ là y sẽ ko tính toán với người sao.”

Đầu dần cúi thấp xuống, cậu nói tiếp: “Ta ở lại, chỉ là muốn trả nợ cho người thôi. Nhưng nếu y phát hiện ta ko chết. Ta ko muốn liên lụy người. Ta ko chịu nổi đâu.”

“Cho nên, người làm việc cho ta, người làm nô tài hầu hạ cho ta.....” Hấn buồn bực, thiên hạ trước kia là ân khách, giờ đây lại xem hấn là ân nhân cứu mạng. “Người đem quan hệ của chúng ta phân rõ ràng như vậy. Đợi khi người khác nhận ra người, người liền bỏ đi phải ko?”

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Phản Chân Tường nhìn cậu trừng trừng. Thật muốn kéo cậu đến bên cạnh. Thật ko ngờ đến Chân Nhi còn thông minh hơn cả cậu kia chứ!

Sắc mặt ngưng đọng, hấn lại hỏi: “Người cho rằng ta vô dụng đến nỗi ko bảo vệ được người sao?”

“...” Biết nam nhân đang giận dữ. Đoàn Ngọc càng nói càng nhỏ: “Ta hy vọng người sẽ ko phải gặp rắc rối.”

Thật bực mình, lại ko nở mắng, Phản Chân Tường đành dần lòng, tiếp tục nhìn tên mù quán kia trừng trừng. Mắt của hấn rốt cuộc là đã để đi đâu rồi? “Đoàn nhi, người vẫn ko thể nhìn nhận 1 sự thật. Nếu ta sợ phiền phức đã ko giữ người lại. Trước kia, ta tổ chức tang sự cho người, vì muốn mọi người biết người đã chết. Sau này, nếu có người nhận ra người, ta vẫn có đủ khả năng để bảo vệ người.”

“Người đừng gạt ta.” Nam nhân chỉ đang an ủi cậu thôi.

“Ta dám chắc, Hoa gia sẽ ko tính toán chi li đâu. Y là thương nhân, ta và y có quan hệ qua lại với nhau, đôi bên cùng hỗ trợ kiếm lợi. Y sẽ ko để mặc chuyện kinh doanh của mình mà chấp nhứt người đâu.”

“Người... Lời này có ý gì?” Chớp mắt ngạc nhiên, Đoàn Ngọc nhìn hấn 1 cách khó hiểu.

Kéo cậu sát vào lòng, thật thâm tình nhìn vào mắt cậu. “Chính là ta muốn người, muốn giữ người trong tay, nếu có phiền phức, ta sẽ xử lý thỏa đáng. Đừng quên người là do ta mang trở về, thì chính là người của ta. Đoàn nhi, đừng vì sai lầm kia mà làm khó ta.”

Hấn nhìn dáng vẻ hiện tại của cậu. Tự ti cỡ nào, cứ tìm hết cách này đến cách khác để từ chối tình ý của mình.

Bị nhìn như thế thật khó xử, Đoàn Ngọc bỗng nhiên cúi đầu, cắn răng hỏi: “Ta không phải làm khó người! Người đã nhìn rõ dáng vẻ hiện tại của ta chưa?” Thật xấu xí.

Phản Chân Tường buồn bã cười, “Ta chỉ nhìn thấy người vẫn còn sống. Chính là lão thiên gia đã cho ta cơ hội, người đừng cự tuyệt ta nữa.....” Hấn nhắc nhở: “Trước kia, ta vùng tiền là để mua 1 cơ hội. Người đừng quên, người đã là người của ta. Trừ khi trong lòng người ko có ta, thế thì ta sẽ ko chạm vào người.”

“...”

“Không nói lời nào, là có thể chạm?”

“...”

Khép hờ mắt, môi hần lướt nhẹ qua má cậu.

Đôi mắt xinh đẹp của Đoàn Ngọc chớp chớp, tim bỗng đập nhanh bất thường. Cả người run rẩy. Hơi thở phát ra từ nam nhân thật ấm áp, làm hai má cậu dần nóng lên.

Từng nụ hôn yêu thương hạ xuống, bàn tay to lớn khẽ vuốt lên vết thương nơi má trái của cậu. Tay kia lặng lẽ chuyển động xuống dưới, gỡ ra xiêm y cậu đang nắm trong tay. “Đừng sợ ta nhìn thấy....” Hần cúi đầu hôn thật sâu lên vị trí trái tim. Nghĩ thầm, rõ ràng cậu đã muốn hần tiến vào trong, nhưng còn cứng đầu cự tuyệt.

Miệng lưỡi mềm mại, quần lầy hai điểm nổi trên ngực cậu hòa quyện cắn hút.

Hít sâu vài hơi, Đoàn Ngọc mở to mắt nhìn, nhẹ nhàng đan 10 ngón tay hoà quyện lấy tóc hần.

Phàn Chân Tường ôm lấy thắt lưng gầy yếu, miệng lưỡi tiếp tục dời xuống dưới, men theo vết sẹo uốn lượn dọc nửa thân người cậu. Hần quyết phải lấy sự dịu dàng xóa đi cảm giác tự ti của cậu. Ko cho cậu do dự, ko cho cậu cự tuyệt....

Thân thể mất đi sự che đậy, mảy dần nhần chặt lại. Chân bị tách lớn ra, toàn thân run rẩy nói ko nên lời. Đoàn Ngọc vẫn buồn bã kêu lên: “Đừng chạm vào ta....”

Phàn Chân Tường không màng tới, ngẩng đầu lên. “Lại chuyện gì nữa đây?”

Cậu cắn môi, mặt đỏ gay, thật khó khăn lắm mới bật ra từ kẽ răng được vài chữ: “Ta ko có phản ứng....”

“Hử?” Hần ngẩn người.

Đoàn Ngọc tránh xa ra 1 chút, nói: “Từ lúc bị thương đến nay, ta ko có cảm giác....”

“Rồi sao?” Vậy thì đã ảnh hưởng gì đến tình yêu của hần. Phàn Chân Tường không thể hiểu nổi.

Đoàn Ngọc buộc miệng gào lên: “Người nghe không hiểu sao? Cơ thể của ta không phản ứng! Vừa xấu lại bẩn, người đừng chạm vào ta “

Phàn Chân Tường ngơ ngẩn ngay trên giường. Cậu đang nói những lời ngu xuẩn gì thế?!

Đoàn Ngọc lao đến chộp lấy xiêm y, che đi cơ thể ko trọn vẹn. Cậu thuận thể trượt ngay xuống giường, chân khập khiễng trốn sau bình phong. Đầu nhanh chóng vùi vào giữa đồng quần áo. Nghẹn ngào nuốt vào những khó xử.

Cậu cũng muốn nam nhân lắm chứ, nhưng lại ko dám nhận. Dục hỏa đã sớm thiêu hủy thân thể, nhưng cậu ko có can đảm.

Phàn Chân Tường lặng yên bước đến sau lưng cậu, ôm cậu vào lòng, cuỗi đầu hôn lên bả vai duyên dáng. Nụ hôn phớt nhẹ như chuồn chuồn lướt nước. Hần thì thầm: “Đoàn nhi, bất luận người có phản ứng hay ko, là đẹp hay xấu, thì ta vẫn đã rất may mắn khi người còn sống.” Mà hần vẫn cứ cố chấp trả giá vì tình, tuyệt ko hối hận.

Ngẩng đầu lên, nhất thời tim đập mạnh mẽ....Đôi mắt đã ướt đẫm từ lâu, cậu ko khỏi nhìn nhận 1 sự thật là nam nhân rất tốt. “Chân Tường, nhận lấy ta, sau này cũng đừng ghét bỏ ta. Nếu ko ta sẽ chết mất....”

“Chắc chắn ko đâu. Ta thời thời khắc khắc đều nhắc nhở chính mình. Vết thương mà người đang chịu đây là đổi lấy cơ hội cho ta được gần người.” Về ngoài cửa thiên hạ tuy có tàn tật, nhưng hần vẫn thương yêu như cũ, chưa hề có 1 chút suy giảm.

Hơi khép hờ mắt. Tay nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, rồi men theo đường cong của cơ thể mà ôm lấy thắt lưng. Phàn Chân Tường dịu dàng dụ dỗ: “Lên giường nằm sắp xuống nha.”

Đoàn Ngọc hít sâu vài hơi, xấu hổ: “Ko cần....”

“Mau nằm sắp xuống, đừng sợ.”

Mặt lại dần đỏ lên thẹn thùng. Do dự 1 lúc lâu, cậu mới nằm ép sát trên giường, đầu vùi sâu vào gối.

Phàn Chân Tường cởi áo, lộ ra thân hình rắn chắc. Dục vọng đã nóng rực, mắt dán chặt vào người đang thẹn thùng kia. Hắn đang cố chịu đựng để ko sôi trào bùng nổ, tiến đến phủ lên làn da mềm mại, thật thành thật mà nói: “Đoàn nhi, ngươi có phản ứng với ta là tốt rồi.”

Rầm!

Chớp mắt 1 cái đã đổ đến tận mang tai. Nam nhân tám phần là muốn trực tiếp đi vào. Cậu hoảng hốt quay đầu lại. Nhìn thoáng qua, chợt cảm thấy hơi sợ sự cường tráng trước mắt kia.

Phàn Chân Tường ngồi sát xuống, cầm lấy dục vọng của cậu, chơi đùa, vùi đầu vào liếm hút, vỗ về cửa khẩu. Đầu lưỡi quét nhẹ qua lớp thịt non, bàn tay to lớn lại vòng qua phía trước, chậm rãi ma sát kích thích.

“A ...ơ...” Đoàn Ngọc cả người không ngừng run rẩy, thoáng chốc toàn thân đã ửng đỏ lên.

“Đoàn nhi, ngươi có phản ứng.”

Bàn tay hắn đã khơi gợi nơi cậu. Phàn Chân Tường cong môi mỉm cười.

Đoàn Ngọc thật quá xấu hổ mà kêu lên: “Ta không biết... Sau khi bị thương, rõ ràng không có...”

“Đã có.” Miệng lưỡi ko ngừng vỗ về hai tiểu cầu, ngón tay khẽ gầy nhẹ nơi đỉnh điểm. Thân hình của cậu rõ ràng có cảm giác.

“Ah “

Đoàn Ngọc ko kiềm chế được nữa mà dựng dậy, mạnh mẽ thở, dục vọng hãy còn được tay của nam nhân bao phủ.

Phàn Chân Tường làm cho cậu no đủ từ phía sau, cội căn gốc rễ lẫn lộn thâm nhập vào giữa hai đùi cậu mà cọ xát khiến cho người phải hét to lên

“Ồ.... Ah... Chân Tường...” Cậu lay động thất lưng, cả người run rẩy ko ngừng, môi mím lại. Kia chính là biểu lộ cho sự sung sướng.”Ah.... ân... Chân Tường...” Trong đầu, giờ chỉ còn có những hành động quá sức căng rõ nhưng cũng vô cùng thân thiết của nam nhân.

Một ngón tay từ từ thâm nhập vào địa phương mềm mại, đầu lưỡi ko ngừng khiêu khích những điểm mẫn cảm của cậu. Thỏa mãn khi nghe tiếng thở trầm trầm đầy gấp gáp vọng lại.

Đoàn Ngọc đỏ bừng chùng xuất huyết. Nam nhân đem đến kích thích đầy mãnh liệt, cậu ko cách nào chịu nổi. “Ah.... Đừng...”

Phàn Chân Tường vờ như ko biết, môi lưỡi cứ điên đảo, ngón tay cũng không ngừng gầy vào lớp thịt non đang nhanh chóng co rút kia, nghe thấy tiếng khàn khàn của cậu càng lúc càng gấp. Hắn hung hãn hút mạnh 1 cái. Giây lát liền thưởng thức hết dịch thể ẩm áp tiết ra từ cậu.

“Đừng...” Đoàn Ngọc cả mềm nhũn ép sát vào giường. Thần trí mê muội ko thể suy nghĩ được gì cả.

Phàn Chân Tường nhồm dậy, cười nói: “Đoàn nhi, xem ra, ngươi chỉ có phản ứng với 1 mình ta mà thôi.”

“Ân... Ngươi đừng ghét ta...” Cậu sợ nam nhân sẽ hối hận.

Phàn Chân Tường nhẹ nhàng vỗ về cậu, kề môi hôn từng chút 1 trên da thịt. “Ngốc quá.... Sẽ ko đâu.” Hắn kề sát vào cậu. “Cảm nhận được ko, ta muốn ngươi thật nhiều.”

“Ồh...” Cả người nóng lên, cậu nghiêng đầu kề vào mặt nam nhân trao 1 cái hôn.

Cuối cùng, hắn cũng đợi được đến lúc cậu chủ động hôn mình, cam tâm tình nguyện nằm dưới thân mà chịu sự sở hữu của hắn. Dù cho thân thể ko còn hoàn mỹ nữa, nhưng lại càng làm say lòng người.

“Ta thương ngươi...” Cậu níu non, nói ra điều mình đã giữ từ rất lâu trong lòng.

Phàn Chân Tường kìm nén ko được mà hôn lên vai cậu, hôn lên vết sẹo lồi lõm, trượt dài xuống, tiếp tục hôn lên hai điểm đang nổi lên trước ngực. Bàn tay to lớn lại dao động trên người cậu, dần dần nâng cậu cao lên để tựa vào thành giường.

Đoàn Ngọc chăm chú nhìn đôi mắt dịu dàng đang chứa đầy dục vọng kia. Hai tay dán tại khuôn ngực rắn chắc của nam nhân. Nhớ nhung hồi lâu...

Hai má nhẹ nhàng tựa vào đó, thật giống như giấc mộng bấy lâu. Nam nhân này chỉ thuộc về cậu mà thôi.

Phàn Chân Tường dùng cả hai tay để nâng mặt cậu lên, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa đôi môi kiêu diễm, thì thầm dụ dỗ: “Giờ người chịu chuộng ta được ko?”

Huyết mạch của nam nhân đang sôi sục trước mắt. Đoàn Ngọc không chút do dự dùng lưỡi liếm hôn, bàn tay đưa đẩy bụng dưới, phủ lấy nhiệt nằng của hắn, theo tiết cấu mà hòa điệu.

Cậu say mê nhắm mắt lại. Bất kể nam nhân này muốn cậu làm chuyện gì. Cậu đều cam tâm tình nguyện mà làm.

Dùng chính phương thức mà mình thích nhất, cả người mềm mại quấn lấy thân thể hắn như 1 sợi tơ mỏng manh. Nam nhân đã chấp nhận sự tự ti của cậu, chấp nhận sự khó xử cùng con người ko trọn vẹn. Từ trước đến giờ đều ko thay đổi. Tình cảm kiên cường đã sớm len lỏi vào sâu tận đáy lòng cậu.

Phàn Chân Tường hít sâu 1 hơi, ánh mắt mê đắm nhìn những động tác phiến tình. Môi lưỡi đang ra sức lấy lòng mình một cách vô cùng thân thiết. Trong nháy mắt, miệng hắn trở nên khô nóng. “Trời....người....chỗ đó...” Hắn cắn răng, có dim xuống cơn xúc động, muốn phóng thích.

Bàn tay to lớn ôm lấy đầu cậu, thân thể ko tự chủ được mà đưa đẩy, vừa khéo lại phối hợp chặt chẽ với động tác của cậu. Về mặt mê đắm kia khiến hắn kiềm ko được nữa

“Ấn...” Cậu di chuyển môi ra trước, rồi lập tức nhét vào chiếc miệng phẫn hồng của mình ngay, lặp đi lặp lại vài lần khiến nam nhân cảm thấy sung sướng.

“Ồ!” Cuối cùng cũng nhận ko được, Phàn Chân Tường nhẹ kêu lên 1 tiếng, nhanh chóng rút ngay ra, nhưng tay hắn vẫn cầm lấy gốc rễ. Bỗng nhiên 1 dòng ẩm áp rơi ngay vào gương mặt đang ửng đỏ của cậu.

Đoàn Ngọc dừng lại, nhìn hắn cười nhạt 1 cái.

Hở!

Thở gấp gấp, thiên hạ thật giống như yêu tinh tà mị, câu dẫn hồn phách hắn, dịu dàng khiến hắn phải phóng thích ra chất trắng trắng kia. Môi lưỡi của hai người lại tiếp tục dán vào nhau, trao đổi tư vị riêng tư của cả hai.

Giấy lát, Đoàn Ngọc để mặc cho nam nhân tùy ý bài bố tư thế. Cậu mở ra hai chân để hắn có thể đặt mình ở giữa để tiến vào cửa khẩu phẫn nộ kia.

“Ah!” Cậu hít sâu 1 hơi, hắn đang chậm chậm tiến vào, cho đến khi toàn bộ lửa nóng đều chôn sâu trong cơ thể, âm ỉ cháy!

Hai tay nhanh chóng bám lấy vai nam nhân. Cả người căng cứng. “Đau quá...” Cậu kêu lên.

Mồ hôi cứ liên tục chảy xuống má. Phàn Chân Tường bị cậu vây chặt ko khổng chế được dục vọng. Hắn ko khỏi thở dài thỏa mãn: “Người chặt quá, nhanh quá....”

Hắn nâng chân cậu lên, gác ở trước ngực, cúi đầu thật thân thiết mà hôn lên đó, thật chậm rãi hưởng thụ dục vọng bị chặt chẽ bao lấy sinh ra khoái cảm cực hạn.

“Ồ!” Đôi mày đang nhăn chặt nhanh chóng giãn ra. Nam nhân vô cùng yêu thương mà đối xử. “Ấn...” Đầu ngón chân bị hôn có chút ngứa ngứa.

Hắn thích đôi chân nhỏ bé của cậu. Cả hai người như bị quây quanh bởi 1 chiếc khăn lụa vô hình mỏng manh. Quên hết mọi chuyện mà liếm láp, kích thích, bên trong cơ thể của thiên hạ càng thêm co rút kịch liệt.

“A!” Nam nhân càng lúc càng không khổng chế được va chạm. Thân thể vừa đau vừa nóng lại vừa tê dại. Cuối cùng cũng ko chịu nổi mà kêu lên: “Mau....1 chút...”

Phàn Chân Tường nhanh chóng trạc trứ, hắn tràn trề yêu thương mà hỏi: “Thích ko?”

“Thích!...ah....nhanh 1 chút....” Đoàn Ngọc cả người đỏ như lửa, thành thật van xin nam nhân.

Phàn Chân Tường không ngừng thở gấp, liên tục va chạm. Bên trong thiên hạ co rút lại, chặt chẽ hấp thụ hẳn. Bỗng nhiên hắn tách hai chân cậu lớn ra, ra sức mà đỉnh vào, nhất thời tiến đến chỗ sâu thẳm nhất.

“Ồ ” Đoàn Ngọc nhận toàn bộ sức nặng cũng như áp bách của nam nhân. Cả người dựa vào thành giường, ko thể động đây. Dục vọng của nam nhân như muốn tách cậu ra làm hai.

“Ah ân... Ah a...”

Một lần lại một lần, cậu bị nam nhân tiến nhập làm cho thần trí mê mang.

Mãnh liệt thở, cậu nháy nháy đôi mắt ướt đẫm, ko kìm được mà kêu lên “Chân Tường...”

Phàn Chân Tường cúi đầu phong bế chiếc miệng ngọt ngào, lưỡi tham lam tìm kiếm.

“Đừng... Ân...” Cổ họng phát ra những thanh âm làm say lòng người. Hai tay cậu quàng qua cổ của nam nhân, cả người cũng đưa đẩy theo sự lay động của hắn.

Ồ, Đoàn Ngọc cũng hòa quyện với đầu lưỡi của nam nhân. Một tay cậu treu đùa cổ của hắn, còn tay kia dao động theo thất lưng mà đong đưa cơ thể.

Môi lưỡi của Phàn Chân Tường rời ra, thất cậu đang đắm nước mắt, thần thái thật khiến người khác phải mê say.

“Ah.... ân... Chân tường...” Cậu khẽ gọi.

Chắc hẳn đã ko gọi sai đi, Phàn Chân Tường càng ra sức phát tiết hết tinh lực trên người cậu. Hắn cầm lấy dục vọng của cậu, trước sau đều chịu chuộng.

Trong phòng, trần ngập tiếng rên rỉ phát ra từ hai cơ thể *** mỹ. Hắn thô thiển, còn cậu khàn khàn. Này thật bỗng lai cực lạc mà

“Ồ... Mau...” Mười ngón tay của Đoàn Ngọc nắm chặt lấy cánh tay của nam nhân. Cậu nhú mày kêu lên: “Mau....đi...ta sắp...”

“Ân?” Mắt thu được vẻ mặt đầy thống khổ của cậu Phàn Chân Tường nảy lên ý định xấu xa. Nắm lấy chặt lấy gốc rễ ko cho cậu phát tiết.

Đoàn Ngọc cầm lấy tay hắn lay lay, gọi: “Bỏ....ra....”

Phàn Chân Tường vẫn như cũ, tăng thêm tiết tấu, đầu ngón tay ác ý ma xát cùng kìm lại, càng lúc càng kích thích kịch liệt.

“Ah! Buông tay...”

“Không buông.” Hắn kiên trì.

Đoàn Ngọc thở hắt ra, miệng thốt ra từng chữ rời rạc. “Chân Tường... Nghẹn... Nghẹn... Ta... Nghẹn... thật... Khó chịu.”

Phàn Chân Tường vào thẳng sâu trong cơ thể cậu, mạnh mẽ va chạm, mặc kệ cậu liên tục cầu xin

“Buông... ra... Mau... buông tay!”

“Hảo.” Hắn cong môi cười.

Hắn buông tay,vui thích nghe đôi môi kiều diễm của cậu ngân lên. Người trong lòng ko ngừng run rẩy, bên trong cơ thể nóng bỏng ko ngừng co rút lại, Phàn Chân Tường nhanh chóng ôm lấy thất lưng của cậu, mãnh liệt tiến vào, cùng với tiếng kêu thô ráp là 1 dòng chất lỏng ấm áp được phóng thích vào trong cậu.

Hơi thể hai người giao nhau. Đoàn Ngọc mê say tựa vào lòng ngực hắn. Cả người mềm nhũn.

Dục vọng lửa nóng chậm rãi lui ra. Phàn Chân Tường nâng cao mông cậu lên, say sưa nhìn vẻ mê đắm của sau yêu khi thương qua đi. Thật giống như 1 đóa hoa diễm lệ đón sương sớm.

Hắn cúi người nhẹ nhàng hôn lên hai gò má ửng hồng. Thỏa mãn nhìn phản ứng của cậu. “Thân thể người thật hẳn cảm nha.”

Đoàn Ngọc chớp chớp đôi mắt ướt át, then thừng quay mặt đi, giọng yếu ớt nói: “Là người, nên mới thế....”

Ý thức mơ màng, Đoàn Ngọc để cho nam nhân ôm vào lòng. Trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, cậu còn nghĩ: Nam nhân thành thật đúng là.... Lão quái vật mà.

14. Chương 14

Đoàn nhi, người thuê để giết thời gian sao?” Phàn Chân Tường lau dấu vết còn vương lại đêm qua, nhân tiện thoa thuốc vào vết sẹo cho cậu.

“Ừm.” Mặt cậu hơi ửng đỏ, cắn môi, ngượng ngùng nắm lấy áo. Cậu vẫn ko thể đối mặt với vết thương trên thân thể mình 1 cách tự nhiên được, mà luôn giữ lại 1 phần tự ti nào đó trước mặt nam nhân này.

“Ta không muốn cứ ăn ko ngồi rồi ở nhà người mãi như thế. Nên thuê vài thứ, sau này có thể gửi bán ở tiệm vải được không?”

“Àn, được chứ.” Phàn Chân Tường vừa nghe đã đồng ý ngay. Hắn đứng dậy, đi đến bên bồn rửa mặt. Sau đó trở lại mép giường, cầm theo 1 chiếc lược ngà, thật dịu dàng chải tóc cho cậu.

“Vân Nhi xuất giá rồi, nhưng vẫn còn thêu như cũ. Cuối tháng nào ta cũng đến Lục phủ cả.” Hắn kể sơ về cuộc sống mới của Vân Nhi. Lục gia đối xử với nàng ta cũng tốt lắm.

“Tam Thiệu kinh doanh hàng hóa. Những chợ buôn ở nơi này đều nằm trong phạm vi của hắn. Giao thương bằng đường biển rất thông thuộc, vì vậy đã giúp ta cũng ko ít việc.”

Phàn Chân Tường thấy cậu lặng yên chẳng nói năng gì, thì lòng cũng hiểu được ít nhiều nguyên nhân thật sự.

Nhưng, hắn ko muốn giấu cậu chuyện hắn và Tam Thiệu có quan hệ thông gia, trong kinh doanh càng qua lại mật thiết hơn nữa.

Tay mân mê một lọn tóc, khẽ đặt lên môi hôn nhẹ: “Đoàn nhi, đừng che giấu dung mạo nữa được không?”

Đoàn Ngọc nghe được những lời thì thầm truyền từ phía sau truyền đến. Nửa gương mặt bị hủy hoại thật rất dễ dàng thu hút sự chú ý của người khác. “Người sống cùng ta, không sợ bị người khác chê cười sao?”

Phàn Chân Tường mỉm cười thật ấm áp. “Ta ko màn người khác chê dài ngại ngắn. Ta thương người là sự thật, không cần để ý đến ánh mắt của người đời.”

“Àn.” Cậu đã hiểu ý của nam nhân rồi. Đơn giản chỉ là muốn cậu ngẩng đầu ưỡn ngực mà làm người.

Mang giày vào, cậu bước đến bên bàn trang điểm tìm dây buộc tóc lên. Do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng cố lấy dũng khí đối mặt với hình ảnh xấu xí trong gương đồng.

Vết sẹo nơi má dù đã nhạt đi 1 chút, nhưng vẫn rất khó có thể chấp nhận được ngay. Đoàn Ngọc nhanh chóng khép lại đôi mắt xinh đẹp, không thể tránh khỏi tự ti, giờ đã khác xưa nhiều lắm.

“Chân Tường, nếu sau này thương người khác rồi hối hận, thì cứ nói thẳng cho ta biết.” Cậu sẽ không vì thế mà chết thêm lần nữa. Chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng được. Cậu cũng sẽ không ngốc nghếch thêm lần nữa đâu.

Phàn Chân Tường cầm lấy dây buộc tóc trong tay cậu, buộc lại, thắt thành 1 cái kết. “Bản khoản của người thật dư thừa. Nếu ta có thay lòng, thì cần gì phải đợi sau này.”

“Ta sao lại có thể tìm về 1 tên ngốc đầy bi quan thế kia. Trên đời này làm gì có ai hoàn mỹ chứ. Ta vẫn ở đây, vẫn sẽ mãi đối với người thật tốt.”

Đoàn Ngọc quay mặt lại đón lấy cái ôm ấp áp và rất dịu dàng của nam nhân. Ánh mắt của hắn tràn đầy kiên định. Cậu ko khỏi cười nhạt, nam nhân ko hề quan tâm đến vẻ ngoài xấu xí của cậu.

Phàn Chân Tường nắm chặt tay cậu, dẫn người ra ngoài phòng.

“Chân Nhi đang đợi người cùng dùng bữa. Chúng ta đừng để muội ấy đợi lâu.”

“Hảo.”

Bên ngoài, ánh dương ấm áp bao phủ khắp thân thể. Đoàn Ngọc khập khiễng theo sát sau nam nhân. Được bàn tay dài rộng kia bao bọc lấy, thật hạnh phúc biết bao.

Sự dịu dàng cùng bao dung của hắn đã cho cậu một mái nhà. Lòng tốt của hắn đã bù vào khiếm khuyết trong con người của cậu. Đi được 1 đoạn ngắn, cậu chợt cảm thấy chói mắt, dường như hơi bị choáng 1 chút.

Nhắc tay che nắng, cậu giật mình nháy nháy mắt, phát hiện ra nam nhân này từ mặt mũi đến dáng người đều đẹp cả, làm cho tim cậu cứ đập liên hồi

“Chuyện gì thế?” Phàn Chân Tường dừng lại, chờ cậu tiến lên.

“Không có gì, ta hơi choáng váng chút thôi.” Cậu cong môi cười thật tự nhiên, khập khiễng mà tiến lên, dựa đầu vào vai của nam nhân. Lòng vẫn nghi ngờ chắc mình bị ám đầu thật rồi.

Lúc đang dùng cơm, Đoàn Ngọc có nhắc đến chuyện của Thanh Y với nam nhân. Kết quả, nàng ta vẫn tiếp tục được ở lại nhà làm việc.

Phàn Chân Tường hạ lệnh, ko được để cậu làm mấy chuyện linh tinh nữa. Bất kể là việc của ai, chỉ cần để cậu động tay vào, thì người làm đó sẽ lập tức bị đổi ngay.

Từ đó về sau, bọn người làm trong nhà chẳng có kẻ nào dám tái phạm lần nữa cả. Ai ai cũng đều đem Đoàn Ngọc là tổ tông của mình mà hầu hạ, và cũng dần dần nhận ra thân phận thật của Đoàn Ngọc – bất kể là Đoàn công tử xinh đẹp cao ngạo trước kia, hay là tên khuất cái bị hủy dung hiện tại, đều không thể nghi ngờ chính là cùng 1 người.

Nhưng, thái độ của mọi người đối với Đoàn Ngọc lại dần dần thay đổi. Sau khi chết đi sống lại, cậu ko còn tâm cao khí ngạo như xưa nữa ngược lại còn rất hiền lành và dung dị.

Lâu ngày dài tháng, bọn người hầu trong nhà đều rất vui vẻ khi thấy tình cảm của gia và Đoàn công tử càng ngày càng nồng đậm.

“Đoàn công tử, ngài muốn đi đưa cơm cho gia àh. Ra ngoài xin hãy đi đứng cẩn thận ạch.” Thanh Y đem 1 hộp cơm đưa cho chủ tử, nhưng nàng thật ko yên tâm, nên cứ hỏi đi hỏi lại: “Hay là bọn tôi đánh xe đưa ngài đi?”

“Không cần đâu. Ta cả ngày đều ở trong nhà, ra ngoài đi bộ 1 chút cũng tốt mà.” Sẵn tiện, cậu muốn dẫn Chân Nhi đến chợ cho bé nhìn ngắm, biết qua mấy trò tạp kỹ cho vui.

Phàn Chân Nhi nhảy xuống ghế. Bé đã ko còn kiên nhẫn nữa nên chạy ngay ra ngoài mà đợi ca ca.

“Ah, tiểu thư àh, đừng nôn nóng như thế!” Hồng Tụ tay chân luống cuống mà kêu lên. Tiểu thư vừa cùng vài tên người hầu trong phủ chơi trò trốn tìm ở hậu viện. Bé trốn trong bụi rậm nên toàn thân đều bị dính bẩn. Nàng phải giúp tiểu thư thay áo, chải tóc, cài hoa đâu vào đó mới được.

“Chân Nhi, muội chờ nàng ta cài hoa nhỏ thật chắc mới được chứ.” Đoàn Ngọc cười nói: “Gấp gấp làm gì, Hồng Tụ cũng nhanh tay lắm mà.”

“Ồ, muội sẽ nghe lời.”

Bé quay đầu lại, ngoan ngoãn ngồi xuống. Một lúc sau, trên gương mặt bầu bĩnh đã có hai búi tóc, còn được cài trâm hoa màu hồng phấn nữa. Lòng bé thật vui thích mà cùng ca ca ra ngoài.

Cắm Tiêm bổ trang.

Thẩm Tứ bị bất ngờ, há hốc miệng kêu lên: “Tiểu... Tiểu thư, sao người lại chạy đến đây rồi?”

Nó được gia dặn dò là ngày ngày đêm đêm đều phải ở lại tiệm vải này. Thời gian quay về nhà dù ko cố định, nhưng từ miệng mọi người cũng biết được tiểu thư là một người ngốc nghếch nhưng lại rất dễ bảo. Mọi người đều trông coi bé rất cẩn thận, sao có thể để người chạy lung tung thế kia?

“Là ta dẫn nó ra ngoài để đổi không khí.”

Đoàn Ngọc vào ngay sau đó, thấy Thẩm Tứ đang mở to mắt nhìn tròng tròng mà gọi: “Đoàn ... Đoàn....công tử....Người cũng ra ngoài sao?”

Theo hần biết, Đoàn công tử cả ngày đều cầm cúi theo thừa. Hàng theo trong bố trang hầu hết đều do Đoàn công tử làm ra. Khiến cho không ít khách đến hỏi mua. Thẩm Tứ liền lập tức vỗ vỗ trán kêu lên: “Ah, ngài là tới tìm gia!”

Đoàn Ngọc có vẻ hơi ngượng ngừng nhìn xung quanh. Khách nhân trong tiệm đều nhìn thẳng vào người cậu. “Người nói nhỏ chút đi.” Cậu trừng mắt liếc Thẩm Tứ 1 cái, dặn dò: “Phiền người trông chừng Chân Nhi, ta lên lầu 1 chút.”

“Hả.”

Thẩm Tứ thất thần trong giây lát. Mình có nhìn nhầm ko ta. “Đoàn công tử vừa đỏ mặt?!”

Lát sau, Nó bỗng giật nảy người, nhớ đến gia cùng Hoa gia đang bàn chuyện làm ăn ở trên lầu. Đoàn công tử nếu bị Hoa gia nhận ra, thật hỏng bét rồi!

Loảng xoảng!

Hộp cơm rơi ngay xuống đất, Đoàn Ngọc giật mình đứng lặng ở cầu thang khi nhìn thấy ba người đang ở trên lầu

“Thứ gì đó rơi rồi kia.” Hác Cổ Nghị lập tức chạy đến nhặt lên hộp cơm. Cậu ta không hề phát hiện ra đang đứng trước mặt chính là người đã phóng hỏa đốt tiệm dầu.

“Của anh nè.”

Tay Đoàn Ngọc run rẩy cầm lấy hộp cơm, miệng lắp bắp: “Cám ơn.”

Khó có thể bình thần khi nhìn thấy tiểu ca bán dầu đang rõ ràng trước mặt thế kia. Lòng dạ rối bời. Cậu buông thõng tay, ngàn vạn lời giải thích bị nghẹn ngay ở cổ. Không có dũng khí nói ra miệng.

Hoa Quý hơi híp mắt lại nhìn qua 1 lượt người mới vừa đến. Không khó để nhận ra: “Thì ra là người ah.” Mặt trầm xuống, Hoa Quý không khỏi suy nghĩ, Đoàn Ngọc không chết hẳn là có nguyên nhân

Phản gia ngày trước tổ chức tang sự là thật, hay là...

Hoa Quý gơ tay kéo chuột con đến ngồi cạnh mình, đồng thời hừ lạnh: “Phản gia, người gạt ta phải không?”

Phản Chân Tường cười nhạt 1 cái: “Người tính ko bằng trời tính, là ta mất đi rồi lại có được. Hoa gia, chuyện xưa cũng nên bỏ qua đi. Ngài đến bàn chuyện kinh doanh, chúng ta liền nói chuyện làm ăn vậy.”

“Ta vẫn chưa tính toán nợ nần, đúng chứ?”

“Ngài đại nhân có đại lượng, hãy niệm tình cúng ta cũng đã từng qua lại rất tốt, đừng tính toán với người của ta nữa.”

Hác Cổ Nghị hoàn toàn chẳng hiểu được mọi người đang nói gì cả. Cậu chỉ biết gương mặt và tay của người vừa lên lầu đều có đầy vết thương. “Quý, hần ta đáng thương quá hà.”

Lòng thương cảm của chuột con bỗng lan rộng ra xung quanh. Cậu ta ngốc đến độ ko nhận ra Đoàn Ngọc là ai cả. Hoa Quý trừng đôi mắt long lanh nước kia 1 cái, nghiêng răng mắng: “Vậy mà cũng thương nữa, người ngu chết đi được luôn áh!”

Quỳ đang nói lời tâm tình, Hác Cổ Nghị thoáng chốc mặt đỏ tai hồng, khép chặt miệng lại mà nghĩ. Lúc Quỳ dùng thứ đó đó làm loạn, đều nói rất thích cậu ngu ngốc!

Cậu nhỏ tiếng thì thầm: “Đừng nói lung tung như thế mà.” Rồi cúi đầu, lén nhìn trộm xem người sau lưng mình phản ứng thế nào. Cậu sợ bọn họ biết được, vậy thì xấu hổ lắm nha.

Hoa Quỳ sắc mặt thật khó coi. Làn môi mỏng cong lên 1 nụ cười gian trá, đầu bắt đầu tính toán tối nay phải dùng cách nào để dụ dỗ con chuột ngốc này chơi trò thân thân đây?

Phàn Chân Tường đứng dậy chậm chậm bước đến trước mặt thiên hạ, hỏi: “Người đem cơm cho ta sao?”

“Ta đi.” Đoàn Ngọc giật mình ấn hộp cơm vào tay nam nhân. Cậu muốn dùng hết sức chạy thật nhanh ra khỏi nơi đây xấu hổ này.

Nhưng Phàn Chân Tường đã nhanh hơn, ngăn cậu lại. Hắn kéo người vào lòng mình “Sợ cái gì?” xong lại cười nói: “Đều đã đến đây rồi, còn vội vã như thế làm gì?”

“Ta...” Đoàn Ngọc quay mặt đi, hai tay cố đẩy ra thắt lưng mạnh mẽ của nam nhân ra. “Chân Nhi còn đang ở dưới lầu, ta đi tìm nó.”

Phàn Chân Tường không màng đến mấy lời trốn tránh kia, cứ ôm chặt lấy cậu: “Đến đây, pha trà đãi khách giúp ta được không?”

Đoàn Ngọc dù cảm thấy khó xử, nhưng cũng ko muốn từ chối yêu cầu của nam nhân, đành nhẫn nại nói: “Hào.”

Hoa Quỳ lúc này mới chú ý đến chân của Đoàn Ngọc, đã không còn nguyên vẹn. Y không khỏi ngạc nhiên, thận trọng đưa mắt nhìn thật kỹ từ đầu đến chân 1 lần nữa. Giờ thật ko thể nào nhìn ra được gương mặt hoàn hảo trước kia. Nếu y ko biết cậu từ rất lâu rồi, thì sẽ chẳng bao giờ có thể nhận ra được người này là Đoàn Ngọc.

Thấy cậu đến pha trà cũng ko mấy gì thuận lợi lắm, Hoa Quỳ hừ 1 tiếng. “Chuyện cũ thì bỏ qua đi. Phàn gia, đừng quên thỏa thuận vừa rồi của chúng ta. Người bán ta 3 phần nghĩa, ta nhường lại người 7 phần tình.”

“Không dám, ko dám.”

Hoa Quỳ uống 1 hơi cạn sạch tách trà mà Đoàn Ngọc vừa pha. Bộp 1 cái, y đặt chén xuống bàn: “Ta còn có việc, xin cáo từ trước.”

Phàn Chân Tường cũng đứng dậy tiễn khách. “Đi thông thả.”

“Hơ, Quỳ dẫn ta đi mua kẹo” Hác Cổ Nghị hầy còn ngây ngốc nói: “Quỳ, còn phải mua thuốc cho gia gia, còn mua chuông gỗ nữa nha.”

Nhắc tới chuông gỗ, mặt Hoa Quỳ lập tức biến sắc, tiếp tục mắng: “Cái tên ngu ngốc này, nuôi 1 đám gà vô dụng thật nên thiên hết cho rồi!” Sân sau nhà đã nhanh biến thành trại nuôi gà hết rồi. Người mệt chỉ có mình y, vì cứ phải làm chuông gà mãi thôi.

Hừ, Hoa Quỳ đại lão gia thật khó chịu nghĩ thầm. Rất muốn tối nay con chuột ngốc này tự ngã vào lòng mình. Chắc hẳn phải nuôi thêm vài con chó để cho sân sau nhà đủ bộ gà bay chó sủa luôn áh.

Hác Cổ Nghị lắc đầu quây quây, cứ ko ngừng kêu lên. “Quỳ, ko được thiên gà nha, thế thì sẽ không có gà con đó.”

“Chẳng liên quan gì đến ta cả.” Hoa Quỳ nắm chặt lấy tay cậu, cẩn thận nhìn đường, tránh cho cậu phải té lăn xuống cầu thang.

Hác Cổ Nghị chỉ biết hoảng hồn mà năn nỉ: “Không được mà.....”

“Hừ, người xin ta đi, chúng ta sẽ thương lượng sau ah.”

Tiến khách ra đến tận cửa lớn của bố trang, Phan Chân Tường mỉm cười nhìn 1 đôi giai ngẫu đang rời đi. Nhưng lòng không hề cảm thấy ngưỡng mộ họ chút nào. Vì người trong lòng đã chủ động tìm đến hắn. Hắn thích điều này. Thật bất ngờ.

Lại bước lên lầu, Phan Chân Tường không ngại hộp cơm vừa đưa đến đã bị rơi xuống. Quan trọng là... Tâm ý ẩn chứa trong đó mà thôi.

Cúi người, kéo cậu vào lòng. Hắn nhất thời nổi lên tà tâm liền ôm cậu vào bên trong.

Đoàn Ngọc mặc cho hắn ôm, cậu vẫn chưa phát hiện ra ý đồ của nam nhân, buồn bã nói: “Cuối cùng thì người và Hoa gia đã thỏa thuận chuyện gì?” Cậu lo lắng nam nhân sẽ chịu ko ít thiệt thòi.

“Không có gì, chỉ là vài chuyện thủ tục này nọ thôi.” Phan Chân Tường hôn thật sâu lên trán, trấn an sự lo lắng trong lòng cậu. Hắn cũng thuận thế đá sập cửa vào rồi tiện tay khóa lại.

Hắn đặt cậu lên giường, tiếp tục giải thích: “Hoa gia kinh doanh phường dệt, trong đó đa số là do Cẩm Tiêm bố trang tiêu thụ. Chúng ta đã hợp tác với nhau được 1 thời gian rồi. Chắc người chưa biết, Hoa gia cũng đã mở 1 tiệm vải, nhưng vẫn cần chỗ tiêu thụ ở bên ngoài nhiều hơn. Y biết ta và Tam Thiếu có quan hệ ko tồi, nên tìm ta để thương lượng việc mua bán bằng đường biển.”

Nói đi nói lại thì Hoa gia vẫn phải lấy lợi ít trong kinh doanh làm trọng. Sẽ ko vì chuyện đã qua mà làm mất hòa khí của cả hai.

“Nên hắn không hề tính toán mà bỏ qua cho ta.”

“Ừh.” Phan Chân Tường bắt đầu cởi áo. Bỗng nghe cậu thở ra nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn thấy người vẫn còn đang trầm mặc. Hắn liền nhắc nhở cậu. “Đừng nghĩ đến mấy chuyện đó nữa, chuột con của y đến 1 sợi tóc cũng ko bị thương. Tổn thất của tiệm dầu so với Hoa gia mà nói, thật chẳng đáng vào đâu cả. Y vốn đã chẳng màng tới từ lâu rồi.”

Đoàn Ngọc khôi phục lại tinh thần. Nhìn chăm chú vào ánh mắt đang tràn ngập tình ý của nam nhân. Hắn chẳng hề quan tâm đến vẻ xấu xí của cậu. “Lúc trước ta thật khờ dại.”

Ánh mắt vừa ôn nhu lại rất thành thật cứ luôn dán lên người. Là cậu đã không chịu giữ lấy. “Người đừng trách ta chuyện trước kia.”

Phan Chân Tường cười nhạt hỏi: “Giờ thì sao?”

Đoàn Ngọc chủ động hôn lên môi nam nhân. Cậu rất thích loại tình cảm này. Toàn thân bị áp xuống hơi khó chịu, cậu yếu ớt đẩy đẩy nam nhân, khẽ kêu lên: “Người áp ta nặng quá.”

Phan Chân Tường vờ như chẳng nghe thấy, hai tay bắt đầu dao động trên người cậu. Hắn cắn nhẹ vào cổ, ý định muốn thân thiết ko cần nói cũng đã lộ ra rất rõ rồi.

Đoàn Ngọc bắt đầu có dự cảm mạnh mẽ, cậu hoảng hốt. “Người muốn....ở chỗ này sao....”

“Ừh, sẽ chẳng có ai đến quấy rầy đâu.” Phan Chân Tường tách hai chân cậu ra, đẩy phần bụng dưới đã nóng rực về phía trước, tạo ra sự áp bức lên nơi mềm mại kia.

“Đừng từ chối mà.”

“Hở!” Đoàn Ngọc thở gấp mấy cái, nhanh chóng nắm chặt lấy vạt áo của nam nhân, lắp bắp: “Chân.... Chân Nhi.... Đang ở dưới lầu....chờ ta...Muốn tadắt nó....đi chợ.”

“Hôm nào hắn đi” Phan Chân Tường cởi áo cậu ra. Ánh vào trong mắt là thân thể tuy ko trọn vẹn, nhưng lại đủ để khơi mào dục niệm nơi hắn.

Cúi đầu ngậm lấy điểm hồng hồng nổi lên trước ngực, cứ thay phiên cắn hút, tới tới lui lui trên chọc cậu, muốn đẩy lên trong cậu ý niệm giống mình.

“Ah...” Mặt dần đỏ lên, thân thể cũng theo đó mà nóng bừng, lý trí đều bay mất sạch. Đoàn Ngọc mím môi, bực mình: “Đừng.... vậy mà.....Ta ko muốn, để hôm nào...”

“Người muốn hôn nào.” Không để cho đối phương còn con đường sống. Phàn Chân Tường nhanh chóng gỡ hết những gì còn sót lại trên thân thể cậu xuống. Ko thèm quan tâm kẻ kia đang yếu ớt giãy giụa ra sao.

Hắn cười thật phóng đảng nói: “Người để dành chút sức mà ứng phó với ta. Nếu ko, ta đảm bảo đến quay về nhà, người cũng sẽ chẳng còn chút hơi nào đâu.”

“Ah!”

Đoàn Ngọc tiện tay nắm lấy xiêm y nhét ngay vào miệng. Cậu đang cố để ko kêu lên. “Đừng...” Nam nhân chết tiệt đang giở cao chân cậu lên, vùi đầu vào giữa đó, vừa liếm vừa hôn.

Không thể không chế được nữa. Thân thể bắt đầu có phản ứng mãnh liệt. Oh,... Nếu biết trước như vậy, chẳng thà đừng tới...

Dưới lầu

Phàn Chân Nhi ngồi trong quây chơi đùa ngón tay mình. Cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu hờn giận: “Ca ca để ta chờ lâu quá hà. Ta muốn lên lầu tìm ca ca.”

“Hừ!” Thảm Tứ nghe xong liền rung mạnh đùi, đắc ý mà nói: “Không được!”

“Tại sao?” Phàn Chân Nhi chớp chớp đôi mắt to tròn khạo. Bé chẳng hiểu gì cả.

Thảm Tứ giật giật cổ họng. Nhớ đến, lúc này mình vừa lên lầu thì nghe bên trong truyền ra âm thanh.....Hình như Đoàn công tử đang mắng gia Nam nhân chết tiệt mau buông ra.....

“Không được chính là không được. Tiểu thư àh, người đừng hờn nữa nha.”

“Hơ.” Phàn Chân Nhi đành phải tiếp tục chơi với ngón tay của mình thôi.

Ngoài cửa sổ xe, cảnh xuân tươi đẹp.

Đoàn Ngọc mắt không ngừng nhìn cảnh vật lướt qua. Nam nhân đang kề sát bên người, hắn muốn dẫn cậu và Chân Nhi ra ngoài.

“Đoàn nhi, người còn giận ta àh?”

Trùng mắt liếc nam nhân 1 cái, Đoàn Ngọc giận dữ nói: “Người tránh xa chút đi!”

Hừ! Lần trước, cậu đang đường hoàng ra cửa, thì bỗng bị nam nhân ôm lên xe ngựa, bảo đưa về nhà. Hại cậu xấu hổ chết đi được. Hận trên mặt đất ko có cái hố nào để chui xuống cho rồi luôn!

Phàn Chân Tường để mặc cho cậu mắng vài ngày như thế. Hắn biết cậu đang xấu hổ, cứ thế mà dỗ dành: “Người đừng giận nữa mà!”

Bàn tay to lớn đặt lên người, khiến Đoàn Ngọc giật nảy mình 1 cái. Thoáng chốc mặt cậu đỏ ửng cả lên, ko thèm đôi co làm gì nữa.

Hai người sống chung cũng đã được 1 khoảng thời gian. Cậu dần dần phát hiện ra nam nhân này ẩn dưới vẻ ngoài ôn hòa là sự bá đạo chuyên chế vô cùng. Hắn rất cố chấp, một khi muốn chuyện gì sẽ ko bao giờ để người khác có thể thương lượng. Tâm tư quả thật là thâm sâu khó lường, luôn lúc nào cũng gạt người khác phải ngoan ngoãn nghe theo định đoạt của hắn, ko chừa cho người ta con đường sống nào cả.

Ah, nam nhân này rất khéo đưa đẩy. Người cứ bình thản như nước, thoáng nhìn tưởng vô hại, nhưng nếu tức nước sẽ vỡ bờ ngay. Chắc chắn sẽ chết!

Hừ, cậu đây chính là 1 ví dụ rõ ràng nhất: Giờ nếu thiếu đi nam nhân này bên cạnh, có lẽ sẽ sống ko nổi mà.... Hận thật áh!

Đoàn Ngọc bực mình thì thầm: “Trả đồ lại cho ta.”

“Thứ gì vậy?”

“Là cái khăn mà ngày nào người cũng mang bên mình đó.” Là quà lúc trước nam nhân tặng cho hắn, hiện tại thế nào cũng phải đòi về mới được.

Phàn Chân Tường giật mình hiểu ngay. Hắn cười cười, lập tức lấy từ trong lòng ngực ra 1 cái khăn tay trao cho cậu.

“Đại ca ca, muối cũng muốn.” Phàn Chân Nhi chỉ chỉ vào cái khăn. “Muối cũng muốn có 1 cái.”

Đoàn Ngọc liền giấu ngay vào ống tay áo, nhất quyết ko cho. Cậu vờ như chẳng có chuyện gì mà ngắm cảnh ngoài cửa sổ, để mặc cho nam nhân vỗ về Chân Nhi.

Mỗi động tác nhỏ nhất của cậu, Phàn Chân Tường đều quan tâm cả. Hắn cố ý trêu chọc nói: “Chân Nhi àh, ko thể tùy tiện lấy đồ của người khác nha. Càng ko thể tùy tiện tặng người ta thứ gì đó. Trừ khi, là người mình rất rất thích, mới có thể cho.”

“Ồ, ra ko thể lấy đồ của ca ca được àh!” Bé gật gật đầu tỏ vẻ hiểu biết.

Chao đảo, mặt càng lúc càng đỏ hơn. Cậu biết rõ nam nhân này đang rào trước đón sau, chẳng qua là muốn tỏ tình với cậu. Có chút ko cam lòng, hắn được chiếm ưu thế còn làm ra vẻ.

Phàn Chân Tường nắm lấy tay cậu, bao bọc lấy bàn tay ko còn hoàn hảo như trước nữa. Vết sẹo thô thiển kia lúc nào cũng nhắc nhở hắn phải luôn cẩn thận che chở cho cậu đến hết kiếp. Mãi mãi!

Liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy tay mình của nam nhân. Hắn thật bao dung biết bao, bất kể là cậu hoàn hảo hay khiếm khuyết đều mãi ko đổi. Đoàn Ngọc từ từ cúi đầu dựa vào vai nam nhân, dịu dàng nói: “Giờ đây, ta chỉ cần mình người thôi.”

Phàn Chân Tường cảm thấy rất thỏa mãn để người tựa vào mình, hắn hôn nhẹ lên tóc cậu, nói: “Bất kể người muốn gì, ta đều có thể đồng ý.”

Đoàn Ngọc nhắm mắt lại, đầu thằm nghĩ: Cậu chỉ muốn nam nhân này thôi.

Xe ngựa dừng ở chợ ngay ngã tư đường, Đoàn Ngọc và Phàn Chân Nhi bước xuống, Phàn Chân Tường cũng cẩn thận mà bước ra dặn dò: “Đừng ở ngoài lâu quá. Người mua chỉ thuê cho Chân Nhi xong thì đến tiệm vải tìm ta.”

Hắn cũng đang bận việc giao dịch nên phải ở tiệm vải vài canh giờ. Đến lúc đó, thì cậu cũng đã về bên cạnh. “Người ở bên ngoài, ta lo lắm.”

Cậu đi đứng bất tiện làm hắn cảm thấy ko yên tâm. Nhưng Phàn Chân Tường ko nói ra, lo là cậu lại nghĩ vẩn vơ.

“Ta chỉ dẫn Chân Nhi đi chút thôi, người đừng chuyện gì cũng lo như vậy.”

Đoàn Ngọc nắm tay Chân Nhi, chân khắp khiễng rời khỏi tầm mắt của nam nhân. Không khỏi vừa đi vừa lẩm bẩm: Nam nhân sợ cậu lạc đường hay sao. Khi cậu là trẻ con 3 tuổi àh!

Đi được 1 đoạn, Đoàn Ngọc cuối cùng ko chịu được cũng quay đầu lại nhìn, thấy xe ngựa chở nam nhân đang chuẩn bị rời khỏi.

“Ca ca, muốn mua gì cho muối vậy?”

Đoàn Ngọc bỗng hoàn hồn lại, cười nói: “Gì cũng được, bất kể muối muốn ăn gì. Ta đều có thể mua.” Nam nhân rất hào phóng đưa cho cậu ngân lượng để chi tiêu. Bất quá, cậu dường như cái gì cũng ko thiếu, nên ít có cơ hội sử dụng ngân lượng.

Đoàn Ngọc không khỏi nhớ lại lúc hai người còn là ăn mày. Cậu dẫn theo bé màn trời chiếu đất. Nhìn bé nhặt những thứ mà người khác bỏ đi, cho vào miệng hai ngấu nghiến thật quá đau lòng mà!

Dẫn bé đến bên 1 quầy bán mứt quả. Đoàn Ngọc mua vài món ngọt cho cái miệng nhỏ nhắn kia.

Phàn Chân Nhi cười hi hi mà theo sát bên ca ca. Hai người sau 1 lúc đi tới đi lui, thì trong tay bé đã có rất nhiều thứ mà ca ca mua cho. Nhưng bé chỉ quan tâm đến mấy thức ngọt ngào kia, ca ca mua cái gì cũng chẳng biết nữa.

Đoàn Ngọc chậm chậm chọn vài loại chỉ và kim thêu trong tiệm, cậu cũng ko lo lắng là Chân Nhi sẽ chạy lung tung.

“Ca ca, muối cũng muốn có con bướm nữa.” Phàn Chân Nhi cứ riu rít van nài. Bé biết ca ca thêu đẹp lắm.

Đoàn Ngọc gật đầu nói: “Được mà.”

Giây lát, cậu cùng chủ tiệm tính tiền, lại nhìn xem mặt hàng mới thêm 1 chút. Còn đang lựa thêm vài loại chỉ thêu nữa thì Đoàn Ngọc bỗng xoay người lại, giờ mới phát hiện ko thấy Chân Nhi đâu cả.

Giật nảy mình, cậu hỏi: “Ông chủ, người có thấy bé gái đi cùng ta ở đâu ko?”

Một đại thẩm vừa bước vào hỏi: “Có phải là bé gái bới hai bím tóc quai chèo hay ko?”

“Đúng vậy ạ. ” Đoàn Ngọc nắm lấy đại thẩm, lòng nóng như lửa đốt, hỏi: “Người thấy nó đâu ko?”

“Ta thấy nó đang ở bên ngoài xếp hàng ở bên kia đường kia.”

“Xếp hàng?”

“Đúng vậy a, nơi đó có thật nhiều người, náo nhiệt lắm.”

Đoàn Ngọc nhanh nói cảm ơn, khập khiễng chạy ra ngoài. Quả nhiên thấy một bóng người mặc áo đỏ nhìn rất giống Chân Nhi, cậu vội vàng băng qua đường, giọng khàn khàn, kêu lên: “Chân Nhi, về mau ”

Phàn Chân Nhi bỗng nghe giọng của ca ca, liền vẫy vẫy tay kêu lên: “Ca ca, đến đây.”

Đoàn Ngọc thật vất vả mới chen vào trong đám người, đến bên cạnh bé. Ko khỏi giận dữ hỏi: “Muội đến đây để làm gì vậy?!”

“Ăn thứ đó.”

Phàn Chân Nhi thấy nhiều người đang xếp hàng. “Bọn họ ăn cái gì kia.”

Đoàn Ngọc vẫn đang thở dốc, ko đành lòng mắng bé ko hiểu chuyện, chỉ dẫn dò: “Sau này, đừng dọa ta sợ như vậy nữa. Muội cứ chạy lung tung như thế, ta tìm ko thấy, xém chút lo lắng mà chết!”

“Ah, ca ca đừng giận.” Phàn Chân Nhi nắm nắm tay áo cậu làm nũng. Sau đó mặt mày hớn hở mà nói: “Chúng ta đi lấy thức ăn đi.”

Đoàn Ngọc giờ đây mới chú ý xung quanh mình. Mọi người đều là dân chúng nghèo khó, quần áo rách nát như ăn mày.

Chân Nhi ko phải vẫn còn xem bọn họ là hành khất như trước đây chứ?!

Cậu ko biết là nhà nào thiện tâm phát thức ăn như thế. Ánh mắt của đám đông cứ tập trung vào hai người khác lạ là bọn họ. Đoàn Ngọc ko được tự nhiên lắm, cậu kéo tay bé giục: “Chúng ta đi thôi.”

“Không đi...” Phàn Chân Nhi cứ dùng dằng, ko chịu rời khỏi. Mắt cứ nhìn cậu mong chờ. Bé cứ nhất quyết: “Muội muốn ăn thứ đó.”

Đoàn Ngọc dỗ dành bé: “Chúng ta đến nơi khác rồi ăn nha.”

Phàn Chân Nhi cứ bướng bỉnh ko chịu đi, bé tràn trề hy vọng: “Thứ kia chắc ngon lắm, nên mới có nhiều người đến ăn như vậy.”

Đoàn Ngọc thật hết cách với bé. Suy nghĩ thật đơn thuần lại ko hiểu việc đời. Cứ nghĩ đơn giản là món ăn ngon mà ko cần biết người khác nhìn mình ra sao.

Hai người cứ giằng co trong chốc lát, Đoàn Ngọc đành gơ tay đầu hàng.

“Đến đến đến, người tiếp theo.” Gia nhân của Lục phủ đang ở ngoài cửa lớn phát cháo loãng. Cứ mười lăm hàng tháng, Lục phủ đều làm việc thiện cả.

Đoàn Ngọc ngẩn đầu nhìn vào tấm bản treo cao cao đề hai chữ Lục phủ kia. Hở, mặt cậu nhanh chóng phủ 1 tầng sương lạnh, nhất thời giật lấy chén cháo trong tay Chân Nhi.

Bốp

Một chén cháo nóng bị hắt ngay xuống đất, Đoàn Ngọc gầm lên: “Ko được ăn!”

Phàn Chân Nhi thoảng chốc ngây ra, ca ca hung dữ quá....

Đoàn Ngọc phẫn hận đá văng cái chén dưới đất, “Chúng ta đi!” Cậu dù chết cũng muốn dẫn Chân Nhi rời khỏi nơi này.

Phàn Chân Nhi nước mắt lưng tròng, thật ko biết đã xảy ra chuyện gì. Chiếc miệng nhỏ nhắn cứ khóc lóc thật thảm thương: “Ca ca, muội muốn ăn thứ đó....”

Đoàn Ngọc dỗ bé: “Ngoan một chút, nghe lời của ta, thứ đó ko thể ăn được.”

“Tại sao ko thể ăn?” Phàn Chân Nhi nhìn xung quanh 1 lượt. Thấy mọi người đều ăn mà. Bé ko sao hiểu được lời ca ca.

“Ăn thứ của phủ này sẽ bị đau bụng đó” Đoàn Ngọc thuận miệng trả lời có lệ. Cậu ko muốn nói với Chân Nhi nguyên nhân thật sự.

“Ê, cái tên mặt sẹo kia. Lời mày nói là có ý gì?”

Gia đình của Lục gia cầm lấy gậy chỉ vào tiểu tử mặt mày xấu xí kia mà tranh cãi: “Trong phạm vi trăm dặm quanh đây, có ai mà chẳng biết Lục phủ thảng nào cũng cứu tế người nghèo đó. Ai mà ko cảm động đến rơi nước mắt vì lão phu nhân lòng dạ như Bồ Tát. Mày ko ăn thì thôi, còn nói nhảm như thế làm gì!”

Đoàn Ngọc xoay người lại, chỉ vào mặt hắn hỏi: “Ta nói tiếng người. Người nghe ko hiểu soa? Lòng dạ Bồ Tát, lão phu nhân người hại chết 1 mạng người, cái này cũng gọi là thiện tâm cơ đấy. Ta kinh!”

Cậu nhỏ 1 bãi nước bọt. Thật ko khách khí mà xùy 1 tiếng: “Này thì hảo tâm!”

Phất tay áo, cậu quay đầu dẫn Chân Nhi bước đi. Ở thêm khắc nào chỉ tổ làm bẩn mắt mình khắc ấy mà thôi!

Gia đình của Lục phủ giận đến độ thở hự hự ra. Trước giờ chưa thấy qua ai ko biết điều như vậy. Gã nhanh chóng chạy vào trong lớn giọng quát lên, lập tức cả bọn gia đình chạy ra vây lấy hai người.

“Có nên đánh nó hay ko?”

“A Bảo, mày dong dài làm gì. Thằng này tám phần là đến bôi nhọ thanh danh của Lục phủ.”

“Thì ra là tự tìm phiền phức mà. Được lắm tự tìm cái chết!”

Bọn gia đình cứ nhón nháo cả lên. Tên nào tên nấy đều lòng đầy căm phẫn, xoắn tay áo, chuẩn bị đánh cho người ta răng rơi đầy đất.

Bọn chúng đều dựa vào cố là Lục gia giàu có. Lục phu nhân lại là người đại thiện lương. Sao có thể để tiểu tử ko có lai lịch làm bại hoại danh dự Lục phủ được chứ.

“Sao hử, người ta nói lời trái tai về Lục phủ thì muốn đánh người?” Đoàn Ngọc cũng không sợ bọn chó đang giương nanh múa vuốt kia. Cơn giận đã bốc lên đến đỉnh đầu. Cậu giận dữ mắng: “Đi gọi lão phu nhân các người ra mà đối chất với ta. Ta thật muốn biết lão bà kia có còn nhận ra ta nữa hay ko?”

Mấy tên gia đình kia ko màng đến lời âm ỷ của cậu. Cả bọn tiến lên động thù. Đánh trước nói sau.

“Áh không được đánh ca ca.”

Phàn Chân Nhi sợ đến mức mắt hôn, vừa khóc vừa hướng người che chở cho ca ca bé.

Đoàn Ngọc sợ bé bị thương, liền ôm lấy bé vào lòng, hứng hết những nắm đấm kia. Cậu cắn răng, quyết ko kêu 1 tiếng, ko muốn van xin bọn chúng.

Bên ngoài phủ, đám đông đã bắt đầu xúm lại xem náo nhiệt. Có người cầu tình xin đừng đánh, có người lại kêu gào cổ vũ đánh tiếp. Trong khoảng thời gian ngắn, ngoài Lục phủ cứ ồn ào náo loạn cả lên làm kinh động đến Lục lão phu nhân và mọi người lớn nhỏ trong phủ.

Từ Lục lão phu nhân đến Lục phu nhân và cháu dâu Phan Chúc Vân được người chăm chậm dìu ra ngoài phủ. “Đến tột cùng thì đã xảy ra chuyện gì ở ngoài này thế?” Lục lão phu nhân hỏi.

Một ả nha hoàn liền lập tức đem sự việc báo lại cho nhóm chủ tử hay.

Lục lão phu nhân nhất thời thét lên, ra lệnh: “Dừng tay!”

Vài tên gia đình thu lại nắm đấm, nói chuyện thật thối: “Thằng chó, coi như may gặp may vậy.”

Phan Chân Nhi sợ đến mức cả người run rẩy, oa oa khóc lớn: “Các người đánh chết ca ca rồi, mau trả ca ca lại cho ta.” Bé hiện đang ngồi xổm dưới đất, bàn tay nhỏ bé ko ngừng lay lay ca ca đang nằm trên mặt đất.

Vừa rồi, bé ko biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng có 1 đám người hung dữ lắm cứ ko ngừng đánh ca ca. “Làm sao bây giờ...Ca ca chảy máu.”

“Đừng khóc.”

Đoàn Ngọc vỗ vỗ trán, cố gắng ngồi dậy, bỗng thấy đầu óc choáng váng, cả người đều đau âm ỉ. Lòng bàn tay dính thứ gì đó ướt ướt, cố mở mắt nhìn, là máu tươi, đang chảy ra dính bết vào mảnh áo trắng của cậu khiến người ta phải hoảng hồn.

“Ah, ca ca đã tỉnh.” Phan Chân Nhi vương tay ôm lấy ca ca kêu lên: “Muội sợ lắm....”

Đoàn Ngọc dịu dàng vỗ về: “Ta ko sao....”

Cậu nhanh chóng nắm lấy áo của Chân Nhi. Chân trái đau khủng khiếp, toàn thân cứ đổ mồ hôi ròng ròng.

Phan Chúc Vân nhìn thoáng qua người bị thương, mặt trong nháy mắt trắng bệch, môi ngáp ngừng gọi: “Đoàn.... Ca ca....”

“Vân nhi, phu nhân vừa kêu hấn ta là gì?”

Lục phu nhân đang đứng bên cạnh cảm thấy có chút khác thường, chỉ thấy con dâu ngoan hiền của mình tiến đến, rồi lại giật mình kêu lên: “Bà bà, gia đình của chúng ta đánh Đoàn ca ca rồi!”

Nghe xong, thì sự hoảng sợ này quả ko phải là nhỏ. Lục lão phu nhân cùng con dâu của mình lập tức tiến đến nhìn xem. Vì thời gian trôi qua đã lâu, hai người bọn họ ko thể nào nhận được, cậu trai này có phải là con cháu của Lục gia đang lưu lạc bên ngoài hay ko?

Phan Chúc Vân ngồi xuống bên cạnh Đoàn Ngọc. Thật cẩn thận nhìn cậu đang chăm chậm nhắm lại hai mắt, tựa đầu vào vai của bé gái kia. Hình dáng này thật quá thân quen đi. Nàng ngay lập tức xác nhận mình ko nhìn nhầm. Phan Chúc Vân vừa mừng vừa sợ kêu lên: “Bà bà, nãi nãi, đây là người mà mọi người muốn tìm. Đoàn ca ca.”

Ba nữ nhân cùng thoáng nhìn qua nhau 1 chút. Mặt của Lục bà bà và Lục phu nhân hiện lên loại cảm xúc vừa vui mừng vừa kinh ngạc, thật khó diễn tả bằng lời. Phan Chúc Vân cũng ko khỏi kinh ngạc, Đoàn ca ca còn sống sao?!

Huỳnh ấy giờ đang ở chỗ nào?

Sao lại đến Lục phủ?

Ca ca có biết là Đoàn ca ca còn sống ko?!

Nghi vấn cứ dấy lên trong đầu, Phan Chúc Vân lập tức quay lại nói với gia đình: ”Nhanh đi báo cho ca ca ta biết chuyện này ngay.”

Gia đình tuân lệnh, lập tức rời khỏi đám đông, chạy đến Cẩm Tiêm bố trang.

Đoàn Ngọc cả người mơ hồ, ánh vào mắt là bóng của ba hay 4 người gì đó cậu cũng ko rõ nữa, chỉ biết hét lên, “Tránh ra... Đừng chạm vào ta....”

Vương tay, ko còn chút sức lực nào để ngăn lại sự đụng chạm. Thoáng chốc, cậu cúi đầu liên tiếp nôn ra.

Nghe loáng thoáng là mọi người đang nhốn nháo gì đó. Chỉ biết xung quanh thật ồn quá đi mất. Chân Nhi cứ ko ngừng khóc. Cậu nhanh chóng nắm lấy vạt áo của bé, theo bản năng mà lo lắng bé hoảng sợ.

Dần dần nói lỏng tay, cả thân người của Đoàn Ngọc trượt xuống, cậu ngã đi trên người của Phàn Chân Nhi.

“Oa oa... Ca ca bị đánh chết rồi...”

Phàn Chân Nhi khóc đến ko tới tầm trời đất. Nước mắt ngấn dài, hoảng sợ mà lay ca ca. Bé cứ ko ngừng khóc mà gọi: “Ca ca tỉnh lại... Ô ô, tỉnh lại... Tỉnh lại...”

Nhất thời, chuyện Lục phủ bên ngoài đánh chết 1 mạng người truyền đi khắp nơi, khiến ai ai cũng phải khiếp sợ

Mọi người bắt đầu giống trống reo hò, vô cùng ồn ào lộn xộn? Hết thấy đều chỉ trích bọn gia đình của Lục phủ là ác bá, trước mặt bao người mà đánh chết người thế kia. Nếu quan phủ bắt tội thì toàn bộ bọn họ đều ko thể thoát khỏi được.

Lục lão phu nhân và con dâu cùng Phàn Chức Vân đều giật mình choáng váng. Bọn gia đình giờ đây mới biết sự tình nghiêm trọng. Chúng đã gây đại họa....

Hồng rồi....

“Mau mời đại phu đến đây, lập tức mang người vào phủ, còn nữa, mau chóng thỉnh thiếu gia về đây.” Lục lão phu nhân là người đầu tiên lấy lại lý trí, mạnh mẽ hạ lệnh.

Vài tên gia đình nghe vậy, liền ngay lập tức chạy đi mời đại phu, một tên trong số đó đến chỗ giao dịch ngay bên cạnh mời gia về. Còn lại đều phụ giúp mang người lên.

Phàn Chân Nhi ôm chặt lấy thân thể của ca ca. Thà chết cũng ko chịu buông tay. Hai mắt bé đầm lệ, hết lạnh lạnh vào tai đám người kia

“Áh ko được chạm vào ca ca, ko được chạm vào ca ca ta “

Bất luận là ai tiến đến, bé đều há miệng ra cắn mạnh. Nhân thật bướng bỉnh ko chịu thỏa hiệp.

Mấy gã gia đình bị bé cắn đều nhe răng trợn mắt, nhưng ko dám hành động càng ko dám hé răng nói nữa lời.

Hiện trường giờ có rất nhiều người đang tụ tập quay quanh. Tình huống trước mắt thật khó khăn. Phàn Chân Nhi mặc kệ ai có nói gì, làm gì vẫn ôm chặt ca ca như cũ, ko chịu buông tay.

Trong nhận thức của bé, giờ đây, tất cả đều là người xấu cả.

15. Chương 15

Phàn Chân Tường và em rể Lục Tam Thiệu đang ở bến cảng để xử lý thương vụ.

Vải vóc, hàng thêu được vận chuyển từ ngoài biển vào bờ trang rồi lại được phân phát ra nhiều nơi khác nhau. Sau khi nhập khẩu, Lục Tam Thiệu kiểm tra hàng hóa thật cẩn thận. Rồi mới thu mua theo tiêu chuẩn, đóng thuế một cách rõ ràng.

Quản sự Quý Hiền Sinh cũng đến hỗ trợ. Chủ thuyền đang thương lượng hàng hóa xác định số lượng. Việc trao đổi đều diễn ra công bằng, vui vẻ. Việc trao đổi thông thương bằng đường thủy này minh chứng cho việc tự do giao dịch các loại hàng hóa.

Vì là người trong nhà, nên việc thiết lập quan hệ đã lược bớt đi rất nhiều sự phiền phức rồi.

Phàn Chân Tường từ lúc tìm được thiên hạ đến nay thì hầu như các hạng mục mua bán bên ngoài đều giao cho Quý Hiền Sinh phụ trách. Hắn muốn dành nhiều thời gian chăm sóc cho cậu hơn nữa.

Dần dần trọng tâm của cuộc sống đã bắt đầu thay đổi. Hắn dù bận cách mấy, vẫn cứ luôn cố gắng về nhà đúng giờ 1 cách đều đặn.

Đến giữa trưa, cậu thường hay tự mình đưa cơm đến cho hân. Lúc này, hân cũng hay gác lại các chuyện bàn bạc kinh doanh hay xem hàng, mà dành hết thời gian cho cậu. Ấy vậy mà hân vẫn cảm thấy tự trách mình vì đã ko đối xử xứng với tâm ý mà cậu bỏ ra.

Cảm thấy cuộc sống hiện tại thật mỹ mãn. Toàn bộ tâm tư đều đặt trên người thiên hạ mất rồi. Hễ tay trong tay, thì dù chuyện có phức tạp cách mấy, hân cũng giải quyết được rất nhanh chóng và thỏa đáng. Rồi sẽ quay về nhà vui vẻ dùng bữa cùng nhau.

Bỗng nhiên, có người chạy đến thông báo, “Thiếu gia... Thiếu gia... Xảy ra chuyện rồi!”

Phản Chân Tường và Lục Tam Thiếu đều giật mình. Tạm gác lại công việc, chỉ thấy một gia đình của Lục phủ đang hồng hộc chạy đến. Gã thở ko ra hơi, miệng lắp bắp nói chẳng được rành mạch gì cả. Ngay sau đó, lại có 1 gã khác chạy đến, kêu lên: “Phiền gia, thiếu....gia....thiếu phu nhân và lão phu nhân..... Thỉnh ngài đến Lục phủ một chuyện.”

Phản Chân Tường và Lục Tam Thiếu cùng nhìn nhau 1 cái. Trong đầu hai người đều có cùng suy nghĩ: “Vân nhi gặp chuyện chẳng lành?”

“Không... Không phải.” Hai gia đình vừa chạy đến đều đồng loạt lắc đầu.

Bọn họ vừa đến tiệm vải tìm 1 lúc rồi mới đến đây, vội vội vàng vàng nói: “Là....Là....Lục phủ xảy ra chuyện náo loạn ại....”

Hai gã gia đình như đang chơi bài cửu đem chuyện đã xảy ra ở Lục phủ thay phiên nhau kể lại toàn bộ.

Nghe xong, sắc mặt hai người lập tức biến đổi.

Phản Chân Tường nắm chặt lấy gia đình, giận dữ hỏi: “Người các người đánh, có phải trên mặt có vài vết sẹo hay ko? Chân cũng đi đứng ko được bình thường?”

Gia đình liền hoảng sợ, nhưng cũng ko khỏi kinh ngạc. “Sao Phản gia lại biết....”

Hở, Phản Chân Tường giơ tay thành quyền đánh xuống, tên gia đình như 1 bao cát bay ra xa, té ngã ngay trên đồng hàng.

“Ayda....má ơi.... Dập mũi rồi....”

Tên gia đình bị đánh xoa xoa cái mũi đang chảy máu mà rên hừ hừ. Khiến mọi người xung quanh đều rất kinh ngạc.

Phản Chân Tường nổi giận đùng đùng, gầm lên: “Hiền Sinh, chuyện ở cảng đều giao cho người xử lý.”

Hân lập tức đánh xe, chạy ngay đến Lục phủ

Lục Tam Thiếu liền phát hiện chuyện ko ổn chút nào rồi. Hân cũng giao cho gia nhân tiếp tục công việc. Sau đó vẻ mặt như được phủ 1 tầng sương lạnh, nhanh chân bước đến xe ngựa, cũng vội vàng chạy về Lục phủ.

Quý Hiền Sinh chứng kiến sự việc thì kinh ngạc vô cùng. Ko khỏi suy nghĩ, chuyện lần này chắc lớn lắm đây! Đến nỗi gia đánh cả gia đình của thông gia. Chẳng biết nên giải quyết ra sao nữa?

“Đại ca ca...”

Phản Chân Nhi vẫn ngồi dưới đất từ lúc xảy ra chuyện đến giờ. Vừa nhìn thấy người đến thì mắt lại ngập nước mà kêu lên thật ai oán: “Phải làm sao bây giờ, ca ca chết rồi....”

Phản Chân Tường ngồi ngay xuống, vương tay kiểm tra xem người còn thở hay ko. Ngoại trừ vết thương trên trán còn đọng máu ra, thì nhìn bề ngoài ko thấy vết thương nào nữa.

“Ca ca chưa chết đâu.” Hân lập tức ôm ngay lấy cậu, ngẩng đầu hỏi Vân Nhi: “Đại phu đâu? Có gọi đại phu đến chưa?”

Lục lão phu nhân lập tức trả lời: “Có có có, chúng ta đã cho mời đại phu rồi. Nhưng bé gái này ko để cho ai đến gần cả.”

Cứu người quan trọng hơn, Phàn Chân Tường không dám chần chừ, liền hỏi: “Ai là đại phu?”

“Là ta.” Đại phu tay xách hòm thuốc, trên người còn bị vài vết cắn của bé gái kia. Lão đã sống đến từng tuổi này, nhưng chưa thấy qua cô nương nhà nào hung dữ như thế.

“Mau đi theo ta.” Phàn Chân Tường phải mang cậu về nhà, hần liền gọi: “Chân Nhi, mau lên xe.”

“Ah, dạ.”

Phàn Chân Nhi dụi dụi mắt, thật ngoan ngoãn theo sát đại ca. Bọn họ cùng thấy thuốc tất cả đều đã lên xe.

Phàn Chân Tường giao cậu cho đại phu chăm sóc. Hần lập tức đánh xe, thẳng đường rời đi.

Lục Tam Thiểu sau khi về đến nhà, thì được Phàn Chúc Vân đem toàn bộ sự việc kể lại. Hần liền kêu lên 1 tiếng: “Hong!” Rồi tạm gác lại việc xử lý bọn gia đình gây sự. Một tay dìu vợ, một tay dẫn ngựa, cả hai cũng ngay lập tức ra ngoài.

Lục lão phu nhân và con dâu cũng vội vã báo gia đình chuẩn bị kiệu. Hai người họ phải biết được thương thế của tôn tử mình ra sao. Nên cũng vội vàng đuổi theo.

Chuyện Đoàn công tử bị đánh đã nhanh chóng truyền đến tai của toàn bộ người trong phủ. Vì đối phương là thông gia của gia. Nên mọi người dù có giận đến đâu, cũng đành phải nuốt xuống, ko ai dám nói gì cả.

Thanh Y sau khi tiễn đại phu ra cửa, thì đến ngay phòng khách, để trả lời vấn đề mà mọi người đang nóng lòng quan tâm: “Gia hiện giờ vẫn đang chăm sóc cho Đoàn công tử. Đại phu nói, mấy vết thương ngoài da với chân bị trật khớp thì ko đáng ngại lắm, qua vài ngày sẽ khỏi hẳn thôi.”

“Tốt, thật quá tốt.” Lục lão phu nhân cuối cùng cũng bỏ được tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng, thở ra thật nhẹ nhõm.

“Cũng chưa chắc đâu ạ” Thanh Y lại nói: “Đoàn công tử bị đánh ngay vào đầu, khiến cho hôn mê rồi. Nếu tối nay, ngài ấy ko tỉnh lại, rất có thể sẽ tử vong đấy ạ.”

Mắt nàng đỏ lên như sắp khóc, cuối cùng cũng ko giữ được miệng, mặc kệ mọi chuyện mà hỗn xược. “Tuy thân thể Đoàn công tử bị thương tật, nhưng người ko hề xấu xa chút nào. Tại sao các người lại đánh cậu ấy?”

“Thanh Y, im miệng.”

“Tiểu thư, tại sao người ko cho nô tỳ nói?”

“Chuyện này cũng ko thể trách bà bà được” Phàn Chúc Vân cúi đầu thật thấp. Lúc này, nàng cũng cảm thấy ko còn lý lẽ nào nữa. Bọn gia đình cậy thế hiếp người, gây ra sai lầm lớn thế kia. “Bà bà vốn ko biết Đoàn ca ca còn sống. Chưa nói đến chuyện đáng về của huynh ấy đã thay đổi, nên cũng chẳng thể nào nhận ra ngay được. Nếu ko phải vậy thì chuyện sao có thể ra nông nỗi này.”

Nên làm gì bây giờ?

Nàng ngẩng đầu xin giúp đỡ của tướng công, “Đại ca cũng chưa nói với chàng chuyện đã tìm được Đoàn ca ca sao?”

Lục Tam Thiểu lắc lắc đầu: “Ta thật sự ko biết.”

Chuyện này thật phiền mà. Hần thấy bà bà và mẹ ko ngừng thở dài. Hai lão nhân hiện đang rất muốn bù đắp cho huynh trưởng lưu lạc bên ngoài cửa hần.

Lục lão phu nhân cuối cùng cũng kiềm ko được, vạ phần lo lắng nói: “Ta đi nhìn xem thương thế của hần thế nào?”

Phàn Chúc Vân liền nhắc nhở: “Bà bà, Chân Nhi còn chờ bên ngoài kia.” Nàng vừa đảo mắt qua đã thấy. Ko ai có thể nhìn được mặt Đoàn ca ca.

Lúc về nhà, nàng đã được bọn nha hoàn nói cho biết. Là gần đây, trong nhà có chút chuyện, Chân Nhi là muội muội mà ca ca nàng nhận nuôi.

“Chân Nhi cứ 1 lòng bảo vệ Đoàn ca ca. Bé vốn gốc gác, khờ khạo ko cho ai bước đến gần phòng cả.” Nàng cảm thấy có chút phiền phức.

Hiện tại, càng lo lắng hơn chính là thái độ của ca ca nàng.

Nàng đoán được tâm tư của ca ca. Đến bà bà, và nàng cũng giấu giếm chuyện đã tìm được Đoàn ca ca rồi.

Mà nàng cũng chưa bao giờ nói với nhà chồng về quan hệ của ca ca và Đoàn ca ca. Phàn Chúc Vân ko ngừng xoắn lấy váy. Tình cảnh trước mắt thật khó xử. Nếu để trưởng bối biết được, thật ko biết họ sẽ xử sự sao nữa.

Sau một lúc lâu, thì thấy Phàn Chân Tường đi vào phòng, vẻ mặt thật nghiêm chỉnh nhưng ko biểu thị là hờn giận. Y lập tức hạ lệnh đuổi khách: “Trời cũng đã tối lắm rồi, bà thông gia, thỉnh về nhà nghỉ tạm đi ăh.”

Lục phu nhân nghe vậy, vẫn không muốn đi.”Thằng bé kia sao rồi?”

Phàn Chân Tường ngữ khí cứng nhắc thông báo: “Hắn tỉnh rồi.”

Lục lão phu nhân cảm thấy vui vẻ, yêu cầu: “Hảo thông gia ăh, hãy mau dẫn chúng ta đi nhìn mặt hắn chút đi.”

“Thứ cho, ko thể nghe theo.” Phàn Chân Tường hoàn toàn từ chối. Hắn đang rất nóng giận. “Đối với 1 người thân thể ko trọn vẹn, mà các người còn nhẫn tâm đánh đập như vậy. Thật quá ác độc rồi đó.”

Cơn giận lúc này mới bùng nổ, Phàn Chân Tường gầm lên: “Hắn chẳng qua chỉ nói mấy câu thôi. Vậy là phạm tội chết ăh, sao có thể để 1 đám gia đình vây đánh thế kia. Bà thông gia, bà quản lý người trong phủ mình tốt quá rồi đây.”

Lục Tam Thiếu đứng giữa thật khó xử. Một bên là mẫu thân, bên kia là anh vợ. Hắn liền duy trì thái độ trung lập mà hòa giải “Đại ca, người đừng giận dữ như thế mà. Đám gia nhân chó chết trong phủ ta thật phải nên dạy dỗ lại. Ta sẽ cho người một kết quả thích đáng nha.”

“Ca...” Phàn Chúc Vân đứng dậy, chầm chậm đến trước mặt ca ca, nắm nhẹ lấy ống tay áo hắn mà cầu tình: “Đều là người 1 nhà, có chuyện gì cũng từ từ mà.”

“Chẳng còn gì để nói cả.” Phàn Chân Tường ko thể kiềm được cơn giận đang bốc lên đỉnh đầu. “Ta sẽ chăm sóc hắn.” Hắn quay người bước đi, chẳng cho người khác cơ hội nào nữa.

“Khoan đã!” Lục lão phu nhân đã ngồi rũ ra được vài canh giờ rồi. Lúc đầu là bịa chuyện nói dối, giờ phóng lao phải theo lao. Thật vất vả mới có thể tìm được hậu nhân của Lục gia. Bị thương là chuyện nhỏ, nhận tổ quy tông mới là chuyện cấp bách nhất ăh.

Lục lão phu nhân liền cậy thế mình là trưởng bối mà bức người: “Hảo thông gia, người đừng quên hắn là con cháu của Lục gia ta đó. Ta muốn gặp cháu ta hay ko, chẳng cần đến phiên người cho phép đâu.”

Phàn Chân Tường nghe xong, máu nóng lại một lần nữa dồn lên đỉnh đầu, bùng phát dữ dội. Cả người liền đứng chững ngay cửa, hắn quay lại, bất chấp tất cả mà tuyên chiến với mọi người: “Bà thông gia. Chắc là bà vẫn còn nhớ là năm đó đã đuổi người đi chứ. Giờ thì đừng hòng mơ tưởng là sẽ nhận về!”

Thiên hạ ở Trích Tinh lâu là lúc đó hắn đã mua hạ. Sau khi phóng hỏa thì làm chuyện gốc gác cũng là hắn cứu. “Lúc hắn lưu lạc bên ngoài, ăn đói mặc rách, cả người đều thương tật, rơi vào cùng đường tuyệt lộ, là ta thu nhận, là ta chăm sóc. Bất kể các người nói gì, đều ko thể nào đem hắn về Lục phủ được đâu!”

Lục lão phu nhân cũng rất kiên quyết: “Nếu ta nhất quyết phải dẫn nó về. Người dám ko thả người!” Đây là ngầm ý muốn cho người khác biết Lục phủ có quyền có thế.

Phàn Chân Tường không giận ngược lại còn mỉm cười: “Ngài đừng quên, Đoàn nhi không phải họ Lục. Về tình các người ko có, về lý cũng chẳng qua được đâu.” Câu nói của hắn đã đánh thật mạnh vào lòng Lục lão phu nhân rồi.

Ánh mắt bỗng lóe lên khi thoáng thấy khóe môi của Lục Tam Thiểu hơi cong lên trong chốc lát. Người này tốt thật đấy, là anh em cùng cha khác mẹ, lại đứng bên ngoài xem người nhà đấu đá nhau.

Lục Tam Thiểu nhìn người thật sất bén. Hẳn biết anh rể mình, tính tình tuy rất tốt nhưng lại cố chấp vô cùng.

Còn bà bà của mình xuất thân quyền quý, cũng không phải là người dễ thương lượng.

Mấy năm gần đây, tính tình cứng rắn của bà bà tuy có mềm dịu đi đôi chút, nhưng đó là do lương tâm cắn rứt. Chủ yếu là do tin đồn nhảm ở ngoài. Con trai Lục gia sẽ sống ko thọ.

Lục Tam Thiểu ko khỏi lắc đầu thở dài. May mắn, hôm nay ko làm loạn ko chết người. Nếu ko thật ứng nghiệm với tin đồn nhảm kia.

Hắn khuyên bảo: “Bà bà àh, người đừng nóng vội mà. Hiện giờ đại ca đang giận dữ. dù chúng ta có nói gì cũng ko nghe lọt tai đâu. Hẳn nhất định cái gì cũng ko đồng ý hết ah. Sao chúng ta ko đợi lúc khác lại đến. Khi đó, nói ko chừng ca ca hữu phận vô duyên kia cũng muốn gặp người thì sao?!”

Hắn trước tiên phải lái mục tiêu của lão nhân gia sang hướng khác đã. “Chúng ta nên về trừng trị bọn gia đình trong phủ trước đã. Thật là 1 đám chó ko biết trời đất gì mà. Rồi sau đó cũng phải cho đại ca 1 câu trả lời thỏa đáng chứ ah.”

“Cô gia nói rất đúng đấy ah.” Thanh Y bĩu môi, lòng đang thầm mắng chửi cái đám đã đánh Đoàn công tử, nên căng ra rồi dùng roi da mà quát mới hả ah.

Lục lão phu nhân không thể nhìn mặt tôn tử mình, nên lòng đang rất buồn bực. Muốn trút giận thì lão để giận cho hả đi.

Thế là liền lui một bước để cầu toàn, lão mở miệng nói chuyện thật mềm mỏng ngọt ngào: “Cũng được, đợi hôm nào ta lại đến gặp mặt cháu ta vậy.” Bà dù làm cách gì cũng phải dẫn người về nhận lại tổ tiên mới được.

Nam nhân Lục gia ko nhiều, trong nhà quả thật hết sức đơn chiếc. Là con cháu, dù là lưu lạc bên ngoài cũng nên vì Lục gia mà góp 1 phần tâm lực chứ.

Phàn Chân Tường cũng dịu lại đôi chút, mặt ko hề thay đổi lạnh lùng nói: “Các người đi thông thả.”

Thế là, Lục phu nhân bước lên dìu lấy bà bà, Lục Tam Thiểu nắm tay vợ mình, bọn họ đi cũng như đến là cùng lúc đồng loại rời khỏi.

Mấy ngày sau, Đoàn Ngọc có chút khỏi sắc, miệng vết thương trên trán đã đóng mảy rồi cũng ko đáng lo ngại nữa.

“Đoàn nhi, sau này đừng gây sự với người ngoài nữa nha.” Phàn Chân Tường ngồi trước mặt, nâng chân cậu lên, thật cẩn thận xoa thuốc.

“...” Đoàn Ngọc mím môi không nói.

Vết bầm trên người đã tan hơn phân nửa. Nhưng thù hận của cậu đối với Lục gia chỉ tăng ko giảm.

Nam nhân thành thật này chắc cũng biết thế, nên cũng ko hề đề cập đến chuyện đó.

Cơn hờn giận đã ghen mấy ngày rồi. Cậu hất nhẹ tay của nam nhân ra rồi lùi về góc giường, thân thể co rúm lại, cất giọng khàn khàn mà nói: “Ta biết, ta thật hư, tính tình cũng ko tốt nữa, gây chuyện với người ngoài làm người mất mặt rồi. Người bực mình ta thì cứ đi đi, đừng thêm quan tâm ta nữa.”

Cậu biết nam nhân và Lục gia có quan hệ thông gia. Nhất định là nghe cái gì rồi nhưng chưa nỡ trách mắng cậu mà thôi. Thế là ai oán nhìn hắn, xong lại hừ 1 tiếng, rồi quay mặt đi, mặc kệ hắn luôn.

Phàn Chân Tường dờ mắt ra, Hẳn đã làm gì mà cậu dỗi thế kia?

“Lòng ta thương người còn ko kịp, có bực mình gì đâu?” Kia mới vừa bôi thuốc lên đầu, giờ sao lại giở chứng thế kia?!

“Lòng người là đang bực mình, đừng tưởng là ta không biết. Mấy ngày nay, người đều trưng cái mặt thối ra với ta. Người nhận lại ta giờ đã hối hận rồi chứ gì. Vậy thì cứ nói rõ ra, miễn cho ta phải lo lắng ko yên.”

Nam nhân kia còn dám nói là đau lòng nữa. Thật thối quá mà!

Sau khi bị thương, nam nhân dù có ngủ chung, nhưng hấn chẳng hề chạm vào cậu lấy 1 lần. Là ngại cậu xấu, chê cậu phiền rồi chứ gì!

Mỗi lần quay về, hấn chẳng nói chẳng rằng gì cả, chỉ thở dài mà thôi. Mấy lời chán ghét kia đã gần như bay ra khỏi miệng rồi ah.

Cậu sợ lắm....

“Người đã chán ta thì cứ nói thẳng ra hết đi.” Cậu sẽ bỏ đi rất xa, ko dám hy vọng viễn vọng là mình được cùng hấn mãi mãi bên nhau nữa. Dù sao thì cậu cũng chưa bao giờ có gia đình thật sự cả. Cũng đã sớm ngộ ra được là bản thân mình chẳng có giá trị gì lâu rồi. Bị người ruồng bỏ thì thắm vào đâu kia chứ!

Tay nhanh chóng túm lấy chăn bông, khoác thêm bên ngoài xiêm y. Như che đi thân thể xấu xa, tránh cho người ta càng nhìn càng ghét.

Phàn Chân Tường thấy hết toàn bộ, tai cũng nghe ko sót chữ nào. Giữa hai người giờ sao lại có bức tường vô hình cản trở thế kia. Tên này chẳng hề chú ý gì đến miệng vết thương hết. Thật làm người ta lo lắng gần chết mà!

“Người thật là ăn no rảnh chuyện, chỉ biết thử thách sự kiên nhẫn của ta!”

Hở, Đoàn Ngọc cả người chấn động, ngực như bị ai đâm nát. Thật ko sai mà, nam nhân này đã chán ghét cậu rồi. “Người chê ta phiền, thì ta đi vậy!” Cậu cắn mạnh môi mình, dù chết cũng ko van nài nam nhân đừng ghét bỏ cậu.

“Trừ chỗ của ta ra, người còn muốn đến đâu hả?”

“Chẳng cần người quản, ta đi đâu mặc xác ta. Cứ lo chuyện của người đi.”

Ánh mắt Phàn Chân Tường bỗng trở nên dịu dàng yêu chiều. Người trước mặt tuy ko thừa nhận nhưng này giờ đều gần như nói trực tiếp là sợ hấn ghét cậu.

“Người chọc người tức chết bộ vui lắm sao?” Vui vô cùng, là hấn đang cực kỳ hoan hỉ. Từ từ tiến đến gần, vén lên mấy sợi tóc đang rơi tán loạn trước trán. Hấn muốn cậu nghe thật rõ ràng: “Trí nhớ của người thật kém quá ah. Lại quên lời ta nói với người nữa rồi sao.”

Đợi cậu thu thập hành lý rời khỏi nơi này thì sẽ chẳng thềm nhớ đến cái quái gì nữa. Đoàn Ngọc buồn bã ko muốn trả lời.

Phàn Chân Tường chủ động cởi bỏ xiêm y. Mặc ghen đã mấy ngày rồi, giờ đây thật ko còn cách gì nhẫn nại được nữa mà.

Ấm thanh xoạt xoạt đầy ám muội lọt vào tay. Đoàn Ngọc từ từ ngẩng đầu, thoáng chốc cậu ghen lời nhìn trần trần, giật mình choáng váng.

“Nhìn thấy ko, ta muốn người đã nhiều ngày lắm rồi.” Phàn Chân Tường áp cậu xuống dưới, hấn cọ cọ dục vọng của mình vào đôi môi hé mở, thì thào dụ dỗ: “Lấy lòng ta được ko?”

Đoàn Ngọc không chút do dự mà gật đầu. Cậu há miệng ngậm lấy gốc rễ của nam nhân. Hai tay lại nắm lấy chăn phủ lên thân thể tinh trắng kia. Mắt hơi khép hờ, hơi thở nam tính như rót vào tận tim phổi, gấp gáp dồn dập như vui mừng lấy lòng nam nhân.

Phàn Chân Tường hai tay nắm chặt lấy mặt cậu. Từ từ thưởng thức hành vi phiến tình mê say kia. Miệng cậu nóng ẩm, vừa liếm vừa hôn. Từng đợt khoái cảm cứ như thế mà dâng trào. “Ồ....” Hấn cực kỳ yêu thương người này.

Thân thể càng lúc càng căng cứng, ko khống chế được miệng mà trều sấp, lưỡi cứ mềm mại ẩm ướt mà ko ngừng chơi đùa, xóa bỏ đi khoảng cách vô hình giữa hai người.

Dục tình sau 1 thời gian dài đóng băng, giờ đây đã ko thể nhẫn nhịn được nữa rồi. Đoàn Ngọc cứ hướng vào chỗ mẫn cảm của nam nhân tới lui hầu hạ, mãi cho đến khi miệng cậu đã ngậm đầy mùi vị nam tính kia mới dừng lại.

Đôi môi xinh đẹp hơi mở ra, một vài giọt chất lỏng màu trắng chảy dọc theo khóe miệng. Mắt Đoàn Ngọc trở nên ướt át mời gọi, để mặc cho nam nhân cởi ra hết xiêm y của mình, cả thân thể như đang khát cầu.

“Ân ah...” Cậu ghé sát vào người nam nhân. Lòng kìm ko được mà kêu lên vài tiếng khàn khàn đầy mê hoặc.

Phản Chân Tường tay phải nắm lấy dục vọng mềm mướt như nhung của cậu mà chơi đùa, tay trái gỡ ra hết những gì còn sót lại trên người. Hắn vùi đầu liếm mút hai điểm hồng hồng trước ngực. Lưỡi lượn lờ xuống dưới, hòa quyện vào chỗ mềm mại kia, một chút cũng ko bỏ sót.

“Ân Ồ...” Cả người cậu đỏ như lửa cháy, tỏa ra sắc thái làm say lòng người. Nhiệt tình của nam nhân đã thiêu đốt cậu thành tro. “Ah... Chân Tường...” Chớp chớp đôi mắt mê say, lưỡi hồng nhạt đưa ra, liếm quyện lấy khối nhiệt huyết trong tay mình. Cả người đều nằm sấp trên người nam nhân, phối hợp theo động tác của hắn mà chậm chậm lay động.

Nam nhân luôn làm cậu xấu hổ, cứ thuận theo hắn bài bố.

“Đừng...” Hắn đẩy mạnh 1 cái làm cậu tưởng chừng điên lên được. Cả người cứ dán chặt vào, nhịn ko được mà kêu lên: “Chân Tường,mau.....Ồ” Lý trí trong nháy mắt đã thất lạc, cả người cảm thấy khó chịu, bụng dưới bắt đầu kêu gào, thấm ướt cả tay nam nhân.

Phản Chân Tường vẫn ko biết ngưng ngừng vùi đầu vào giữa hai đùi cậu mà liếm láp. Đầu lưỡi mềm mại thâm nhập vào nơi tư mật kia, đồng thời cũng tăng tốc chơi đùa phần thân của cậu. Trước sau đều kích thích làm say lòng người.

Thân thể nóng bừng, Đoàn Ngọc phóng túng mặc kệ nam nhân muốn làm gì thì làm, “Ah” ngón tay xâm nhập vào ma sát vách tường thịt non. Ko ngừng thở dốc, thân hình cũng theo đó mà bắt đầu đưa đẩy.

Trong phòng vàng nhạt. Hắn ko khống chế được mình khi thấy thân thể tà mị kia. Hôn thật sâu lên chỗ tư mật mềm mại, lần thứ hai được cậu nhiệt tình đáp lại

“Ồ... Người...” Đoàn Ngọc khẽ kêu, hai tay ôm chặt thân hình cứng rắn trước mặt. Mở miệng bao phủ lấy hạ thân hắn, đầu lưỡi mềm mại chơi đùa, “Đừng... ân...” Cậu đã ko thể chịu nổi nữa rồi. Bụng dưới càng lúc càng nóng. Nhiệt huyết đang ngậm trong miệng cũng đang càng lúc càng thịnh vượng.

Phản Chân Tường rút ngón tay ra, mắt say mê nhìn nhan sắc như đóa hoa nở rộ trước mặt. Hắn khẽ cắn vào dục vọng của cậu, đầu ngón tay lại nhẹ nhàng xoa nắn xung quanh. Ko khỏi thán thốt: “Đàn nhi, thân thể người đẹp quá...”

“Đừng mà!” Hô hấp nhất thời cứng lại. Đoàn Ngọc dừng lại ko liếm nữa, chậm rãi quay đầu lại nhìn, chăm chú nhìn nam nhân đứng dậy, xoay người lại mặt đối mặt với cậu.

Lòng hơi hoảng sợ. Cậu ngồi khóa chân trên đùi nam nhân. Hai tay nắm chặt lấy cánh tay của hắn, cúi đầu khẽ gọi: “Chân Tường...”

“Ân?”

Phản Chân Tường ôm lấy thắt lưng cậu, hôn nhẹ lên tóc. Giọng thì thầm dụ dỗ: “Ngồi trên nha, dùng miệng dưới lấy lòng ta.”

Rầm! nam nhân nói thật rõ ràng, khiến cậu quá xấu hổ, ko biết làm sao cả.

Ánh mắt nóng rực cứ nhìn cậu chằm chằm khiến người xấu hổ, mặt đỏ đến tận mang tai. Phản Chân Tường nâng cao hông cậu, để phần thân ở cửa khẩu mềm mại, chậm chậm tiến vào.

“Ồ” thân mình hơi rơi xuống 1 chút, bên trong tự nhiên co chặt lại, hấp thụ 1 khối nhiệt huyết.

Nóng bỏng, hơi nóng từ chỗ hai người kết hợp bắt đầu thiêu đốt

“Ah..... Ah.....” Thân thể cậu như tan ra, hơi thở gấp gáp đứt đoạn.

Nam nhân cứ đóng đưa nóng rực, mạnh mẽ hữu lực mà ma sát. Ý thức dần rơi vào hỗn loạn, cậu cứ để mặc cho hân hôn lên mắt, môi, cổ.... rồi dần xuống đến ngực. “Ah... Ah... Chân Tường... Ah....”

Phản Chân Tường nắm chặt lấy thắt lưng cậu, vừa chống đỡ, vừa đóng đưa, chú ý thật chi tiết từng biến hóa trên gương mặt của cậu. Càng lúc càng mê say mà nhăn mày. Môi cũng phát ra tiếng khàn khàn rên rỉ. Là đang gọi tên của chính mình.

Nghe thấy cậu nói, chỉ muốn hân, chỉ cần hân, liền nguyện cả đời này sẽ đáp ứng.

“Đoàn nhi...” Một lần lại một lần va chạm, chạm đến chỗ sâu nóng nhất bên trong. Ôm thiên hạ thật chặt vào lòng. Vết sẹo thô ráp kia cọ vào người làm tim hân đau đớn. Là vận mệnh, là sai lầm của hân. Giờ hân chỉ cần duy nhất cậu mà thôi.

“Đoàn nhi, đừng quên người là của ta.”

“Ah, ưm....ưm....ko quên.....” Cậu thở đứt quãng từng cơn, tựa sát vào lòng ngực nam nhân. Cơ thể dần dần ổn định lại.

Ngồi bệch xuống giường, nam nhân giở cao chân cậu, gác lên bờ vai rộng lớn của hân. Tốc độ cứ chậm chậm thiêu đốt. Nhu tình tràn đầy, cùng với sự ma sát kịch liệt khiến cậu mê say....

Kim lòng ko được mà giương tay cầm lên vài dím tóc đang rơi tán loạn trước trán cậu, đặt nó lên môi mà khê hôn. Cậu bỗng nhiên lại lộ ra bộ dáng làm say đắm lòng người.

Phản Chân Tường đầu óc cũng mê, đến độ quên luôn cả vết thương của cậu. Hân ko khống chế được hành vi mà va chạm như ko thể dừng được. Tình cảm của hân vẫn mãi mãi ko đổi, vẫn mỗi lần nhìn thấy vết thương của cậu thì lại đau lòng....

16. Chương 16

Hai người sau 1 lúc lâu lưu luyến thì Đoàn Ngọc bắt đầu mệt mỏi mà tựa sát vào người nam nhân. Cậu dán tai vào nơi trái tim đang đập rộn ràng, rồi từ từ đợi nó trở nên trầm ổn. Chẳng bao lâu sau, thì mi mắt cũng trĩu nặng, cả người mềm nhũn trượt dài xuống. Trong mơ màng còn cảm thấy loáng thoáng hình như hân đang bước xuống giường, mặc áo vào, ko nói lời nào mà bước ra khỏi phòng.

Phản Chân Tường khi trở lại phòng thì bê theo 1 chậu nước ấm. Là muốn lau rửa cho cậu.

Hân cũng đã dặn dò bọn nha hoàn phải đem bữa đến tận phòng. Tên kia vừa khỏi bệnh được chút ít thì lại cáu kỉnh ngay. Cũng cần phải ăn no một chút mới có sức mà nổi giận chứ.

Chiếc khăn trong tay nam nhân cứ lau qua lau lại trên thân làm cho tim của Đoàn Ngọc tưởng chừng có thể nhảy ra ngoài được. Mặt cậu đỏ gay khi nhìn đến mấy dấu vết kia, nhưng hân lại như nửa cười nửa ko với đôi mắt trong suốt như khí trời.

“Người cười cái gì!” Cậu thẹn quá hóa giận mà hỏi.

Phản Chân Tường hỏi lại: “Người xấu hổ cái gì, hay còn muốn ta trưng mặt thối ra với người?” Ah, trí tưởng tượng của người này thật phong phú nha. “Toàn thân người đều lỗ chỗ bầm tím. Ta sao có thể....Là khống chế mình, khống chế mình đó, biết chưa?!”

“Hơ!” Là vậy ah....

Phản Chân Tường hôn lên gương mặt đang ngậy ra của cậu. Nhấn mạnh thêm lần nữa: “Đừng bao giờ quên, ta chỉ có mình người thôi.”

Đoàn Ngọc gật gật đầu, cậu ngoan ngoãn để hân thoa thuốc cho mình.

“Nhưng mà, có vài việc chúng ta cần phải nói cho rõ ràng!”

“Là...là chuyện gì?” Nam nhân nói thật nghiêm túc, khiến cho Đoàn Ngọc không khỏi hoài nghi. Hay là cậu có điểm nào khiến nam nhân ghét bỏ rồi.

Phàn Chân Tường thật cẩn thận mặc quần áo vào cho cậu. Cứ mỗi lần nhìn đến mấy vết sẹo trên thân thể của cậu là hắn lại cảm thấy đau lòng vô cùng. “Đoàn nhi, sau này nếu muốn ra ngoài, ta sẽ phái người theo người. Nếu ko, người đừng hòng bước ra khỏi cửa được nửa bước.”

“Áh!” Cậu giật mình, hỏi: “Tại sao?!”

Phàn Chân Tường giúp cậu buộc lại thắt lưng. Mắt ước chừng thân thể cậu đã gầy đi rất nhiều. Lòng vừa giận vừa đau, thật vất vả lắm mới có thể làm cậu có thêm vài lượng thịt, giờ đây lại gầy như cũ.

“Cái người này, làm ta chẳng an tâm được chút nào cả. Bình thường thì ta cũng ko hạn chế người làm gì. Bất kể muốn dẫn Chân Nhi ra ngoài, hay đưa cơm cho ta, Ta đều rất vui vẻ mà ko quan tâm đến ánh mắt của người khác. Người ra ngoài một chút cũng là chuyện tốt mà. Nhưng hiện giờ, để phòng người lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nếu ra ngoài ko có ta theo cùng, thì phải để gia nhân ở phủ đi theo.”

Phàn Chân Tường không để cho cậu nói thêm tiếng nào nữa mà chốt hạ: “Đừng bức ta đến độ phải nhốt người ở trong phòng, đến cửa phòng cũng ko cho bước ra.”

“Người...” Đoàn Ngọc trừng mắt nhìn hắn. Cậu ko khỏi cho rằng hắn đã làm quá lên rồi.

Phàn Chân Tường nhanh như chớp dùng miệng hắn phong bế miệng cậu lại. Răng hơi cắn nhẹ, là trừng phạt cái miệng nhỏ nhắn kia.

“Đừng... Buông.....Buông ra....” Không thể mở miệng nói chuyện được. Cả người Đoàn Ngọc đang bị ghì sát vào lòng ngực cứng rắn của hắn. Cậu đang cố giãy giụa để đẩy hắn ra khỏi giường.

Nam nhân này trong những chuyện thân mật luôn bá đạo thế kia. Trong phòng, ngoài phòng sao thoát 1 cái thì lại khác xa nhau đến cả một trời 1 vực. Đoàn Ngọc bắt đầu cảm nhận được bụng dưới cứng rắn của nam nhân đang cọ vào mình. Ý đồ của hắn đã quá rõ ràng rồi...

Bàn tay rộng lớn bắt đầu mở ra thắt lưng của cậu, cởi ra hết những gì trói buộc. Phàn Chân Tường không để ý đến cậu đang xấu hổ mà giấy dựa, hắn di chuyển thân thể áp sát cậu xuống giường. (Vây thì mặc vào làm gì, rảnh quá hả anh ==)

“Ah, người rút ngay!”

Đoàn Ngọc hoảng hốt kêu lên. Nam nhân cứ sát vào cậu, muốn làm bậy.

Phàn Chân Tường ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, tay kia đồng thời gỡ bỏ thắt lưng hắn. Ánh vào trong mắt là cảnh đẹp như ẩn như hiện. Huyết khẩu mềm mại, hồng hồng đang co thắt như mời gọi....

Ánh mắt thâm sâu đã giăng kín mê đắm. Giơ ngón tay tiến vào thăm dò, lập tức nghe cậu kêu lên sợ hãi

“Ah! Người còn muốn... Ta không cần!”

“Thật sao?” Phàn Chân Tường cúi đầu cắn nhẹ 1 cái. Là phạt cậu đang nói dối, “Đoàn nhi, thành thật chút đi.”

“...” Đoàn Ngọc mím chặt môi, nắm chặt khăn trải giường, người run rẩy, mặt đỏ tía tai chừng xuất huyết.

Phàn Chân Tường xác định cậu vẫn còn đang rất mềm mại, có thể tiếp nhận thêm nữa, liền rút ra ngón tay, bắt đầu cởi áo, đem huyết mạch đang sục sôi mà tiến vào trong.

“Đoàn nhi, người chặt quá, nóng quá.”

“Ồ! Đồ háo sắc...” Nam nhân này ở trên giường đúng là ác bá mà.

“Người làm ta ko thể tự chủ nổi.” Phàn Chân Tường vén tóc cậu lên, thật dịu dàng thì thầm bên tai: “Người cũng thích đúng không?”

“...” Cậu thật sự ko muốn thừa nhận. Tuy có la hét thật nhưng cậu ko hề ghét hành vi càng quấy của nam nhân.

Đôi mắt xinh đẹp của Đoàn Ngọc run rẩy, mí mắt quay mặt đi. Toàn thân ửng đỏ vẫn chưa tan hết. Hiện giờ cậu hãy còn đang rất xấu hổ. Bọn nha hoàn đến đưa cơm, 8 phần chắc cũng có thể đoán biết, nam nhân vừa rồi đã làm chuyện tốt gì.

“Ăn xong thì người đi làm việc đi.” Đoàn Ngọc miệng đang nhét đầy thức ăn, hơi bực mình lắm lắm. Thật như muốn nam nhân tránh xa càng nhanh càng tốt.

“Hôm nay đi cùng người nha.”

“Không cần.”

Phàn Chân Tường nhượng mày nhìn cậu. “Tại sao ko muốn ra ngoài?”

Tiệm vải thì có Thẩm Tứ trông coi. Hiền Sinh gần đây cũng giúp đỡ rất nhiều trong việc xuất nhập hàng, nên hẳn cũng dư giả được chút thời gian.

“Đoàn nhi, hôm nay ta cũng ko muốn ra ngoài. Vậy ở cùng người nha?” Phàn Chân Tường để chén xuống, hần bước đến ngăn tủ lấy ra chỉ thêu. “Mấy thứ lần trước người mua đều rơi mất cả. Ta đã mua lại cái mới cho người rồi đây.”

Đoàn Ngọc ngẩng đầu lên thấy hần đã ngồi xuống cạnh mình. Trên bàn bày ra chỉ thêu với màu sắc rực rỡ. Cậu cười nhạt: “Người mua nhiều quá.”

Phàn Chân Tường nói tiếp: “Nếu thiếu màu nào, người cứ nói với ta.”

“Ừhm”

Hai người sau khi dùng bữa xong thì Phàn Chân Tường bế cậu lên giường, còn lót sau lưng cậu 1 tấm đệm mềm rồi mới nhìn thiên hạ thêu để giết thời gian.

Đoàn Ngọc vẫn còn nhớ: “Chân Nhi muốn thêu con bướm mà.”

“Hong Tự cũng đã giúp nó vẽ xong con bướm. Hề nó biết người vừa khỏe lên 1 chút là lại đùa nghịch ngay.”

Phàn Chân Tường từ từ hưởng thụ nửa ngày nhàn nhã. Hần nằm ở góc giường, tay chống lên má, rất vui vẻ nhìn cậu thêu thùa.

“Tay nghề này là ai dạy người?”

“Mẹ ta.”

Phàn Chân Tường chưa bao giờ hỏi đến chuyện riêng tư của cậu cả. Vì hần cảm thấy có 1 số việc nếu người khác chạm đến sẽ gây khó xử cho cả hai, nên thật cẩn trọng lựa lời mà hỏi: “Mẹ của người đâu?”

Mẫu tử hai người sau khi bị Lục gia đuổi đi thì đã gặp phải cảnh ngộ như thế nào?

“Mẹ ta...” Ánh mắt của Đoàn Ngọc tối sầm lại, quay đầu liếc nam nhân bên cạnh 1 cái, sau 1 lúc lâu do dự mới nói: “Người bị bệnh mất rồi, vì thế ta mới dẫn thân vào chốn bán phần buông hương.”

Tay ngừng thêu, cậu quay mặt đi, sau đó mới buồn bã nói: “Ta vì muốn cho mẹ có nơi yên nghỉ thanh tịnh, nên mới bị tú bà bắt ép ký vào kế ước bán mình. Hai năm sau thì nó được chuyển đến tay Hoa gia. Người đừng vì thế mà ghét bỏ xuất thân của ta.”

Phàn Chân Tường thấy hai vai cậu đang run run, liền ôm cậu vào lòng mà hôn, tiếp thêm cho cậu cảm giác ấm áp. Hần thở dài: “Ngốc quá, đừng nghĩ nhiều như thế.”

Nam nhân đang dán mặt vào vai mình, Đoàn Ngọc hơi mất tự nhiên kêu lên: “Người đừng dựa vào ta ah.”

“Ta muốn dựa vào, sẵn tiện giúp người gỡ chỉ nha.” Phàn Chân Tường vẫn cứ kiên trì hưởng thụ cảm giác vô cùng thân thiết này.

Nam nhân ngay sát cạnh bên, Đoàn Ngọc cũng bắt đầu chăm chú vào công việc, dần dần cũng quên đi chuyện đau lòng vừa rồi.

Phàn Chân Tường không hề chấp nhất chuyện riêng của cậu. Nhưng hắn đang cảm thấy rất lo lắng. Nếu bên kia cứ nhất định đòi đón cậu về nhận tổ quy tông. Chuyện của bọn họ, một khi để người khác biết được thì ko biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Lục Tam Thiểu cứ khuyên can mãi, dù được thì dù, dở được thì dở, cuối cùng cũng thật vất vả mới làm cho bà nội của mình đồng ý chờ thêm vài ngày nữa.

“Ca ca vô duyên của con đang trong lúc dưỡng thương mà. Nếu chúng ta đi bảo hắn nhận lại tổ tiên, nhất định là sẽ ném mùi thất bại ngay.”

Hắn biết rằng mẹ mình và bà nội nhất định sẽ không chấp nhận chuyện đó đâu.

Lục lão phu nhân nhấp 1 ngụm trà, dừng lại 1 chút rồi nói: “Ngọc nhi là con cháu của Lục gia, làm gì có chuyện để nó lưu lạc bên ngoài. Nó định cả đời này đều ở nhà thông gia như thế sao?”

Lục lão phu nhân nghĩ thầm, đứa cháu này tuy chịu nhiều thiệt thòi, nhưng bà sẽ bù đắp thật tốt cho nó. Cưới cho nó 1 người vợ, còn chia 1 nửa tài sản cho. Bà ko tin ngân lượng ko thể mua được lòng người.

Đến lúc đó, dù nó có bất mãn với bà bao nhiêu đi nữa, chắc cũng sẽ ko tính toán làm gì.

“Nương, Bà mối Vương vừa đến báo tin tốt đấy ăh. Nói là nhà của Tiền lão gia còn mấy vị tiểu thư chưa gả chồng. Tính ra thì tuổi tác của Tiền Hoàn Nhi cũng xấp xỉ với tuổi của Ngọc nhi chúng ta. Để chúng thành 1 đôi thì thật là xứng lắm ăh.”

“Tiền lão gia cũng đã đồng ý rồi sao?” Đây là chuyện mà Lục lão phu nhân quan tâm nhất. Cháu của bà trên mặt có sẹo do bị bỏng, chân cũng bị quặt, muốn tìm 1 người vợ đàng hoàng thật ko phải dễ dàng gì.

Lục phu nhân không khỏi thở dài, “Aiz....Tiền lão gia vẫn còn đang chần chừ ăh.”

“Chần chừ cái gì?!” Lục lão phu nhân để chung trà xuống, vẻ mặt hờn giận. “Mới đầu năm nay, nhà chúng ta đã chiếu cố cho lão ko ít rồi ăh. Tính ra, còn nợ ân tình nhiều lắm. Chuyện gả nữ nhân kia, lão sao dám từ chối chứ?!”

Bà cùng với con dâu vì chuyện này mà lo lắng hết mấy bữa nay. Cuối cùng cũng tìm được nhà môn đăng hộ đối, nên ko thể chấp nhận được chuyện Tiền lão gia còn chần chừ.

Lục phu nhân liền đưa ra đề nghị, “Nương, việc này chắc phải do người ra mặt rồi. Con chỉ lo là thiên kim của Tiền lão gia ko chịu gả cho Ngọc nhi của chúng ta đâu. Mà lão này thương con gái đến độ ai cũng biết cả. Chỉ sợ lão sẽ nghe theo con mình thôi.”

“Hắn dám?” Lục lão phu nhân thần sắc uy nghiêm đứng dậy, ý bảo nha hoàn đang đứng bên cạnh chuẩn bị kệu. “Chúng ta đến phủ Tiền lão gia này 1 chuyến.”

Lục Tam Thiểu ngạc nhiên ko thôi. Bà nội và mẹ mình sao lại tự ý quyết định như vậy.

Hắn vỗ vỗ trán vài cái. Cảm thấy thật may mắn vì mình thông minh. Nếu ko sao có thể thuận lợi cưới Vân nhi về làm vợ.

“Thực hồ đồ!” Phàn Chân Tường trừng mắt nhìn Lục Tam Thiểu, hỏi: “Tiền lão gia cũng đồng ý chuyện hôn nhân này?”

“Có thể không đồng ý được sao, đến bà bà của ta cũng đã tự mình ra mặt rồi. Tiền lão gia còn nợ ân tình của Lục gia kia kia. Chẳng có cách nào để ko gặt đầu cả.”

“Ca, giờ phải làm gì đây?” Phàn Chúc Vân như kiến bò chảo nóng cứ lo lắng đi qua đi lại, thật ko biết phải làm sao mới được nữa.

Nàng đã đem quan hệ của ca ca mình và Đoàn ca ca nói cho tướng công của mình biết. May mắn, là sau khi nghe xong thì chàng ta chẳng có thái độ gì cả, chỉ nhún nhún vai nói là đã sớm cảm thấy thái độ của ca ca lúc Đoàn ca ca bị thương là ko bình thường rồi.

“Đại ca, nếu huynh muốn giữ người ở cạnh mình, thì phải cẩn thận đối phó với bà bà và nương của ta nha. Mẹ ta, người việc gì cũng nghe theo ý của bà bà cả. Giờ chỉ biết cả hai người bọn họ đang rất kiên trì tác hợp cho việc hôn nhân này ah.”

Phàn Chân Tường trầm tư một lát, “Ta ko phải lo lắng về quyết định của hai vị tiền bối. Ngược lại, chỉ sợ Đoàn nhi một khi biết được chuyện hôn nhân sắp đặt này, ắt sẽ giận đến độ giở tung cả nóc nhà luôn quá.”

“Ah, đành phải để huynh chịu thiệt mà dỡ đành thôi.” Lục Tam Thiểu vỗ vỗ vai hắn mà an ủi.

Phàn Chân Tường lại nói: “Giờ này chắc hẳn cũng sắp đến rồi.”

“Hả, đến đây sao?”

“Đưa cơm cho ta.”

“Huynh hạnh phúc thật đó.”

“Thì bà bà và nương của ngươi đang định làm ta gặp bất hạnh mà.”

“Này...” Lục Tam Thiểu cười gượng hai tiếng. Thấy vẻ mặt của đại ca thật nghiêm túc, nơi này cũng ko tiện ở lâu.

Nhưng, muốn đi đã không kịp

Đoàn Ngọc vẫn đều đặn cứ đến giữa trưa là đưa cơm đến tiệm vải. Người vừa bước vào cửa lớn thì ko khỏi mở to mắt ngạc nhiên. “Vân Nhi.” Sao nàng ta lại ở đây?

Phàn Chức Vân thân thiết gọi: “Đoàn ca ca.” Nàng nhìn thật kỹ, Đoàn ca ca đã ko có việc gì nữa rồi. Sắc mặt hồng hào, bên má trái tuy có vết sẹo, nhưng nửa gương mặt bên phải thì rất hoàn mỹ, thật ko khó để người khác nhìn ra dung mạo xinh đẹp trong quá khứ.

Ngẩng đầu, nhìn thấy người của Lục gia, sắc mặt của Đoàn Ngọc liền trầm xuống. Cậu bực mình ko nói tiếng nào mà vòng qua người Vân nhi, dúi ngay hộp cơm đang cầm trong tay vào tay của nam nhân, rồi khập khiễng bước vào trong [Râm] 1 tiếng đóng sập cửa lại.

Trong phòng nhất thời lặng yên, ko khí tràn ngập sự khó xử.

“Hơ.” Lục Tam Thiểu đứng dậy, thở dài: “Hắn ko muốn nhận ta làm huynh đệ. Người Lục gia đã thiếu hẳn ko ít rồi.” Cùng là con cháu của Lục gia. Hắn trong phủ làm thiếu gia ăn sung mặc sướng. Người huynh trưởng kia lại lưu lạc bên ngoài mặc người chà đạp. Mà nguyên nhân gây nên chuyện này chính là bà bà và nương của mình.

“Giờ lại nói muốn bù đắp. Nghe hay thật đấy. Hắn giận là phải thôi.”

Phàn Chức Vân sắc mặt tái nhợt, miệng cứ nôn ẹ ko ngừng, lúc nào cũng cảm thấy ko khỏe.

Phàn Chân Tường mắt hơi híp lại, phát hiện tình trạng khác lạ của nàng. “Vân nhi, muội có thai sao?” Từ lúc Tam Thiểu vào tiệm vải, đã thấy muội ấy cứ liên tục như thế. “Có tìm đại phu bắt mạch hay chưa?”

“Đương nhiên là có.” Lục Tam Thiểu tự hào nói: “Ta là đang rất cố gắng làm người đó.”

Phàn Chức Vân bước đến gần tường công, lén véo người 1 cái, xong lại buông tay ra, then thùng nói: “Đại ca thực tình ý, chuyện gì cũng ko qua mắt được huynh.”

“Đương nhiên.” Hắn thường hay tới lui Lục phủ, lần nào cũng chú ý xem em gái của mình đã mang thai hay chưa. Lòng ai cũng đều biết rõ, trước kia là bà bà và bà thông gia vì bát tự của Vân Nhi rất tốt mới đồng ý việc hôn nhân này.

“Tam Thiểu có đối xử tệ bạc với muội ko. Nên giờ người mới thế kia ah?”

“Ko phải đâu mà!” Lục Ttam Thiểu lập tức ôm lấy vợ mình vào lòng, nói lại cho đúng: “Ta ko có thay lòng nha. Đại ca huynh đừng ly gián phu thê đệ đó.” Hắn phải tốn ko ít công sức mới có thể cưới được người vợ này mà.

“Àh,” Phàn Chân Tường cố ý nói thật chậm. “Chỉ sợ, có vài việc ko phải do ngươi làm chủ.”

“Nếu tướng công phụ bạc muối, muối sẽ ngay lập tức rời khỏi Lục phủ.” Phàn Chúc Vân buồn bã thì thầm. “Muối ko thể chịu được tướng công của mình thê thiếp đông đúc. Trái phải gì cũng có người cả. Dù nhân nhượng vì đại cục cũng ko thể nào làm được.”

“Phu nhân nàng nghĩ quá nhiều rồi đó!” Lục Tam Thiểu bĩu môi ko rõ thái độ là gì. Trán hấn bắt đầu hiện lên vài sợi gân xanh. Dây thần kinh trong đầu cũng [bứt] đứt hết vài sợi

So với vợ mình hấn còn lo lắng nhiều hơn nữa. Sợ là bà nội và mẹ mình hồ đồ, tìm nữ tử nào đó đến làm thiếp của hấn.

“Hừ, đại ca, chuyện của huynh thì tự huynh lo liệu đi áh. Giờ ta phải dẫn Vân Nhi về bồi dưỡng tình cảm. Tránh cho nàng ta suy nghĩ lung tung.”

“Hảo, hai người đi thông thả. Lát nữa ta sẽ bảo người mang thuốc bổ qua. Vân nhi nếu sinh hạ nam hài tử, thì đứa bé này phải cho ta.”

Rầm!

Lục Tam Thiểu nghe xong thì sợ run rẩy, 1 lúc lâu sau mới có phản ứng. “Đại ca, sao người lại đưa ra chủ ý này?!”

Phàn Chân Tường mặt cười lòng ko cười mà nói: “Chuyện này, hai nhà chúng ta đã sớm nói rõ với nhau rồi, ko phải sao?” Nhà thông gia muốn làm khó, nhưng hấn cũng ko phải là người dễ tính ai đặt đâu thì ngồi đó.

Giữ hòa khí tiến người đến tận cửa ngoài của tiệm vải. Gương mặt trung hậu trước sau vẫn giữ nụ cười thâm sâu, khiến cho Lục Tam Thiểu cảm thấy da đầu của mình run lên....

Vẫn còn đang giận dữ, Đoàn Ngọc thấy nam nhân bước vào bên trong thì ko thể kìm được lửa giận mà hỏi ngay: “Người của Lục gia đến đây làm gì thế?!”

“Bàn chút chuyện thôi!”

Đoàn Ngọc vương tay đẩy nam nhân ra, nổi giận đùng đùng mà bước đi.

Phàn Chân Tường liền duỗi tay dài ra, chặn ngang cửa, khiến cậu phải trở về. Hấn dụi dằm võ vè: “Đoàn nhi, đừng giận mà....”

“Thả tay ra!” Đoàn Ngọc bực mình. Nam nhân biết rõ là cậu vô cùng thống hận người của Lục gia mà. “Người muốn giao thiệp với ai, ta ko hề có ý kiến. Nhưng đừng để cho ta thấy mặt họ chứ.”

“Đoàn nhi, đừng như vậy mà. Ta ko thể viết thông báo dán ở cửa là vào buổi trưa thì người của Lục gia ko thể đến tiệm vải được.”

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi, ko dễ dàng gì mà tha thứ cho những lỗi lầm của Lục gia. “Vân nhi nếu muốn cùng phu quân về nhà mẹ đẻ. Ta đây có thể đợi trong phòng ko ra gặp người. Về phần, người muốn cùng người của Lục gia thân thiện, ta cũng có thể nhắm mắt làm ngơ, ko làm khó gì người. Người đừng trách ta cố chấp, là ta ko thể nào giữ được bộ mặt hòa nhã với bọn họ được.”

“Ta hiểu mà.” Hấn nhấn mạnh. “Đoàn nhi, Tam Thiểu chẳng phải là người xấu đâu. Nếu ko ta đã ko gả Vân nhi cho hấn rồi.”

Biết rõ oán thù xưa cũ ko nên trút lên đầu của Tam Thiểu. Nhưng Đoàn Ngọc chính là ko thể kiềm chế được tính tình. Khi nghĩ đến Lục Tam Thiểu trong vòng tay yêu thương che chở của mọi người mà lớn lên thì hấn lại....

“Cút ngay ” hấn giận dữ rống lên, chớp mắt 1 cái vùng ra khỏi vòng tay ôm ấp của nam nhân. Vì dùng sức quá độ nên trọng tâm dưới chân ko ổn mà ngã nhào trên mặt đất.

Thẩm Tứ cũng thật đúng lúc bước lên lầu “Gia.....” câu nói bỗng chốc dừng ngay miệng. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thẩm Tứ, mau đưa ta về nhà.”

“Ah, vâng ăh.”

Đoàn Ngọc nắm lấy tay nam nhân, cậu ko lạ gì thói bao bọc quá mức của hần nữa. Để mặc cho hần đỡ mình đứng lên.

Phàn Chân Tường cứ để cho cậu trút giận, hần đỡ cậu đứng dậy, phủ phủ bụi đang dính vào người cho cậu, đồng thời giải thích: “Tam Thiếu dẫn Vân Nhi đến đây để bàn chút chuyện quan trọng thôi. Người dùng giận dữ như vậy mà. Hần cũng ko biết là buổi trưa người sẽ đến. Nếu ko cũng đã tận lực tránh đi rồi.”

Đoàn Ngọc không muốn nghe nam nhân giải thích chuyện về người của Lục gia. Tâm trạng cậu ko tốt nên cũng ko muốn cùng dùng cơm trưa với hần mà cuối đầu bước đi.

Thẩm Tứ lập tức chạy theo sau. Lòng biết là có chuyện rồi. Thì ra Đoàn công tử đang nổi giận với nhà thông gia.

Vì sau khi Đoàn công tử bị đánh, thì cậu ta đối với người của Lục gia trở nên ghét cay ghét đắng. Giờ đây áh, trong nhà này ai mà chẳng biết, ngang vạ lần dùng bao giờ nhắc đến Lục gia trước mặt Đoàn công tử. Tránh cho cậu nổi giận, rồi buồn bã nhốt mình trong phòng, ai gọi cũng ko nghe, càng ko chịu ăn cơm luôn nha.

Thẩm Tứ vô cùng đồng tình liếc gia 1 cái. Gia đứng giữa đoàn công tử và nhà thông gia thật khó xử mà. “Con đưa Đoàn công tử về nhà trước ăh.”

“Trên đường cẩn thận một chút.”

Đi được vài bước, Thẩm Tứ bỗng nhớ đến chuyện quan trọng cần nắm bắt. “Ah, xem chút con lại quên. Thiên kim của Tiền gia vừa đến, nàng ta đang chờ dưới lầu đấy ăh. Con khuyên mãi cũng ko chịu rời đi.”

Nghe vậy, Đoàn Ngọc quay đầu lại nhìn nam nhân, muốn hỏi hần Tiền tiểu thư là ai?

Có phải là hần đã lén đi tầm hoa vãn liễu?

Ko phải là đang miệng nói 1 đằng, còn làm lại 1 nẻo chứ. Nhìn cũng giống lắm ăh?

Hừ, nếu đúng như thế, cậu cũng sẽ chu toàn luôn cho

Thần sắc âm đạm quay mặt đi, cậu nương theo mặt tường, khắp khiêng khó khăn bước xuống cầu thang

Mỗi lần bước được 1 bước, lòng lại ko ngừng nhắc nhở chính mình. Ko nên giẫm lên vech xe đỗ, cậu sẽ ko cố chấp thêm lần nữa.

Phàn Chân Tường phải đợi 1 lúc lâu thì đầu mới tiêu hóa hết những gì Thẩm Tứ vừa nói. Ko khỏi suy nghĩ năm nay hần đã phạm phải hạn số gì ko biết? Là đào hoa, hay tiểu nhân? Hần đến tốt cùng cũng chưa từng chọc ghẹo qua ai, thế mà sao trời lại khiến cho đường tình duyên của hần lộn độn thế kia....

Đoàn Ngọc xuống lầu bước qua 1 vị đại tiểu thư. Nghe nàng ta khinh khỉnh phun ra 2 chữ thật thối: “Xấu quá!”

Thanh âm dù rất nhỏ, nhưng lại chạy vào đầu cậu thật rõ ràng. Đoàn Ngọc nhìn lại thì nàng ta cũng chẳng phải là đại mỹ nhân gì cả. Gương mặt chỉ xinh hơn bình thường 1 chút thôi.

Ngồi lên xe ngựa, cậu hỏi Thẩm Tứ mới biết, người vừa rồi chính là Tiền tiểu thư.

Đoàn Ngọc nắm lấy cửa xe ngựa, mắt nhìn xuống tay trái đang phủ đầy sẹo, cảm thấy đau xót. Nam nhân nói ko màng đến ánh mắt của người khác. Có trời mới biết, hần ta chỉ mạnh miệng giả vờ nói thế thôi.

Lén đưa tay giấu vào trong áo, mắt mờ mịt nhìn ngoài cửa sổ xe. Cậu ko ngừng suy nghĩ Tiền tiểu thư tìm nam nhân để làm gì.

Nữ nhân đã chủ động tìm đến cửa. Tám phần là đã nảy sinh quan hệ gì rồi.

Suy nghĩ vẩn vơ, cuối cùng cậu cuối đầu thở dài. “Bỏ”

Sau khi trở về nhà. Đoàn Ngọc nhốt mình trong phòng. Cậu ko biết rằng, nam nhân vào buổi trưa đã vội vội vàng nói dối là bận chuyện làm ăn của tiệm vải rồi đem Tiền tiểu thư đang nổi giận đuổi đi.

Lúc nam nhân về nhà, Đoàn Ngọc liền cúi đầu giải thích chuyện buổi trưa: “Ta ko nên nổi nóng với người.”

Phàn Chân Tường nâng mặt cậu lên, thật yêu thương mà hôn vào đó rồi nói. “Ko sao cả.”

Hơi thở ấm áp phả vào mặt. Tim vẫn đập nhanh như cũ, còn nhiều thêm vài nhịp....Vì ghen tuông. Đoàn Ngọc nhăn mày lại, nhẹ đẩy lồng ngực dày rộng của nam nhân ra. Cậu ko muốn ở chỗ này nữa, liền khập khiễng bước ra ngoài phòng.

Phàn Chân Tường trợn mắt. “Người muốn đi đâu?” Thiên hạ còn giận hờn.... Nhưng phản ứng kia thật ko thích hợp.

Cậu có thể đi đâu đây....Đoàn Ngọc tự hỏi lòng mình. Đến tột cùng, cậu có thể đến được chỗ nào?

Chầm chậm quay đầu nhìn lại, nam nhân đang đuổi theo cậu, mặt thể hiện sự lo lắng. Đoàn Ngọc liền lên tiếng: “Ta đi tìm Chân Nhi, cũng như thường lệ thôi.” Cậu miễn cưỡng mỉm cười, lòng dè nặng ghen tuông.

Không có tư cách yêu cầu nam nhân bên nhau trọn đời.... Cũng đã biết thân thể này là dơ bẩn. Dựa vào cái gì mà ghen?!

Hắn buồn bã nói: “Người đừng theo ta, lúc nào ta muốn ngủ sẽ trở về phòng.”

Khoảng cách của hai người trong lúc đó, sao lại xa xôi thế kia. Phàn Chân Tường nhìn vào bóng lưng của cậu trừng trừng, gọi lớn: “Đoàn nhi, người trở về ngay. Lòng có chuyện gì thì nói cho rõ ràng đi.”

Đoàn Ngọc vờ như ko nghe thấy. Cậu ko quay đầu lại. Còn gì để nói, chẳng phải tất cả đều đã sớm bị phá hủy hết cả rồi sao?

“Xấu quá.”

Đầu cứ quẩn quanh lời người khác nhạo báng. Cậu cúi đầu nhìn bước chân cao thấp của mình. Giờ phút này, chẳng thể nào hy vọng có thể lấy lại được vẻ ngoài trước kia. Nói chi đến cậu toàn thân lại dơ bẩn thế này....

Phàn Chân Tường ko thể hiểu nổi cậu đang suy nghĩ cái gì!

Một cơn giận bỗng nhiên sinh ra. Hắn đứng ngay hành lang, cố khắc chế cơn xúc động, để ko đuổi theo đem cậu về.

Đợi đến nửa đêm, thiên hạ vẫn chưa trở về phòng. Phàn Chân Tường không thể ngủ được. Lồng ngực hắn thiếu sự hiện hữu của cậu. Trống rỗng!

Hắn vẫn thường hay xoa xoa vết sẹo của cậu, sự thô ráp kia luôn làm hắn cảm thấy đau lòng Mở lòng bàn tay ra, chẳng còn chút cảm giác ấm áp nào cả. Thời gian như trở lại lúc hắn mất đi thiên hạ. Trắng đêm mờ mịt....

17. Chương 17

Mãi đến 2 ngày sau, tên kia vẫn ko chịu về, làm cho hắn phải ném trái tư vị phòng không 1 mình. Buồn bực!

Trùng mắt nhìn người ta đang ở cạnh Chân Nhi. Lòng ghen âm ỉ, Phàn Chân Tường nhanh như chớp nắm chặt lấy tay bé. Thoáng chốc, trong phòng liền truyền ra tiếng hét chói tai

“Áh!” Phàn Chân Nhi theo bản năng tưởng phụ thân đến bắt bé. Cả người sợ run rẩy.

Hở!

Đoàn Ngọc bỗng giật mình, còn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra. Cuối cùng cũng biết thì ra là nam nhân đang đứng ở mép giường. Gương mặt nghiêm túc kia đã ko thể nào thối hơn được nữa.

“Đại ca ca làm muội sợ quá nha....” Phan Chân Nhi giẫy ra, dùng tay xoa xoa hai mắt, ủy khuất nói: “Muội sợ lắm đó....”

Sắc mặt Đoàn Ngọc trầm xuống, trừng mắt nhìn nam nhân hỏi: “Người đến làm gì?”

Phan Chân Tường tức giận: “Ta dẫn người về phòng.” Hắn nhìn quanh, trên bàn giờ đang bày ra vài mảnh vải, chỉ thiêu cùng vài thứ linh tinh khác.

“Tại sao người ko về phòng mình mà ngủ?”

Đoàn Ngọc mím môi không nói, kéo màn lại để che khuất thân hình trắng kiện của nam nhân. Cậu làm như chẳng nghe thấy gì cả.

Phan Chân Tường thật sự không thể chấp nhận nỗi chuyện này. “Người ko vừa ý ta chỗ nào thì cứ nói rõ ràng ra. Đừng giận đối mãi như thế.”

Giây tiếp theo, là 1 cái gối bay ngay vào người, Phan Chân Tường liền bắt lấy. Ko thể tin được, thái độ kia là gì, ghét hẳn đến độ ko muốn nhìn mặt như thế sao?

Giương tay, mạnh mẽ kéo ra màn che. Phan Chân Tường cúi người để gối về chỗ cũ, mặt cười lòng thâm hiểm mà dặn dò: “Chân Nhi, từ ngày mai, Hồng Tụ sẽ đến ngủ với muội. Giờ ta phải dẫn ca ca về phòng. Hắn gốc lăm, đến phòng ngủ của mình ở đâu cũng ko biết. Ko có ta theo sẽ đi lạc ngay. Nói chuyện cũng ko giữ lời, đúng là hư quá mà!”

Phan Chân Nhi chỉ biết ngây ngốc mà gật đầu.”Ca ca hư quá....” Thì ra ca ca đi nhầm phòng ah. So với mình còn ngốc hơn nữa....

Hở!

Đoàn Ngọc ghen lời nhìn trừng trừng, còn chưa kịp phản bác đã thấy mắt hoa lên, cả người đều bị nam nhân bế vào lòng. “Người làm gì?!”

Phan Chân Tường nhường mày hừ 1 tiếng. “Ta chịu đủ rồi, người cứ lúc gần lúc xa thế này. Người ko chịu nói ra miệng, thì chúng ta liền đổi cách khác mà nói!”

Hắn đá cửa bước ra, ko quan tâm đến vẻ mặt ngượng ngùng của Thanh Y và Hồng Tụ mà cười thật tươi, xong mặt ko chút thay đổi ôm thiên hạ rời đi.

Đợi Đoàn Ngọc hiểu kịp lời nam nhân nói thì đã ko kịp để phản ứng lại nữa. “Ah, buông ra!” Lòng lo sợ, ngẩng đầu nhìn thái độ nghiêm túc của nam nhân thì lập tức biết được dù mình có kháng cự cũng ko có kết quả.

“Ko thể thương lượng.”

“Ân ah...”

Trong phòng tối tăm, từng tiếng trầm thấp đứt quãng cứ vang vọng ra như đang cổ vũ cho nam nhân làm càng trong cơ thể của mình.

Đoàn Ngọc nháy nháy đôi mắt ướt át. Tuy ko thấy rõ hình dáng của nam nhân thân nhưng toàn bộ các giác quan trong cơ thể đều cảm nhận được sự giận dữ tiềm tàng. Cậu kêu lên: “Người... Chậm... Chút....”

Phan Chân Tường như ko quan tâm, cứ hỏi dồn dập: “Còn giận ta nữa hay ko?”

“Đừng...” Đoàn Ngọc lắc lắc đầu, ngực phập phồng kích liệt, cậu ko thở nổi: “Ah....ko còn....”

“Sau này còn dám nói ko giữ lời.” Phan Chân Tường cúi đầu cứ lần lượt cắn cắn hai điểm hồng hồng đang nổi lên trước ngực cậu. Hai tay nâng cao hông cậu lên, dục vọng càng dùng sức đỉnh vào, kích thích đến mê loạn.

“Ân a... Ah...”

Đoàn Ngọc mười ngón tay đều nắm chặt lấy cánh tay của nam nhân. Cậu ko thể chịu nổi sức lực bất đồng thể lìa. Bên trong tưởng đau, nóng như thêu như đốt.

“Ồh...” Bụng dưới nóng lên, cả người run rẩy ko thôi.

Phản Chân Tường quên hết mọi chuyện mà hòa quyện lấy. Hai tay ôm chặt lấy thắt lưng cậu. Hắn ko khống chế được mình mà ra sức trừu nhiệt. Bộ dáng tác cầu này thật làm say lòng người mà. Thân thể cường tráng chảy đầy mồ hôi. Phản thân ko ngừng va chạm vào nơi nóng cháy kia. Hai tay mở rộng chân cậu ra, làm cho hai người càng lúc càng kết hợp chặt chẽ hơn.

Ánh mắt như trời chật lấy gương mặt đang ửng đỏ lên trong bóng đêm kia. Tiếng thở đứt quãng của thiên hạ quanh quẩn bên tai. Hắn nhẹ hôn lên hai má nóng bỏng, dịu dàng hỏi: “Đoàn nhi, có thương ta ko?”

“Ồh....có...” Đoàn Ngọc động thân mình, một tay vòng lên ôm lấy cổ của nam nhân, tay kia chạm vào lồng ngực của hắn, để lại 1 dấu hôn như minh chứng cho tình cảm của hai người. Vô cùng yêu....

Ngực nóng lên, Phản Chân Tường lại hôn lên vết sẹo nơi má trái của cậu dặn dò: “Đừng cứ giận ta liền bỏ đi như thế kia.” Hắn giảm dần tốc độ va chạm, dùng tình cảm mà ma sát yêu thương.

Đoàn Ngọc cứ thuận theo, ôm chặt lấy hắn. Cậu trước sau vẫn chưa hề nói ra những lời trong lòng mình.

Đừng đùa giỡn lên vết thương của ta....

Từ khi Tiền lão gia đồng ý hôn sự kia rồi, thì Lục lão phu nhân đã ko thể đợi để mang tôn tử về được nữa.

Bà bảo mọi người quét dọn một tòa biệt viện sạch sẽ. Trong ngoài đều được trang hoàng rực rỡ. Từ nay về sau cháu bà đã có thể yên tâm ở đây. Đã vậy, còn cho nó một phần tài sản nữa mà, tiêu phí tâm tư đến thế là cùng! Sau đó liền cùng con dâu đến nhà thông gia 1 chuyến.

Bọn gác cổng thấy người của Lục gia đến, vài tên phu khiêng kiệu đang chờ bên ngoài. Lục lão phu nhân và Lục phu nhân bước vào nhà bảo họ mời cháu của mình ra.

Người hầu trong nhà liền ngay lập tức tìm chủ tử để bẩm báo. Bọn họ được lệnh, nếu người của thông gia đến thì phải lập tức thông báo ngay.

Bọn người làm trong nhà luôn cẩn trọng nghe lời. Một người trong đó đã theo cửa sau lên ra ngoài. Vợ vàng chạy đến báo chủ tử về nhà ngay. Thanh Y còn cố tình giữ chân khách nhân ở đại sảnh thêm chốc lát.

Một lúc sau, nàng dâng trà thơm, tay bê lấy mâm ra vẽ bình tĩnh bước ra khỏi phòng khách. Rồi vợ vã đi tìm Đoàn công tử ở sân sau.

Đưa tay [cốc cốc cốc] mạnh mẽ gõ lên cửa. Kêu lớn: “Đoàn công tử, ko xong rồi, người bên thông gia đích thân đến tìm ngài đấy ạh.” Nàng ko dám nói đến chuyện mà mọi người đã biết hết cả rồi Đoàn công tử là con cháu lưu lạc bên ngoài của Lục phủ.

[Loảng xoảng!]

Bỗng nghe trong phòng truyền ra tiếng vỡ của đồ sứ. Thanh Y vẫn còn đang ngây ngốc vì bị dọa đứng ngay cạnh cửa. Đã thấy Đoàn công tử mặt mũi lạnh căm, giận dữ ngút trời. Cả người âm trầm khiến người đi truyền tin nhưng nàng ko khỏi run sợ.

“Đoàn công tử...”

“Người của Lục gia tìm đến nhà để làm gì?”

Đoàn Ngọc không biết là Lục gia đã bảo với mọi người thân phận của mình. Chỉ nghĩ đơn giản là đến để giải thích chuyện đánh người lần trước.

“Ồh...” Nàng ấp úng, “Đoàn công tử, ngài.....có muốn gặp khách hay ko ạh?”

“Hừ, đuổi đi hết cho ta!” Cậu trở vào đóng sầm cửa lại [Rầm!] giận tướng chừng có thể gây ra được động đất luôn ah.

Thanh Y nhìn cách đóng cửa mà sợ hết cả hồn. “Dữ quá....” Nàng mấp máy môi, liền rời khỏi khoản sân trước phòng ngủ.

Trời ah, hôm nay chẳng biết là ngày quý gì thế. Trong nhà lại 1 lần nữa đến thêm vài vị khách quý Tiễn tiểu thư và ba vị huynh trưởng đều đã vào cửa.

“Này, ta muốn gặp nam nhân xấu xí họ Lục kia.” Tiễn Hoàn Nhi ỷ vào chỗ dựa là 3 vị ca ca, lòng thầm chắc vị hôn phu tương lai là trèo cao mới dám cưới nàng vào cửa.

Tức chết mà! Tên họ Lục kia là ai vậy? Dám vọng tưởng cưới nàng làm vợ, hừ!

Nghe bà bà của Lục gia nói là đã tìm được đứa cháu đang lưu lạc bên ngoài. Chuyện này, tám phần là coi trọng sắc đẹp của bốn tiểu thư. Đồ cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga, vô sỉ!

Hại cho Chân Tường ca của nàng nhìn nàng khinh thường thế kia. Nói ko chừng còn cho nàng là thay lòng đổi dạ, muốn trèo cao mà làm thân với Lục gia.

Hừ!

Tiền Hoàn Nhi bĩu môi khinh khỉnh, giận đến nổi dậm chân đành đập trên mặt đất. Có rất nhiều người muốn làm con dâu của Lục gia nha. Nhưng là muốn người có tiền đồ là Lục Tam Thiếu kia. Bất quá, hần thú thê lâu rồi.

Về phần đứa cháu bất hiếu lưu lạc bên ngoài, chỉ dựa vào thân tình rồi bảo bà bà đến nhận. Đã vậy còn ko biết xấu hổ mà ở nhà Chân Tường ca. Nghe nói, hần là do Chân Tường ca tìm được.

Tiền Hoàn Nhi cho rằng nam nhân xấu xí của Lục gia ko muốn quay về Lục phủ là vì mơ ước tài sản của Lục phủ, nên mới bảo bà bà công khai chia gia tài cùng lấy chuyện cưới vợ ra làm điều kiện trao đổi.

Đây là lúc Lục bà bà đến nhà, nàng nghe lén họ trò chuyện với nhau. Tam sao thất bản, rồi đưa ra kết luận như thế.

Thanh Y sững sốt hồi lâu, động não suy nghĩ. Nàng kêu lên sợ hãi: “Cô gia ko có ở đây ah. Tiễn tiểu thư tìm cô gia làm gì?”

Tiền Huyền Đức không kiên nhẫn cùng nha hoàn dong dài, uy hiếp nói: “Còn giả ngu gì nữa! Mau gọi tên họ Lục đó ra đi.” Y xoắn tay áo lên, chuẩn bị đánh cho người rằng rơi đầy đất.

Tiền Huyền Mậu và Tiền Huyền Lương cũng đồng thời xoắn tay áo lên theo. Cả lũ đều hè nhau vì tương lai của muội muội.

Ba người bọn họ hy vọng em gái mình gả cho Phần gì. Thế thì mấy người anh này cũng sẽ ăn theo được chút ít. Có em rể như Phần gia, sau này có thể đến tiệm vải tùy tiện muốn lấy cái gì thì lấy rồi.

Bọn họ nghe nói Phần gia chia cho quản sự Quý Hiền Sinh 1 phần tài sản liền hăm mộ ngay. Phần gia quả là người rất hào phóng nha.

Lỡ như em mình gả cho họ Lục, kia còn có thể kiếm chút được gì chứ?

“Chắc chắc, đi đi đi, con ranh này mau kêu tên họ Lục kia ra đi. Nếu hần bỏ đi ý định cưới muội của ta thì da thịt đỡ phải chịu đau 1 chút ah.” Tiền Huyền Lương phát phát tay, giục nha hoàn vào thông báo.

Tiền gia huynh muội ngay tại cổng chính mà ta 1 câu, người 1 câu vừa mắng vừa dọa. Người hầu trong nhà thấy thế đều quay lấy nhìn. Ai cũng chẳng hiểu đầu đuôi ngọn ngành ra sao cả.

Chủ tử chưa về nhà. Vì thế người tác chủ hiện tại chính là Đoàn công tử. Thế là Thanh Y đành phải chạy về sương phòng thông báo.

Đoàn Ngọc sau khi biết được thì cũng như mọi người đều ko hiểu gì cả. Mặt cậu lập tức trầm xuống. “Đám người kia đến nháo nhào cái gì.... Mẹ nó! Chỉ cần dính đến Lục gia là ko có chuyện gì tốt cả!”

Cậu nghiến răng nghiến lợi, lòng giận đã lâu chưa có chỗ trút được. Nhất thời rống lên: “Thanh Y, mau bảo toàn bộ gia đình đến nhà củi tìm cây rồi đánh đuổi huynh muội họ Tiền đi hết cho ta! Về phần hai lão bà họ Lục muốn tìm ta kia, thì cứ để cho đợi đến chết thì thôi!”

Thanh Y tuân lệnh, lập tức vòng qua bàn, đảo mắt nhìn quanh, liền bẻ 1 cành cây trong hậu viện làm roi. Nàng thần sắc tàn tạ, vừa đi vừa nói: “Hừ, là tự tìm phiền toái, chúng ta người đông thể mạnh, để xem ai sợ ai nào.”

Đoàn Ngọc lạnh lùng cười, thật âm hiểm nghĩ: Nam nhân kia biết tiểu thư họ Tiền bị cậu phái người đánh đuổi đi thì sẽ phản ứng sao đây?

Gia đình trong nhà được Thanh Y truyền lệnh thì ngay lập tức giải tán. Mọi người đều đến nhà củi tìm xem có gây gộc gì ko, thậm chí là đến búa và cuốc cũng cầm theo.

Huynh muội họ Tiền thấy bọn gia đình đang ùn ùn kéo đến, quả thật khí thế ko hề nhỏ chút nào.

“Là Đoàn công tử của chúng ta hạ lệnh, đánh đuổi hết người đến nhà gây chuyện đi!” Đầu bếp tay cầm dao nhỏ la hét mở đường.

Những người khác cũng phụ họa theo: “Đừng để họ khinh thường chúng ta. Tiền tiểu thư kia miệng lưỡi thật bẩn quá đi mất. Cái gì mà nam nhân xấu xí họ Lục? Cô gia của chúng ta ko phải là nam nhân xấu xí ah!”

“Nói đúng lắm.” Thanh Y lên tiếng tán đồng. “Gia và Đoàn công tử đều là hảo nam nhân. Cô gia cũng thế.”

Huynh muội họ Tiền vừa rồi còn ỷ thế dọa người. Giờ lại hoảng sợ, chân ko tự chủ được mà lui mấy bước. Một người trong họ quát lên: “Được lắm, một đám nô tài đều phản hết rồi ah!”

Bọn họ ngoài miệng thì kêu như thế, nhưng chẳng ai dám tiến thêm bước nào. Dao kiếm ko có mắt mà, lỡ như bị chém cho vài nhát, tay chân thương tật biết tìm ai mà khóc đây.

Ấy thế nhưng 4 huynh muội vẫn chưa chịu buông ra, vẫn còn nói cứng. “Họ Lục ko sao ko lặn ra đây, anh em bọn ta tuyệt ko tha cho hần đâu ah!”

Tiền Huyền Mậu miệng nói cốt để giữ lại thể diện, thật ra trong lòng y đã thầm kêu ko xong rồi.

“Ngũ muội, nhiều người như thế, chúng ta đành hôm khác lại đến vậy. Lúc đó ca ca sẽ thay muội trút giận.” Y hạ giọng nói nhỏ với muội muội nhà mình.

Tiền Huyền Lương kéo kéo ống tay áo của em gái mình, cũng ghé tai nói nhỏ. “Hảo hán ko chấp chuyện trước mặt. Bọn gia đình này đều ko coi ai ra gì. Phản hết rồi. Huống chi, họ Lục kia đã trốn ko gặp người, chúng ta giờ cũng chẳng còn cách gì.”

Các ca ca gió chiều theo chiều ấy, rõ ràng là sợ chết mà. Tiền Hoàn Nhi cắn môi thở hổn hển mà mắng: “Ta mới ko sợ đám nô tài này. Ta muốn nói với Chân Tường ca là họ ỨC HIẾP TA.”

Nàng dậm chân, xoay người bước ra khỏi cửa lớn, bỗng nhìn thấy ngay Chân Tường ca của nàng đã trở về. Tiền Hoàn Nhi liền vui mừng khóc vài tiếng, chạy đến cạnh bên mà tổ khổ: “Chân Tường ca, nô tài nhà huynh làm phản hết rồi kìa.”

Phàn Chân Tường nghe xong, thì trong đầu nghĩ ngay đến chuyện bọn người hầu trong phủ đang bắt kính với Đoàn Ngọc, ko phải vì nhận quan hệ với thông gia chứ....

Hắn lập tức chạy ngay vào nhà. Nhất thời bị cảnh thượng trước mắt làm cho choáng váng. Quanh mình người thì cầm cây, kẻ cầm dao, ko khí thật căng thẳng.

“Các người đang làm gì đó!” Mặt Phàn Chân Tường biến sắc, khó lòng kìm được cơn giận đang phát tát....

“Gia, chúng tôi muốn đánh người ah!”

“Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Bọn người hầu đều tranh nhau mà nói. Là cáo trạng

“Gia, Tiền tiểu thư và Tiền thiếu gia đến nhà tìm cô gia. Bọn họ ko chỉ mắng chửi, còn nói muốn vào đánh người nữa ăh.”

“Là vậy ăh, Chúng tôi đều nói cô gia ko có ở đây. Bọn họ vẫn ồn ào đòi nhìn cho được. Nếu ko sẽ ko chịu rời đi.”

“Cô gia của chúng ta muốn kết hôn với Tiền tiểu thư sao? Chuyện này sao chẳng nghe ai nói qua cả. Chúng tôi thật ko biết Tiền tiểu thư nghe tin ở đâu, mà cứ nhất định phải tìm cho được cô gia ở đây, rồi lại trút giận lên người bọn tôi đây ăh.”

“Đoàn công tử liền bảo chúng tôi dùng cây đánh đuổi bọn họ đi.”

Bọn họ có Đoàn công tử làm chỗ dựa, nên mới ko sợ gia trách tội như thế.

Phàn Chân Tường trong đầu nhất thời hiểu được, thì ra là do bà thông gia làm mai làm mối mà gây ra sóng gió thế này đây. “Đoàn nhi đâu, hửn đâu rồi?”

“Ta đi thỉnh Đoàn công tử đến ngay ăh.” Thanh Y vội vút ngay cành cây, quay đầu mà chạy.

Tiền Hoàn Nhi chạy đến cạnh Chân Tường ca, mặt đầy nước mắt nước mũi mà kể lể: “Huynh đừng nghe họ nói nhảm đó. Là bọn họ ức hiếp muội...”

Tiền Huyền Đức cũng nói: “Phàn gia, người phải trông coi bọn cậu nô tài này cẩn thận mới được. Thật mất dạy mà.”

“Tốt nhất là đuổi hết đi. Dù sao có tiền thì sợ gì ko có nô tài nghe lời chứ.” Tiền Huyền Mậu hai tay hoàn trước ngực, nhướn mày hung dữ nhìn đám cậu nô tài trừng trừng, “Hừ hừ...” Lỗ mũi y phun khí, bộ dáng thiếu gia lại quay về. Cái tên Đoàn công tử ra lệnh kia chắc chắn phải chết thảm.

“Dạy dỗ nô tài thì nói sau đi. Bọn ta hiện tại muốn giải quyết chuyện hôn nhân của Hoàn Nhi. Việc này quan trọng hơn. Muội ấy ko muốn vào Lục phủ.” Tiền Huyền Lương tiến đến em rể tương lai, lấy lòng nói: “Phàn gia, trong lòng người chắc cũng biết rõ. Ngũ muội của ta là chung tình với người. Người nhẫn tâm để nó gả vào nhà họ Lục sao?”

“Muội ko cần.....” Tiền Hoàn Nhi kéo kéo ống tay áo của Chân Tường ca ca làm ra vẻ mặt ai oán, cố tình phô bày tình ý của mình cho hửn thấy: “Muội chỉ thương mình Chân Tường ca thôi. Ko muốn gả cho nam nhân xấu xí của Lục gia chút nào cả. Cha thật hồ đồ, vì nợ ân tình của Lục bà bà, liền định đoạt ngay việc hôn nhân của muội.

“Chân Tường ca, nếu huynh ra mặt nói muốn cưới muội, cha nhất định sẽ đồng ý từ hôn, để gả muội cho huynh ngay mà.” Nàng lo lắng, Chân Tường ca ko muốn hứa hẹn cùng mình. Nữ nhân đến cửa xin cưới thế kia cũng dày mặt thật. Nhưng người như Chân Tường ca ca nếu ko nắm chặt thì thật phí quá đi.

Áh, Tiền tiểu thư này thật ko biết xấu hổ... Bọn người hầu trong nhà nhìn nàng ta lảng vảng với chủ tử mình như vậy thật ko chịu nổi mà vội tránh đi nơi khác cả. Thì ra là đang mơ mộng làm thiếu phu nhân nha.

Phàn Chân Tường chẳng màng đến lời của nàng. Lòng đều đặt ở Đoàn Ngọc đang ở xa xa phía trước. Hửn vội giẫy tay ra khỏi Tiền Hoàn Nhi ngay, ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt thiên hạ, thật lo lắng nói: “Bà bà có nói với người là...”

Lời còn chưa dứt, đã bị thiên hạ cắt ngang.

“Người nói lão bà kia muốn nói gì?!” Đoàn Ngọc giận dữ hỏi.

Nhướn mày, trừng mắt nhìn nam nhân, xong lại hướng đến 1 đám người đang đứng lơ nhố trước cửa. Đoàn Ngọc lòng đầy ghen tuông, đầy lạnh lùng nói: “Thì ra là cô nương nhà người ta tìm đến tận cửa cơ đấy. Da mặt thật dày quá đi mà.”

Sắc mặt của hửn thật khó xem. Phàn Chân Tường cười hỏi: “Người đều nghe thấy rồi ăh?”

“Người ta lớn tiếng ồn ào, ta có thể không nghe thấy sao, hay người cho ta là kẻ điếc?” Hấn nghiêng đầu cố dùng sức trừng nam nhân 1 cái, nghiêng rằng nghiêng lợi. Lòng độc ác nguyên rửa: “Con mẹ nó! Nam nhân chết tiết này chắc cũng ong bướm gì rồi. Đến nỗi nữ nhân đuổi đến tận cửa cơ đấy.”

Thật sự là.....Cả ngàn lời độc ác nguyên rửa bát đại tổ tông người ta xem chút là bật ra khỏi miệng. Đoàn Ngọc không khỏi suy nghĩ: Nam nhân chết tiết, tám phần là muốn tìm của lạ. Nên mới có thể ở nhà nuôi 1 người, ra ngoài lại trêu thêm 1 người.... Chưa chắc, nói ko chừng, còn vài người nữa áh. Hèn chi về nhà chẳng thấy khi nào rạng rỡ mày mặt cả.

Thật giỏi quá mà!

Đến thiếp thân của người ta cũng ko tha cho luôn. Hừ! Đoàn Ngọc có chút đồng tình với cái tên Lục Tam Thiếu kia. Tiền tiểu thư còn chưa cưới vào cửa, đã bị tên này cấm cho 1 cái sừng lên đầu rồi.....”Chắc chắc.” Cậu không khỏi lắc lắc đầu, khóe miệng hơi cong lên nụ cười nhạt là vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Thật sự rất quý dị, Phàn Chân Tường này giờ đều theo dõi cậu. “Người cười cái gì? Đoán rằng cậu sẽ nổi giận, sao giờ 1 chút cũng ko có?”

“Hả.” Đoàn Ngọc nhất thời hoàn hồn, “Ta cười gì mặc ta, người quản được áh, Thật muốn đánh rắm mà!”

“Người vừa giận cái gì?”

Sắc mặt Đoàn Ngọc trầm xuống, nam nhân chết tiết dám phản bội cậu. “Người cười Tiền tiểu thư cũng tốt lắm mà.” Hấn xấu xa đề nghị, thật vui khi thấy nam nhân và Lục gia vì 1 con đàn bà dữ dần mà trở mặt nhau. Tuy vậy nhưng lòng thật chẳng có tư vị gì cả.

Chỉ có thể tự an ủi mình. Nam nhân chết tiết kia cũng chẳng phải hạng trung trinh tiết liệt gì cả. Hừ! kết hôn thì kết hôn đi. Đều là 1 cặp vô sĩ, thật ko biết xấu hổ ah!

Cậu phải về phòng thu dọn đồ đạc, dẫn Chân Nhi rời khỏi nơi chướng khí mù mịt này mới được!

Phàn Chân Tường thấy cậu cúi đầu bước đi thì rất kinh ngạc. Hấn tự hỏi: “Ta cưới Tiền tiểu thư?”

“Người trở lại cho ta!” Phàn Chân Tường rống lên, cơn giận đã lên đến đỉnh đầu.

Thiên hạ đúng là lại phát bệnh rồi. Trên giường thì ngoan ngoãn làm sao, bước xuống giường liền trở mặt 1 cách kỳ quái!

Thiên hạ đúng là lại phát bệnh rồi. Trên giường thì ngoan ngoãn làm sao, bước xuống giường liền trở mặt 1 cách kỳ quái!

Đoàn Ngọc lòng đang ghen đầy, bỗng nhìn thấy trên mặt đất có 1 cành cây nhỏ bị vứt lại. Cậu liền cúi xuống cầm lên, quay đầu lại, thở khi khi hướng nam nhân mà vứt: “Người quất to như thế làm gì! Ta đã chu toàn cho người. Người còn dữ dần với ta....”

Chẳng muốn nhìn thấy bản mặt thối của nam nhân thêm chút nào nữa. Cậu cúi đầu khập khiễng bước đi. Ko cần đợi đến khi người ta đuổi mình mới chịu ra khỏi cửa. Cũng hay, vừa có thể thoát được hai lão bà kia. Dù sao thì thời gian gần đây, cậu dựa vào việc thêu thùa cũng đã tích góp được 1 ít ngân lượng. Dù có dẫn Chân Nhi theo cùng cũng ko lo chết đói. Cuộc sống sau này sẽ ko làm khó được họ.

Ngẫm nghĩ lòng càng thêm giận. Nam nhân kia thế mà dám đùa bỡn cậu. Thật muốn ói chết mà.

Nhẫn nhịn, thật ko thể nào nhịn nổi ah. Bọn người kia cứ dè hấn mà gây phiền.... Phàn Chân Tường chịu đựng cũng đã lâu, giờ bắt đầu bùng nổ. Hấn rống lên giận dữ: “Lập tức đuổi hết bọn người của Tiền gia cho ta. Sau này ko cần lời thôi, chỉ cần bọn họ đến cửa liền báo quan, tội danh tự ý xâm phạm nhà dân!” Hôm nay cái quái gì, cùng hấn 1 chút quan hệ cũng ko có mà!

Sau khi ra lệnh xong, Phàn Chân Tường nổi giận dùng dùng mà chạy lên, nhắc thiên hạ vác lên vai, ngẩng cao đầu mà bước đi.

Mắt Đoàn Ngọc nhất thời hoa lên. Cậu nhanh tay nắm lấy áo của nam nhân. Cả người như bị trút ngược xuống dưới, hoảng sợ mà kêu lên: “Người – làm – cái – gì – “

“Về phòng, đánh vào mông người.” Phàn Chân Tường giọng điệu thật cực nhắc, ko khỏi liên tiếp oán giận: “Người dám muốn ta cưới Tiền tiểu thư. Này rõ ràng là chọc ta tức chết mà. Kiếp này, ta chỉ thương 1 mình người mà thôi. Sao người lúc nào cũng quên mất vậy. Hừ! trí nhớ quá kém ah. Đáng bị đòn lắm mà.”

[Rầm!]

“Áh, lưu manh! Buông ra ” Đoàn Ngọc sau khi ngạc nhiên thì hoảng sợ, cả người như tôm luộc chín đều nhanh chóng đỏ lên.

Tiền Hoàn Nhi thấy cảnh đó thì cũng choáng váng. Ba huynh đệ kia cũng ghen lời nhìn trừng trừng mà chóng mặt theo.

“Hắn... Hai người bọn họ...” Tiền Hoàn Nhi run rẩy chỉ ngón tay về phía trước, hỏi: “Chân tường ca thương nam nhân xấu xí kia...”

“Đúng thế đó. Sao hả? Các người nhìn còn chưa đủ ư?” Thanh Y liếc Tiền tiểu thư 1 cái nàng ta có gì đẹp để dâu chứ? Nhìn thoáng qua cũng ko bằng 1 nửa gương mặt xinh đẹp của Đoàn công tử.

Nàng bước đến mở ra cổng lớn, nói chuyện thật hùng hồn. “Gia có mệnh lệnh, thỉnh Tiền tiểu thư cùng Tiền thiếu gia mau chóng rời đi ăh.”

Tiền Hoàn Nhi nhất thời vỡ mộng, nhấp nháy miệng, che mặt mà rời khỏi nơi thương tâm này.

Ba anh em họ Tiền cũng đang tiếc nuối vì mưu tính của mình bị thật bại. Thì ra Phàn gia thích nam nhân. Chuyện này dù có chết họ cũng ko ngờ được.

Mặt mày tối đen, ba huynh đệ đều đồng loạt nhìn về bọn người hầu hô 1 tiếng “Thối”. Xong thì cũng vội vàng vàng rời khỏi đó. Tránh cho chuyện bị người ta bắt đến nha phủ thưa kiện tội tự ý xâm phạm nhà dân.

Thanh Y thấy bọn họ đã chạy xa thì cầm lấy 1 bên cổng khép lại. Nàng cũng lập lại y như thế đối với cánh kia. [Rầm] 1 tiếng, đóng sập cổng lại

Ah, sau 1 lúc, thì nàng mặt mày hớn hở mà nói. “Thoáng cái, nhà cửa đã yên lặng như cũ rồi.”

Giữa đám người hầu có 1 giọng vang lên. “Đúng thế, đợi chút nữa trong phòng của gia sẽ truyền ra tiếng Đoàn công tử kêu rên cho coi.”

“Àh, chúng ta vờ như ko nghe gì làm tốt rồi.”

Lại có người nói: “Nhưng mà, bà thông gia vẫn còn ngồi đợi ở đại sảnh. Chúng ta có nên đi nhắc nhở gia hay ko?”

Thanh Y thoáng bất ngờ rồi lại cười nói: “Đoàn công tử không phải đã nói là muốn cho họ chờ hay sao? Chúng ta ko cần đi nhắc gia làm gì. Chờ gia xong việc, tự nhiên sẽ nghĩ đến thông gia vẫn còn ở trong nhà ngay mà.”

Phàn Chân Tường sau khi vác thiên hạ về phòng, thì bắt đầu để cậu ngồi áp lên đùi mình. Hắn giận dữ cời ra y bào, kéo ngay quần cậu xuống, vờ như mất diếc tai ngơ ko màng đến lời chửi rửa đang ào ào tuôn ra.

“Hỗn trướng! Người dám đánh ta thử xem. Ta ko phải là con nít 3 tuổi. Mẹ nó.... Buông – ta – ra ”

“Không buông.”

Đoàn Ngọc vừa then vừa giận quay đầu lại nhìn trừng trừng nam nhân. Thấy tay hắn đang giở cao, thật muốn đánh vào mông của cậu.

Lòng hoảng sợ. Cậu liền cầm lấy cánh tay của nam nhân mà cản. Thật nổi điên lên mà. Là hắn thông đồng với nữ nhân đến nỗi người ta đuổi đến tận cửa, đâu phải là cậu trêu ghẹo Tiền tiểu thư kia chứ.

Ánh vào trong mắt là vết sẹo làm lòng người khác nhanh chóng mềm xuống. Phàn Chân Tường giở cao tay giữa ko trung, mắt hắn như đang cam chịu.

Cứ để mặc cho cậu cắn cánh tay trái của mình. Người đã ko còn trọn vẹn, hẳn sao nữ đánh cậu được chứ. “Đồ ngốc...” Phàn Chân Tường nhin không được mà trách cứ, “Người ko thể tin tưởng ta được sao?”

Miệng cảm nhận được vị ngọt của máu. Đoàn Ngọc từ từ bỏ miệng ra. Mắt cậu trong chớp mắt hoa lên, thoáng chốc đã bị nam nhân ôm chặt lấy.

Phàn Chân Tường vươn tay vén vài loạn tóc rối ra sau tai cho cậu. Hắn dùng ngón cái lau lau vết máu nơi khóe miệng cậu. Mắt thật dịu dàng nhìn chăm chú vào ánh mắt phức tạp của người đối diện kia. Tình huống có sự biến hóa, “Sao không nói nữa?”

Hừ, Đoàn Ngọc quay mặt đi, mắt bỗng lóe lên khi thấy tay áo của nam nhân có một vết máu đỏ. Nhất thời cảm thấy hối hận, “Ta...” Miệng vừa nói đến đây thì dừng hẳn. Cậu ko muốn giải thích, lập tức vùi mặt vào cổ nam nhân, tay lạng lẽ gỡ ra thắt lưng của hắn. Ko cần nói gì cả, ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Phàn Chân Tường ôm lấy cậu, cảm giác lên tóc mà cọ cọ. Hắn ko khỏi thở dài: “Thì ra người cũng ghen àh?”

“... Mới không có.” Cậu dù chết cũng cứng miệng, hai tay xiết chặt lấy nam nhân hơn.

Phàn Chân Tường cười nhạt, ko muốn ép cậu nữa, hắn hôn lên môi cậu, thì thầm: “Đoàn nhi, ta thương người lắm. Kiếp này đừng vọng tưởng là sẽ thay đổi.”

“...” Cậu ko hề vọng tưởng mà là xác định luôn nam nhân này phản bội.

Phàn Chân Tường khẽ vuốt nhẹ vết sẹo bên nữa người trái của cậu, lòng đầy thương cảm ko thể nói thành lời. Hắn biết cậu rất cực đoan, nhưng, hắn lại yêu chết đi được tính nết này.

“Đoàn nhi, ta chỉ muốn người toàn tâm toàn ý theo ta mà thôi.”

Đoàn Ngọc chậm rãi ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn nam nhân thật lâu. Cảm nhận được sự ấm áp đang từng chút từng chút 1 len lỏi vào lòng mình. Trần đầy.

“Chân Tường, ta chẳng có ai khác cả. Người đừng nghi ngờ ta.” Lòng của cậu ko có người nào khác ngoài hắn cả. Cậu sợ nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của nam nhân liền cúi đầu lí nhí: “Ta đã như thế này rồi, còn có ai muốn nữa chứ. Chỉ mình người đối xử tốt với ta. Lòng ta ko dư thừa đến mức có thể cho người khác nữa đâu.”

Cậu nói càng lúc càng nhỏ. Xong lại nghiêng đầu liếc trộm nam nhân 1 cái. Ko khỏi bực mình. “Người cười cái gì?!”

“Cười người suy nghĩ lung tung.”

Phàn Chân Tường cảm thấy hạnh phúc mỹ mãn ôm cậu vào lòng. Hắn thuận thể áp cậu xuống giường, giữ người dưới thân. Lưỡi bắt đầu dây dưa, lúc nhẹ lúc sâu mà hôn, tham lam tận hưởng tư vị ngọt ngào của cậu.

Miệng lưỡi hai người tách ra, thần trí của Đoàn Ngọc đã nhanh chóng bay mất. Trong mắt chỉ còn lại sự dịu dàng của nam nhân. Thân hình cậu cũng bắt đầu nóng lên theo bàn tay to lớn đang dao động của nam nhân. Chủ động tách hai chân ra, muốn nam nhân đặt mình vào giữa đó.

Nhẹ giọng thúc giục: “Chân Tường, mau lên...”

[xoạt!]

Hai tay kéo mạnh, xiêm y của thiên hạ rách ra làm đôi. Phàn Chân Tường cúi đầu hôn điểm đo đỏ trước ngực cậu, lòng bàn tay dần dần dời xuống, bao phủ phần thân đang nhiệt tình hưởng ứng.

Bỗng nhiên, bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng âm ỉ quấy nhiễu giây phút thân mật của hai người.

Phàn Chân Tường nhăn mày, dừng lại cử chỉ thân thiết. Hắn giận dữ mà “Hừ!” 1 tiếng. Rõ ràng là đang nhớ đến. “Là thông gia”

Hở!

Thần trí của Đoàn Ngọc cũng mau chóng tỉnh lại, trừng mắt nhìn, một cơn giận bốc lên tận đầu, cậu nói thật thối: “Phiền thật áh.”

“Ách, có chút thôi....” Lòng Phàn Chân Tường bắt đầu cảm thấy vô cùng bất an. Hấn lo lắng chuyện cậu nhân lại tổ tiên. Kia ko thể nói dóc vài ba câu là xong được.

Tình cảm vừa mới cháy bỏng, Đoàn Ngọc giờ càng nghĩ càng bốc khói. Cậu chuyển động thân mình đẩy nam nhân té xuống giường, miệng ko ngừng mắng. “Họ Lục đích đến cửa thật chẳng có chuyện gì hay ho cả. Còn phá hư của chuyện tốt của ta....Ta thấy hai lão bà kia tới đây là để nghe chửi mà.”

Gỡ hết y phục bị rách ra, Đoàn Ngọc cầm lấy bộ xiêm y mới trong tay nam nhân vội vàng mặc vào. [Rầm!] 1 cái đóng lại ngăn kéo, nhướn mày nhìn xem thái độ của nam nhân. Nếu hấn muốn cậu tôn kính bề trên thì xong ngay. Từ nay về sau đừng có mơ là cậu sẽ đến tiệm vải cho hấn ăn cơm.

Phàn Chân Tường giật mình, hỏi: “Đoàn nhi, người muốn làm gì?”

“Đuổi người ra khỏi nhà, sau đó chúng ta tiếp tục.”

Hừ, sắc mặt cậu thật thối bước ra. Thù mới hận cũ cũng nên tính một lần luôn đi. Cơn giận này quả ko nhỏ, có tính đến 3 ngày 3 đêm cũng chưa chắc gì xong đâu.

Phàn Chân Tường hoảng hồn, lập tức chạy lên trên, chặn ngay cửa phòng.

Đoàn Ngọc trừng nam nhân 1 cái, hỏi: “Người làm gì?”

Phàn Chân Tường cố giữ bình tĩnh, tìm cơ hoãn binh. “Để ta ứng phó người của thông gia là tốt rồi, người cứ ngồi đây thêm tiếp đi nha.”

“Tại sao?” Đoàn Ngọc bắt đầu động não suy nghĩ. Tại sao nam nhân lại bảo cậu chờ?

“Là toàn bộ hàng thêu ở tiệm vải đều đã bán hết rồi. Giờ khách nhân đang hỏi thúc hàng mới nha.”

“Àh, đợi thêm vài ngày nữa thì có sao đâu?”

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng ngăn cản của Thanh Y

“Lục lão phu nhân, Đoàn công tử không tiếp khách đâu, thỉnh ngài trở lại phòng khách ngồi đợi 1 chút. Đợi gia huynh nhũ ngài ấy xem thử có thay đổi ý định ko áh.”

“Con ranh mau tránh ra. Ta muốn gặp cháu ta, ai cũng ko cản được đâu.”

Đoàn Ngọc nghe tiếng, sắc mặt nhất thời biến đổi, đến cậu cũng ko biết là mình có sức mạnh như thế, trong chớp mắt đã đập cửa ra [Rầm!] 1 tiếng thật lớn. Quát lên: “Ai là cháu của bà hả?!”

“Áh, xong rồi...” Thanh Y đang đứng gần cửa bị dọa cho hoảng sợ. Lát sau, nàng ta thật nhẹ nhàng chậm rãi mà trốn mất. Nên tránh càng xa càng tốt áh!

Lục lão phu nhân há hốc mồm. Nhất thời ko phát ra được tiếng nào cả.

Đứa cháu lưu lạc bên ngoài này đang oán họ đến tận trời. Lòng như bị ai nhéo mạnh 1 cái. Lục lão phu nhân cả người run rẩy nắm lấy cánh tay của con dâu để có thể đứng vững được. Bà lắp bắp gọi: “Ngọc Nhi....”

“Đừng bất kính với bà bà như vậy mà!” Lục phu nhân lên tiếng khuyên bảo, thử làm dịu đi không khí căng thẳng trước mắt. “Ta và bà bà đặc biệt đến đây thăm con. Là muốn con trở về nhận tổ quy tông, đồng thời bù đắp lại những thiệt thòi mà con đã chịu trong bao nhiêu năm qua.”

Đoàn Ngọc trừng mắt nhìn hai lão bà. Trong đầu bỗng nhớ đến lúc mình còn ấu thơ. Trần ngập những cảnh mình và nương bị đuổi khỏi Lục phủ, bọn họ lưu lạc đầu đường xó chợ, rất cố van xin cũng ko ai chịu giúp.... Cuối cùng là mình phải lưu lạc vào chốn phong trần.

Hận ý cuộn cuộn bốc lên ko dứt. Mặt của Đoàn Ngọc rét căm căm, ngũ quan nhấn chặt lại. Cậu mở miệng, lạnh lùng: “Chúng ta có quen nhau sao? Hay là hai phu nhân tùy tiện nhận đại người. Sao ko chịu đánh tiếng hỏi trước để biết là ta lục thân chẳng nhận. Cút!”

Lục lão phu nhân nghe xong, tim ko thể chịu nổi nữa. Mắt nhất thời trợn trắng. Ngất đi.

“Ah, nương!” Lục phu nhân hoảng sợ kêu lên.

Phàn Chân Tường cũng ngay lập tức chạy đến đã lấy lão thông gia. Đồng thời ra lệnh cho Thanh Y: “Mau đi mời đại phu.”

“Vâng ạch, con lập tức đi ngay” Thanh Y thất kinh hồn vía vội vàng rời đi. Dọc đường ko ngừng lẩm bẩm. Lục lão phu nhân nếu nghe lời khuyên của nàng thì làm gì phải ngất đi như thế chứ.

Đoàn Ngọc vẫn lạnh lùng, lòng đầy hận thù. Ko chút để ý xem lão bà bà kia là sống hay chết rồi. Cậu cúi đầu đóng [Rầm!] cửa phòng lại. Nhắm mắt làm ngơ.

“Thằng bé này sao vô tình quá. Bà bà tốt xấu gì cũng là bà nội của nó mà....” Lục phu nhân thoáng chốc hốt mắt đỏ lên, hoang mang lo sợ, gấp đến độ chẳng biết làm sao.

Phàn Chân Tường cũng ko dám chậm trễ, vội vàng cùng bà thông gia dìu lão thông gia đến sương phòng gần đó, đồng thời bảo người hầu ở ngoài chờ sai bảo.

Khoảng một khắc sau (~ 15') Thầy thuốc đã đến chữa trị. Lục lão phu nhân từ từ tỉnh lại. Mọi người cuối cùng cũng có thể thở ra nhẹ nhõm.

“Hai vị trưởng bối mời trở về đi. Đoàn nhi sẽ ko thể nào thay đổi ý kiến đâu ạch.” Phàn Chân Tường ngồi ở góc phòng, thật êm ái khuyên bảo.

Lục lão phu nhân lòng đầy chờ mong thì bỗng ném mùi thất bại. Tôn tử ko chịu nhận bà, còn hung ác coi bà là kẻ thù, “Thằng bé kia hận ta....”

Lục phu nhân không đành lòng nhìn bà thương tâm, liền an ủi: “Nương, thằng bé này thật ko có giáo dục gì cả. Đến thân tình luân lý cơ bản như vậy cũng ko biết nữa. Nó đã ko nhận chúng ta rồi, thì coi như chưa từng có nó vậy.” Bà ít nhiều gì vẫn thiên vị, dù gì thì Ngọc nhi đâu phải do bà sinh ra.

“Không được! Chúng ta đã an bài hôn nhân cho nó rồi. Giờ nói ko nhận nữa, thì thật ko biết nói gì với Tiền lão gia nữa đây!” Lục lão phu nhân chậm chậm tính toán. Cháu mình có quay về Lục gia ko, cũng ko quan trọng. Thiết yếu nhất là việc đón dâu, ko thể nào gián đoạn được.”

Thằng bé là huyết mạch của Lục gia. Sau khi đón dâu, thì tương lai sinh con để cái vẫn phải kế thừa hương khói của Lục gia như thường thôi. Lục lão phu nhân buông ra tiếng thở dài, “Nó có về hay ko, giờ ta cũng ko miễn cưỡng. Chỉ là....”

“Nương lo lắng chuyện hôn sự sao?”

“Đương nhiên.” Lục lão phu nhân nói với con dâu: “Hai bà già chúng ta là vì cái gì. Con còn chưa hiểu lòng ta hay sao.”

Lục phu nhân gật gật đầu, hiểu ra ngay là bà bà dụng tâm cực khổ chẳng qua cũng để con cháu Lục gia đời đời hưng vượng. “Nương nói gì, thì con nghe đó thôi ạch.”

Lục lão phu nhân vỗ vỗ tay con dâu khen ngợi. Bà liền ngay lập tức xin viện trợ từ phía người thông gia tốt kia. “Ngài thông gia ạch, mọi chuyện xin ngài giúp đỡ cho đôi chút.”

“Xin hãy nói ra. Nếu có thể, ta nhất định sẽ tận lực mà giúp ạch.” Phàn Chân Tường theo lời nói của hai bà cũng đoán được 7 tám phần trong đó. Nhưng mặt hắn vẫn ko hề thay đổi mà thả lỏng để nghe thử xem hai người kia sẽ nói điều gì.

Lục lão phu nhân ra dấu bảo con dâu đem khế ước nhà đất ra rồi tiếp tục nói: “Đây là tài sản ta sẽ cho Ngọc nhi. Hôm nay phiền ngài giao tận tay nó. Nói ta lúc nào cũng đợi nó hồi tâm chuyển ý. Thêm nữa, ta đã an bài hôn sự tốt đẹp cho nó rồi. Ngày kết hôn cứ để nó quyết định. Còn về phần tiêu phí, ta sẽ chuẩn bị thỏa đáng.”

Phàn Chân Tường chưa kịp ngăn cản đã bị Lục phu nhân nói tiếp: “Thông gia tốt ạch, Ngọc nhi ở đây là do ngài chăm sóc. Chúng ta rất cảm kích, nhưng nó ko thể ở lại quý phủ cả đời được. Ta tin là chỉ cần ngài nói rõ với nó, khuyên nó nên thành gia lập nghiệp. Nó nhất định sẽ nhận ra tâm ý của chúng ta ngay thôi mà.”

“Sao có thể được!” Phàn Chân Tường nhanh như chớp đứng lên, tay đặt sau lưng, kiên quyết ko nhận kế ước của hai vị phu nhân.

“Thỉnh hai vị từ bỏ ngay ý định đó đi Ạh. Đoàn nhi chỉ có thể ở nhà của ta mà thôi.”

“Tại sao?” Lục lão phu nhân và Lục phu nhân đều đồng loạt hỏi.

“Bởi vì hấn là người của ta!”

Lời vừa nói xong, làm cho hai người còn lại đều giật mình ko khỏi hoảng sợ.

“Người...” Lục phu nhân che miệng lại, ngăn ko cho mình vì sợ hãi mà kêu lên.

Lục lão phu nhân chỉ chỉ vào mặt của thông gia cũng “Người người người...” cả buổi trời. Trước sau vẫn là ghen lời, ko nói được gì.

Chuyện đến bây giờ, Chân Tường không thể không nói cho rõ ràng: “Ta thương hấn, hấn chỉ có thể là của ta. Hai chúng ta cả đời này sẽ ko cưới vợ. Về phần con cái, bà thông gia, lão thông gia, chắc hai người vẫn còn nhớ chứ. Nếu tương lai, Vân nhi sinh được nam oa nhi, thì nó phải là con thừa tự của ta.”

“Ah! Thì ra do người bày mưu tính kế, được lắm.” Lục phu nhân quát lên: “Người trước tiên là gạt chúng ta chuyện tìm được Ngọc nhi, sau đó lại dùng lời ngon tiếng ngọt mà lừa Ngọc nhi nữa phải ko?”

“Giỏi lắm, ” Lục lão phu nhân ngấm mọi chuyện mới nói: “Thông gia tốt Ạh, sao lòng người xấu xa đến thế. Lục gia chúng ta ko hề bạc đãi Vân nhi Ạh. Với người cũng ko thù ko oán. Sao người có thể....”

Lục lão phu nhân dậm chân liên tiếp, giận dữ ko thôi.

Phàn Chân Tường đối với sự chỉ trích liên tục của hai nữ nhân này liền đưa ra lời giải thích: “Ta không lừa hấn. Tất cả đều là trùng hợp thôi.”

“Cái gì là trùng hợp!”

“Sự thật rành rành trước mắt. Là người tính toán chống đối lại bọn ta....”

Mặt của Phàn Chân Tường liền biến sắc, lòng giận vô cùng, hấn gần từng tiếng: “Các vị đâu phải ko biết thân phận trước đó của Đoàn nhi. Hấn chính là tiểu quan mà ta mua được trong tay Trích Tinh lâu lão bản. Sau khi mất đi hấn, ta mới từ miệng hai người biết được hấn chính là hậu duệ của Lục gia.”

“Thật khổ sở lắm hấn mới về lại cạnh ta. Ko báo cho nhị vị phu nhân biết vì hấn là của ta! Ta phản đối chuyện hấn nhận tổ quy tông vì hấn chỉ có thể là của ta mà thôi!”

“Nói bậy! Nó rõ ràng là con cháu của Lục gia.”

[Rầm!]

Phàn Chân Tường bỗng đập mạnh xuống bàn, trừng mắt giận dữ nhìn hai người bọn họ: “Nhị vị phu nhân định đem tài sản đến để mua lòng người Ạh. Có từng nghĩ qua hấn cần cái gì? Hấn thiếu thứ gì? Nếu hấn và Lục gia 1 chút quan hệ huyết thống cũng ko có. Các phu nhân sẵn lòng nhìn nhận hấn sao?”

Lục lão phu nhân và Lục phu nhân nhất thời im miệng ko nói được gì.

“Thỉnh hai người ngấm nghĩ kỹ càng đi Ạh. Lúc hấn lưu lạc bên ngoài, lúc đó các người đang ở đâu?”

“...” hai người luôn tự cho mình là đúng kia giờ đang bị thông gia bác bỏ ko hề thương tiếc.

Hấn tiếp tục hỏi dồn: “Mẹ của Đoàn nhi lúc sinh thời luôn bị hai người chà đạp. Đoàn nhi chính là ngày nhìn sự phỉ nhổ kia mà lớn. Giờ nhị vị lại khiến quyết muốn hấn cưới vợ....” Hấn dừng một lát, đồng ý: “Cũng được thôi, nhưng thỉnh nhị vị bảo Tam Thiếu thôi ngay Vân nhi đi. Thế thì ta liền khuyên Đoàn nhi trở về nhận tổ quy tông.”

“Nhưng mà, ta thật ko dám khẳng định là hấn có chịu hay ko. Bất quá, có thể bảo chứng Vân nhi chắc chắn sẽ nghe lời ta mà từ bỏ Lục phủ.”

Rầm!

Vân nhi vốn luôn nghe lời huynh trưởng của mình. Lỡ như.... Đúng như thế. Thì vừa cháu trai, cháu dâu cùng đứa chất đang ở trong bụng kia, tất cả đều về tay thông gia hết.

“Ngàn vạn lần ko thể....Ngàn vạn lần ko thể....” Lục lão phu nhân và Lục phu nhân đều bị hoảng sợ ko ít. Bởi nam nhân Lục gia khí ko thịnh, nếu để cho con dâu vừa cưới vào chạy mất. Kia thật chẳng nên chút nào!

Mắt thấy hai bà thông gia sắc mặt trắng bệch, tựa như đã thông suốt mối sự lợi hại trong các mối quan hệ kia. Phàn Chân Tường xem như đã nắm chắc phần thắng. Thế là hần liền buông tha đối phương.

Trước khi rời đi, hần quay đầu lại nói. “Đừng trách Đoàn nhi không thể chấp nhận nhi vị. Đối với hần mà nói, người thân duy nhất đã sớm qua đời. Hiện tại hần chỉ có mình ta và Chân Nhi mà thôi.”

Trở lại phòng, Phàn Chân Tường chăm chú nhìn cậu đang ngồi cách đó ko xa. Kia đang cắn môi như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Bộ dáng thật sự ủy khuất mà.

Đoàn Ngọc một mình ngồi trong phòng suy nghĩ rất lâu. Có 1 số việc cũng dần hiểu ra. Tiền tiểu thư đến cửa tìm nam nhân xấu xí họ Lục. Hai lão bà của Lục phủ cũng đến tìm cậu.... Nguyên nhân thật sự, hần là nam nhân đã biết rất rõ ràng.

Lòng nghĩ thầm, hần không muốn truy cứu chuyện cậu bảo hạ nhân làm loạn, nhưng thật ko biết hần có muốn cậu trở về Lục phủ hay ko.

Đoàn Ngọc do dự một lát, liền lấy từ trong vạt áo ra 1 cái khăn tay. Cậu nói thật vô tình. “Chân Tường, ta cảnh cáo người. Nếu muốn ta về nhận lại tổ tiên, thì khăn này trả cho người đó.”

Phàn Chân Tường liếc cậu 1 cái, ko thêm trả lời mà hỏi lại: “Đoàn nhi, người thật muốn trả khăn lại cho ta sao?”

“Đương nhiên, người nghĩ là ta nói đùa hay sao? Ta ko thể nào tha thứ cho người của Lục gia được. Chỉ cần ngân lượng là có thể bù đắp được? Ai có thể cho ta 1 thân thể sạch sẽ, cho ta 1 người mẹ, người đã sinh ra ta, 1 lần nữa?” Cậu hét lên.

Sự phẫn nộ của cậu làm hần hoảng sợ, Phàn Chân Tường giật mình, hần biết cậu chất chứa oán hận rất sâu. Ko thể chỉ vài ba lời nói là có thể tiêu tan. “Đoàn nhi, đừng nổi giận.”

“Ta cũng không muốn để ý đến nữa!” Chỉ là, cậu ko thể khống chế được giận dữ. Nắm chặt tay lại, thêm 1 lần nữa hét lên: “Ta chỉ muốn an an ổn ổn sống cùng người mà thôi. Muốn xem nơi này là nhà mình. Người đừng xem ta là vật phẩm để trao đổi!”

Phàn Chân Tường bước đến trước mặt cậu, ôm người vào lòng, hai tay xiết lại thật chặt.

“Ngốc quá.... Ta sao có thể đem người ra để trao đổi được chứ.”

“Đừng gạt ta.”

“Đương nhiên. Người là của ta... Chỉ có thể là của ta...”

Giọng hần ảm áp nỉ non bên tai. Đoàn Ngọc chậm rãi khép mắt lại. Lòng lo lắng nam nhân chỉ nói những lời an ủi cho mình bình tĩnh lại mà thôi. Cả người cậu bị hần ôm chặt đến nỗi xém chút đã thở ko được. Nhưng vòng tay thành khăn đó, dù chết cậu cũng ko muốn rời bỏ.

Ba tháng sau

“Đại ca, huynh thật gian trá nha. Quăng lại cho ta toàn chuyện khó xử ko hà.” Lục Tam Thiếu gần đây bị hai lão nhân trong nhà làm cho phiền chết đi được. Hễ y bước vào nhà là tai sẽ ko bào giờ được yên tĩnh. “Nương của ta, và bà bà ko muốn để cháu chất của mình cho huynh làm con thừa tự. Nếu ko, ta phải cưới thêm mấy người thiếp nữa, sinh 1 đống củ cải cho hai lão nhân gia vui vẻ mới yên ah.”

Lục Tam Thiếu bĩu môi. Đại ca bận đến nỗi ko kịp nhìn mặt y, là cố ý né tránh chứ gì. Mà y cũng vừa mới cho cặp bên 1 chuyến thuyền buồm, đang muốn cho đại ca xem qua.

“Kia là chuyện của người, ko phải của ta.” Phàn Chân Tường cười cười nói, “Trường bối bên đó cũng gây cho ta ko ít phiền toái mà.”

“Lão nhân gia có phần cố chấp, huynh đừng trách làm gì.”

“Vân nhi qua 3 bốn tháng nữa sẽ sinh, chuyện thằng bé, đến lúc đó chúng ta sẽ thương lượng kỹ càng. Nay cũng ko phải nhất thiết phải là cháu trai đầu tiên của Lục gia làm con thừa tự của ta ah.”

“Ân, hai chúng ta sẽ thương lượng lại kỹ càng. Về phần ca ca vô duyên của ta, đến nay hấn vẫn ko tha thứ sao?”

Phàn Chân Tường lắc lắc đầu, phóng tầm mắt ra ngoài.

Lục Tam Thiểu ko khỏi thở dài. “Nương và bà bà hãy còn chấp nhất chuyện này. Rất muốn đi thăm hấn, nhưng lại sợ ko dám đến. Miệng cũng hay nhắc, vẫn mong hấn về Lục phủ 1 chút là tốt lắm rồi.”

“Đoàn nhi rất cứng đầu. Hễ nghe liên quan đến Lục gia, bất kể chuyện gì thì giữa hai chúng ta đều ko được tự nhiên. Luôn lúc nào cũng phiền muộn cả.”

“Nói cũng đúng.”

Lục Tam Thiểu đối chiếu sổ sách của thuyền buôn, dặn dò nhân công 1 chút rồi lập tức đi ngay.

Phàn Chân Tường có dẫn Quý quản sự đến, dặn hấn trông chừng nhóm khuôn vác xấp xếp cẩn thận, xong liền rời khỏi bến cảng.

Thiên hạ và Chân Nhi đều đang chờ trong xe. Phàn Chân Tường lòng dạ vui vẻ muốn ba người bọn họ đến tiệm ăn dùng bữa.

Đoàn Ngọc nắm chặt tay nam nhân, chân khập khiễng theo sát hấn ở chợ.

Cậu đã quen với ánh mắt tò mò của người khác. Bất kể là đồng tình hay kinh hãi hoặc thương hại vì vẻ ngoài không trọn vẹn, thì Đoàn Ngọc cũng mặc kệ tất cả.

Nam nhân đang đi bên cạnh trước sau vẫn ko hề ghét bỏ cậu. Cuộc sống của hai người trôi qua một cách bình thường. Ngày ngày đều tích lũy từng giọt từng giọt hương vị của hạnh phúc. Khăn thêu của cậu cũng vì thế mà rất rực rỡ đa dạng, làm cho tiệm vải của nam nhân có thêm rất nhiều khách hàng đến cửa.

Cậu cảm thấy tự hào, “Ta ko phải là vô dụng, đúng không?”

Phàn Chân Tường cùng cậu bước đi. Cả hai chậm chậm đến ngã tư đường, bỗng cậu đột nhiên hỏi đến vấn đề này làm hấn phải cẩn thận ngẫm nghĩ.... Cậu càng lúc càng ngoan. Thường ngày chỉ ngồi thêu trong phòng, thỉnh thoảng thì chơi đùa, dạy Chân Nhi thêu. Gần đây, còn xuống bếp học nấu ăn nữa.

“Àh, người giúp ta nhiều lắm ah.” Cúi người kẻ sát vào tai cậu nói nhỏ: “Buổi tối, người cũng khiến ta thật vừa lòng đẹp ý.”

Hở, Đoàn Ngọc hít sâu vài cái, hai má nhanh chóng đỏ lên. Cậu dùng tay áo quạt quạt. Trời hôm nay sao nóng quá.

Nam nhân chết tiệt.... chuyện gì ko nói lại nè ngay.... Đoàn Ngọc xấu hổ quay đầu lại nhìn xem Hồng Tụ có trông nom Chân Nhi hay ko. Sau lần đó, do sợ Chân Nhi sẽ lại lạc đường, nên giờ đây, mỗi lần ra ngoài đều có Hồng Tụ theo sát bé.

Phàn Chân Nhi thật vui vẻ đứng trước quầy hàng rong mà chọn trang sức. Trên đó bày ko biết bao nhiêu vật lấp lánh đa dạng. Bé cầm lên 1 món trang sức đưa cho ông chủ, sau đó lại lấy “tặng đá” mà ca ca đưa cho để trao đổi, mặt mày hớn hở mà nói: “Ca ca, mọi người muốn mua hoa nhỏ buộc tóc.”

Lắc lắc trang sức trong tay, Phàn Chân Nhi cười ngọt ngào lộ ra hai lúm đồng tiền. Bé thích đi dạo phố với ca ca lắm, vì đại ca ca sẽ cho thật nhiều tặng đá để mua đồ.

“Con bé này, thật khéo diễn trò mà.” Đoàn Ngọc kéo nam nhân đến trước mặt Chân Nhi, mắt thấy Hồng Tụ tay cầm ko biết bao nhiêu là túi lớn túi nhỏ. “Lần sau, nên để cho Thanh Y theo giúp một tay mới được ah.”

Hồng Tụ bày ra bộ mặt khổ sở. Gia và Đoàn công tử thật cứng chịu Chân Nhi tiểu thư. Hai người bọn họ ko hề ngăn cản tiểu thư mua mấy thứ linh tinh chi hết. Bất kể là thức ăn, hay thậm chí là vật chẳng bao giờ dùng đến. Chân Nhi tiểu thư nếu thích là mua ngay. Sau khi trở về nhà liền chất đầy trong phòng luôn.

Phàn Chân Tường cười cười, đề nghị: “Sau này, người đừng cho Chân Nhi nhiều ngân lượng quá. Để nó mua đồ giới hạn lại 1 chút.”

“Ta muốn cứng chịu nó ko được sao?” Đoàn Ngọc trừng mắt liếc nam nhân 1 cái, ko khỏi đôi co. “Nó tuy ngốc, nhưng có liên quan gì đến chuyện tiêu tiền hả? Miễn nó cảm thấy vui vẻ là được rồi.”

Cậu ko hề kể với nam nhân quãng thời gian mình ở cùng Chân Nhi trước kia. Nhớ lại 1 lúc đó, được bé giấu trong nhà kho đầy rơm rạ, phía dưới còn có mấy thứ đồng nát chẳng đáng 1 xu nữa. Ấy thế mà bé lại quý trọng nó như bảo vật cũng ko bằng.

“Ta thấy trong phòng nó cái gì cũng có, Nhưng nó luôn trân trọng từng món một. Mua về ko phí đâu. Dùng tiền để nó vui một chút, có thêm vài món đồ nó thích. Ko tốt sao?”

“Đương nhiên tốt” Phàn Chân Tường còn định đưa bé thêm nhiều ngân lượng hơn nữa, để bé mua thêm nhiều thứ linh tinh khác. Hắn xấu xa suy nghĩ, Chân Nhi có cái chơi, sẽ ko chạy đến quấy rầy thế giới hai người của hắn và thiên hạ ah.

“Hồng Tụ, người đem vật phẩm lên xe ngựa đi, ta dẫn Đoàn nhi đi mua ít chỉ thêu. Sau đó sẽ về nhà.”

“Vâng ah.”

“Muội cũng muốn ngồi trên xe với Hồng Tụ tỷ tỷ.” Phàn Chân Nhi muốn ở trên xe chơi với mấy thứ bé mới mua nên nói với các ca ca. “Muội sẽ ngoan ngoãn chờ ở trên xe nha.”

“Ừh, muội đừng chạy lung tung đó” Đoàn Ngọc dặn dò bé. “Nhớ nghe lời Hồng Tụ nha.”

Phàn Chân Nhi gật đầu lia lịa, sau đó liền nắm lấy áo của Hồng Tụ, ngoan ngoãn theo nàng ta rời khỏi chợ.

Nhìn hai người bọn họ đang rời đi. Đoàn Ngọc không khỏi nghĩ đến mấy vấn đề xa xôi. Cậu kéo kéo ống tay áo của nam nhân, ngẩng đầu hỏi hắn: “Chân Tường, người có tính toán đến tương lai của Chân Nhi chưa?”

“Ta tùy theo người quyết định thôi.”

Phàn Chân Tường hơi híp mắt. Hắn vừa chú ý đến 1 gã trung niên đứng cách đó ko xa. Thoạt nhìn quần áo gã thật dơ bẩn. Tay trái quàng theo 1 cái giỏ trúc, tay phải cầm bình rượu, hiện đang theo sau Hồng Tụ và Chân Nhi. Ko biết là trùng hợp hay vô ý....

Đoàn Ngọc nói liền 1 hơi. “Ta thật lo lắng khi Chân Nhi lập gia đình. Người cũng biết nó rất ngốc mà. Để người ta phụ nó thì ko tốt chút nào. Nó có gì cũng ko hiểu, lỗ như tương lai bị người khinh rẻ....”

Cậu liền nói với vẻ sầu lo: “Chúng ta nuôi nó cả đời, được ko?”

“Ân...” Phàn Chân Tường không yên lòng, trả lời: “Đương nhiên là được.”

Hắn xác định mình ko phải là đa nghi. Nhưng nghĩ lại, chắc gã kia chỉ tiện đường thôi. Ở chợ còn nhiều người, trên xe ngựa còn có người làm trông coi. Hắn là ko cần lo lắng Hồng Tụ và Chân Nhi sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn nắm tay thiên hạ hướng cửa hàng bán chỉ thêu mà đi. Dọc đường lại nói: “Đoàn nhi, trước kia ta nghe người nói Chân Nhi có 1 người cha. Ta ko vì lợi ích gì cả mà dưỡng nó. Hai chúng ta chăm sóc cho nó cả đời cũng chẳng sao cả. Nhưng nếu như ngày nào đó, nó bị thân nhân tìm thấy.... Người có nghĩ đến chuyện này hay ko?”

Đoàn Ngọc nhất thời rùng mình, sắc mặt cậu thật khó coi nói. “Ta sẽ ko để Chân Nhi rời ta đi đâu!” Cha của bé là cầm thú, Đoàn Ngọc khẽ cắn môi. Cậu tàn ác mà rửa thắm: Tên khốn nạn kia đừng để cậu nhìn thấy thêm lần nữa, nếu ko chưa biết ai cầm thú hơn ai đâu.

Phàn Chân Tường dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán cậu. “Hôm nay nóng quá, chúng ta mau mua chỉ thêu rồi trở về nhà nha.”

“Ân.” Đoàn Ngọc để hần dẫn mình đi. Cậu thật ngoan ngoãn nghe lời.

18. Chương 18

Nửa đêm, Phàn Chân Tường đang chăm chú xem sổ sách của cửa hàng. Ước tính lợi nhuận của tháng sau chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn nữa. Việc làm ăn của bố trang càng ngày càng vững vàng thịnh vượng.

Cuộc sống mỗi ngày đều ổn định. Thỉnh thoảng cũng có quan hệ xã giao, nhưng hần luôn tận lực ko giao tiếp ở nơi yên hoa. Tránh cho thiên hạ suy nghĩ lung tung.

Trong phòng thật yên tĩnh. Thiên hạ 8 phần là đang nằm ngủ trên giường La Hán. Phàn Chân Tường đứng dậy đem sổ sách cất vào trong tủ rồi bước vào sau bình phong, thấy cậu đang cầm trên tay 1 mảnh khăn hồng còn thêu dở, liền ôm người vào lòng.

Đoàn Ngọc hơi động dậy đôi mắt đã nặng trĩu. Tiềm thức mơ hồ biết được là nam nhân đang ôm cậu. Thế là liền gối đầu lên vai nam nhân, ngủ thật bình yên.

Phàn Chân Tường đặt cậu lên giường, cúi người xoa xoa vết sẹo trên mặt cậu. Hần dịu dàng hỏi: “Đoàn nhi, tối nay người có thoa thuốc ko?”

Đoàn Ngọc miễn cưỡng hé ra mắt. Cậu bực mình lắm lắm: “Có, người đừng ồn mà....”

Phàn Chân Tường thấy vết sẹo trên mặt cậu đã nhạt đi đôi chút, liền chủ động cởi áo cậu ra, kiểm tra thử xem trên người thế nào.

Lòng bàn tay phủ qua vết sẹo, dọc theo ngực trượt dài xuống, thấy da thịt cậu bắt đầu ứng lên một màu phấn hồng. Thiên hạ dù ngủ nhưng đối với hần vẫn có phản ứng.

Phàn Chân Tường thật hài lòng cong môi cười nhạt. Đầu ngón tay dụ dỗ với ý đồ xấu xa mà cởi hết ra y phục của thiên hạ.

“Người đang làm gì?” Đoàn Ngọc cúi nhìn thấy trước ngực mình thật trống trải. Ah,..... Nam nhân chết tiệt....

Cậu chộp ngay 1 cái gối ném về phía gương mặt đang tươi cười kia. “Ta không muốn!” lên tiếng cảnh báo. Cậu ko muốn cái tên tinh lực đang tràn đầy kia làm mình chỉ còn nửa cái mạng.

Phàn Chân Tường bắt được cái gối, hần trêu chọc: “Người càng lúc càng chủ động nga. Chúng ta còn chưa bắt đầu, người đã nôn nóng đem gối kê dưới người rồi.” Hần nhất cao thắt lưng của cậu lên, đem gối nhét xuống dưới. Thật ko biết xấu hổ gì mà.

“Ah!” Đoàn Ngọc kêu lên sợ hãi, muốn đá nam nhân xuống giường, nhưng hai chân đều bị hần nắm chặt, mở rộng ra ko thể động dậy được. Đầu lộ ra trước mắt hần hết rồi....

Mặt nóng lên, cậu chộp lấy khăn trải giường mà cắn. Lòng bực mình, nam nhân này trên giường là ác bá, bước xuống giường thì lại dịu dàng quá đỗi.

Cảnh đẹp trước mặt, thiên hạ ngoài miệng kêu rên, nhưng thân thể thì đỏ như lửa, thêu đốt lý trí của hần.

Mắt thấy dục vọng dần thức tỉnh, Phàn Chân Tường nhịn không được mà dùng tay xoa nắn, ma sát đỉnh điểm ướt át kia. Hần 1 tay cởi bỏ y phục trói buộc trên người mình. Phóng túng như mãnh thú, cứ thế mà ào ạt chiếm hữu.

Gốc rễ của nam nhân tiến nhập vào trong cậu. Các giác quan của cơ thể đầu bàng hoàng xen lẫn đau đớn và hạnh phúc. “Àn...” Đoàn Ngọc không tự chủ được mà tràn ra tiếng rên rĩ khàn đặc mị người, ngân nga khắp phòng.

Phàn Chân Tường tăng tốc. Dục vọng no đủ làm hắn cảm thấy sung sướng, cứ ở trong cơ thể cậu mà liên tục trườn sát, hưởng thụ. Bên trong cứ nóng như lửa mà dẫn dắt hắn đến cực hạn.

“Ah... Chân Tường....Ah...”

“Àn.” Phàn Chân Tường cúi đầu chăm chú nhìn đôi mắt đang giăng đầy sương mù của cậu. Môi phong bế chiếc miệng thơm mùi đàn hương kia. Miệng lưỡi hai người dây dưa, lưu luyến thể hiện tâm ý của nhau.

“A...” Tách môi ra, Đoàn Ngọc thở thật gấp gấp. Nam nhân khí lực dồi dào làm cậu mê say. “Ồ... Chân Tường....Mau...” Chớp chớp đôi mắt ướt át, vô tình như câu dẫn nam nhân. Giương tay, khẽ vuốt gương mặt xinh đẹp kia. Môi mềm mại hôn lên đó. Như in lại dấu hiệu yêu thương vô cùng của hắn.

Phàn Chân Tường hai tay ôm chặt thân hình ko trọn vẹn kia. Yêu thương ko ngừng. Hắn ko khống chế được cơ thể mà va chạm. Cả người mờ mờ đầm đìa hòa cùng tiếng thở gấp gấp là 1 trận càn quét mãnh liệt lướt đến. Mạnh mẽ chạm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể kia. Sâu thẳm và ấm áp.

“Ồ...” Cậu thở đứt quãng.

Ý thức mê đắm, thân hình mềm nhũn rơi vào cái ôm ấm áp. Mặc kệ ánh mắt nóng rực của nam nhân đang dán chặt vào người mình.

Sau khi qua đi, hắn bắt đầu kiểm tra thân thể diễm lệ kia. Đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn. Người này đã chiếm trọn tâm tư của hắn. Nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ cậu, hắn đã ngày đêm mong nhớ, đã giữ trọn hình ảnh kia trong lòng. Nhưng hắn sẽ ko nói ra đâu.

“Đoàn nhi, cái miệng nhỏ nhắn này của ngươi còn muốn kia.”

“Àn... Nói bậy.” Cậu mơ màng thật buồn ngủ lắm rồi.

Ngón tay tham nhập vào, bị vây lấy rất êm ái. Bên trong vừa ẩm, vừa nóng.

“Áh!” Chớp mắt 1 cái liền tỉnh dậy ngay. Cậu chớp chớp đôi mắt ướt át. Ánh vào trong đó là vẻ mặt như cười như ko của nam nhân. “Ngươi định làm gì?” Lòng lo lắng, hoảng sợ ko thôi.

“Đoàn nhi, thành thật chút đi, ngươi có phản ứng mà.” Hắn chậm rãi chơi đùa, ý đồ khiêu khích.

“Ồ....Ngươi khôn thật đó!” Toàn thân cậu đều đỏ gay như bị nướng chín vậy.

Nửa đêm, có 1 tên say rượu đập cổng nhà, giận giữ ném cả bình rượu vào thường [loảng xoảng!] thoáng chốc tiếng vỡ nát vang lên.

Gã phi thường bất mãn, miệng ko ngừng mắng: “Con cóc kia.... Bỏ trốn cùng nam nhân mấy tháng rồi. Cuối cùng lão tử cũng tìm được....Hừ....Chết tiệt!”

[Rầm rầm rầm] Gã say mặc kệ bây giờ là lúc nào. Giơ tay đập mạnh vào cửa lớn, làm náo động lên đôi đem con gái trả lại cho gã.

Sẵn tiện đòi thêm 1 số tiền bồi thường. Nếu ko sẽ chẳng buông tha dễ dàng như thế!

“Mở cửa lũ khốn trong đó mau mở cửa ra. Lão tử đến tìm nữ nhân, mau trả đứa con gái ngu xi kia lại cho ta.”

Trong nhà, vài tên gia đình bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức. Một tên trong đó cầm đèn đến trước cổng. Càng nghe càng thấy ko lọt tai. Kìa là nhằm chủ tử của mình mà mắng.

“Ngoài kia là ai đó, nửa đêm còn ồn cái gì!” Gia đình ko dám tùy tiện để người đi vào. Trước phải dò xem đối phương là ai mới được.

“Dem đứa con gái ngọc của ta ra ngoài này mau ” Gã say cả người đều đập mạnh vào đại môn tạo ra tiếng [rầm rầm rầm] càng lớn hơn nữa.

Vì đêm dài người vắng, tên say cứ hung hăng ngoài cửa. Nói điên nói khùng khiến cho toàn bộ người trong nhà đều bị gã đánh thức.

“Đến gia cũng vì thế mà tỉnh dậy.”

Thanh Y cầm đèn ***g, hãy còn ngái ngủ, đợi gia đến gần, nàng nói: “Gia, ngoài cửa ko biết là ai, cứ luôn miệng hét là trả con gái cho gã còn nói cái gì là con ngọc nữa ăh....”

Phàn Chân Tường chưa kịp đi ngủ, đã bị tiếng ồn ào làm cho náo động “Mau mở cửa ra.”

Bọn gia đình theo lời mở cửa. Gã say liền lập tức ngã vào trong. Mọi người đều soi sáng đèn nhìn chăm chú

“Hắn là ai vậy ăh?”

“Người trong nhà của chúng ta, có ai quen với gã kia ko?”

Gã say quay mặt lên, mắt lơ mơ thấy trước mặt mình có vài bóng người đang tới lui. Gã dụi dụi mắt, tùy tiện kéo lại 1 người mà hỏi: “Con ngọc của ta đâu, mau gọi nó ra đây!”

“Hơ...” Bọn gia đình vội kéo tay gã say ra, tay kia lại đẩy gã ra xa 1 chút. Thái độ khinh ghét: “Trong nhà của bọn ta chẳng có ai ngọc cả đâu. Mau cút đi chỗ khác đi.”

Gã say lảo đảo vài bước, đợi người ổn định lại, liền chỉ vào mọi người, thở hồng hộc mà mắng: “Các người lừa ai ăh. Hôm nay thấy rõ ràng là con gái của ta. Tìm cả buổi trưa mới đến được chỗ này, hừ hừ.... Con ngọc kia là ở đây mà, các người mau dẫn con gái của ta ra....Đồ ko biết xấu hổ, dám lừa con gái ta bỏ trốn ăh!”

Phàn Chân Tường cuối cùng cũng lơ mơ biết được. Lập tức cầm lấy đèn ***g từ tay Thanh Y soi ngay vào mặt gã say kia. Hắn liền khăng định. “Là người ăh.”

Người ở chợ, lén lút theo sau bọn họ....

Phàn Chân Tường biến sắc, lập tức ra lệnh cho bọn người hầu: “Xem ra tên này đang say. Các người nói với hắn cũng dư thừa thôi. Mau mang hắn vào phòng khách ngủ đi, sau đó phái người coi chừng, đừng để gây ra chuyện ầm ĩ nữa. Đợi người tỉnh lại rồi hỏi sau.”

Gia đã hạ lệnh, đầu bếp liền tiến đến sau lưng gã say, thừa lúc ko chú ý nhanh như chớp giơ cán dao lên. Người liền ngã xuống, hôn mê.

[Bịch!] gã say té xỉu trên mặt đất. Hai tên gia đình liền tiến lên bắt lấy hai bên tay gã, kéo người rời khỏi.

Phàn Chân Tường trả ***g đèn lại cho Thanh Y, dặn dò: “Chuyện tối nay đừng cho Chân Nhi biết. Sáng sớm mai, người và Hồng Tụ hãy dắt nó đến tiệm vải. Ko có thông báo của ta thì ko được bước về nhà.”

“Vâng ăh, con biết rồi.”

Hôm sau.

Đoàn Ngọc [rầm!] 1 cái đập mạnh vào bàn, nổi giận đùng đùng mắng: “Thằng cầm thú kia còn dám đến tìm Chân Nhi. Ta ko có nó dẫn Chân Nhi về đâu.”

Thấy cậu đứng dậy hùng hổ bước ra ngoài. Phàn Chân Tường liền vương tay ra, kéo cậu ngồi lại chỗ cũ.

“Uống chung trà giảm nhiệt đi.” Phàn Chân Tường đưa cho cậu 1 chung trà, vỗ về: “Người đừng nổi nóng mà. Lúc người về cạnh ta, chuyện Chân Nhi ta cũng biết đôi chút. Giờ cha nó đến tận cửa đòi người. Người nghĩ là hai chúng ta có thể giao nó ra hay sao?”

Đoàn Ngọc trừng mắt, cảnh cáo: “Người dám trả Chân Nhi về với cha nó. Ta liền ko để yên cho người đâu!”

Phàn Chân Tường nhăn mày khổ sở nhìn cậu: “Đừng giận mà, ta sẽ ko để bảo bối Chân Nhi của người bị dẫn đi đâu.”

“Ân.” Đoàn Ngọc cúi đầu uống trà, chờ tên cầm thú kia đến.

Một lát sau, một gã toàn thân nồng nặc mùi rượu tiến vào. Đảo mắt nhìn quanh, nhà của người giàu có bày biện thật khác hẳn nha. Gã không khỏi “Chặc chặc....” Hai tiếng, trong đầu bắt đầu tính kế vùi vĩnh của đối phương thêm càng nhiều bạc càng tốt. Đây là để bồi thường tổn thất đã gây ra cho con gái gã nha.

Mắt nhìn thoáng qua, ngã say bỗng nhiên nhìn trừng trừng vào tên bị hủy dung kia mắng: “Tiểu tử chết tiệt, chính ngươi bắt cóc con gái của ta. Con bà nó, lúc đó còn dám đánh lão tử...”

[Bóp!] Đoàn Ngọc dương tay ném chung trà đến trước mặt gã trung niên kia. Cậu nói thật thối: “Cắm cái miệng chó của mày lại! Còn dám nói mấy lời thối tha kia nữa, thì ông đây cam đoan là mày sẽ phải bò ra ngoài đó con!”

Gã trung niên lau lau nước trà trên mặt, bộ dáng ko thể nào tin được mà kêu lên. “Ngươi... Ngươi bắt cóc con gái ta còn dám hành hung lão tử...”

“Hành hung ngươi thì sao?” Đoàn Ngọc nhướn mày [Bóp!] cậu quăng mạnh thêm 1 chiếc chung nữa, mắt phẫn nộ như hai hòn lửa nhìn trừng trừng vào gã kia, tiếp tục cảnh cáo: “Nơi này là nơi nào hả? Tuyệt ko phải chỗ để mày giương nanh múa vuốt mà làm càn!”

Gã trung niên kia liền lập tức im bật lại ngay. Đầu hảy còn ấn tượng mơ hồ là tối qua mình bị người khác đánh ngất....Hiện tại ko thể ko kiêng sợ kẻ có tiền. Nhà cao cửa rộng hẳn là người giàu cũng ko ít gì. Chủ nhân chỉ cần hạ lệnh, e rằng tính mạng gã khó toàn.

Phàn Chân Tường tùy cơ ứng biến, đợi mùi thuốc súng giảm đi đôi chút, mới cất tiếng nói: “Tiên sinh mời ngồi, về chuyện của lệnh ái. Chúng ta hãy bình tĩnh bàn bạc đi ah.”

“Vẫn là vị đại gia này biết đạo đãi khách. Mau giao con gái của ta ra đây. Ta sẽ chẳng gây sự làm gì.”

Gã trung niên đặt mông ngồi đối diện bọn họ. Thật đặc ý ko buông tha cho người có dáng vẻ bệ vệ nhưng khiêm nhường kia. Nhớ đến chuyện con gái bị bắt cóc, là cảm thấy bốc hỏa, liền nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Con ranh chết tiệt nhà ta thật dễ lừa gạt. Khiến cho lão tử đây ăn đói mặc rách, ngày nào cũng chịu khổ sở, ha ha....Ta đây một tay nuôi lớn con gái mình. Đến từng tuổi này đều có thể gã chồng được rồi. Nào ngờ bị lại bị tên tiểu tử kia đập cho 1 gậy rồi dắt đi mất. Hiện giờ, các người cũng nên cho ta 1 chút công đạo chứ.”

Đoàn Ngọc hừ hừ, trực tiếp hỏi ngay trọng điểm: “Ngươi đòi tiền phải ko?”

“Đương nhiên, nếu ko ta còn có thể trồng cây vào nữ nhân ko có người muốn sao?”

Đoàn Ngọc nghe xong liền quay mặt đi. Cậu ghét phải nhìn thấy vẻ mặt tham lam của gã kia.

Phàn Chân Tường cười nói: “Lệnh ái là không ai muốn.”

“Hiểu được là tốt rồi. Con gốc nhà ta bị người bốn, sự trong sạch của cô nương gia đã bị hủy trên tay các người. Ta thấy, nó theo bọn người chẳng có lấy 1 ngày lành. Ở nhà cao cửa rộng, ăn sung mặc sướng, chắc chặc..... Lão tử cũng không nhất thiết phải dẫn nó về. Chỉ cần các người có thành ý, hiểu ta muốn gì, thì con ranh chết tiệt kia xin hai tay dâng lên đại gia người đó.”

Nói trực tiếp dễ dàng hiểu được ah. Ko cần dài dòng lời thôi.

“Thỉnh hai vị đại gia chiếu cố, chiếu cố.”

“Việc này sắp xếp như thế là tốt nhất, bất quá....” Phàn Chân Tường dừng một lát, trực tiếp làm cho vọng tưởng của đối phương tan biến, “Ta nghĩ người hẳn là biết rất rõ tại sao lệnh ái ko có ai muốn. Chuyện này nếu làm cho rõ ràng, người chắc chắn sẽ ăn cơm tù đến hết kiếp ah.”

“Hử, ” gã trung niên cảm thấy hoảng sợ, hít lấy vài hơi nói: “Ngươi đặt điều bậy bạ.”

“Ta không đặt điều.” Phàn Chân Tường chậm rãi nhấp 1 ngụm trà. Mắt dừng lại trên người gã kia. Thấy mặt hắt lúc xanh lúc trắng thật khó xem.

“Người đã làm chuyện gì với lệnh ái, trời biết, đất biết, người biết, ta biết. Ta đã sớm chuẩn bị để báo quan phủ. Đáng tiếc, không biết kẻ hủy hoại lệnh ái ở đâu. Thế nên mới kéo dài đến hôm nay. Giờ đây người đã tự mình đưa đến cửa...”

Phàn Chân Tường [Bốp!] 1 tiếng dằn mạnh chung trà xuống bàn. Hấn gầm lên: “Người đâu, mau đi báo quan phủ bắt gã này trị tội!”

Ngoài cửa có người hô lớn: “Gia, sáng sớm nay Thẩm Tứ đã đến quan phủ giống trống kêu oan rồi. Chút nữa đây, sẽ có nha sai đến bắt người ngay Ạh.”

Hả! Gã sắp bẫy rồi!

Gã trung niên sợ đến mức hồn bay phách lạc. Cái gì mà kiếm 1 số tiền, cái gì mà mang con ngọc về đều đã quên hết sạch. Giờ trong đầu chỉ còn lại cảnh quan sai đến bắt gã vào tù. Thì ra con ranh chết tiệt kia đã sớm tiết lộ chuyện tốt của lão tử...

Trong đại sảnh nhất thời [bình bình cách cách] Gã trung niên đứng dậy, vấp vào chân ghế. Gã hoảng hồn bò lên, lập tức sợ hãi tông cửa mà chạy.

Đoàn Ngọc ngạc nhiên chỉ ra cửa hỏi: “Nógặp quỷ hả?”

Phàn Chân Tường cười cười, nói: “Từ nay về sau, gã sẽ ko dám quấy rầy chúng ta nữa đâu.”

Hấn chính là giảng bẫy dọa cho gã kia sợ hãi chạy mất. “Báo quan là giả thôi. Thẩm Tứ vẫn còn đang ở tiệm vải mà. Hai nha hoàn cùng Chân Nhi cũng đang ở đó Ạh.”

“Ra là thế.” Đoàn Ngọc liếc mắt nhìn hấn 1 cái, sảng giọng: “Lúc sáng sao người ko nói rõ với ta?” Hại ta gấp gần chết. Chỉ sợ Chân Nhi bị tên cầm thú kia mang đi.”

Phàn Chân Tường giải thích: “Nếu ta nói với người thì tuồng này sao có thể diễn hay thế kia.” Thiên hạ một khi xấu tính, thì trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn. Nếu trước đó biết hấn bày trò, thì sao có thể hừng hực khí thế mà uy hiếp đối phương.

Giấy lát, gia đình tiến vào bẩm báo: “Gia, gã say rượu kia chạy mất rồi. Chúng tôi còn nghe theo lời dặn của ngài, giả vờ làm ra bộ đáng dọa người 1 chút, thấy gã chạy mất tăm luôn Ạh.”

“Àh, gã chạy như thế cũng coi như xong việc. Các người sau này chú ý bên ngoài 1 chút. Nếu sau này gã kia còn tìm đến cửa như thế thì đừng tùy tiện cho vào nhà. Còn nữa, phái người đến tiệm vải đón Chân Nhi về.”

“Vâng Ạh.” Bọn người làm lập tức nghe lời mà đi.

Giờ đây ở đại sảnh chỉ còn cậu và nam nhân. Đoàn Ngọc vô cùng thân thiết tựa vào vai nam nhân, cậu nhỏ giọng nói: “Chân Tường, người thật tốt.”

“Đương nhiên.” Phàn Chân Tường hôn lên trán cậu. Vương tay ôm người vào lòng, Hấn dùng nhãn cách của mình ra để cam đoan: “Ta sẽ đối tốt với người và Chân Nhi cả đời, hiểu chưa?”

“Àn.” Đoàn Ngọc gật gật đầu, dựa hấn người vào nam nhân, môi mỉm cười. Cậu lén sờ đến ngực mình, bên trong vạt áo chính là tình ý nam nhân đã tặng cho cậu. Hai người sẽ mãi cùng nhau, bền chặt suốt đời.

Nếu hai người bọn họ còn có kiếp sau. Cậu vẫn như cũ nguyện ý cùng bên nhau mãi mãi với nam nhân....Thật lâu, thật dài.

Trong đại sảnh ko hề có tiếng động, chỉ có hai người đang dựa sát vào nhau. Lòng đang tràn đầy tư vị hạnh phúc, khiến cho bọn gia đình dù có vô tình đi ngang mà nhìn thấy thì trên mặt ai nấy đều nở nụ cười thấu hiểu.

19. Chương 19

Ba năm sau

Cảnh xuân tươi đẹp, chim hót hoa thơm.

Đoàn Ngọc đang bế 1 oa nhi 3 tháng tuổi, ngồi trong đình hóng mát mà cười đùa.

Đứa bé họ Phàn, tên Kế Nghiệp. Là con trai của Lục Tam Thiếu và Vân Nhi sinh hạ. Vì oa nhi để cho Phàn Chân Tường làm con thừa tự, sau này sẽ kế thừa hương quả của bọn họ, nên hai nhà Phàn và Lục thường hay tới lui thường xuyên.

“Đoàn công tử, gia đang tiếp đãi khách nhân. Lục bà bà muốn nhìn cháu có 1 chút. Ngài có định bế ra bế ra ngoài ko? Hay là để con bế cho ăh?” Thanh Y vừa hỏi, vừa để trà bánh xuống, chờ Đoàn công tử định đoạt.

“Ca ca có em bé, muội cũng muốn thêu con bướm cho em bé nữa” Phàn Chân Nhi ngây ngô ngồi cạnh bên nói. Nàng ngẩng đầu mỉm cười, vui vẻ vô cùng.

“Bọn họ lại đến làm gì..... Hừ.” Đoàn Ngọc nói thật thối. Dù cậu còn e ngại nhưng thái độ đối với Lục gia so với quá khứ đã mềm mỏng đi nhiều lắm rồi.

Cậu dần chấp nhận người của Lục gia đến đây đưa. Dù gì huyết thống là thứ ràng buộc ko thể nào cắt đứt được. Cuối cùng, thì cũng bế em bé rời khỏi đình hóng mát.

Đứa bé dù mang họ Phàn, nhưng vẫn là huyết thống của hai nhà, nên cách xưng hô cũng ko có gì thay đổi, chính là do cừu cừu và bá bá cùng nhau dưỡng dục mà thôi.

Hồng Tụ cũng đã kết hôn với 1 gia đình trong phủ, sinh được 1 hài tử. Vì thế quen việc, dần trở thành vú nuôi. Về phần Thanh Y vẫn chưa có tin vui, nên giờ đây nàng ta phụ trách việc hầu hạ cuộc sống hằng ngày của Chân Nhi.

Phàn Chân Nhi ở cạnh Đoàn Ngọc dần dần cũng quen. Nàng học được nghề thêu, nhưng người vẫn khờ khạo như cũ. Tuy có phần ngốc nghếch nhưng lại rất ngoan ngoãn nghe lời.

“Bà bà muốn nhìn em bé. Ca ca giận, em bé sẽ khóc đó.” Nàng thấy ca ca rất hung dữ.

Áo xanh che mặt cười trộm, thấy trên mặt Đoàn công tử giờ đây lúc trắng lúc xanh.

“Muội...” Cậu khẽ cắn môi, có hơi ít kỹ nghệ: Đứa bé họ Phàn, chính là con của cậu và nam nhân. Bà già họ Lục kia còn có ko hiểu làm gì?

Muốn gặp đứa bé chứ gì. Nhà cách đến vài con đường lận ah, cứ để bà già đó cách vài ngày là thử dốc chống gậy mà đến thăm, ha hả....

Sự khó chịu dần dần bị tâm tư độc ác thay thế, Đoàn Ngọc càng nghĩ càng vui. Cảm thấy như đã trả thù được chút ít rồi.

“Hừ hừ, ta bế em bé đi nhìn lão bà kia 1 cái. Nó được ta nuôi cũng mập mạp trắng trẻo lắm chứ. Người xem, nó cười đùa khỏe mạnh chưa kìa.” Cậu dương dương tự đắc, mình chăm sóc em bé cũng ko thua gì nữ nhân ah.

“Thanh Y, người ở đây cùng Chân Nhi, chút nữa ta sẽ trở lại sau.”

“Áh. Đoàn công tử, ngài đi thông thả.”

Nàng nhìn Đoàn công tử khắp khiêng rời khỏi đình. Người tuy đi đứng bất tiện, nhưng thật cẩn thận bế em bé. Đây che chở yêu thương.

Tự nhiên sinh ra sự thương cảm, Đoàn công tử chăm sóc đứa bé này cẩn thận còn hơn cả gia nữa ah. Đó bởi vì ngài ấy đã trải qua tuổi thơ đầy bi thảm....

Phàn Chân Tường đứng ở lối mòn, hết đợi lại chờ. Rốt cuộc là chừng nào thiên hạ mới chịu xuất hiện.

Từ khi Vân nhi mang thai đứa thứ hai. Hấn luôn hy vọng đứa bé trong bụng kia là nam hài. Mỗi khi Lục Tam Thiệu dẫn Vân nhi về thăm nhà, thiên hạ cũng dần cải thiện thái độ đối với Lục gia. Cậu ko còn mang thâm thù đại hận như trước mà nguyện ý bước ra ngoài phòng, ko còn tránh né người họ Lục nữa.

Hấn biết cậu cần thời gian để thử chấp nhận “Huynh đệ”, “đại nương”, “bà bà”. Giờ đồng ý gọi 1 tiếng “Tam Thiệu” là tốt lắm rồi.

Cậu đối với Vân nhi luôn ân cần hỏi han. Còn đối với người anh em cùng cha khác mẹ kia thì chẳng thêm mở miệng giữ lại mời dùng 1 bữa cơm nữa ah.

Mãi đến khi đứa bé ra đời, lúc đầy tháng thì mang về Phàn phủ. Thiên hạ vui mừng vì trong nhà có thêm em bé. Ko hề phiền hà vì nó khác nháo, cậu cứ kiên nhẫn vỗ về, còn theo Hồng Tự học cách chăm sóc em bé mới sinh nữa.

Vì hai nhà đã thương lượng trước nên cách xưng hô vẫn ko hề thay đổi. Dù là con thừa tự của Phàn gia, thì bé trai này vẫn gọi cha, mẹ, bà nội, bà cố, cậu và bác như bình thường thôi.

Hấn vui vì hai nhà đã trở nên thân thiện. Mà thiên hạ cũng đã tự nhiên hơn khi chạm mặt “Thân nhân”. Hấn sẽ kiên nhẫn chờ đợi cậu vì đứa bé này mà thay đổi, từ bỏ đi oán hận đang chôn sâu trong lòng, nhận lại mối thân tình này.

Phàn Chân Tường bước lên trước, mỉm cười thật ấm áp. “Bà thông gia và lão thông gia đang lo lắng người sẽ từ chối ko bế thằng bé ra đây đó.”

Đoàn Ngọc nghiêng đầu liếc hấn 1 cái, hừ lạnh: “Ta đâu có ngăn bọn họ đến nhìn cháu chắt ah. Người cũng nên biết rõ là ta luôn chăm sóc cho đứa bé thật tốt. Nó ở đây ko lạnh cũng chẳng đói bữa nào, bảo họ ít đến chút đi.”

Trương cái mặt thối ra, Đoàn Ngọc cố gắng hạ thấp âm lượng, tránh cho đứa bé trong lòng mình hoảng sợ.

“Ah...” Phàn Chân Tường chẳng nói gì cả. Hấn biết cậu chỉ mạnh miệng mà thôi.

Đưa tay vén lên vài sợi tóc đang rủ xuống trán cho cậu. Vết sẹo nơi má trái kia nhờ trường kỳ đắp thuốc nên giờ chỉ còn hơi nhàn nhạt. Dung mạo của cậu cũng vì thế mà rạng rỡ lên ko ít.

“Ta thương người.” Hai người ở chung, hấn thường xuyên nói những lời này cho cậu nghe.

Đoàn Ngọc hơi ngượng ngùng cúi đầu “Người thật dong dài, nói nhiều như thế làm gì...” Nhưng, cậu nghe hoài cũng ko chán. Nam nhi thành thật này chỉ cần nói 1 câu đã khiến cậu tìm về sự tự tin của ngày xưa ngay.

Ánh mặt trời xuyên qua những đám mây, vàng rực rỡ. Gió nhẹ lay động, cành lá rào rạc đong đưa. Giữa trưa, nơi đường ra đình hóng mát vốn rất ít người qua lại, chỉ có hương hoa thoang thoảng trong không khí.

Phàn Chân Tường cúi đầu hôn nhẹ lên trán cậu. Hấn vẫn yêu thương cậu như trước, cả đời này ko thể nào dứt ra được.

“Đừng để người khác thấy.” Đoàn Ngọc bực mình lắm lắm. Hai tay cậu còn bận bế em bé, ko tiện để đẩy nam nhân ra xa 1 chút.

Môi hấn đặt vào mặt cậu. Mắt Đoàn Ngọc liền mở to hết cỡ

Kinh ngạc định mở miệng thì môi đã bị nam nhân giam giữ. Lưỡi tham lam hưởng thụ 1 chút rồi rời ra.

“Chẳng ai thấy cả” Phàn Chân Tường gian xảo.

Mặt thoáng chốc đỏ lên, lời bị nghẹn ngay cổ.

“Người...” Nam nhân chết tiệt... Mấy chữ kia thật ko dám mắng vì sợ làm đứa bé đang nắm lấy vạt áo trước ngực mình mà ngủ say.

“Àh,” Phàn Chân Tường từ từ hưởng thụ lạc thú khi nhìn cậu nghẹn lời thế kia. Thiên hạ ko thể nổi giận được thật thú vị: “Chúng ta có hài tử cạnh bên, ko phải là tốt lắm sao?”

“Đúng vậy, tốt lắm...” Đoàn Ngọc chẳng thèm tốn hơi nói chuyện làm gì. Cậu nhướn cao mày tròng hấn 1 cái. “Hừ!” Cậu vẫn nên chạy lấy người, tránh cho bị nam nhân cột nhả sổ sàng.

Phàn Chân Tường liền chậm chậm đuổi theo, lát sau đã theo kịp bước chân của cậu.

Hắn cười thật dịu dàng, bước chậm lại để thật ăn khớp với tốc độ của cậu. Ngày ngày, hai người đều trải qua cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào bên nhau. Về phần thông gia, mỗi khi họ đến, hắn đều có thể cảm nhận được sự thay đổi từng chút 1 trong con người của cậu....

– Toàn văn hoàn–

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/he-tinh-luyen>